

Susan Elizabeth Phillips

Álom, édes álom

Tillie-nek és fiainak.

Apám és Bob emlékére.

1.

Rachel Stone mellől a Karolina Büszkesége autósmozi előtt szegődött el végképp a szerencse. A júniusi délutáni hőségtől vibráló kétsávos hegyi úton öreg Chevy Impalája beadta a kulcsot. Alig tudott lehúzódní a padkára, mielőtt a motorháztetőből felszálló fekete füst elborított előtte mindent. A kocsi éppen az autósmozi sárga- és bíborszínű, hullócsillag formájú táblája alatt lehelte ki a lelkét.

Ez a katasztrófa volt a vég. Rachel a kormányra fektette karját, ráejtette homlokát és átadta magát a kétségbeesésnek, mely három teljes éve loholt a nyomában. Éppen itt, ezen a kétsávos úton, Észak-Karolina ironikus módon Salvation névre keresztelt városkájának a határában ért véget pokolba vezető útja.

- Mami?

Rachel ujjainak büttykével kitörölte szeméből a könnyeket és felnézett. - Azt hittem, alszol, drágám.

- Aludtam. De felébredtem erre a csúnya hangra.

Rachel megfordult és hátranézett ötödik születésnapját nem régen ünnepeft fiára, aki a hátsó ülésen ült minden földi javukat tartalmazó rongyos batyuk és dobozok között. Az Impala csomagtartója azon egyszerű oknál fogva, hogy évekkal ezelőtt behorpadt és nem lehetett kinyitni, üresen tátongott.

A csomagok megnyomták Edward arcát ott, ahol rájuk feküdt, világosbarna hajának egy rakoncátlan tincse égnek állt. Korához képest alacsony termetű volt, túl vézna, s még mindig sápadt a haretól, amit a tüdőgyulladással vívott az életéért. Rachel teljes szívéből szerette.

A kisfiú szomorú barna szemmel nézett rá Táltos, a piszkos, lelógó fülű nyúl feje fölött, mely nélkül egy tapodtat sem mozdult pici kora óta. - Megint valami baj van?

Rachel megnyugtató mosolyra kényszerítette dermedt ajkát. - Csak egy kicsit rakoncátlankodik a kocsi, semmi komoly.

- Meg fogunk halni?

- Dehogysis, drágám. Már hogy halnánk meg. Szállj ki és mozgasd meg a lábadat, amíg én megnézem, mi történt. De ne menj ki az útra!

Táltos viseltes nyúlfulét a fogai közé szorítva Edward átmászott egy használtan vett játszósruhákkal és régi törülközőkkel teli szennyeskosáron. Lába csenevész volt, csontos térdbe csatlakozó két kis hurkapálcika, tarkóján borpiros anyajegy. Rachel ott szerette a legjobban puszilgatni. Hátrahajolt az ülésen és segített neki kinyitni az ajtót, ami csak egy hajszállal működött jobban a törött csomagtartónál.

Meg fogunk halni?, kérdezte sokadjára mostanában Edward. Soha nem volt közvetlen, de az elmúlt pár hónapban még félénkebbé, visszahúzózóbbá és koravénebbé vált.

Rachel sejtette, hogy éhes. Utoljára négy órával ezelőtt tett elé ételt Winston-Salem mellett egy útszéli piknikező asztalnál: fonnyadt narancsot, egy doboz tejet és egy rágós szendvicset. Milyen anya az, aki nem tud tisztességes ételt adni a gyerekének?

Olyan, akinek kilenc dollárnál és pár centnél nincs több a pénztárcájában. Kilenc dollár és pár cent választotta el a világvégétől.

Meglátta magát a visszapillantó tükörben, s eszébe jutott, hogy valaha szép volt. Most száját a feszültség ráncai zárójelezték, s terültek szét legyező alakban zöld szeme sarkából szétfutva, mely szinte eluralta az egész arcát. Szeplős bőre olyan feszes és sápadt volt arccsontján, mintha bármelyik pillanatban a szétrepedés fenyegetné. Nem volt pénze szépségszalonokra, göndör gesztenyebarna hajának vad sörénye cafatokban lógó őszi lombként keretezte beesett arcát. Az egyetlen megmaradt kozmetikuma egy kakaósínű rúzscsonk volt, mely hetek óta háborítatlanul hevert a táskája alján. Mi értelme lett volna elővenni? Öregasszonynak érezte magát huszonhét évesen.

Lepillantott csontos válláról lelógó ujjatlan kék ruhájára. Kifakult, több számmal nagyobb volt rá, hat piros gombjának egyikét barnával kellett helyettesítenie, miután az eredeti eltörött. Edwardnak azt mondta, divatot teremt.

Az Impala ajtaja nyikorogva tiltakozott, amikor kinyitotta, s ahogy kilépett az aszfaltra, érezte, hogy forróság sugárzik át elnyűtt fehér szandáljának papírvékony talpán. Egyik pántja elszakadt. Igyekezett legjobb tudása szerint megjavítani, de a varrás nyomán keletkezett kemény csomó kidörzsölte a nagylábujját. A fájdalom eltörpült amellest, amit az életben maradásukért vívott küzdelemben elszenvedett.

Egy könnyű pótkocsis teherautó húzott el mellettük, de nem állt meg. Szele az arcába csapta bozontos fürtjeit, amit a felkarjával próbált meg hátrasimítani, s egyúttal eltakarni a szemét a felvert portól. Edwardra pillantott. Hóna alá gyűrve Táltost állt a bokrok mellett, s fejét éles szögben hátrahajtva bámult fel a táblára, melyen szétrobbanó galaxist mintáztak a sárga és lila csillagok. Rajta villanykörtékkel szegélyezve a szavak: Karolina Büszkesége.

Rachel szembenézve az elkerülhetetlennel nyitotta fel a motorháztetőt, majd hátralépett a motorból felszálló fekete füst elől. A norfolki autószerelő figyelmeztette, hogy a motor be fog sülni, s Rachel tudta, hogy ezt ragasztószalaggal vagy bontott alkatrészszel nem lehet megjavítani. Lehorgasztotta a fejét. Nem csak a kocsiját veszítette el, hanem az otthonát is, hiszen Edwarddal majdnem egy hete laktak az Impalában. Edwardnak azt mondta, szerencsések, hogy magukkal vihetik a házukat, mint a teknősök. A sarkára ült és próbálta megemészteni a csapások hosszú sorozatának legújabbikát, melyek visszasodorták a városba, ahová megesküdött, hogy soha több nem teszi be a lábát.

- Tűnj el onnan, kölyök!

Vészjósló, mély férfihang hasított bele nyomorúságába. Olyan hirtelen állt fel, hogy megszállt, s meg kellett kapaszkodnia a kocsis motorháztetőjében. Amikor kitisztult a feje, látta, hogy a fia egy farmert, régi kék munkásinget és tükrös napszemüveget viselő, fenyegető idegen előtt áll.

Rachel szandálja megcsúszott a kavicson, ahogy futva megkerülte a kocsit. Edward annyira megijedt, hogy mozdulni sem bírt. A férfi a kisfiú felé nyúlt.

Rachel valamikor finom, lágy hangú, ábrándos, poéta lelkű vidéki lány volt, de az élet megedzette, és fellángolt benne a harag. - Hozzá ne érjen, maga gazember!

A férfi lassan leengedte a kezét. - A magáé?

- Igen. Hagyja békén!

- Levizelte a bokromat. - A férfi színtelen, kemény hangja enyhe karolinai akcentust hordozott, de érzelmet mákszemnyit sem. - Vigye innen!

Rachel most vette csak észre, hogy Edward nadrágja nyitva van, amitől a már amúgy is sebezhető kisfiú még védtelenebbnek látszott. Dermedten állt a félelemtől, hóna alatt a nyúllal, s úgy nézett fel a fölé tornyosuló férfira.

Az idegen magas volt, karcsú, haja egyenes, sötét, ajka keserű. Az arca hosszúkás és keskeny - vonzó, vélte Rachel, de kiálló pofacsontjával túl kegyetlen az ő ízlésének. Egy pillanatra hálás volt, hogy a férfin tükrös napszemüveg van. Valami azt súgta, hogy ne akarjon a szemébe nézni.

Megfogta Edwardot és magához ölelte. Fájdalmas tapasztalatok árán tanulta meg, hogy ne hagyja magát megfélemlíteni, s a férfira támadt. - Csak maga pisilhet oda? Ez a probléma? Ki akarja sajátítani a bokrot?

A férfi ajka alig mozgott. - Ez az én telkem. Hagyják el!

- Szíves örömet, de a kocsim másképp döntött.

Az autósmozi tulajdonosa egykedvűen pillantott a lerobbant Impalára. - A jegypénztárban ott egy telefon és a Dealy Garázs száma. Tartsa magát távol a földemtől, amíg az autómentőre vár.

Az idegen sarkon fordult és elsétált. Rachel csak akkor engedte el Edwardot, amikor a férfi eltűnt a hatalmas vetítővászon talapzatánál álló fák mögött.

- Semmi baj, kicsim. Rá se hederíts! Nem csináltál semmi rosszat.

Edward sápadt volt; alsó ajka remegett. - M-megi-jesztett.

Rachel megborzosolta a kisfiú világosbarna haját, lesimította felálló tincsét, kisöpörte homlokából a frufruját. - Tudom, de csak egy vén seggfej, s én itt vagyok, hogy megvédjelek.

- Olyat nem szabad mondani, hogy seggfej.

- Vannak enyhítő körülmények.

- Mi az, hogy ehető örülmények?

- Azt jelenti, hogy ő tényleg egy seggfej.

- Ó!

Rachel a kis fabódé felé pillantott, ahol a telefon volt. Frissen festették mustár- és lilaszínűre, ugyanolyan rikítóra, mint a hirdetőtáblát, de nem indult el felé. Nem tudta volna kifizetni sem a vontatást, sem a javítást, a hitelkártyáját pedig már réges-rég letiltották. Mivel nem akarta kitenni Edwardot egy újabb összeütközésnek az autósmozi kellemetlen

tulajdonosával, az út felé terelte. - Elgémberedett a lábam a hosszú úton, jót tenne egy kis séta. Mit szólsz hozzá?

- Rendben.

Edward csoszogott a porban, s Rachel tudta, hogy még mindig fél. Egyre jobban neheztelt Seggfejre. Miféle gazember az, aki így bánik egy gyerekkel?

Benyúlt a kocsi nyitott ablakán, s kivett egy kékszínű műanyag vizespalackot, meg az utolsót a fonnyadt narancsok közül, amiket az értékcsökkenett áruk polcán talált. Miközben átvezette Edwardot a főúton egy kis facsoport felé, ismét elátkozta magát, amiért nem adta be a derekát Clyde Rorschnak, aki hat nappal ezelőtt még a főnöke volt. Ehelyett fejbe vágta, amikor a férfi meg akarta erőszakolni, aztán fogta Edwardot és örökre elmenekült Richmondból.

Most azt kívánta, bárcsak odaadta volna magát Rorschnak. Ha hajlandó lett volna lefeküdni vele, most ingyen laknának egy szobában a férfi moteljában, ahol szobalányként dolgozott. Miért nem hunyta be a szemét és hagyta, hogy a főnöke azt tegye vele, amit akar? Mi értelme volt finnyáskodni, amikor a gyermeke éhezett, és nem volt fedél a feje felett?

Norfolkig jutott, ahol túl sokat költött csekélyke megtakarított pénzéből az Impala vízpumpájának megjavítására. Tudta, hogy más nők az ő helyében szociális segélyért folyamodtak volna, de ő köszönte, nem kért belőle. Két évvel ezelőtt egyszer rákényszerült, amikor Edward-dal Baltimore-ban laktak. Akkor egy szociális gondozó kétségbe vonva, hogy tud gondoskodni Edwardról, nagyon ráijesztett. Felajánlotta a lehetőséget, hogy adja nevelőotthonba a fiát, amíg talpra nem áll. Lehet, hogy a jószándék vezérelte, de Rachel pánikba esett. Addig a pillanatig meg sem fordult a fejében, hogy elvehetik tőle Edwardot. Még aznap elhagyta Baltimore-t, és megesküdt, hogy soha többet nem fordul segítségért állami hivatalhoz.

Azóta minimálbért fizető alkalmi munkákból tengődtek, ami csak arra volt elég, hogy tető legyen a fejük felett, de arra már nem, hogy félre tudjon tenni belőle az iskolai tanulmányai folytatásához és a továbbképzéséhez. A küzdelem, hogy megfelelő gyermekfelügyelőt találjon, felemésztette szűkös anyagi forrásait, amellet hogy még halálra is aggódta magát - az egyik bébiszitter egész napra a tévé elé ültette Edwardot, egy másik eltűnt és a fiújára bízta. Aztán Edward tüdőgyulladást kapott.

Mire kiengedték a kórházból, Rachel annyit hiányzott a munkából, hogy kirúgták a gyorsétteremből. Edward költségei elvitték mindenüket, amijük volt, beleértve szánalmasan kevés megtakarított pénzüket, s ott maradt rájuk az irdatlan magas számla, amit esélyük sem volt kifizetni. Volt egy beteg gyermeke, aki gondos felügyeletet igényelt, amíg lábadozott, és egy kilakoltatási felszólítása, amiért nem fizette lepusztult apartmanjának lakbérét.

Könyörgött Clyde Rorschnak, hogy hadd lakjon ingyen egy kisebb motelszobában dupla munka fejében. De a férfi többet akart - szexet. Amikor Rachel visszautasította, Rorsch erőszakoskodni kezdett, ő pedig fejbe vágta az irodai telefonnal.

Rachel még most is maga előtt látta a férfi arcán csorgó vért és szemében a gonoszsgot, miközben megesküdt, hogy letartóztatja testi sértésért. - Majd meglátjuk, hogy gondoskods a börtönből a te drágalátos kölyködről!

Bárcsak ne ellenkezett volna, hanem egyszerűen megadta volna neki, amit akart. Ma már nem tartotta lehetetlennek, ami alig egy héttel ezelőtt még elképzelhetetlen volt. Edzett volt. Túlélte volna. Ősidők óta bocsátották áruba a testüket kétségbeesett nők, s hihetetlen volt, hogy valaha megvetette őket érte.

Leültette Edvardot maga mellé egy vadgesztenyefa alá, letekerte a vizespalack kupakját és inni kínálta. Miközben meghámozta a narancsot, nem tudta tovább elhessegetni a késztetést, hogy felemelje tekintetét a hegyekre.

Nap csillogott egy üvegfalon, bizonyítván, hogy Salvation temploma még mindig áll, jóllehet úgy hallotta, hogy egy papírdobozgyártó cég vette át. Öt évvel ezelőtt G. Dwayne Snopes, az ország egyik legvagyonosabb és leghíresebb televíziós hittérítőjének főhadiszállása és tévéstúdiója volt. Rachel elkergette a kellemetlen emlékeket, és Edwardnak nyújtotta a narancsszeleteket. A kisfiú úgy ette, mintha nem is kiszáradt, szemétrevaló cikkelyek lettek volna, hanem cukorkák.

Miközben az utolsót is eltüntette, Rachel tekintete az autósmozi bejárata előtti védőtetőre vándorolt:

HAMAROSAN ÚJRA NYITUNK KISEGÍTŐT KERESÜNK AZONNALI KEZDÉSSEL

Nyomban felvillanyozódott. Hogyhogy eddig nem látta? Munka! Talán végre visszatér a szerencséje.

Nem volt hajlandó az autósmozi bárdolatlan tulajdonosára gondolni. Évek óta nem engedhette meg magának a luxust, hogy válogasson. Pillantását továbbra is a kiírásra szegezve megpaskolta Edward térdét. Meleg volt a naptól.

- Beszélnem kell még egyszer azzal az emberrel, szívem.
- Nem akarom.

Rachel lenézett a kisfiú kicsiny, gondterhelt arcára. - Csak a szája jár. Ne félj. Ha az egyik kezemet a hátam mögé kötöm is elbánnok vele.

- Maradj itt.
- Nem lehet, kiskomám. Szükségem van az állásra.

Edward nem vitatkozott tovább, s Rachel azon töprengett, mit csináljon vele, amíg megkeresi Seggfejet. Edward nem az a fajta volt, aki elkóborol, s Rachelnek egy pillanatra megfordult a fejében, hogy a kocsiban hagyja, de túl közel parkolt az úthoz. Kénytelen volt magával vinni.

Megnyugtató mosolyt vetett rá, és talpra húzta. Miközben ismét átvágtak az országúton, nem fárasztotta magát azzal, hogy hálaimát rebegjen az isteni közbeavatkozásért. Már nem

imádkozott. G. Dwayne Snopes addig dézsmálta hitének raktárkészleteit, míg mára nem maradt belőle egy mustármagnyi sem.

Szandáljának összefoltozott pántja a nagy lábujjába vájta, miközben a jegypénztár melletti nyomvályús ösvényen haladtak Edwarddal. Az autósmozi évtizedekkel ezelőtt épülhetett a hegyekben, s nagy valószínűség szerint további évtizede állt elhagyatottan. A frissen festett jegypénztár és a területet körbezáró új lánckerítés renoválásról tanúskodott, de még volt hátra tennivaló.

A vetítövásznat megjavították, de a koncentrikus sorokban elhelyezkedő üres hangszórópóznákat belepte a gaz. Középen kétszintes betontégla épület állt, az autósmozi eredeti gyorsbűféje és vetítőterme. Valaha fehér volt, most azonban piszkos és penészes. Klasszikus rockzene harsogott a nyitott ajtón át.

Rachel a vetítövászon alatt lepusztult játszóteret fedezett fel. Üres homokozót, vastag rugókon féltucatnyi üveggyapot delfínt. Gyanította, hogy a delfinek valamikor élénkkek színűek voltak, de az évek során kobaltkékké fakultak. Egy rozsdás mászóka, egy hinta csupasz váza, egy törött körhinta és egy betontechnős egészítette ki a szálnalmas játékparkot.

- Játssz a teknőssel, Edward, amíg beszélek a bácsival. Nem fog sokáig tartani.

A kisfiú tekintete némán könyörgött, hogy ne hagyja egyedül. Rachel rámosolygott, és a játszóter felé mutatott.

Más gyerek talán hisztériás rohamot kapott volna, ha nem úgy van valami, ahogy ő szerette volna, de az ő fiából hiányzott az egészséges gyermeki dac. Edward az alsó ajkát harapdálta, lehorgasztotta a fejét, s darabokra törte Rachel szívét, aki nem tudta elengedni.

- Nem érdekes. Velem jöhetsz, majd leülsz az ajtóban.

A kisfiú apró ujjacskáival a kezébe kapaszkodott, miközben a betonépület felé vonszolta. Rachel érezte, hogy tüdejét ellepi a por. A nap a fejére tűzött, a zene halálsikolyként visított.

Elengedte Edward kezét az ajtóban és lehajolt hozzá, hogy a kisfiú hallja, mit mond a fűlsiketítő gitár- és a vad dobszólón át. - Maradj itt, manó.

Edward a szoknyájába kapaszkodott. Rachel megnyugtató mosollyal finoman lefejtette az ujjait, és belépett a betonépületbe.

A pult és a berendezés új volt a gyorsbűfében, de a koszos betontégla falakon még évtizedes, szakadozott poszterek és szórólapok lógtak. Az új fehér pulton tükrös napszemüveg hevert egy bontatlan zacskó csipsz, egy folpackba csomagolt szendvics és a rádió mellett, melyből mint mérgezgáz áradt a dobhártyaszaggató zene.

Az autósmozi tulajdonosa egy létráról fluoreszkáló lámpát szerelt fel a mennyezetre. Háttal állt neki, így Rachel egy pillanatra szemügyre vehette az utolsó akadályt, mely túlélése útjában állt.

Festékpettyes barna munkáscsizmát, hosszú, izmos lábat kirajzoló foszladozó farmernadrágot látott. A férfi csípője keskeny volt, pólója alatt kidagadtak hátán az izmok, miközben egyik kezével a mennyezethez fogta a lámpát, a másikkal pedig odacsavarozta. Felgyűrt ingujja alól napbarnított alkar, erős csukló, széles tenyér és meglepően elegáns ujjak

bukkantak elő. Kissé egyenetlenül vágott sötétbarna haja a gallérjára omlott. Egyenes szálú volt, helyyel-közzel ősz tincsekkel, noha nem tűnt többnek harminc-harmincöt évesnél.

Rachel a rádióhoz lépett és lehalkította. Akinek nem kötélből voltak az idegei, ijedtében leejtette volna a csavarhúzó, vagy meglepetten felkiáltott volna, de ez a férfi egyiket sem tette. Egyszerűen csak odafordult és Rachel-re nézett.

Rachel acélké szempárral nézett farkasszemet, és azt kívánta, bárcsak ne vette volna le a férfi a tükrös napszemüvegét. Élettelen volt a tekintete. Kemény és halott. Rachel még most, legnagyobb kétségbeesésében sem szerette volna, ha ilyen a szeme - ilyen érzéketlen és reménytelenségtől üres.

- Mit akar?

Rachel hátán végigfutott a hideg a közömbös, érzéketlen hangra, de gondtalan mosolyt öltött.

- Én is örülök, hogy megismerhetem. Rachel Stone vagyok. Az az öt éves, akit úgy megijesztett, a fiam, Edward, s a nyúlak, ami nála van, Táltos a neve. Ne kérdezzen semmit.

Ha azt remélte, hogy mosolyt csalhat a férfi ajkára, nagyon tévedett. Nehéz volt elképzelni, hogy valaha is mosolygott ez a száj. - Ha jól tudom, megmondtam, hogy tartsa távol magát a földemtől.

A férfi egész lénye idegesítette, amit igyekezett ártatlan arckifejezéssel leplezni. - Valóban? Attól tartok, elfelejtettem.

- Nézze, hölgyem...

- Rachel. Vagy Miss Stone, ha hivatalos akar lenni. Szerencséje van. Mázlista, hogy nem vagyok haragtartó, és készen állok szemet hunyni hatalmas premenstruációs szindrómája felett. Hol kezdjek?

- Miről beszél?

- A védőtetőn látott felhívásról. Én vagyok, aki magának kell. Személy szerint az a véleményem, hogy azonnal rendbe kell hozni a játszóteret. Van fogalma róla, milyen pernek néz elébe a törött játékok miatt?

- Nem veszem fel magát.

- Dehogynem.

- Miért tenném? - kérdezte a férfi különösebb kíváncsiság nélkül.

- Mert bármennyire is olyan a modora, mint a lópokróc, nyilvánvalóan értelmes fickó, s akinek van egy csöpp esze, az láthatja rajtam, hogy keményen dolgozom.

- Én azt látom, hogy egy férfira van szükségem. Rachel negédesen mosolygott. - Mindannyian így vagyunk ezzel.

Az autószozi tulajdonosa nem derült a válaszon, de nem is bosszankodott Rachel pimaszságán. Egyszerűen közönyös maradt. - Csak férfit veszek fel.

- Úgy teszek, mintha ezt nem is hallottam volna, mivel a nemi megkülönböztetést tiltja a törvény ebben az országban.

- Pereljen be!

Más nő már feladta volna, de Rachelnek nem egészen tíz dollárja volt a pénztárcájában, egy éhes gyermeke és egy lerobbant kocsija.

- Nagy hibát követ el. Ilyen lehetőség, mint én, ritkán adódik az életben.

- Nem tudom, hogyan fejezzem ki világosabban, hölgyem. Nem veszem fel magát. - A férfi letette a csavarhúzó a pultra, majd benyúlt a farzsebébe és előhúzta a tárcáját, mely hozzásimult a csípőjéhez. - Itt van húsz dolcsi. Fogja és tűnjön el!

Rachelnek kellett a húsz dollár, de még jobban kellett az állás, s megrázta a fejét. - Tartsa meg az alamizsnáját, Mr. Rockefeller. Nekem biztos állás kell.

- Keressen valahol máshol. Ez nehéz fizikai munka. Tereprendezés, épületfestés, tetőjavítás. Ide erős férfikéz kell.

- Szívósabb vagyok, mint amilyennek látszom, és keményebben dolgozom bármelyik férfinál. Azonkívül pszichiátriai tanácsadással szolgálhatok a személyiségzavarára.

Mihelyt kimondta, legszívesebben leharapta volna a nyelvét, mert a férfi arca még kifejezéstelenebbé vált.

Az autószozi tulajdonosának ajka alig mozgott, Rachelnek pedig egy leeresztett szempillájú, az életet mélységesen gyűlölő haramia jutott az eszébe. - Mondták már magának, hogy csípős nyelve van?

- A borotvaéles elme velejárója.

- Mami?

Az autószozi tulajdonosa megdermedt. Rachel megfordult, Edward állt az ajtóban, Táltost lóbálva a kezében, arcán aggodalmas ráncokkal. Tekintetét nem vette le a férfiről, miközben beszélt. - Kérdezni akarok valamit, mami.

Rachel odalépett hozzá. - Mi a baj'?

Edward gyermeki suttogásra halkította a hangját, amit a férfi, Rachel tudta, tisztán hall. - Biztos vagy benne, hogy nem fogunk meghalni?

Rachelnek elszorult a szíve. - Biztos.

Ismét beléhasított, milyen ostobaság volt idáig kergetni az ábrándjait. Hogy fog gondoskodni magukról, amíg meg nem találja, amit keres? Senki nem fog munkát adni neki, aki tudja, kicsoda, ami azt jelentette, hogy az egyetlen esélye olyan valaki, aki nemrég költözött ide. Megint csak oda lyukadt ki, hogy a Karolina Büszkesége Autószozi tulajdonosa az ő embere.

A férfi odaballagott a régi fekete fali telefonhoz. Miközben Rachel megfordult, hogy megnézzze, mire készül, tekintete megakadt mellette egy szakadozott lila szórólapon. Szamárfüles sarkai nem takarták el G. Dwayne Snopes, a halott televíziós hittérítő jóképű arcát.

CSATLAKOZZON A MEGVÁLTÁS TEMPLOMA HÍVÓIHEZ,
AKIK AZ ÚR ÜZENETÉT KÖZVETÍTIK A VILÁGNAK!

- Dealy, itt Gabe Bonner. Lerobbant itt egy nő kocsija, el kéne vontatni.

Két felfedezésre jutott Rachel egyszerre - arra, hogy nem akarja elvontatni az autóját, és hogy hogyan hívják a férfit. Gabriel Bonner. Hogy lehet az, hogy Salvation legelőkelőbb családjának a tagja egy autósmozit vezet?

Emlékei szerint Bonnerék hárman voltak testvérek, de csak a legfiatalabb, Ethan Bonner tiszteletes élt Salvationben, amikor Rachel itt lakott. Cal, a legidősebb hivatásos futballista volt. Bár Rachel úgy tudta, hogy rendszeresen ellátogatott Salvationbe, még soha nem találkozott vele, de fényképről ismerte. Az apa, dr. Jim Bonner a megye nagy tiszteletnek örvendő orvosa volt, az anya, Lynn a társasági élet vezetője. Rachel ujjai erősebben fonódtak Edward vállára, miközben emlékeztette magát, hogy ellenségei földjére lépett.

- ...aztán küld el a számlát nekem. És Dealy, vidd el a nőt meg a fiát Ethanhöz. Mondd meg neki, hogy keressen nekik ma éjszakára szállást.

Néhány további kurta szó után a férfi letette, és visszafordult Rachelhöz. - Várjanak a kocsinál. Dealy hamarosan küld valakit, amint visszaér a teherautója.

Az ajtóhoz sétált, kezét, mint aki teljesítette a kötelességét, a kilincsre tette. Rachel mindenestől gyűlölte a férfit: a közönyösségét, a tartózkodó magatartását, de legfőképpen izmos férfitestét, amely ha neki van, túlélési esélyt jelentett volna. Nem alamizsnát kért. Csak dolgozni akart. Bonner önteltségében rendelt autómentője nemcsak az elszállításukkal fenyegetett. Az Impala volt az otthonuk.

Felkapta a szendvicset és a zacskó csipszet, amit a férfi a pulton hagyott, és kézen fogta Edwardot. - Kösz az ebédet, Bonner. - Egy pillantásra sem méltatva a férfit elviharzott előtte.

Edward ott bandukolt mellette a nyomvájatos, kavicsos úton. Rachel fogta a kezét, amíg átkeltek az úton. Miközben ismét leültek a vadgesztenyefa alá, Rachel a kétségbeesés ellen küzdött. Még nem adja fel.

Alig helyezkedtek el, mikor egy poros fekete platóskocsi Gabriel Bonnerrel a kormány mögött átviharzott az autósmozik kapuján, ráfordult a főútra és eltűnt. Rachel kibontotta a szendvicset és megvizsgálta a tartalmát: pulykamell, sajt és mustár. Edward nem szerette a mustárt, Rachel amennyit tudott letörölt, mielőtt odanyújtotta neki. Edward csak egy pillanatig habozott. Túl éhes volt ahhoz, hogy finnyáskodjon.

Még meg sem ette, megérkezett az autómentő, s egy köpcös, alacsony tinédzser szállt ki belőle. Rachel a fa alatt hagyta Edwardot, és vidáman integetve átsietett az úton, hogy üdvözlje.

- Most derült ki, hogy nem kell elvontatni, csak eltolni. Gabe azt akarja, hogy amott a fák mögött hagyjam a kocsit.

Egy csalisra mutatott nem messze attól a helytől, ahol Edward ücsörgött. A tinédzser láthatóan gyanakodott, mégsem lehetett egy észkombájn, mivel Rachelnek nem kellett sokáig győzködni, hogy segítsen. Mire elment, az Impala a rejtékhelyre került.

Pillanatnyilag ez volt a legokosabb, amit tehetett. Szükségük volt az Impalára, hogy legyen hol aludniuk, s ha elvontatták volna a roncstelepre, az keresztülhúzta volna a számításukat.

Az, hogy a kocsi lerobbant, csak még sürgetőbbé tette, hogy meggyőzze Gabe Bonnert, adja neki az állást. De hogyan? Szöget ütött a fejében, hogy az ilyen érzelemsivár fickókat csupán a teljesítmény bírhatja jobb belátásra.

Visszament Edwardhoz és felsegítette. - Hozd a csipszet, pajtás. Visszamegyünk az autósmoziba. Ideje munkához látni.

- Megkaptad az állást?

- Mondjuk úgy, hogy próbaidőre. - Rachel a főúthoz vezette a kisfiút.

- Az mit jelent?

- Olyasmit, hogy meg kell mutatnom, mit tudok. Miközben én dolgozom, te befejezheted az ebédedet a játszótéren, mázlista.

- Te is egyél velem.

- Most nem vagyok éhes. - Majdnem igaz volt. Rachel olyan régen evett már laktató ételt, hogy túl volt azon a ponton, hogy éhséget érezzen.

Miközben a betonteknőshöz vezette Edwardot, a környezetet tanulmányozta és megpróbálta kideríteni, melyik az a feladat, aminek az elvégzése nem igényel célszerszámot, mégis mély benyomást tesz. Megtisztítani a területet a gáztól tűnt a legjobb választásnak. Úgy döntött, hogy középen kezd, ahol erőfeszítései a legszembevetőbbek lesznek.

Munkához látott a tűző napon, kék ruhájának szoknyarésze a lábához tapadt, por ment elnyűtt szandáljának pántjai közé és feketítette be a lábát. A lábujja vérezni kezdett a szedett-vedett foltozás alatt.

Bárcsak farmert húzott volna, dohogott. Csak egy farmerja volt, egy régi foszladozó, tátongó lyukkal a térdén és egy kisebb szakadással a fenekén.

Hamar átizzadta ruhájának felsőrészét. Nyirkos haja verejtékes csíkokban ragadt az arcához és nyakához. Egy bogáncs tövise megszúrta az ujját, de túl piszkos volt a keze ahhoz, hogy kiszívja belőle.

Amikor már egy nagy kupac gyomot kihúzgált a földből, belegyömöszölte egy üres szemetesvödörbe, majd a gyorsbüfé mögötti kukához vonszolta. Szilárd eltökéltséggel tért vissza a gyomirtáshoz. Karolina Büszkesége jelentette az utolsó esélyét, s meg kellett mutatnia Bonner-nek, hogy keményebben tud dolgozni, mint tucatnyi férfi. Ahogy a délután folyamán fokozódott a meleg, mind kábább lett, de a szédülés ellenére sem lassított. Újabb halmot cipelt a kukához, majd ismét a gazok fölött hajlongott. Ezüst pontok táncoltak a szeme előtt, ahogy a parlagfüvet és az aranyvesszőket húzgálta kifelé. Keze és karja vérzett, ahol a szederbokor mélyen felhasította a bőrét. Két melle között patakokban folyt a veríték.

Edward húzgálni kezdte mellette a gázt, s ismét elátkozta magát, amiért nem adta be a derekát Clyde Rorschnak. Úgy érezte, mintha lángolt volna a feje, az ezüst pontok egyre gyorsabban cikáztak. Le kellett volna ülnie és pihenni, de nem volt ideje.

Az ezüst pontocskák tűzijátékban robbantak szét, s forogni kezdett vele a világ. Próbálta megőrizni az egyensúlyát, de nem tudta. Szédült, lába felmondta a szolgálatot. A tűzijátékot koromfeketeség váltotta fel.

Tíz perccel később, amikor Gabe Bonner visszatért az autósmoziba, a kisiút a földön kuporogva találta anyja mozdulatlan testét őrizve.

2.

- Ébresztő! - Valami folyadék loccsant Rachel arcába. Kinyitotta a szemét, és kékesfehér fénysugarakat pillantott meg maga fölött. Próbálta elpislogni őket, aztán pánikba esett.

- Edward?

- Mami?

Minden eszébe jutott. A kocsi. Az autósmozi. Fókuszálásra erőltette a szemét. A fénysugarak a gyorsbüfé mennyezeti lámpájából jöttek. A betonpadlón feküdt.

Gabe Bonner féltérde ereszkedve görnyedt mellette, Edward közvetlenül mögötte állt, kisfiús arcát öreggétette az aggodalom. - Ó, babám, annyira sajnálom... - próbált felülni Rachel. Émelygett, és tudta, hogy hányni fog.

Bonner műanyagpoharat nyomott az ajkához, víz csorgott a nyelvére. A hányingerrel küzdve igyekezett elfordítani a fejét, de a férfi nem hagyta. A víz kibuggyant az állára, végigcsorgott rajta. Nyelt belőle, s a gyomra megnyugodott. Amikor ismét ivott pár kortyot, állott kávé enyhe utóízét érezte.

Alig tudott felegyenesedni ülőhelyzetbe, s remegő kézzel próbálta elvenni a termoszpoharat a férfitől. Bonner abban a pillanatban elengedte, ahogy ujjai összeértek.

- Mióta nem evett? - A férfi különösebb érdeklődés nélkül intézte a kérdést, s felállt.

Rachelnek csak néhány újabb korty és egy mély levegő után sikerült összeszednie magát egy frappáns ripsztra. - Éppen tegnap este egy kiváló bordát.

A férfi minden további megjegyzés nélkül valami süteményfélét nyomott a kezébe, egy fehér krémmel töltött csokoládészeletet. Beleharapott, aztán gépiesen Edward felé nyújtotta. - A többi edd meg te, drágám. Én nem vagyok éhes.

- Megenni! - Parancs volt. Kurta, színtelen, ellentmondást nem tűrő.

Rachel szerette volna a férfi arcába vágni a süteményt, de nem volt hozzá ereje. Inkább belediktálta magába, minden falat után kortyolva a vízből, s azon kapta magát, hogy jobban van. - Ez jó lecke arra, hogy legközelebb ne táncoljam át az egész éjszakát - sikerült kinyögnie. - Az az utolsó tangó megtette a hatását.

A férfi egy pillanatig sem hitt neki. - Miért van még itt?

Rachel gyűlölte, hogy Bonner fölé tornyosul, s talpra akarta küzdeni magát, de rá kellett jönnie, hogy nem tartja meg a lába. Leült egy festékes, összecukható fémszékre. - Esetleg észrevetted... mennyit dolgoztam, mielőtt... sajnálatos módon elájultam?

- Észrevettem. S már megmondtam, hogy nem alkalmazom.

- De én itt akarok dolgozni.

- Nagy kár. - A férfi minden különösebb sietség nélkül feltépett egy tortillás zacskót és odaadta neki.

- Nekem itt kell dolgoznom.

- Kötve hiszem.

- Nem, ez az igazság. Én Joseph Campbell híve vagyok. Követem az üdvösséget. - Rachel egy tortilla csipszet nyomott a szájába, aztán megrándult az arca, mikor a só belemart az ujjain lévő sebekbe.

Bonnernek semmi nem került el a figyelmét. Megfogta Rachel csuklóját, s felfordította piszkos kezét, hogy megvizsgálja tövis kaszabolta tenyerét és a hosszú, véres vágásokat az alkarján. Nem zaklatták fel. - Meglep, hogy egy ilyen nagyokosnak nincs annyi esze, hogy kesztyűt húzzon.

- A tengerparti házamban felejtettem. - Rachel felállt. - Kiszaladok a mosdóba és megmosakszom.

Nem lepődött meg, amikor a férfi meg sem próbálta megállítani. Edward követte az épület hátsó részébe, ahol a női mosdó zárva volt, a férfi viszont nyitva. A vízvezeték-hálózat régi és ocsmány volt, de Rachel észrevett egy köteg papírtörölt és egy új Dial szappant.

Ahol tudta, lemosta magáról a koszt, s a hideg víz és az ennivaló után jobban érezte magát. Viszont még mindig úgy festett, mint egy vonatszerencsétlenség túlélője. A ruhája mocskos volt, az arca hamuszürke. Ujjjaival kifésülte hajából a kócokat, s megcsipkedte az arcát, miközben azon törte a fejét, hogyan tudna kimászni ebből a legújabb csávából. Az Impalát nem vitték el, nem adhatta fel. Mire visszatért a büfébe, Bonner feltette a műanyag burkolatot a fénycsőre. Rachel széles mosolyt erőltetett magára, miközben nézte, ahogy a férfi a falnak támasztja az összecsukható létrát.

- Mit szólna hozzá, ha lekaparnám, aztán lefesteném a falakat? Sokkal szebb lenne, mire végeznék.

Rachelnek összeszorult a szíve, amikor a férfi üres, közömbös arckifejezéssel odafordult hozzá. - Adja fel, Rachel. Nem fogom felvenni magát. Mivel nem ment el az autómentővel, felhívtam valakit, hogy jöjjön magáért. Várja meg az út mellett.

Rachel a kétségbeeséssel küszködve hetykén megrántotta a fejét. - Nem lehet, Bonner. Megfelelkezik az üdvösség dologról. Az autószozi a végzetem.

- De nem ez.

Bonnert nem érdekelte, hogy kétségbe van esve. Nem is ember az ilyen.

Edward Rachel mellett állt, öklébe gyűrve anyja szoknyáját, arcán azzal az atyai aggodalommal. Rachel úgy érezte, valami megszakad benne. Bármit, mindent megadott volna érte, hogy a fiát biztonságban tudja.

A hangja olyan öreg és rozsdás volt, mint az Impalája.

- Kérem, Bonner. Adjon egy esélyt. - Elhallgatott, gyűlölte, hogy könnyörögnie kell. - Bármit megteszek.

A férfi lassan felemelte a fejét, s ahogy végigsiklott rajta az a halvány, acélkék szempár, Rachelben tudatosodott kócos haja és piszkos ruházata. S még valamit érzett - Bonner erőteljes férfias kisugárzását. Megint ott tartott, ahol a Dominion Motelben. Hat nappal ezelőtt.

A férfi hangja mély, alig hallható volt. - Ezt komolyan kétkellem.

Olyan férfi volt, akit semmi nem érdekelt, mégis valami forró és veszélyes vibrált a levegőben. Pillantásából, mellyel Rachel mustrálta, hiányzott minden bujaság, ugyanakkor egy ősi elővigyázatosság azt súgta Rachelnek, hogy téved. Legalább egyvalami mégiscsak érdekelte Bonnert.

Az elkerülhetetlenség érzése kerítette hatalmába, az, hogy bármennyire is küzdött, végül idejutott. Szíve a mellkasát püfölte, szája kiszáradt. Elég régóta harcolt már a sorsa ellen. Ideje volt feladni a küzdelmet.

Megnyalta kiszáradt ajkát, s Gabriel Bonnerre szegezte a tekintetét.

- Edward, drágám, beszélnem kell Mr. Bonnerrel négy szemközt. Menj ki és játszd a teknőssel.

- Nem akarok.

- Ne vitatkozz! - Rachel elfordult Bonnertől, amíg az ajtó felé vezette Edwardot. Amikor a kisfiú az ajtón kívülre került, reszkető mosolyt vetett rá. - Eredj, manó. Nemsokára utánad megyek.

Edward vonakodva indult el. Rachel szemét könnyek égették, de nem engedte, hogy egy csepp is kicsorduljon. Nem volt rá idő. Nem volt értelme.

Becsukta a büfé ajtaját, rázárta a kulcsot és szembe fordult Bonnerrel. Kényszerítette magát, hogy felvesse az állát. Gögösen. Szenvedélyesen. Hadd tudja meg Bonner, hogy nem áldozat. - Rendszeres jövedelemre van szükségem, és bármire hajlandó vagyok érte.

A hang, amit a férfi kiadott, akár nevetés is lehetett volna, de éppúgy hiányzott belőle az élvezet, mint egy sikoltásból. - Ezt nem gondolhatja komolyan.

- Ó, de mennyire hogy komolyan gondolom. - Rachelnek elakadt a hangja. - Cserkész becsületszavamra.

Kezét a gombokhoz emelte a ruhája elején, jöllehet egy kék nejlonbugyin kívül semmit nem viselt alatta. Olyan kicsi volt a melle, hogy kár lett volna ráköltetni egy melltartó árát.

Egyik gombot a másik után gombolta ki, a férfi pedig nézte.

Rachel azon töprengett, vajon nős-e. A korát és lehengerlő férfiasságát tekintve nagy esély volt rá. Rachel csak annyit tehetett, hogy elrebegett egy néma bocsánatkérést az arctalan nőnek, akinek fájdalmat okoz.

Bár Bonner dolgozott, a körme alá nem tapadt piszok, nem izzadtak át az ingén a veríték félholdjai, s Rachel próbált örülni neki, hogy legalább tiszta. A lehelete nem fog olajos fokhagymától és rothadó fogtól bűzleni. Egy belső vészjelzés azonban arra figyelmeztette, hogy Clyde Rorsch mellett nagyobb biztonságban lett volna.

A férfi ajka alig mozgott. - Hol a büszkesége?

- Épp most hagyott el. - Az utolsó gomb is kiszabadult. Rachel lecsúsztatta a puha kék ruhát a válláról.

Halk surrogással omlott a bokája köré. A férfi üres, ezüstös tekintete szemügyre vette kicsi, ágaskodó mellét és a bordáit, melyek oly jól látszottak alatta. Csípőbugyija nem rejtette el sem kiálló csípőcsontját, sem felette a halvány terhességi csíkokat.

- Öltözzön vissza!

Rachel kilépett a ruhájából és kényszerítette magát, hogy egy szál bugyiban és szandálban odalépjen a férfi elé. Magasra emelte a fejét, eltökélve, hogy megőrzi a méltóságát.

- Hajlandó vagyok dupla műszakban dolgozni, Bonner. Éjjel-nappal. Egyetlen férfi sem vállalná ezt.

Megmásíthatatlan elhatározással kinyújtotta a kezét és megragadta a férfi karját.

- Ne érjen hozzám!

Bonner úgy rántotta el a kezét, mintha Rachel megütötte volna, a tekintete már nem volt üres. Elsötétült a haragtól, mely olyan mély volt, hogy Rachel visszahőkölt tőle.

A férfi felkapta a ruhát és Rachelhez vágta. - Vegye fel!

Vereség görnyesztette Rachel vállát. Elbukott. Ahogy keze a puha kék anyaghoz ért, pillantása megakadt G. Dwayne Snopes fényképén, mely a lila, szárfüles szórólapról nézett rá.

Gazember! Szemétláda!

Felöltözött, miközben Bonner az ajtóhoz ment és visszafordította a kulcsot a zárban. De nem nyitotta ki. Csípőre tette a kezét és lehajtotta a fejét. A válla úgy emelkedett és süllyedt, mintha erőteljesen zihált volna.

Rachel merev, nehézkes ujjai éppen visszagombolták az utolsó gombot is, amikor a büféajtó kivágódott.

- Megkaptam az üzenetedet, Gabe. Hol...

Ethan Bonner lába a földbe gyökerezett, mikor megpillantotta a nőt. Szőke volt, lélegzetelállítóan jóképű, finoman metszett vonásokkal és gyengéd tekintettel; tökéletes ellentéte a testvérének.

Rachel észrevette rajta, mikor ismerte fel. Lágy ajka elvékonyodott, s az a gyengéd tekintet megvetővé vált. - Lám-lám. Csak nem özvegy Snopes tért vissza kísértetni minket?

3.

Gabe megfordult Ethan szavaira. - Miről beszélsz? - Rachel valamiféle védelmező szándékot érzett abban, ahogy Ethan Gabe-re nézett. Közelebb lépett hozzá, mintha óvni akarná, ami nevetséges volt, hiszen Gabe magasabb és sokkal izmosabb volt nála.

- Nem mondta meg, kicsoda? - Ethan leplezetlen megvetéssel méregette Rachelt. - Azt hiszem, a Snopes család soha nem az őszinteségéről volt híres.

- Nem vagyok Snopes - felelte Rachel merev arccal.

- Azok a szerencsétlenek, akik pénzt küldtek, hogy maga flitteres ruhákban járhasson, meg lennének lepve, ha ezt hallanák.

Gabe Rachelről Ethanre pillantott. - Azt mondta, Rachel Stone-nak hívják.

- Egy szavát se hidd el. - Ethan azon a gyengéd hangon beszélt a bátyjával, amit az emberek általában a betegeknek tartogatnak. - A néhai, de meg nem siratott G. Dwayne Snopes özvegye.

- Mit nem mondasz.

Ethan beljebb lépett a büfébe. Kék kockás ingén egyetlen gyűrődés sem látszott, khakiszínű nadrágja élére vasalt volt, cipője kibokszolt. Szőke haja, kék szeme, még a vonásai is éles kontrasztot alkottak érdes modorú, brutálisan vonzó bátyjával. Ethan olyan volt, mint a mennyország egy kiválasztott angyala, míg Gabriel, dacára a nevének, a sötétség uralkodója.

- G. Dwayne három évvel ezelőtt halt meg - magyarázta Ethan ismét azon a féltően gondos betegági hangján. - Te akkor Georgiában éltél. Némi lépéselőnyben a törvény öreivel szemben éppen elhagyni készült az országot pár millió dollárral, ami nem az övé volt.

- Valamit hallottam róla - válaszolta Gabe inkább megszokásból, mint kíváncsiságból. Rachel eltűnődött, hogy egyáltalán érdekli-e valami. A sztriptízelőadása nyilvánvalóan nem. Megborzongott, és próbált nem gondolni rá.

- Az óceán felett zuhant le a gépe. A holttestét felhozták, de a pénz még mindig az Atlanti-óceán fenekén hever.

Gabe a pultnak dőlt, és lassan Rachel felé fordult. Rachel azon kapta magát, hogy képtelen állni a pillantását.

- G. Dwayne elég becsületesen játszott, amíg meg nem nősült - folytatta Ethan -, de Mrs. Snopes szerette a drága kocsikat és a luxusruhákat. Dwayne egyre mohóbb lett, hogy kielégítse a felesége igényeit, s a segélygyűjtő akciói olyan mértéktelenné váltak, hogy végül ezek okozták a vesztét.

- Nem az első televíziós hittérítő, aki így végzi - állapította meg Gabe.

Ethan összeszorította a száját. - Dwayne a prosperitás teológia hirdetője volt. „Adjatok, néktek is adatik. Oszd meg, amid van, mégha az utolsó dollárod is az, s százszorososan fogod visszakapni.” Snopes úgy állította be Istent, mint egy mindenható pénzautomatát, s az

emberek hittek neki. Odaadták a táppénzüket, a segélyüket. Volt egy dél-karolinai cukorbeteg nő, aki az inzulinjára félretett pénzét küldte el. Dwayne ahelyett, hogy visszajuttatta volna, beolvasta adásban a levelét, mint mindenki számára követendő példát. Kiváló alkalom volt a televíziós hittérítésben.

Ethan úgy nézett Rachelre, mint egy darab szemétre. - A kamera Mrs. Snopesot mutatta, ahogy a Megváltás Temploma első sorában ül, ruháján flitterek szikráznak, pirosítóján a hála könnyei csorognak. Később a Charlotte Observer riportere utánajárt és kiderítette, hogy a nő kómába esett és soha nem épült fel.

Rachel lesütötte a szemét. Aznap a szégyen és a tehetetlenség könnyeit hullatta, de ezt senki nem tudta. Elvárták tőle, hogy minden adásban az első sorban üljön kicicomázva, feltupírozott hajjal, vastagon kifestve, csiricsaré ruhákban, ahogy Dwayne képzelte a női szépséget. A házassága kezdetén Rachel eleget tett a kívánságainak, de amint rájött Dwayne piszkos ügyeire, vissza akart vonulni. A terhesség akadályozta meg benne.

Amikor nyilvánosságra került Dwayne egyházközösségében a sikkasztás, a férje gyónási sorozatba kezdett a televízióban, hogy mentse az irháját. Évára és Delilára utalva arról beszélt, hogy egy gyenge és bűnös asszony vezette le az igaz útról. Elég agyafűrt volt ahhoz, hogy magára vállalja a felelősséget, de az üzenet félreérthetetlen volt. Ha a felesége nem lett volna olyan kapzsi, soha nem tévelyedett volna el.

Nem mindenkit sikerült lóvá tennie, de sokakat igen, Rachel pedig a számát se tudta, hányszor ismerték fel az utcán és hordták le az elmúlt három évben. Kezdetben megpróbálta elmagyarázni, hogy Dwayne akart nagy lábon élni, nem ő, de senki nem hitt neki, ezért megtanult csendben maradni.

A büfé ajtaja nyikorogva résnyire nyílt, épp csak hogy egy kisfiú besurranhasson rajta és az anyjához rohanhasson. Nem akarta, hogy Edward fültanúja legyen az eseményeknek, s ráripakodott. - Azt mondtam, maradj kint!

Edward lehorgasztotta a fejét és olyan halkán beszélt, hogy Rachel alig hallotta. - Jött... egy nagy kutya.

Rachel kételkedett benne, de azért megnyugtatóan megszorította a kisfiú vállát. Ugyanakkor egy anyatigris vérszomjasságával mérte végig Ethant néma figyelmeztetésként, hogy vigyázzon a nyelvére a gyerek előtt.

Ethan Edwardra meredt. - Elfelejtettem, hogy van egy gyereke Dwayne-től.

- Edwardnak hívják - mondta Rachel, úgy téve, mintha minden a legnagyobb rendben volna. - Edward, köszönj szépen Bonner tiszteletesnek.

- Hello. - A kisfiú nem vette le a szemét a cipőjéről. Aztán alig hallható suttogással az anyjához fordult. - Ő is szarkaláb?

Rachel tekintete találkozott Ethan kihívó pillantásával.

- Azt szeretné tudni, hogy maga is sarlatán-e. - Rachel hangja megkeményedett. - Hallott az apjáról...

Ethan egy pillanatra zavarba jött, de aztán összeszedte magát. - Nem vagyok sarlatán, Edward.

- Ethan tiszteletes igazi pap, babám. Becsületes. Istenfélő. - Rachel Ethanre nézett. - Olyan ember, aki nem ítél elsőre, és együttérez a szerencsétlenül jártakkal.

Akárcsak a bátyja, Ethant sem volt könnyű meghátrálásra készíteni, s Rachel kísérlete, hogy megszégyenítse, kudarcba fulladt. - Eszébe se jusson itt letelepedni, Mrs. Snopes. Nemkívánatos személy. - Gabe-hez fordult. - Kezdődik a gyűlés, vissza kell mennem a városba. Vacsorázzunk együtt ma este.

Bonner Rachel felé bökött a fejével. - Mit fogsz csinálni velük?

Ethan tétozott. - Sajnálom, Gabe. Tudod, hogy a világon mindent megtennék érted, de ebben nem segíthetek. Salvationnek nincs szüksége Mrs. Snopesra, nem fogom támogatni, hogy visszajöjjön a városba. - Végigsimított a bátyja karján, aztán az ajtó felé indult.

Gabe megdermedt. - Ethan! Várj egy percet! - Utánairamodott.

Edward felnézett az anyjára. - Senki nem szeret bennünket, ugye?

Rachel lenyelte a gombócot a torkában. - Mi vagyunk a legjobbak, báránykám, s aki ezt nem látja, nem érdemli meg, hogy vesztegessük rá az időnket.

Rachel káromkodást hallott, s Gabe jelent meg újra, mogorván összehúzott szájjal. Csípőre tette a kezét, s ahogy lenézett rá, Rachel egyre inkább tudatára ébredt óriási termetének. Rachel százhatvannyolc centi volt, de a férfi mellett kicsinek és aggasztóan védtelennek érezte magát.

- Amióta az öcsémet ismerem, ez az első alkalom, hogy megtagadta a segítséget valakitől.

- Tapasztalatból tudom, Bonner, hogy még a jó keresztényeknek is van tűréshatáruk. A legtöbbjüknek én.

- Nem akarom, hogy itt maradjon!

- Ez nem újdonság.

A férfi arckifejezése elsötétült. - Ez a hely nem gyerekeknek való. Nem biztonságos itt kóborolnia.

Gyengült? Rachel gyors hazugságra szánta el magát. - Van hol hagynom.

Edward még jobban az anyja szoknyájába csimpaszkodott.

- Ha felveszem magát, csakis pár napra, amíg nem talállok valaki mást.

- Megértettem. - Rachel igyekezett leplezni izgatottságát.

- Rendben - morogta Gabe fogcsikorgatva. - Holnap reggel nyolckor. S készüljön fel rá, hogy ki fogja köpni a belét.

- Bírom a munkát.

A férfi még savanyúbb arcot vágott. - Nem az én kötelességem, hogy szállást találjak maguknak.

- Van hova mennünk.

Gabe gyanakodva méregette. - Hova?

- Nem tartozik magára. Nem vagyok tehetetlen, Bonner, csak kell egy állás.

A telefon megszólalt a falon. A férfi odament, hogy felvegye, Rachel pedig egy egyoldalú beszélgetés fültanúja lett valamilyen szállítási akadályról. - Megyek és elrendezem - jelentette ki végül Mr. Vonzerő.

Letette, az ajtóhoz ment és kitárta. Rachel tudta, hogy nem udvariasságból, hanem hogy megszabaduljon tőle.

- Be kell mennem a városba. Ha visszajöttem, megbeszéljük, hol fognak lakni.
- Mondtam, hogy gondoskodom róla.
- Beszélünk, ha visszajöttem - mennydörögte Gabe. - Várjon a játszótéren. S találja ki, mihez kezd a gyerekével!

Azzal elviharzott.

Rachelnek esze ágában sem volt addig téblábolni, amíg a férfi vissza nem tér és rá nem jön, hogy a kocsijában alszik, ezért megvárta amíg Gabe elhajt, s az Impalá-hoz sietett. Amíg Edward a hátsó ülésen szundikált, megtisztálkodott, majd kimosta a koszos ruhákat a Francia Kártya nevű folyó kis mellékágában, mely a csatornán át csörgedezett. Utána átöltözött kopott farmerjába és egy régi dinnyeszínű pólóba. Edward felébredt, s miközben kiteregették a nedves ruhákat a kocsi melletti alacsony ágakra, butácska dalokat énekelgettek és kippoppos szójátékot játszottak.

Hosszúra nyúltak a késő délutáni árnyak. Nem maradt mit enniük, így nem halogathatta tovább, hogy bemenjen a városba. Egymás mellett sétáltak Edwarddal a főút mentén, míg maguk mögött nem hagyták az autósmozit, aztán egy régi típusú Park Avenue közeledtére, Rachel kitette a hüvelykujját.

Egy petersburgi idős házaspár ült a kocsiban, akik Salvationben nyaraltak. Kellemesen eltársalogtak, és nagyon kedvesek voltak Edwardhoz. Rachel megkérte őket, hogy az Ingles élelmiszerboltnál tegyék ki a város szélén, a házaspár pedig integetett, amikor elhajtott. Rachel örült, hogy nem ismerték fel benne a hírhedt Snopes özvegyet.

A szerencse azonban hamar elpártolt mellőle. Még csak pár perce volt a boltban, amikor észrevette, hogy az egyik eladó őt bámulja. Minden figyelmét arra összpontosította, hogy kiválasszon a leértékelt áruk polcáról egy olyan körtét, ami kevésbé volt ütődött. A szeme sarkából látta, hogy egy ősz hajú asszony összesűg a férjével.

A botrány utáni első évekhez képest, amikor nagyon gyakran felismerték, már sokat változott a külseje, de ez Salvation volt, s az itteniek élőben is találkoztak vele, nem csupán tévében látták. Feltupírozott haj és túsarkú cipő nélkül is tudták, hogy kicsoda. Gyorsan továbbment.

A péksüteményeknél egy csinosan öltözött, negyvenes évei közepén járó nő egyszerűen vágott, festett fekete hajjal letett a kezéből egy zacskó Thomas' English fánkot, és úgy meredt Rachelre, mintha magával az ördöggel találkozott volna.

- Te! - fröcsögte a szót.

Rachel azonnal felismerte Carol Dennist. Önkéntesként kezdte, de a számlálásra legfelső fokáig vitte, és egyike lett a hűséges tanítványokból álló keretnek, akik Dwayne segédeként szolgáltak. A mélyen vallásos Carol bálványozta és oltalmazta Snopest.

Amikor Dwayne dolgai napvilágra kerültek, Carol soha nem tudta megemésztetni, hogy a férfi, aki olyan szenvedélyesen hirdette az evangéliumot, mint G. Dwayne Snopes, korrupt, s Rachelt hibáztatta a férfi bukásáért.

Szinte természetellenesen sovány volt, orra hegyes, álla csúcsos. Szeme olyan fekete, mint festett haja, bőre hibátlan és sápadt. - Nem tudom elhinni, hogy visszajöttél.

- Szabad országban élünk - csattant fel Rachel.
- Hogy merészelsz idepofátlankodni?

Rachel harciassága elpárolgott. Egy kis korpás búzakenyeret nyújtott Edwardnak. - Segítesz hozni? - Azzal el akart indulni.

A nő észrevette Edwardot és ellágyult az arca. Előrelépett és lehajolt hozzá. - Kisbaba korodban láttalak utoljára. Milyen jóképű fiatalember lettél. Biztosan hiányzik az apukád.

Edwardot korábban is szólították le idegenek, s soha nem tetszett neki. Lehajtotta a fejét.

Rachel megpróbált elmenni mellette, de Carol gyorsan befordította a bevásárlókocsiját, hogy elzárja az útját. - Az Úr azt mondja, hogy szeressük a bűnöst és gyűlöljük a bűnt, de ezt nagyon nehéz megtenni a te esetedben.

- Biztos vagyok benne, Carol, hogy egy olyan jámbor léleknek, mint te, sikerülni fog.
- Fogalmad sincs, hányszor imádkoztam érted.
- Tartogasd az imáidat valaki másnak.
- Nem szívesen látunk itt, Rachel. Sokan az életünket adtuk a Megváltás Templomáért. Hittünk és úgy szenvedtünk, hogy arról neked fogalmad sincs. Nem felejtünk, és ha azt hiszed, hogy ölbe tett kézzel fogjuk nézni, hogy itt pöffeszkedj, nagyon tévedsz.

Rachel tudta, hogy hiba válaszolni, de nem bírta megállni, hogy ne védje meg magát. - Én is hittem. Ezt nem értettétek soha.

- Magadban hittél, a saját vágyaidban.
- Nem tudsz rólam semmit.
- Ha megbánást tanúsítanál, mindannyian megbocsátanánk, de még mindig nem szégyelled magad, ugye, Rachel?
- Nincs miért szégyellnem magam.
- Ő meggyóna a bűneit, de te soha. A férjed Isten szolgája volt, te pedig tönkretetted.
- Dwayne saját magát tette tönkre. - Rachel félrelökte a bevásárlókocsit az útból, és előretolta Edwardot.

Mielőtt azonban elszabadulhattak volna, egy tinédzser fiú fordult be a sor végén, görnyedten előre fogva pár burgonyaszirmos zacskót és hat összecsomagolt Mountain Dew-t. Törékeny termetű volt, ápolatlan piszkosszőke kefehajjal és három fülbevalóval. Buggyos farmert, fekete pólóján nyitott, gyűrött kék inget viselt. Megtorpant, amint meglátta Rachelt. Egy pillanatig üres tekintettel bámult rá, aztán arckifejezését megkeményítette a gyűlölet.

- Mit keres itt?

- Rachel visszatért Salvationbe - felelte Carol hűvösen. Rachelnek beugrott, hogy Carol elvált és volt egy fia, de soha nem hitte volna, hogy abból a csendes, konzervatív gyerekből, akire halványan emlékezett, ilyen fiú lesz.

A tinédzser őt bámulta. Aligha lehetett volna róla mintázni a vallási ájtatosság szobrát, s Rachel nem értette ezt a leplezetlen ellenségeskedést.

Gyorsan elfordult, s miközben elindult a következő sorba, azon kapta magát, hogy reszket. Alig jutott pár lépésnyire, mikor a fülét megütötte Carol mérges hangja. - Nem veszem meg ezt a sok szemetet.

- Megveszem én!

- Nem. S ma este nem mehatsz el a semmirekellő barátaiddal!

- Csak moziba megyünk, nem állíthatsz meg.

- Ne hazudj nekem, Bobby! A múltkor is szeszszagúan jöttél haza. Pontosan tudom, mit műveltek a drágalátos barátaiddal!

- Szart se tudsz!

Edward döbbsen tekintettel nézett fel Rachelre. - Ő a fiúnak az anyukája?

Rachel bólintott, és sietve a sor végére tessékelte Edwardot.

- Nem szeretik egymást?

- De biztosan. Csak gondjaik vannak, kicsim.

Miközben befejezte a vásárlást, tudatára ébredt a figyelemnek, amiben részesült, kezdve a zavarodott pillantásoktól a megvető morgolódásokig. Bár számított ellenségeskedésre, ez a mérték feldúlta. Hiába telt el három év, Salvation lakói semmit nem felejtettek.

Miközben a főút mellett bandukoltak Edwarddal, kezükben az összes élelmiszerükkel, amijük volt, Rachel megpróbálta megfejtetni Bobby Dennis reakcióját. Nyilvánvalóan hadilábon állt az anyjával, ezért kételkedett benne Rachel, hogy a fiú egyszerűen Carol érzéseit vetítette volna ki rá. Különben is, sokkal személyesebbnek tűnt az ellenszenve.

Elhessegette a Bobbyval kapcsolatos gondolatait, mikor megpillantott egy floridai rendszámú hatalmas kocsit, az egyetlen olyat, amit le mert stoppolni. A vörösésbarna Crown Victoriát vezető clearwateri özvegy megállt és visszavitte őket az autósmozikhoz. Ahogy Rachel kiszállt a kocsiból és sarkon fordult, a gyenge pánt a jobb szandálján elpattant. Már nem lehetett megjavítani. Újabb veszteség.

Edward kilenc óra előtt aludt el. Rachel mezítláb ült az Impala csomagtartóján egy régi strandtörülközővel a vállán, s az összegyűrt, újságból kivágott fotót nézte, amely miatt visszajött. Óvatosan széthajtogatta, felkapcsolta a zseblámpát, amit magával hordott, és Gabe bátyjának, Calnak az arcát nézte.

Bár nagyon hasonlítottak egymásra, Cal markáns vonásait meglágyította a boldogság már-már bárgyú megnyilvánulása, s Rachel kíváncsi lett volna, hogy a felesége, a vonzó, meglehetősen tudós kinézetű szőke nő-e az oka, aki ott mosolygott mellette a képen. Rachel régi házában, a Salvation másik végében álló hatalmas, túldíszített udvarházban fényképezték

le őket. A szövetségi kormány kobozta el Dwayne kifizetetlen adóinak a fedezésére, s üresen állt, amíg Cal meg nem vette az ingóságokkal együtt, amikor megnősült.

A fotó Dwayne egykori dolgozószobájában készült, de Rachel nem szentimentalizmusból tépte ki az újságból. Hanem amiatt, amit a háttérben pillantott meg a képen. A könyvespolcon éppen Cal Bonner feje mögött ott állt egy kicsiny, rézzel szegélyezett bőrládika, alig nagyobb, mint egy fél kenyér.

Dwayne vásárolta körülbelül három és fél évvel ezelőtt egy kereskedőtől, aki titokban tartotta férje drága szerzeményeit. Dwayne-nek azért fájt rá a foga, mert valamikor John F. Kennedyé volt - nem mintha Dwayne Kennedyrájongó lett volna, de mindent szeretett, aminek a gazdagokhoz és híresekhez volt köze. A halála előtti hetekben, ahogy szorult körülötte a hurok, Rachel gyakran kapta azon, hogy a ládikát bámulja.

Egyik délután Dwayne egy leszállópályáról hívta a város északi részéből, és rémült hangon közölte, hogy le fogják tartóztatni. - Azt... azt hittem, több időm van - mondta -, de ma este értem jönnek a házhoz, ezért el kell hagynom az országot. Még nem készültem fel, Rachel. Hozd el Edwardot, hogy elbúcsúzhassam tőle, mielőtt elmegyek. El kell búcsúznom a fiamtól. Meg kell tenned értem!

Rachel hallotta férje hangjában a kétségbeesést, s tudta, hogy Dwayne attól fél, nem fog engedelmeskedni neki, mert nem törődött a gyerekükkel. Edward televízión közvetített keresztelőjétől eltekintve, ami a legnézettebb műsor volt a Megváltás Temploma lelkestségének történetében, Dwayne nem túl sok érdeklődést mutatott az apaság iránt.

Rachel nem sokkal a házasságkötésük után kezdett el kiábrándulni a férjéből, de csak mikor már teherbe esett, jött rá, mennyire korrupt. Kapzsiságát azzal magyarázta, hogy muszáj volt megmutatnia a világnak, hogy a gazdagság Isten adománya az igazhitűeknek. Rachel mégsem tudta megtagadni tőle az utolsó találkozást a fiával.

- Rendben. Sietek, ahogy tudok.

- Még valamit akarok... magammal akarok vinni valamit a házból emlékül. Hozd el a Kennedy-ládikát is. És a Bibliámat.

Rachel a Bibliát értette, ami emlék volt Dwayne anyjától. De már nem az a naiv indianai vidéki lány volt, akit Dwayne feleségül vett, s a Kennedy-ládikára irányuló kérés azonnal gyanakvóvá tette. Legalább ötmillió dollár hiányzott a Megváltás Templomának mérlegéből, s csak azután teljesítette a férje kérését, miután feltörte a kis rézzárat és a saját szemével győződött meg róla, hogy a ládika üres.

Edwardot, aki Táltos fülét szopta, a gyerekülésbe szíjazva száguldott a hegyi úton a leszállópálya felé. Dwayne anyjának Bibliája ott hevert mellette az ülésen, a kis bőrládika a padlón. Mire azonban odaért, már késő volt. A törvény őrei úgy döntöttek, nem várják meg a letartóztatással az este beálltát, s a helyi rendőrség és a megyei seriff egy fülesre a reptérre indult. Dwayne azonban észrevette az érkezésüket, és felszállt. Rachelt kiszállították a Mercedesből és elkobozták mindent, még Edward autósülését is. Aztán hazavitték egy járőr-kocsival.

Csak másnap reggel értesült róla, hogy a férje repülőgép-szerencsétlenségben meghalt. Nem sokkal később kilakoltatták a házból, szinte egy szál ruhában. Ez volt az első lecke, amit kapott arról, milyen kegyetlen tud lenni a világ egy csalárd televíziós hittérítő özvegyével.

Soha többet nem látta a Kennedy-ládikát egészen öt nappal ezelőttig, amikor rábukkant Cal Bonner és a felesége fényképére a mosodában hagyott People magazinban. Három éve nem tudott szabadulni a ládika gondolatától. Amikor feltörte a zárat, csak felületesen vizsgálta meg a belsejét. Később eszébe jutott, milyen nehéz volt, és felötlött benne, hátha duplafenekű. Vagy talán egy széfkulcs hever a zöld filcbélés alatt.

Miközben szorosabbra húzta magán a régi strandtörülközőt az éjszakai hideg ellen, előntötte a keserűség. A fia egy lerobbant kocsí hátsó ülésén aludt, mogyoróvajás szendvicset és túlérett körtét vacsorázott, amikor valahol ott volt öt millió dollár. Az övé.

Még ha mind egy szálig kifizeti Dwayne hitelezőit, akkor is marad pár milliója, amiből biztonságot akart vásárolni a fiának. Yachtok és ékszerek helyett egy kis házról ábrándozott egy biztonságos környéken. Látni akarta, hogy Edward tisztességes ételeket eszik és új ruhákat hord. Jó iskolákba fogja járatni, és vesz neki egy biciklit.

De egyik álmát sem válthatja valóra Gabriel Bonner jóindulata nélkül. Ez az elmúlt három év megtanította arra, hogy soha ne ferdítse el a valóságot, bármilyen kellemetlen is az, s tudta, hogy beletelik néhány hétbe, amíg bejut egykori házába, hogy megkeresse a ládikát. Addig pedig életben kell maradnia, ami azt jelentette, hogy dolgoznia kell.

A feje fölött megzörrentek a levelek. Megborzongott, és eszébe jutott, ahogy levetkőzött ma az idegen előtt. Az a templomba járó indianai vidéki lány, aki volt, soha nem tett volna ilyet, de mivel gondoskodnia kellett egy gyerekről, kénytelen volt zsebre tenni a gátlásait, az ártatlanságával együtt. Megesküdött, hogy bármit megtesz, amit kell, hogy kielégítse Gabriel Bonner igényeit.

4.

Rachel már a gaz nagy részét kitakarította a telek közepéről, mire Gabe teherautója másnap reggel hét negyvenötkor áthajtott a kapun. Haját hátrafogta az arcából egy darab rézdróttal, amit a kuka mellett talált. Csak remélni tudta, hogy a fenékén szétrepedt farmerja nem fog végigszakadni.

Mivel a szandálja tönkrement, kénytelen volt az egyetlen megmaradt cipőjét felvenni, egy ormóttan fekete fűzős félcipőt, amit az egyik tinédzser munkatársnője adott neki, mondván, hogy ő megunta ezt a stílust. A cipő kényelmes volt, de túl meleg és nehéz nyári viseletnek. Mégis sokkal praktikusabb erre a kemény munkára, mint könnyű, elnyűtt szandálja, s örült, hogy legalább ilyenje volt.

Ha azt hitte, hogy kora reggeli iparkodásával Bonner kedvére tehet, azonnal ki kellett ábrándulnia. A teherautó megállt mellette, a férfi pedig, járva hagyva a motort, kiszállt. - Azt mondtam, hogy reggel nyolcra legyen itt.

- Itt is leszek - felelte Rachel legvidámabb hangján, s próbálta elfelejteni, hogyan vetkőzött le a férfi előtt tegnap délután. - Még van tizenöt percem.

Bonner tiszta fehér inget és koptatott farmert viselt. Frissen borotválkozott, sötét haja mintha még mindig nedves lett volna a zuhanyozástól. Rachel tegnap néhány kurta pillanatra látta lehullni róla az álarcot, mely most határozottan rajta volt: üres, zord, érzéketlen.

- Nem akarom, hogy nélkülem legyen itt.

Rachel minden jószándéka, hogy tiszteletteljes és engedelmes legyen, elpárolgott. - Csigavér, Bonner. Mindene, amit érdemes lenne ellopni, túl nagy ahhoz, hogy elbírjam.

- Hallotta, mit mondtam.

- Én meg már azt hittem, hogy csak délután házsártos.

- Nagyjából három műszakban az vagyok. - A válasznak viccesnek kellett volna lennie, de az az érzéketlen acélkék szem tönkretette a hatást. - Hol szállt meg tegnap este?

- Egy barátomnál. Még maradt egy pár - tódította Rachel. Dwayne tulajdonképpen csak a legfelszínesebb kapcsolatokat engedélyezte Salvation lakóival.

Bonner elővett a hátsó zsebéből egy pár sárga munkáskesztyűt és odadobta neki. - Használja!

- Istenem, meg vagyok hatva. - Rachel elkapta a kesztyűt, a mellére szorította, mint szépségkirálynő a rózsákat, és magára parancsolt, hogy egy szót se többet. Még előleget kell kérnie a nap folyamán, s nem engedhette meg magának, hogy megharagítsa a férfit. Gabe azonban olyan távolságtartónak tűnt, miközben visszaült a teherautója kormányára mögé, hogy egy apró szurkálásról Rachel nem tudott lemondani.

- Hé, Bonner. Prozac helyett talán némi kávé javítana a kedélyállapotán. Szívesen főzök mindkettőnknek.

- Én majd kiszolgálom magam.
- Remek. Hozzon egy csészével, ha készen van.

A férfi bevágta az ajtót, és ott hagyva Rachelt porfelhőbe burkolózva, elhajtott a büfé felé. Seggfej. Rachel felhúzta sajjó kezére a kesztyűt, s bár minden izma tiltakozott, lehajolt, hogy folytassa a munkát.

Nem emlékezett rá, mikor volt utoljára ilyen fáradt. Semmi másra nem vágyott, csak hogy leheveredjen az árnyékba és száz évig aludjon. Nem volt nehéz kitalálni, miért volt kimerült: keveset evett és túl sokat aggódott. Vágyakozva gondolt az energialöketre, amit egy csésze reggeli kávéból szokott kapni.

Kávé... Hetek óta nem ivott. Szerette úgy ahogy volt: az ízét, az illatát, a bézs és a sötétbarna gyönyörű cigánykerekeit, amikor tejszínt kevert bele. Behunyta a szemét, és egy pillanatra átengedte magát az érzésnek, ahogy lecsorog a torkán.

A büféből felharsanó üvöltő kemény rock riasztotta fel álmodozásából. A játszótér felé pillantott, ahol Edward a betonteknős alól bukkant elő. Ha Bonner ilyen ideges lett attól, hogy korábban állt munkába, mit fog tenni, ha meglátja Edwardot?

Abban a pillanatban, ahogy reggel megérkezett, megtisztította a játszótér a törött üvegektől és a rozsdás konzervesdoboz tetőktől, mindentől, ami veszélyes lehetett egy gyerekre, aztán befogta Edwardot, hogy dobálja a szemetet egy műanyag szemeteszákba. A hatalmas kivetítő talapzatánál álló bokrokba élelmet, vizet és egy strandtörülközőt rejtett el, amin Edward majd szunyókálhat. Aztán azt ajánlotta neki, hogy bújócskázzon.

- Fogadni mernék, hogy nem tudsz úgy elbújni, hogy Mr. Bonner egész délelőtt ne vegyen észre.

- De tudok.
- Fogadjunk, hogy nem.
- Fogadjunk, hogy igen.

Rachel megpuszilta és ráhagyta. Bonner előbb vagy utóbb észre fogja venni, és akkor lesz nemulass. Annyira neheztelt a férfit, amiért el kell rejtenie az ő drága gyermekét, mintha leprás lenne, hogy újabb fekete pontot jegyzett fel a számlájára. Kíváncsi lett volna, hogy Bonner minden gyerekkel ilyen ellenséges-e, vagy csak az övének tartogatja az ellenszenvét.

Gabe egy óra múlva egy szemeteszákot vágott hozzá és közölte, szedje össze a szemetet a bejáratnál, hogy ne látszódjék olyan visszataszítónak a hely a főútról. Könnyebb munka volt, mint a gazolás, s bár nem áltatta magát azzal, hogy a férfi ezt figyelembe vette volna, szívesen fogadta a változást. Miután Gabe eltűnt, Edward surrant oda, hogy segítsen neki, s ketten pillanatok alatt végeztek.

Rachel visszatért a gyomtalanításhoz, de alig kezdett hozzá, amikor egy pár festékpettyes munkáscsizma jelent meg a periférikus látómezéjében. - Ha jól tudom, azt mondtam, elől szedje össze a szemetet.

Rachel udvariasan akart válaszolni, de a nyelve önállósította magát. - Már kész van, *kommandante*. Az óhaja számomra parancs.

Bonner összehúzta a szemét. - Menjen be és takarítsa ki a női mosdót, hogy kifesthessem.

- Micsoda előléptetés! S ez még csak az első nap.

A férfi egy hosszú, kínos pillanatig bámult rá, ami alatt Rachel azt kívánta, bárcsak kipeckelte volna a száját.

- Vigyázzon a nyelvére, Rachel. Ne felejtse el, hogy nem akarom magát itt látni.

Mielőtt Rachel válaszolhatott volna, a férfi távozott.

Rachel a szeme sarkából meggyőződve róla, hogy Edward látja, hová megy, s elindult a büfé felé. Egy lomtárul szolgáló kis helyiségben heverték a takarítószerszámok, amikre szüksége volt, de őt jobban érdekelte a kávéskancsó a közelben. Ha csak Bonner nem volt nagy ivó, két személyre elegendőt főzött, s Rachel színültig töltött egy papírpoharat. Tejet nem talált, és a kávé olyan erős volt, hogy Cillitnek beillett volna, Rachel mégis kiélvezte minden kortyát, miközben magával vitte a női mosdóba.

A vízvezeték régi és mocskos volt, de működőképes. Úgy döntött, hogy a legrosszabbal kezdi, s nekilátott a fürkék takarításának, lekaparva a megkérgesedett szennyet, aminek az eredetébe jobb, ha bele sem gondol.

Nemsokára halk lépteket hallott a háta mögé osonni. - Undorító.

- Te mondtad.

- Emlékszem, amikor gazdagok voltunk.

- Csak kétéves voltál. Nem emlékezhetsz.

- Vonatok voltak a szobám falán.

Rachel maga rakta fel a kék-fehér csíkos tapétát és a színes vonatokat ábrázoló díszszegélyt. A gyerekszoba és az ő szobája voltak az egyetlen helyiség abban a borzalmas házban, amit maga rendezhetett be, s olyan sokat időt töltött ott, amennyit csak tudott.

- Kimegyek - mondta Edward.

- Nem hibáztatlak.

- Még nem látott meg.

- Nagyon ügyes vagy, pajtás.

- Kip-kop.

- Ki van ott?

- Sam.

Rachel figyelmeztető pillantást vetett rá. - Edward...

- Öreg-szem. - A kisfiú kuncogott, kidugta a fejét, hogy meggyőződjön róla, Seggfej nincs a közelben, és eltűnt.

Rachel elmosolyodott és folytatta a munkát. Már nagyon régóta nem hallotta nevetni a fiát. Edward élvezte a bújócskát, és jól tett neki a szabad levegő.

Egy órára kitakarította a hat fürkét, legalább tucatszor kinézett Edwardra, s úgy elfáradt, hogy forgott vele a világ. Nyers hang szólalt meg a háta mögött.

- Semmi hasznát nem veszem, ha megint elájul. Tartson szünetet.

Rachel nekitámaszkodott a fém válaszfalnak, ahogy felállt, aztán megfordult és Bonner körvonalait pillantotta meg az ajtóban. - Majd ha elfáradtam. Addig nem.

- Rendben. Hamburger és sült krumpli várja a büfében. Ha van egy csöpp esze, megeszi. - Gabe nagy léptekkel távozott, Rachel pedig pár pillanat múlva hallotta csizmájának kopogását a büfé feletti monitorszobába vezető fémlépcsőn.

Izgatottan mosta meg a kezét és ment a büfébe, ahol egy mcdonald'sos zacskó hevert a pulton. Egy ideig csak állt ott és élvezte a nemzeti ambrózia tantaluszi kínokat okozó illatát. Reggel hat óta gürcölt éhgyomorral, s ennie kellett valamit, de nem ezt. Ez túl becses volt.

Szemmel tartva Bonnert kivitte az értékes csomagot a játszótéri búvóhelyre, ahol Edward várta. - Meglepetés, kiskutyám. Ma van a szerencsenapod.

- McDonald's!

- Csak a legjobbat.

Rachel nevetve nézte, ahogy Edward beletúr a zacskóba és tömni kezdi magába a hamburgert. Miközben evett, Rachel vékony réteg mogyoróvaját kent egy szelet kenyérre eldugott elemózsiás kosarukból, összefordította és a szájához emelte. Sajnált bármit is kivenni magának egyre fogyatkozó élelmiszerkészletükből. Már annyi csalódást okozott a gyermekének azzal, hogy megeszi az ételét, mintha újból cserben hagyta volna. Szerencsére kevéssel is beérte.

- Kérsz krumplit?

Rachel szájában összefutott a nyál. - Nem, kösz. A sült ételek már nem tesznek jót a nőknek az én koromban.

Harapott a szendvicséből, s megígérte magának, hogy ha megtalálja Dwayne ötmillió dollárját, soha többet nem eszik mogyoróvaját.

Két óra múlva befejezte a női mosdó takarítását, s éppen egy spaklival akarta lekaparni a hámló festéket a fémajtókról, amikor meghallotta a dühödt ordítást.

- Rachel! - Most mi rosszat csinált? A szeme előtt fényes pontok táncoltak, miközben túl gyorsan hajolt le, hogy letegye a spaklit a földre. Ahelyett, hogy jobban lett volna, egyre többet szédült.

- Rachel! Ide hozzám!

Az ajtóhoz rohant. A nap egy pillanatra elvakította, de ahogy a szeme hozzászokott a fényhez, fulladozva kapkodott levegő után.

Edward himbálódzott Bonner ökléből, régi narancssárga pólójánál fogva. Poros fekete cipője tehetetlenül lógott a levegőben, pólója összezsugorodott a hóna alatt, láthatóvá téve csontos, vézna kis mellkasát és sápadt bőre alatt az erek kék hálózata. Tálto a földön hevert a lába alatt.

Bonner kiálló pofacsontján elfehéredett a bőr. - Megmondtam, hogy tartsa távol innét.

Rachel megfélelkezve kimerültségéről, odarohant. - Tegye le! Halálra rémíti!

- Figyelmeztettem. Megmondtam, hogy ne hozza ide. Túl veszélyes. - A férfi letette a kisfiút a földre.

Edward kiszabadult, de továbbra is dermedten állt egy helyben, ismét áldozatul esve egy hatalmas felnőtt erőnek, amit sem megérteni, sem kezelni nem tudott. Tehetetlensége Rachel elevenébe vajt. Felvette Táltost, majd felemelte Edwardot és magához szorította. A kisfiú cipőjének orra a sípcsontját verdeste, miközben Edward egyenes barna hajába temette az arcát, ami még mindig meleg volt a naptól.

- Mit csináljak vele? - csattant fel.
- Az nem az én gondom.
- Úgy beszél, mint aki még soha nem tartozott felelősséggel egy gyerekért!

A férfi kövé dermedt. Másodpercek teltek el, mielőtt megmozdult a szája. - Ki van rúgva! Tűnjenek el innen!

Edward sírni kezdett, s karját az anyja nyaka köré fonta. - Sajnálom, mami. Igyekeztem, hogy ne vegyen észre, de elkapott.

Rachel szíve zakatolt, úgy érezte, mintha gumiból lenne a lába. Szeretett volna rátámadni Bonnerre, amiért megijesztette Edwardot, de azzal csak a kisfiút dülta volna fel még jobban. Különben is, mi értelme lett volna? Egy pillantás elég volt Bonner üres arcára, hogy tudja, a férfi döntése végleges.

Gabe elővette a tárcáját a farzsebéből, kihámozott belőle pár bankjegyet és Rachel felé nyújtotta. - Tessék.

Rachel a pénzt bámulta. Bármit feláldozott volna a gyermekéért. Adja fel a büszkesége maradványát is?

Lassan elvette a pénzt és érezte, hogy meghal benne valami.

Edward zihált.

- Ssss... - Végighúzta ajkát a kisfiú haján. - Nem a te hibád.
- Meglátott.
- Csak most. Egy egész napba telt, hogy megtaláljon, olyan sületlen. Remekül csináltad.

Anélkül, hogy egy utolsó pillantást vetett volna hátra, a játszótérre vitte Edwardot, ahol összeszedte a holmijaikat. A könnyeit nyeldesve szorította egyik kezébe fogatkozó javaikat, másikba a fiát. Miféle ember képes ilyesmire? Csak olyan, akinek egyáltalán nincsenek érzései.

Miközben elhagyta a Karolina Büszkeségét, szeretett volna a föld alá süllyedni.

Gabriel Bonner, az ember, akinek nem voltak érzései, aznap éjjel sírt álmában. Hajnal három tájban riadhatott fel, a párnáján nedves foltot, a szájában a bánat iszonyú fém ízét találva.

Aznap éjjel megint róluk álmodott, Cherryről és Jamie-ről, a feleségéről és a fiáról. De ezúttal Cherry imádott arca Rachel Stone vékony, harcias képét öltötte. A fia pedig egy rongyos szürke nyulat tartott a kezében, ahogy a koporsójában feküdt.

Átlendítette a lábát az ágy szélén, s hosszú ideig nem csinált semmit, csak ült görnyedten, kezébe temetve az arcát. Végül kihúzta az éjjeliszekrény fiókját és kivette a .38-as Smith &

Wessont. A pisztoly meleg és nehéz volt a markában. Tedd meg! Tedd a szádba és húzd meg a ravaszt! Az ajkához érintette a csövet és behunyta a szemét. A hideg acél, mint egy szerető csókja, olyan volt, s élvezte, ahogy a metszőfogához koccan.

De nem tudta meghúzni a ravaszt, s ebben a pillanatban gyűlölte a családját, amiért nem adhatta át magát miattuk a hőn áhított feledésnek. Bármelyikük - az apja vagy az anyja, két testvére - szívesen véget vetett volna a szenvedéseinek, de azt nem bírták volna elviselni, ha megöli magát. Makacs, hajlíthatatlan szeretetük béklyózta egy elviselhetetlen világhoz.

Visszalökte a pisztolyt a fiókba és elővette a bekeretezett fényképet, amit szintén ott tartott. Cherry mosolygott vissza róla, az ő gyönyörű felesége, aki szerette, aki együtt nevetett vele és megtestesítette mindazt, amire férfi csak vágyhatott. S Jamie.

Megsimogatta hüvelykujjával a keretet, s a mellkasában meghasadt a szíve. Nem vér folyt belőle - azt már rég kiontotta -, hanem egy sűrű, epeszerű folyadék, amely a bánat feneketlen terhét hordó fájdalomfolyamként csordogált az ereiben.

Az én fiam.

Mindenki azt mondta, hogy az első év után könnyebb lesz elviselni a fájdalmat, de hazudtak. Immáron két éve, hogy a feleségét és a fiát megölte egy piros lámpán áthajtó részeg sofőr, s a fájdalom csak rosszabb lett.

Mexikóba menekült, tequilán és quaalude-n élt. Aztán négy hónappal ezelőtt a testvérei elmentek érte. Elátkozta Ethant és behúzott egyet Calnak, de hiába. Visszahozták, s a kijózanításával elfogytak belőle az érzelmek is. Minden érzelem.

Tegnapig.

Rachel vézna, meztelen testének képe úszott a szeme előtt. Csont és bőr, csupa kétségbeesés volt, amikor felajánlotta magát az állásért cserébe. Gabe felizgult. Még mindig nem tudta elhinni, hogy megtörtént.

Csak egyetlen meztelen nőt látott Cherry halála óta. Egy kedves mosolyú, buja testű mexikói szajhát. Azt hitte, hogy belé tudja temetni kínjainak egy kis részét, de nem sikerült. Túl sok volt a gyógyszer, túl sok volt a pia, túl sok volt a fájdalom. Elküldte anélkül, hogy egy ujjal is hozzányúlt volna, és ájulásig itta magát.

Egészen tegnapig eszébe sem jutott. Egy tapasztalt mexikói örömlány hidegen hagyta, de Rachel Stone az ő cingár testével és dacos pillantásával valahogy áttörte a falat, amit oly szilárdan maga köré épített.

Eszébe jutott, hogyan bújt a karjaiba Cherry szeretkezéseik után és játszott a szőrökkel a mellkasán. Imádom a gyengédségedet, Gabe. Te vagy a leggyengédebb férfi, akit valaha ismertem.

Már nem volt gyengéd. Kiegett belőle. Visszatette a fényképet a fiókba, meztelenül az ablakhoz sétált és kinézett a sötétségbe.

Rachel Stone nem tudta, de a lehető legjobb, ami történhetett vele, az volt, hogy kirúgták.

5.

- Ezt nem teheti! - kiáltotta Rachel. - Nem ártottunk senkinek! - A rendőrtiszt, akinek a jelvényén az Armstrong név volt olvasható, rá se hederített, hanem a tréler sofőrjéhez fordult.
- Indulj, Dealy. Tüntesd el innen ezt a roncsot!

Rachel, mint aki nem akar hinni a saját szemének, nézte, ahogy a tréler a kocsijához tolat. Alig huszonnégy óra telt el azóta, hogy Bonner kirúgta. Olyan elcsigázottnak érezte magát, hogy másra nem volt ereje, csak állt a kocsija mellett. Félórával ezelőtt egy arra elhajtó rendőrtiszt észrevette a kocsí szélvédőjén megcsillanó délutáni napsugarat és odament, hogy ellenőrizze.

Abban a pillanatban, ahogy a férfi meglátta, Rachel tudta, hogy bajban van. A rendőrtiszt végigmérte, és nekitámadt. - Carol Dennis mondta, hogy visszajött a városba. Nem volt túl okos dolog, Mrs. Snopes.

Rachel felvilágosította, hogy a vezetékneve Stone - Dwayne halála után hivatalosan visszavette a lánykori nevét -, de hiába mutatta meg a jogosítványát, a férfi csak Snopes néven volt hajlandó szólítani. Utasította, hogy vigye el az Impaláját, s amikor Rachel megmondta neki, hogy lerobbant, vontatót hívott.

Miközben nézte, ahogy Dealy kipréseli magát teherautója fülkéjéből és a kocsí fara felé cammog, hogy beakassza a kampót, Rachel elengedte Edward kezét és odaugrott a férfi elé. Régi kék ruhájának szoknyája, immáron tisztán, a lábára tekeredett. - Ne! Kérem. Senkinek sem ártottunk itt.

A férfi tétovázott, és Armstrongra nézett.

De a szívós és izmos, kefehajú, gyúrt arcú, apró, rideg szemű rendőrtiszt hajthatatlan maradt. - Menjen az útból, Mrs. Snopes! Ez magánterület, nem parkoló.

- Tudom, de nem maradunk sokáig. Kérem. Nem tudna egy kicsit tekintettel lenni rám?

- Álljon félre, Mrs. Snopes, különben letartóztatatom birtokháborításért.

Rachel látta, hogy a férfi kedvét leli a tehetetlenségében, s tudta, hogy nem ingathatja meg.
- A nevem Stone.

Edward visszadugta kezét az anyja tenyerébe, Rachel pedig nézte, ahogy Dealy beakasztja a kampót a vontatóhorogba.

- Pár évvel ezelőtt bezzeg nem kardoskodott azért, hogy ne Snopesnak szólítsák - mondta Armstrong. - A feleségemmel rendszeresen jártunk a Megváltás Templomába. Shelby még az örökségét is odaadta, amikor az anyja meghalt, hogy segítsen azokon az árvákon. Nem volt nagy összeg, de neki sokat jelentett, s a mai napig nem tudta elfelejteni, hogy becsapták.

- Én... sajnálom, de bizonyára maga is látja, hogy a fiammal nem profitáltunk belőle.

- Valaki igen.

- Valami probléma van, Jake?

Rachel szíve megdobbant, mikor meghallotta a lágy, színtelen hangot, amit ezer közül felismert. Edward odabújt hozzá. Azt hitte, tegnap látta utoljára Bonnert, s kíváncsi volt, milyen újabb mocskot készül rázúdítani a férfi. Bonner közönyös acélkék tekintetével felmérte a terepet. Rachel azt mondta neki, hogy egy barátjánál szállt meg, de Gabe most rájöhetett, hogy hazudott. Nézte, ahogy az Impala felemelkedik, majd szemügyre vette vagyonuk csekélyke kupacát, melyet kidobáltak a földre.

Rachel gyűlölte, hogy a holmijai közszemlére vannak téve a férfi előtt. Nem akarta, hogy Bonner lássa, milyen kevés maradt.

Armstrong kurta üdvözlésképpen biccentett a fejével.

- Gabe. Úgy tűnik, hogy Snopes özvegye magánterületen telepedett le engedély nélkül.

- Valóban?

A rendőrtiszt ismét elkezdte faggatni Gabe füle hallatára. Most, hogy hallgatósága támadt, még arrogánsabb lett. - Van állása, Mrs. Snopes?

Rachel nem nézett Gabe-re. Inkább azt figyelte, ahogy elvontatják az Impaláját. - Pillanatnyilag nincs. A nevem pedig Stone.

- Nincs munkája, és a dolgok állásából ítélve pénze se. - Armstrong megdörzsölte az állát a keze fejével. A bőre pirosposzsgás volt, olyan férfi arcszíne, aki könnyen leégett, de túl ostoba volt ahhoz, hogy ne menjen a napra.

- Bevihetném koldulásért. Micsoda hír lenne az újságoknak. G. Dwayne Snopes luxusfelesége rács mögé került koldulás miatt.

Rachel látta, hogy nagyon tetszik a férfinak ez a kilátás. Edward Rachel csípőjéhez szorította az arcát, ő pedig megpaskolta. - Nem vagyok koldus.

- Nekem nagyon úgy tűnik. Ha nem koldul, miből tartja el a fiát? Árulja el!

Pánik rezgett végig rajta, egy készletelés, hogy kapja a karjába Edwardot és fusson. Armstrong apró, sötét szemének villanása elárulta, hogy észrevette rajta a félelmet. - Van pénzem - mondta gyorsan.

- Na persze - felelte vontatottan a férfi.

Anélkül, hogy Gabe-re nézett volna, benyúlt a ruhája zsebébe és kivette a pénzt, amit Bonner adott neki, száz dollárt.

Armstrong odaballagott és lenézett rá, mi van a kezében. - Ez aligha fogja fedezni a vontatási költségeket. Mi a szándéka utána?

- Szerzek munkát.

- Salvationben nem. Az itteni emberek nem becsülik sokra azokat, akik Isten nevében gyorsan megszedik magukat. Nem a feleségem az egyetlen, aki bottal ütheti a megtakarított pénze nyomát. Ábrándokat kerget, ha azt hiszi, hogy bárki is alkalmazni fogja.

- Akkor továbbállok.

- A fiával együtt, gondolom. - Alattomos kifejezés költözött a rendőrtiszt arcára. - Ehhez a gyámügynek is lenne egy-két szava.

Rachel megdermedt. A férfi észrevette rajta, hogy fél, s rájött, hol a legsebezhetőbb. Edward szabad kezével a szoknyájába kapaszkodott, s Rachelnek igyekeznie kellett, hogy megőrizze a hidegvérét. - A fiam jó helyen van nálam.

- Talán igen, talán nem. Megmondom, mi legyen. Bejön velem a városba, én pedig felhívom a gyermekvédelmiseket. Ők majd eldöntik.

- Ehhez nincs joga! - Rachel szorosabban ölelte Edwardot. - Nem vihet be!

- Én azt hiszem, igen.

Rachel hátrált, magával húzva Edwardot. - Nem. Ezt nem engedem.

- Nézze, Mrs. Snopes, azt ajánlom, ne rontsa a helyzetét azzal, hogy ellenáll a rendőri intézkedésnek.

Rachel fejében szörnyű robaj támadt. - Nem csináltam semmi rosszat, és ezt nem fogom hagyni!

Edward az aggodalom halk hangját hallatta, mikor Armstrong levette az övéről a bilincset. - Magától függ, Mrs. Snopes. Hajlandó önként velem jönni, vagy sem?

Rachel nem engedhette, hogy letartóztassák. Nem engedhette, mert tudta, hogy elvehetik tőle a fiát. Az ölébe vette Edwardot és nekigyürkőzött, hogy elfusson.

Ekkor azonban Bonner merev arckifejezéssel előrelépett. - Erre semmi szükség, Jake. Nem koldus.

Rachel szorítása megerősödött Edward csípőjén. A kisfiú fészkelődött. Ez valami trükk?

Armstrong tekintete elsötétült, nyilvánvalóan nem örült a közbelépésnek. - Nincs hol laknia, nincs pénze, nincs munkája.

- Nem koldus - ismételte meg Gabe.

Armstrong egyik kezéből a másikba tette a bilincset. - Gabe, tudom, hogy Salvationben nőttél fel, de nem voltál itt, amikor G. Dwayne kitepte a város szívét, sőt még a megyéét is. Legjobb lesz, ha rám bízod ezt a dolgot.

- Azt hittem, arról van szó, hogy Rachel koldus, nem pedig a múlttól.

- Maradj ki ebből, Gabe!

- Van állása. Nekem dolgozik.

- Mióta?

- Tegnap reggel óta.

Rachel szíve a torkába lódult, miközben a két férfi farkasszemet nézett egymással. Bonner fellépése hatásos volt, s végül Armstrong elfordította a tekintetét. Nyilvánvalóan nem örülve annak, hogy ellenszegültek a tekintélyének, visszacsapta a bilincset az övébe.

- Figyelnem fogom magát, Mrs. Snopes, s figyelmeztetem, hogy vigyázzon, mit tesz. A férje majdnem minden törvényt megszegett és elmenekült, de higgye el, hogy magának nem lesz ilyen szerencséje.

Rachel nézte, ahogy a férfi elsétál, s csak amikor eltűnt, enyhített a szorításon és engedte le a földre Edwardot. Most, hogy a veszély elmúlt, a teste cserben hagyta. Néhány bizonytalan

lépés után egy juharfa törzsének dőlt, hogy erőt gyűjtsön. Tudta, hogy köszönettel tartozik Bonnernek, de a szavak a torkán akadtak.

- Azt mondta, egy barátjánál szállt meg.
- Nem akartam, hogy megtudja, a kocsiban lakunk.
- Most azonnal menjen vissza az autósmozihoz. - Azzal Gabe elviharzott.

Gabe dühös volt. Ha nem avatkozik közbe, Rachel elfutott volna, s Jake megkapta volna az indokot, amit keresett, hogy letartóztassa. Azt kívánta, bárcsak hagyta volna, hogy megtörténjen.

Miközben visszafelé sietett az autósmozihoz, maga mögött hallotta a nő lépteit. A kisfiú hangját felkapta egy fuvallat.

- Most, mami? Most fogunk meghalni?

Fájdalom hasított belé. A benseje érzéketlen volt, épp ahogy akarta, de ezek ketten újra és újra feltépték a sebeit.

Meggyorsította a lépteit. Rachelnek nincs joga így betolakodni az életébe, amikor ő semmire sem vágyik jobban, mint hogy békén hagyják. Elsősorban ezért is vette meg ezt az átkozott autósmozit. Hogy úgy tehessen, mintha élne, mégis egyedül legyen.

A teherautójához ment, mely ott állt a napon a büfé bejáratánál. Nyitva volt, az ablakai letekerve. Felrántotta az ajtót, behúzta a kéziféket, aztán megfordult és nézte, ahogy közelednek.

Rachel abban a pillanatban, ahogy észrevette, hogy őket nézi, kihúzta magát, s egyenesen felé tartott. A fiú azonban óvatosabb volt. Egyre lassabban jött, míg végül megállt.

A nő lehajolt, hogy megnyugtassa, haja kusza lángfüggönyként bukott előre. Egy szellőkés vékony csípőjére formázta kiszolgált ruháját. Lába törékenynek tűnt abban a hatalmas fűzős cipőben, amit viselt. Mindennek dacára Gabe ágyéka váratlanul bizseregni kezdett, tovább tetéztve önutálatát.

A teherautó felé bökött a fejével. - Szállj be, kölyök! Maradj itt és kerüld el a bajt, amíg anyáddal beszélek.

A kisfiú alsó ajka remegni kezdett, Gabe bensejét pedig szétkarmolta a fájdalom. Eszébe jutott egy másik kisfiú, aki szintén nem tudott uralkodni néha az alsó ajkán, s egy szörnyű pillanatig azt hitte, össze fog omlani.

Rachel bezzeg nem omlott össze. Dacára Gabe ellenséges viselkedésének és mindannak, ami történt, megvetett lábbal állt, töréles pillantást lövellve felé. - Velem marad.

A dacossága hirtelen elviselhetetlenné vált Gabe számára. Rachel védtelen volt és kétségbeesett. Nincs tisztában vele, mennyire tehetetlen? Nem érti, hogy semmije sem maradt?

Valami sötét és borzalmas dolog csavarta meg a bensejét, mikor végre beismerte az igazságot, amit igyekezett elhessegetni. Rachel Stone keményebb volt nála.

- Folytathatjuk a beszélgetésünket négyszemközt vagy a fia előtt. Válasszon!

Gabe nézte, ahogy a nő visszanyeli a trágárságokat, amiket a fejéhez akart vágni. Inkább megnyugtatóan bólintott egyet a kisfiúnak, és finoman a teherautó felé ösztökélte. Jamie egyetlen vidám ugrással az ülésen termett volna, Rachel gyermeke viszont alig tudta felhúzni magát. A nő azt mondta, ötéves, pont annyi, amennyi Jamie volt, amikor meghalt, de ő magas volt és erős, sugárzó bőrű, nevető szemű, pajos gondolkodású. Rachel fia törékeny és félénk.

Gabe szíve epét pumpált, s nem tudott lemondani a csúnya összehasonlításról.

Rachel becsapta a kocsiajtót és behajolt az ablakon. Melle az autó oldalának préselődött, s Gabe képtelen volt levenni róla a szemét. - Maradj itt, drágám. Pár perc múlva visszajövök érted.

A kisfiú arcára kiülő félelemtől Gabe legszívesebben elsírta volna magát, de az még nagyobb fájdalom lett volna, ezért rosszindulattal terelte el a figyelmét. - Fejezze be a babusgatást, Rachel, és menjen befelé!

Rachel háta kiegyenesedett, álla magasra emelkedett. Dühös volt, de még csak rá sem nézett. Inkább bevonult a büfébe olyan előkelően, mint egy királynő, ott hagyva őt, hogy mehessen utána.

Mint féreg rága a rosszindulat a még egészséges részeit. Rachel vereséget szenvedett, de ő ezt nem ismerte el, s ez elviselhetetlen volt. Gabe legyőzöttnek akarta látni. Látnia kellett, hogy amikor a remény utolsó szikrája is kihuny Rachel szemében, a lelke olyan üressé válik, mint az övé. Ott akart lenni és nézni, hogyan veszi tudomásul azt, amit ő már tudott. Hogy vannak dolgok az életben, amiket nem lehet túlélni.

Belökte az ajtót és ráfordította a zárat. - Anyámasszony katonáját farag abból a fiúból. Ez a vágya? Egy pipogya alak, aki soha nem fog elmozdulni a szoknyája mellől?

Rachel a férfi felé pördült. - Magának semmi köze hozzá, mit csinálok a fiammal.

- Ebben nagyon téved. Mindenhez közöm van, amit csinál. Ne felejtse el, hogy egyetlen telefonhívásomba kerül, és rács mögé juttathatom.

- Maga szemétláda!

Gabe ismeretlen forráságot érzett a mellkasában, s tudta, hogy a gyűlölete pörkölni kezdte a szíve határát.

Ha nem hagyja békén Rachelt, a szíve el fog égni, míg nem marad utána más, csak egy kupac hamu. A gondolat tantaluszi kínokat okozott. - Vissza akarom kapni a pénzemet.

- Micsoda?

- Nem szolgálta meg, s vissza akarom kapni. Most. - Gabe-et nem érdekelt a pénz, s parázsló szívének egyik kamrája belobbant. Helyes. Már csak három maradt.

Rachel a ruhája zsebébe nyúlt, és a férfihoz vágta a bankjegyek kicsiny kötegét. Úgy lebegtek le a földre, mint széttört álmok. - Remélem, belefullad minden pennyjébe.

- Szedje fel!

Rachel hátrahúzta a karját és teljes erőből pofon vágta a férfit.

Ami hiányzott az izmaiból, pótolta a szenvedély, s Gabe feje oldalra csuklott. A szűrő fájdalom friss vért pumpált a testébe, friss vért, amit nem akart. Újjáélesztette szénné égett

sejtjeit, megakadályozva, hogy véghez vigye, amit kellett, elszabadítva egy újfajta fájdalom özönét.

- Vegye le a ruháit! - A szavak, amik azon a sötét és üres helyen születtek, ahol valamikor a lelke volt, váratlanul törtek fel belőle. Hányingere lett tőlük, de nem vonta vissza. Rachelnek csak félelmet kellett volna mutatnia, s elengedte volna. Csak össze kellett volna omlania.

De ahelyett, hogy összeomlott volna, éktelen haragra gerjedt. - Menjen a pokolba!

Nem fogta fel, mennyire el vannak szigetelve? Be volt zárva egy elhagyatott házba egy férfival, aki egy pillanat alatt leigázhatta. Miért nem fél?

Gabe rádöbbsent, hogy végre rájött, hogyan ölheti meg magát. Ha eléggé túlfeszíti a húrt, belehalhat a gyűlöletbe. - Tegye, amit mondtam!

- Miért?

Hová rejtette Rachel a félelmét? Megfogta a vállánál fogva és a falhoz nyomta, de ekkor meghallotta Cherry suttogását a fülében.

Imádom a gyengédségedet, Gabe. Te vagy a leggyengédebb férfi, akit valaha ismertem.

Tudta, hogy a hang darabokra tudja tépni, s elnémította azzal, hogy benyúlt Rachel ruhája alá és megmarkolta a combja belső felét.

- Mit akar tőlem? - Rachel haragja elpárolgott, s zavarodottság váltotta fel. A férfit megcsapta hajának enyhe nyárillata, édes, csábító, életteli teli.

Ki nem csordult könnyek nyomakodtak a szeme mögé. - Szexet.

Rachel pillantása találkozott az övével, s Gabe-nek a csontjáig hatolt a zöld szempárból áradó hidegség. - Nem. Nem azt.

- Ebből is látszik, mennyi esze van. - A férfi mindennek ellenére megkeményedett. Bár az agya érzéketlen volt a nemi vágyra, a teste nem vette az üzenetet. Rachelhez nyomta magát, hogy bizonyítsa neki, mennyire téved, s megérezte csípőcsontjának éles végeit. Istenem, milyen sovány volt. Feljebb araszolt a kezével, s megérintette a bugyiját. Két nappal ezelőtt kék volt, jutott eszébe. Leheletvékony kék nejlón.

Ragadt az izzadtságtól. Kérges tenyere alatt Rachel bőre olyan törékeny volt, mint egy hártya. A lába közé csúsztotta a kezét és megmarkolta.

- Feladja? - Gabe a fogát csikorgatva örölte a szavakat, s csak amikor kimondta, jött rá, hogy olybá tűnhet, mintha valami gyerekes játékot játszanának.

Megérezte az enyhe remegést, ami végigfutott a nő testén. - Nem fogok harcolni. Annyit nem ér.

Még mindig nem törte meg. Sőt, mintha csak egy újabb feladatot adott volna Rachelnek. *Szedje össze a szemetet. Takarítsa ki a vécét. Tegye szét a lábát, hogy megkefélhessem. A beleegyezése felbőszítette, és felhajtotta a nő szoknyáját.*

- A fenébe! Annyira ostoba, hogy nem tudja, mit tehetek magával?

Rachel tekintete rezzenéstelenül fúródott a férfiéba. - Annyira ostoba, hogy még mindig nem jött rá, nincs jelentősége?

Gabe megnémult. Arca eltorzult, lélegzése szaggatottá vált. Abban a pillanatban az ördög szemébe nézett, és a saját tükörképét látta.

Éleset ordítva ellökte magát a nőtől. Rózsaszín nejlon villant meg előtte, majd halk surrogással a szoknya visszahullott. Gabe testében kihunyt a tűz.

A lehető legmesszebbre távolodott Racheltől, a pulthoz, s amikor megszólalt, csak suttogni tudott. - Várjon odakint.

Más nők elrohantak volna azok után, hogy szembetalálkoztak az ördöggel, de Rachel nem. Ő az ajtóhoz lépett, fejét magasra tartva, egyenes derékkal.

- Fogja a pénzt! - sikerült Gabe-nek kinyögnie.

Még most is alábecsülte. Azt várta, hogy Rachel elküldi a pokolba és kiviharzik. De Rachel Snopes erősebb volt az álbüszkeségnél. Csak azután távozott, hogy az utolsó bankjegyet is felszedte.

Amikor az ajtó becsukódott mögötte, Gabe a pulthoz dőlt és lecsúszott a földre, karját a térdére támasztva. Üres tekintettel meredt előre, miközben az elmúlt két év fekete-fehér híradóként pergett le a fejében. Minden, amit most látott, vezetett a mai naphoz. A gyógyszerek, az alkohol, a magány. Két évvel ezelőtt a halál elragadta a családját, s ma megfosztotta az emberségétől. Nem tudta, nem túl késő-e visszaszerezni.

6.

Ethan Bonnernek hivatásánál fogva szeretnie kellett volna mindenkit, mégis megvetette azt a nőt, aki mellette ült a Camryban. Ahogy kihajtott az autósmozi kapuján a főútra, szemügyre vette Rachel madárijesztő-vékony testét és beesett arcát, csupaszon a sminktől, mely valamikor bevakolta. Tincseinek és fürtjeinek gesztenyebarna vad kuszasága nem is hasonlított arra a három évvel ezelőtti feltupírozott frizurára, amit a Megváltás Temploma híres lengő pulpitusa alatt ülve viselt, televíziós kamerák kereszttüzében.

Megjelenése az Elvis-kori Priscilla Presley és egy ódivatú countryénekes keverékére emlékeztette Ethant. Rachel most viszont flitteres hacukák helyett kifakult ruhát viselt pótgombbal. Egyszerre tűnt évekkel fiatalabbnak és évtizedekkel öregebbnek annál a nőnél, aki Ethan emlékezetében élt. Csak szabályos vonásai és profiljának tiszta vonala maradt ugyanaz.

Ethan éppenséggel kíváncsi lett volna, mi történt közte és Gabe között. Egyre inkább neheztelt rá. Gabe-nek volt elég baja anélkül is, hogy Rachel a nyakába varrja magát.

A visszapillantó tükörbe nézve meglátta a kisfiút, aki a hátsó ülésen, kicsiny kupacnyi vagyonuk: egy régi bőrönd, két kék törött fogantyús műanyag szennyeskosár és egy ragasztószalaggal összefogatott kartondoboz között kuporgott.

A látvány egyszerre öntötte el dühvel és büntudattal. Ismét kudarcot vallott. Kezdetől fogva tudod, hogy nem vagyok papnak való, de érdekelt? Nem. A Nagy Mindent-Tudó. Remélem, elégedett vagy.

A leginkább Clint Eastwoodéra hasonlító hang ott dübörgött Ethan fülében. *Hagyd abba a nyafogást, tökfej! Te vagy az, aki két nappal ezelőtt úgy viselkedtél, mint egy gazember és nem segítettél neki. Ne engem hibáztass!*

Remek! Amikor Marion Cunninghamtól remélt egy kis részvétet, megkapta Eastwoodot. Miért nem csodálkozom, gondolta fölöttébb rezignáltán.

Ritkán kapta azt az Istent, akit hallani akart. Most éppen Mrs. Cunninghamre, a „Boldog Idők” nagyszerű Anya Istenére vágyott. De Eastwoodot kapta helyette. Eastwood Isten szigorú Ótestamentum volt. *Elcseszted, balfácán, és most megfizetsz.*

Isten évek óta beszélgetett Ethannel. Kölyökkorában Charlton Heston hangján szólt hozzá, ami csak nyűgöt jelentett, egy sihedernek ugyanis nem volt könnyű azonosulni a dagályos, haragos republikánus szónoklatokkal. De ahogy egyre kiforrottabban megismerte Isten bölcsességét és hatalmát, úgy tűnt el Charlton, és váltotta fel helyét három híresség, mind szájalmasan alkalmatlanok az isteni alakításra.

Ha már hangokat kell hallania, miért nem származhattak azok tiszteletet parancsoló emberektől? Albert Schweitzertől, például? Vagy Teréz anyától? Miért nem kaphat sugallatot

Martin Luther Kingtől vagy Mahatma Ghanditól? Ethan sajnos a kultúrája terméke volt, s mindig szerette a mozit és a tévét. Ennél fogva úgy tűnt, nem tud szabadulni a sztároktól.

- Nincs túl hideg? - kérdezte, hogy legyőzze ellenséges érzületét. - Kikapcsolhatom a légkondicionálót.

- Éppen kellemes, atyám.

Rachel arcátlan viselkedése kezdte felőrölni az idegeit, s magában lehordta Gabe-et, amiért ilyen helyzetbe hozta. De a bátyja olyan kétségbeesettnek tűnt a telefonban, amikor nem egészen egy órával ezelőtt felhívta, hogy képtelen volt nemet mondani neki.

Amikor megérkezett a Karolina Büszkesége elé, a büfé ajtaját zárva találta, Rachel meg a fia pedig a játszótéren ültek a teknősön. Gabe-nek se híre, se hamva nem volt. Ethan segített bepakolni a folyópartra kirakott holmijaik szálnalmas kis kupacát, most pedig úton volt velük Heartache Mountainbe, Annie házához.

Rachel ránézett. - Miért segít?

Ethan úgy emlékezett, hogy Rachel tartózkodó, s most is visszahőkölt a nyíltságától, csakúgy mint két nappal ezelőtt. - Gabe megkért rá.

- Két nappal ezelőtt is megkérte, s akkor visszautasította.

Ethan nem felelt. Nem tudta megmagyarázni miért, de jobban megvetette ezt a nőt, mint G. Dwayne-t. A férje a világ szeme láttára csalt, Rachel azonban körmönfontan.

Rachel kényszeredetten nevetett. - Semmi vész, atyám. Megbocsátom, hogy gyűlöl.

- Nem gyűlölöm. Én senkit sem gyűlölök. - Ethan morcosnak és fellengzősnek tűnt.

- Milyen nemes.

A nő megvetése feldühítette. Milyen jogon viselkedik Rachel leereszkedően azok után, hogy a kapzsiságuknak a férjével annyi minden áldozatul esett?

A megye egyetlen lelkeszsége sem tudott versenyezni a Megváltás Temploma gazdagságával. Nekik nem voltak strasszokkal spricelt kórusruháik vagy lézerfénnel megvilágított istentiszteleteik. A Megváltás Temploma Las Vegast kínálta Isten nevében, s a helyi hívők nagy része nem tudott ellenállni a show-biznisz csillogása és a G. Dwayne Snopes kínálta könnyű megoldások kombinációjának.

Sajnos ahogy menekültek a hívők a helyi gyülekezetekből, vitték magukkal a pénzüket és a tőkét is, amellyel mindig a megye jó ügyeit támogatták. Hamarosan magára maradt a helyi kábítószerellenes program, aztán az ingyenes ételosztás ritkult meg. De a legnagyobb veszteséget a megye egy földszinti üzlethelyiségben működő kis rendelőintézete szenvedte, egy felekezetek közötti vállalkozás, mely a helyi klérus büszkesége volt. Tehetetlenül nézték, ahogy a pénz, amit az egyházaik a szegények megsegítésére költöttek, G. Dwayne Snopes feneketlen zsebébe vándorol. Rachel pedig főszerepet játszott benne.

Eszébe jutott a nap, amikor minden megfontolás nélkül bemutatkozott a bankból kilépő nőnek. Beszért neki a rendelőintézetről, amit kénytelenek voltak bezárni, s bátorságot öntött belé az általa őszinte aggodalomként értelmezett kifejezés Rachel festékkal vastagon bekent szemhéja mögött.

- Szomorúan hallom, Bonner atya.

- Távol álljon tőlem, hogy szemrehányást tegyek - mondta -, de a Megváltás Temploma annyi hívőt csábít el a helyi gyülekezeteinktől, hogy az egyházaknak egymás után kell lemondaniuk kiváló programjaikról.

Rachel megdermedt, s Ethan látta, hogy védekezésre készült. - Nem okolhatja a Megváltás Templomát a történetek miatt.

Diplomatikusabbnak kellett volna lennie, de a napfény megcsillant Rachel hatalmas smaragd fülbevalóján, s arra gondolt, hogy csak az egyik kő is elég lenne a rendelőintézet működtetéséhez. - Elismerem, szívesen venném, ha a Megváltás Temploma egy kicsit több tiszteletet mutatna a közösség iránt.

- A Megváltás Temploma több százezer dollárt pumpált a megyébe.

- Az üzleti világba, nem jótékonyági cselekedetekbe.

- Nyilvánvalóan nem gyakori látogató, Bonner atya, különben tudná, hogy a Megváltás Temploma csodálatos munkát végez. Afrikaszerte függenek tőlünk árvaházak.

Ethan megpróbált belenézni azoknak az árvaházaknak és a Megváltás Temploma többi dolgának a pénzügyeibe, s nem akarta hagyni, hogy ez a csillogó ékszerekkel felcicomázkodott, túlságosan magas sarkú cipőben járó, elkényeztetett nőszemély ennyivel megússza. - Mondja, Mrs. Snopes, én vagyok az egyetlen, aki kíváncsi, hogy pontosan mennyi pénz jut el Afrikába azokból a dollármilliókból, amiket a férje az árváknak gyűjt?

Rachel zöld szeme jégszilánkká vált, s Ethan a harag tüzét látta megvillanni benne. - Nem kellene vádolnia a férjemet csak azért, mert neki van energiája és fantáziája megtölteni vasárnap reggelente a sorait.

Ethan nem tudta leplezni haragját. - Senki kedvéért nem csinálnék a miséből showműsort.

Ha gúnyosan válaszolt volna, Ethan talán elfelejthette volna a találkozásukat, Rachel hangja azonban valami együttérzésszerűtől ellágyult. - Talán itt a baj, Bonner atya. Ez nem a maga miséje. Hanem Istené.

Miközben a nő elsétált, Ethan kénytelen volt elismerni a fájdalmas igazságot, amivel nem akart szembenézni. A Megváltás Templomának óriási sikere egyszerűen rávilágította a reflektorfényt saját hiányosságaira.

Bár prédikációi gondolatokkal telik és szívből jövőek voltak, cseppet sem drámaiak. Soha nem fakasztotta könnyekre gyülekezetét üzeneteinek szenvedélyessége.

Nem tudta meggyógyítani a betegeket, lábra állítani a nyomorékot, templomának falait soha nem feszegette a túlsúlyfolság, még G. Dwayne Snopes Salvationbe érkezése előtt sem.

Talán ezért volt olyan személyes a gyűlölet, amit Rachel iránt érzett. Tükröt tartott elé, ami szembesítette azzal, amit nem akart látni - papi rátermettségének teljes hiányát.

Lehajtott a főútról egy szűk útra, mely Annie kalyibájához vezetett fel Heartache Mountainra. Kevesebb mint egy mérföldre állt az autósmozi bejáratától.

Rachel a füle mögé kanyarított egy összegubancolódott hajtincset. - Sajnálom, ami a nagyanyjával történt. Annie Glide bátor asszony volt.

- Ismerte?
- Sajnos. Kezdetől fogva undorodott Dwayne-től, s mivel a testőreinek nem tudott túljutni, hogy jól odamondogasson neki, engem talált meg.
- Annie határozott egyéniség volt.
- Mikor halt meg?
- Öt hónapja. Feladta a szíve. Szép élete volt, de nagyon hiányzik.
- Azóta üresen áll a háza?
- Majdnem. A titkárnőm, Kristy Brown lakik ott pár hete. A garzonja albérletét felmondták, mielőtt kész lett az új lakása, ezért költözött ide átmenetileg.

Rachel összeráncolta a homlokát. - Nem lesz oda tőle, hogy két idegen betelepédjen hozzá, biztos vagyok benne.

- Csak pár éjszakáról van szó - felelte Ethan nyomatékosan.

Rachel meghallotta a ki nem mondott üzenetet, de elengedte a füle mellett. Pár éjszaka. Ennél több időre lesz szüksége, hogy megtalálja a Kennedy-ládikát.

Az ismeretlen nőre gondolt, akihez egy idegen és egy kisgyerek fog beköltözni. S nem akármilyen idegen, hanem a város leghírhedtebb polgára. Megfájdult a feje, s lopva a halántékához nyomta az ujjja hegyét.

Ethan elkapta a kormányt, hogy kikerüljön egy kátyút, ő pedig beverte a vállát az ajtóba. Hátranézett, hogy Edward jól van-e, s látta, hogy a fia vasmarokkal szorongatja Táltost. Eszébe jutott, hogyan markolta meg Bonner, amikor a lába közé nyúlt.

A durvasága szándékos és számító volt, de akkor miért nem ijedt meg tőle? Már semmiben sem volt biztos, sem az érzéseiben, de még az önutálat és a szenvedés nyugtalanító kombinációjában sem, amit a férfi szemében vélt felfedezni. A törtéteknek fel kellett volna dühíteniük, de abban a pillanatban leginkább csak kimerültséget érzett.

Az utolsó kanyart is megtették, s a kocsi megállt egy bádogtetős kunyhó előtt, egyik oldalán egy elvadult kerttel, a másikon egy fasorral. Nyilvánvalóan régi volt, de frissen meszelt, fénylő sötétzöld spalettákkal, kőkéménnyel. Falépcső vitt fel a tornácra, melynek túlsó sarkában megtépzott szélzsák lengedezett.

Rachel szemét minden előjel nélkül könnyek lepték el. Ez a rozoga régi ház személyesítette meg számára azt, amit az otthon szó jelentett. Stabilitást, gyökereket képviselt, mindazt, amit szeretett volna megadni a gyermekének.

Ethan kipakolta a holmijaikat a tornácra, aztán kulccsal kinyitotta a bejárati ajtót, s félreállt, hogy előreengedje. Rachelnek elakadt a lélegzete. Késő délutáni napfény áradt be az ablakokon, mogyoróvajszínűre festve a régi fapadlót és aranyló ragyogásba vonva a meghitt kőkandallót. A berendezés egyszerű volt: barna hintaszék, festett, lámpával díszített fenyő mosdóállvány.

Dohányzóasztalként egy antik fenyőláda szolgált, aminek a közepére valaki vadvirágokkal teli horganyzott fém locsolókannát állított. Gyönyörű volt.

- Annie gyűjtötte az ócskaságokat, de a szüleimmel kiselejteztük a nagy részét a halála után. A bútorokat megtartottuk, hogy Gabe ideköltözhessen, ha akar, de túlságosan sok neki itt az emlék.

Rachel éppen meg akarta kérdezni, miféle emlékek, csakhogyan eltűnt a konyhába nyíló ajtón át. Egy kulcsosomóval tért vissza. - Gabe azt mondta, ezt adjam oda.

Rachel nézte, s felismerte, mi az, Gabe büntudatának a jelképe. Ismét eszébe jutott a visszataszító jelenet kettejük között. Mintha Gabe nem is őt, hanem magát bántotta volna. Megborzongott, mikor arra gondolt, az önpusztítás milyen útjára tévelyedhet még.

Edwarddal a sarkában követte Ethant a konyhába, melyben összekarcolgatott, vidékies fenyőasztal állt négy nádfonatú üléses tölgyfa szék gyűrűjében. Az ablakokat egyszerű muszlinfüggönyök díszítették, a lyukmintás bádoggal tálalószekrényrel szemben egy fehér, szecessziós zománcgáztűzhely pöffeszkedett. Ahogy Rachel beszívta az ódon fa és a generációkra visszamenő családi étkezések jellegzetes illatát, legszívesebben elsírta volna magát.

A hátsó ajtón át megkerülve a házat Ethan egy régi garázsba vezette őket. A kétszárnyú ajtó egyike csíkot húzott a porba, mikor kinyitotta. Rachel belépett a férfi után, s egy meghatározhatatlan évjáratú, piros, ferdehátú ócska Ford Escortot pillantott meg.

- A sógornőmé. Új autója van, ezt mégsem engedi eladni. Gabe azt mondta, hogy pár napig használhatja.

Rachelnek eszébe jutott a tudós kinézetű szőke a People magazin fotójáról. Kétkedett benne, hogy dr. Jane Darlington Bonner ilyen autót vezetett volna, de nem akart vitatkozni a szerencséjével. Döbbsen jött rá, hogy mindent megkapott, amire szüksége volt: állást, szállást, közlekedési eszközt. S mindegyikért Gabe Bonnernek és a büntudatának tartozott. A tény, hogy a férfi mindezt el is veheti abban a pillanatban, ahogy a büntudata elpárolog, nem maradt rejtve előtte, s Rachel tudta, hogy hamarosan odébb kell állnia. Záros határidőn belül meg kell találnia valahogy a Kennedy-ládikát.

- Az eszébe sem jutott, hogy elmenekülhetek a sógornője kocsijával, és soha többé nem látja?

Ethan visolyogva pillantott az ütött-kopott Escortra, és odaadta Rachelnek a kulcsokat. - Nincs ilyen szerencsénk.

Rachel nézte, ahogy a férfi elsétál, aztán hallotta, hogy elindul az autójával. Edward jelent meg mögötte.

- Tényleg nekünk adja ezt a kocsit?

- Csak kölcsön. - Akármilyen állapotban volt is, Rachel úgy vélte, hogy ez a legszebb járgány, amit valaha látott.

Edward a házat nézte. Megvakarta a vádlóját a másik cipőjével, és egy barázdabillegetőt figyelt, amint felrepül egy vén magnóliafáról és letelepszik a bágodtető csúcsára. Tekintete megtelt vágyakozással. - Tényleg itt maradhatunk?

Rachel a titokzatos Kristy Brownra gondolt. - Egy ideig. Egy néni már lakik itt, s nem tudom, hogy fog tetszeni neki, hogy beköltözünk hozzá, de majd kiderül.

Edward a homlokát ráncolta. - Gondolod, hogy olyan utálatos lesz, mint a bácsi?

Nem kellett kérdezni, milyen bácsi. - Senki sem tud olyan utálatos lenni, mint ő. - Rachel megcsípte Edward arcát. - Menjünk, pakoljuk el a holmijainkat. - Kéz a kézben vágtak át a fűvön a házhoz.

A nappalin és a régimódi konyhán kívül tartozott még a házhoz három hálósoba, melyek közül a kisebbikben keskeny vaságy és egy régi fekete Singer varrógép állt. Rachel ott szállásolta el Edwardot a kisfiú minden könyörgése ellenére, mármint hogy vele akar aludni.

Bonner megjegyzése, hogy anyámasszony katonáját nevel Edwardból, szíven ütötte. Gabe nem tudott Edward betegségéről és arról, milyen hatással volt rá kaotikus életük. Rachel mindazonáltal tisztában volt vele, hogy Edward éretlenebb a koránál, s azt remélte, hogy ha saját szobája lesz, még ha csak pár hétre is, talán megnő az önbizalma.

Ő maga a másik szabad hálósobát választotta. Egyszerűen volt berendezve egy juharfa ágygal, steppelt ágytakaróval, faragott fafogantyúkkal ellátott tölgyfa komóddal, s egy ovális rongyszőnyeggel, melynek kirojtosodtak a szélei. Edward utána ment és nézte, hogyan pakol ki.

Rachel éppen végzett, amikor meghallotta, hogy nyílik a bejárati ajtó. Egy pillanatra behunyta a szemét, hogy erőt gyűjtsön, aztán megérintette Edward karját. - Maradj itt, drágám, amíg én bemutatkozom.

Alacsony, meglehetősen szigorú tekintetű nő állt az ajtó előtt. Pár évvel idősebbnek tűnt Rachelnél, talán a harmincas évei legelején járhatott. Egyszerű öltözetet viselt, állig begombolt nyersszínű blúzt, egyenes barna szoknyát. Nem volt kifestve, sötétbarna, egyenes szálú haja alig ért valamivel az álla alá.

Miközben Rachel közelebb lépett, látta, hogy a nő igazából egyáltalán nem csúnya, csak egy kicsit szürke. Vonásai törekenyek, szabályosak, lába csinos, de volt benne valami mogorvaság, ami árnyékot vetett a külsejére és idősebb benyomást kölcsönzött neki, mint amennyire sima arcából következteni lehetett.

- Hello - mondta Rachel. - Maga biztosan Miss Brown.

- Kristy. - A nő nem volt barátságtalan. Rachelnek inkább az a benyomása támadt, hogy mélységesen tartózkodó.

Azon kapta magát, hogy izzad a tenyere. Miközben megpróbálta titokban a farmerja szárába törölni, a mutatójja beleakadt az egyik szakadásba. Gyorsan elkapta, mielőtt nagyobb kárt csinál. - Igazán sajnálom. Bonner atya azt bizonygatta, hogy nem bánod, ha ideköltözünk, de...

- Minden rendben. - Kristy bement a nappaliba, letette a kezében szorongatott a papírzacskót a fenyőládára a vadvirágokkal teli locsolókanna mellé, majd az egyik barna nádszékre rakta matrónákhoz illő fekete kékításkáját.

- Nincs rendben. Tudom, hogy a terhedre vagyunk, de pillanatnyilag nincs hová mennünk.

- Megértem.

Rachel kétkedve méregette. Kristy Brown biztosan nem örült a lehetőségnek, hogy Salvation leggyűlöltebb nőszemélyét szállásolja el, de az arca nem sok mindent árult el. - Ugye tudod, ki vagyok?

- Dwayne Snopes özvegye. - Kristy ugyanolyan kifogástalan mozdulattal igazította meg a kanapéről lelógó steppelt ágytakarót, mint ami Rachel véleménye szerint minden tettet jellemezte. Észrevette, hogy a keze kicsi és kecses, ápolt, ovális körmeit áttetsző körömlakk fedte.

- A városban nem fog tetszést aratni, hogy befogadsz.

- Próbálok úgy cselekedni, ahogy helyes. - Szavai szenteskedőek voltak, s kissé merevek. Kristy viselkedésében mégis volt valami, amitől őszintének tűntek.

- Elfoglaltam az üres hálósobát, a fiamnak pedig a varrósobát rendeztem be. Remélem, nem baj. Igyekszünk nem láb alatt lenni, amennyire csak lehet.

- Szükségtelen. - Kristy körülnézett. - Hol a kisfiad? Rachel kényszerítette magát, hogy a hálósoba felé forduljon. - Idejőnnél, Edward? Kicsit félénk. - Remélte, ez elegendő magyarázat lesz, hogy Kristy ne várjon tőle sokat. A kisfiú megjelent az ajtóban. Bedugta Táltost fejfelé cserszínű rövidnadrágja derekába, s úgy bámulta a cipője orrát, mintha valami rossz fát tett volna a tűzre.

- Kristy, a fiam, Edward. Edward, szeretném, ha megismernéd Miss Brownt.

- Szia. - Edward nem nézett fel.

Rachel legnagyobb bosszúságára Kristy nem szólt egy szót sem, amivel bátoríthatta volna a kisfiút, egyszerűen csak nézte. Rosszabb volt, mint Rachel gondolta. Már csak az hiányzott, hogy még egy ellenséges felnőtt legyen Edward közelében.

Edward végre felemelte a fejét, szemmel láthatóan hajtotta a kíváncsiság, miért nem kapott választ.

Kristynek fülig ért a szája, úgy mosolygott. - Szia, Edward. Ethan atya mondta, hogy itt leszel. Örülök, hogy megismerhetlek.

Edward visszamosolygott.

Kristy felkapta a papírtasakot a ládáról és a kisfiúhoz lépett. - Amikor meghallottam, hogy itt fogsz lakni, vettem neked valamit. Remélem, tetszeni fog. - Rachel nézte, ahogy Kristy letérdel, hogy szemmagasságba kerüljön Edwarddal.

- Ajándékot hoztál nekem? - Edwardot nagyobb meglepetés nem is érthette volna.

- Semmi extra. Nem tudtam, fog-e tetszeni. - Kristy odaadta neki a dísztasakot. A kisfiú kinyitotta és elkerekedett a szeme. - Egy könyv! Egy új könyv! - Elkomorult. - Tényleg az enyém?

Rachel úgy érezte, menten megszakad a szíve. Annyi rossz érte Edwardot az életben, hogy már el sem tudta hinni, hogy valami jó is történhet vele.

- De még mennyire, hogy a tiéd. *Stellaiuna* a címe, és egy denevérkölyökről szól. Elolvassam neked?

Edward bólintott, s letelepedtek kettesben a kanapéra, majd Kristy olvasni kezdett. Rachel gombóccal a torkában nézte őket. Edward minduntalan kérdésekkel szakította félbe Kristyt, aki türelmesen válaszgatott, s olvasás közben eltűnt a szürkésege. Nevetett Edward csacsogásán, kivirult, a szeme csillogott.

A társalgást vacsora közben is folytatták, ugyanis Kristy ragaszkodott hozzá, hogy közösen költsék el. Rachel fukarkodott az étellel, egy falatot sem akart elenni Edward elől a csirkepörköltből, amit a kisfiú mohón falt. Rachel élvezettel nézte, hogyan tűnnek el a falatok a szájában.

Vacsora után Rachel kötötte az ebet a karóhoz, hogy ő rak rendet, de Kristy nem engedte, hogy egyedül csinálja. Miközben Edward a tornácon ült becses könyvével, a két nő kínos csendben ténykedett.

Végül Kristy törte meg. - Gondolkodtál már rajta, hogy Edwardot óvodába add? A templomnak van egy kiváló napközije.

Rachelnek égett az arca. Edwardnak szüksége volt rá, hogy gyermekek között legyen, s jól tett volna neki, ha egy kicsit elszakad tőle. - Attól tartok, most nem engedhetem meg magamnak.

Kristy tétozott. - Nem kerül semmibe. Biztos vagyok benne, hogy elnyeri az ösztöndíjat.

- Ösztöndíjat?

Kristy kerülte a pillantását. - Hadd vigyem magammal holnap reggel, amikor dolgozni megyek. Majd én mindent elrendezek.

Nem volt semmiféle ösztöndíj. Alamizna volt, amit Rachel mindennél jobban szeretett volna visszautasítani. De nem tehette meg, hogy büszke legyen, amikor a fiáról volt szó. - Köszönöm - felelte halkán. - Hálás vagyok érte.

Elszégyellte magát az együttérzéstől, amit Kristy szemében látott.

Aznap este, miután Edward elaludt, kiosont a hátsó ajtón, le a falépcsőkön. Recsegték, miközben felkapcsolta az elemlámpát, amit nem felejtett el kivenni az Impala kesztyűtartójából, mielőtt elvontatták. Jóllehet olyan kimerült volt, hogy úgy érezte, gumiból van a lába, valamit meg kellett tennie, mielőtt átadta magát a pihenésnek.

A földre irányítva a fénycsövát addig pásztázta a ház mögötti fasort, amíg meg nem találta, amit keresett, egy az erdőbe vezető keskeny ösvényt. Az utat megvilágítva, nehogy felbukjon egy akadályban, elindult felé.

Egy ág ért az arcához, éjjeli madár turbékolt. Mivel vidéken nőtt fel, szeretett éjszaka kint lenni a szabadban, hallgatni a csendet és beszívni az erdő friss, tiszta illatát. Most azonban arra is alig tudott odafigyelni, hogy egyik lábát a másik elé tegye.

Annie Glide kunyhója magasan a Heartache Mountainon állt, alig fél mérföldnyire Rachel úticéljától, de többször is meg kellett pihennie, hogy kifújja magát. Majdnem fél órába telt, mire elérte a szurdokot. Amikor odaért, leült egy kis sziklára és lenézett a hegy másik oldalán. A házra, ahol G. Dwayne Snopesszal lakott.

A piszkos pénzen és csaláson magasodott épület ott ült kotlósként lent a völgyben. Az ablakok sötétek voltak, a holdfényben ki lehetett venni a ház alakját, de a részleteket nem. Rachelnek azonban nem volt szüksége fényre, hogy felidézze, milyen csúnya, milyen túlon túl grandiózus és hamis, csakúgy mint Dwayne volt.

A kocsifelhajtót aranyozott imádkozó kezekkel díszített kétszárnyú, fekete kovácsoltvas kapu torlaszolta, a házat kívülről hat masszív fehér oszlop és ocsmány, aranyrácsos erkély vette körül. Belül kriptái fekete márvány, hivalkodó csillárok, drapériák és rojtok, tükrök és csillogás, de az íre a pontot az előcsarnokban álló színes fényekkel hangsúlyozott, görög szüzet ábrázoló szökőkút tette fel, mely egy sztriptíztáncos lány melleivel dicsekedett. Rachel azon gondolkodott, volt-e annyi jó ízlés Cal Bonnerben és a feleségében, hogy megszabaduljon a szökőkúttól, bár eleve nem tudta elképzelni, hogy akiben van egy kis jóízlés, megvásárolja ezt a borzalmas házat.

Meredek lejtő vezetett a völgybe, ám a négy év alatt, amíg itt lakott, számtalanszor leereszkedett rajta, reggeli sétákba menekülve házassága rabságából. Égett a vágytól, hogy ma este is megtegye, de nem volt ilyen vakmerő. Nemcsak a testi ereje hiányzott hozzá, hanem a lelki is.

Hamarosan. Hamarosan leereszkedik Heartache Mountainon, és megszerzi, ami a fiát illeti.

7.

A büfében történt incidens után Rachel félt újra szembenézni Gabe-bel, de az elkövetkezendő pár napban a férfi csupán kiadta neki az ukázt, aztán rá se hederített, hanem végezte a saját dolgát. Keveset beszélt, soha nem nézett a szemébe, s általában olyan emberre emlékeztette Rachelt, aki keményen vezekel.

Éjszakánként a kimerültségtől mély, álmatlan alvásba merült. Azt remélte, hogy a rendszeres mozgás majd jót tesz, de továbbra is szédült és erőtlen volt. Péntek délután, miközben a jegypénztár belsejét festette, elájult.

Bonner teherautója épp akkor fordult be a főútról, amikor talpra kecmergett. Szíve hevesen vert, ahogy a férfi lassított. Próbálta leolvasni róla, mennyit láthatott, de Gabe kifürkészhetetlen arca nem árult el semmit. Fogta az ecsetet, s a férfira mordult, mintha ő zavarta volna meg a munkában, Bonner pedig továbbhajtott.

Kristy felajánlotta, hogy vigyáz Edwardra szombaton, amíg Rachel dolgozik, s ő hálásan elfogadta. Ugyanakkor tudta, hogy nem élhet vissza a lakótársa bizalmával. Ha olyan peches lesz, hogy jövő szombaton még mindig Salvationben lesz, magával viszi Edwardot, akár tetszik Bonnernek, akár nem.

Sajnos Rachel terveit, hogy másnap este, miután ágyba dugta Edwardot, leereszkedik a hegyről és betör a régi házába, elmosta egy felhőszakadás. Minden sokkal könnyebb lenne, ha kocsival mehetne, de a zárt kapu útját állná. Hétfőn, pontosan egy héttel azután, hogy a kocsija lerobbant a Karolina Büszkesége túloldalán, megfogadta, hogy ma este lesz a nagy nap.

Felhős, de száraz idő volt, dél felé már ki-kikukucskált a nap. Egész délelőtt az járt a fejében, hogyan juthatna be a házba, miközben a mellékhelyiségek fürkéinek falait festette szürke zománcfestékekkel. Nem volt nehéz, s ha nem lett volna az állandó szédülés és gyengeség még a szabadnapja után is, még élvezte is volna.

Lehajolt, s miközben belemártotta a festőhengert a tálcába, egyik kezével kék ruháját fogta hátra. Kényelmetlen volt ruhában festeni, de nem volt más választása. Szombaton a farmerja végleg elszakadt a fenekén, s nem lehetett megfoltozni.

- Hoztam magának ebédet.

Rachel megpördült, s látta, hogy Bonner áll a mosdó ajtajában, kezében gyorséttermi zacskóval. Gyanakodva méregette. A férfi a múlt szerdai büfébeli csúnya jelenet óta került. Mi a csudának kereste meg most?

Gabe a homlokát ráncolta. - Mostantól hozzon magával ebédet. A munkát pedig függessze fel, amíg megeszi.

Rachel kényszerítette magát, hogy egyenesen a férfi acélkéj szemébe nézzen, s tudatosítsa benne, hogy Jack, az Erőszaktevő alakítása nem ijesztette meg. - Minek enni? A pusztá mosolyától jóllakom hetekre.

Gabe elengedte a füle mellett Rachel szurkálódását, és beletette a zacskót az egyik mosdókagylóba. Rachel várta, hogy elmenjen, de a férfi ehelyett odalépett és szemügyre vette a munkáját. - Kétszer kell átfesteni - mondta Rachel, s mindent elkövetett, hogy leplezze bizalmatlanságát. - Nehéz eltüntetni a régi falfirkákat.

Gabe az ajtó felé bökött, amit Rachel épp befejezett. - Vigyázzon, nehogy befesse az új zsanérokat. Nem szeretném, ha megszorulnának.

Rachel letette a hengert a festékestálcába, s megtörölte a kezét egy frottír törlőrongyban. - Még mindig nem értem, miért nem egy szép tojáshej színt választott ehelyett a régi drappos szürke helyett. - Füttyült a színre. Csak az érdekelte, hogy megtartsa az állását, és a férfinban egy pillanatra se merüljön fel a gyanú, hogy a legkisebb feladatok elvégzése is mekkora erőfeszítésébe kerül.

- Szeretem a szürkét.

- Illik a személyiségéhez. Nem, ezt visszavonom. A személyisége tíz árnyalattal sötétebb a szürkénél.

Gabe nem kapta fel a vizet. Nekidőlt a fülke még nem lefestett oldalának, és Rachelt tanulmányozta. - Mondok magának valamit. Fontolóra veszem, hogy megadom magának az évszázad béremelését, ha a továbbiakban négy szóra korlátozódik, amikor beszélek magával. Igen, uram. Nem, uram.

Hagyd a fenébe, könyörgött Rachel agya. *Ne hecceld!* - Piszokul nagy béremelésnek kell lennie, Bonner. Maga a legjobb szórakozásom Dwayne óta. Most pedig, ha nem bánja, dolgom van és elvonja a figyelmemet.

A férfi nem mozdult. Inkább nyíltan méregette. - Ha még tovább fogy, fel sem fogja tudni emelni a festőhengert.

- Emiatt ne aggódjon, rendben? - Rachel lehajolt, hogy felvegyen egy rongyot, de megszedült, s meg kellett kapaszkodnia az ajtó szélében.

Gabe elkapta a karját. - Fogja az ebédjét! Most harcolta ki, hogy ezentúl mindig ellenőrizni fogom, megeszi-e.

Rachel elhúzódott. - Nem vagyok éhes. Majd megeszem később.

A férfi félretolta Rachel útjából a festékestálcát a csizmája orrával. - Most eszik. Mosakodjon meg!

Rachel kiábrándultan nézte, ahogy Gabe odamegy és felkapja a papírzacskót. Úgy tervezte, eldugja a büfé hűtőszekrényének mélyére, hogy megmentse Edwardnak, de a férfi szeme láttára mégsem teheti.

- A játszótéren találkozunk - mondta Gabe az ajtóból. - Azzal eltűnt.

Rachel a mosdóhoz dohogott, ahol lefröcskölte ruhája festékfoltos szoknyáját, lesikálta a kezét és az alkarját. Aztán kiment a játszótérre.

A férfi a mászóka egyik rúdjának támasztva hátát ült egy dobozos Dr. Pepperrel a kezében. Egyik lába kinyújtva, a másik behajlítva. Chicago Stars-os baseballsapkát viselt, tengerészkék pólóját belegyűrte a farmerjába, melynek térdén apró lyuk éktelenkedett, de még így is ezerszer jobb állapotban volt annál, amit Rachelnek ki kellett dobnia.

Rachel talált magának egy helyet pár lépéssel arrébb a betonteknős mellett. A férfi odaadta neki a zacskót. Rachelnek szemet szúrt, milyen tiszta a keze. Még a Band-Aid sebtapasz is új volt a hüvelykujján. Hogy tud ilyen ápolt lenni, aki ilyen kemény fizikai munkát végez?

A szoknyája fészkébe rakta a zacskót és kihúzott belőle egy sültkrumplit. Az illata olyan ínycsiklandó volt, hogy ellen kellett állnia a kísértésnek, nehogy egy egész marékkal a szájába tömjön. Helyette leharapott egy morzsányit a végéből és lenyalta ajkáról a sót.

Gabe felpattintotta a Dr. Peppert, lenézett a dobozra, aztán fel Rachelre. - Megérdemel egy bocsánatkérést azért, amit a múltkor műveltem.

Rachel annyira meglepődött, hogy beleejtett a fűbe egy kincset érő sült krumplit. Szóval ezért a meghitt kis ebéd. Nem hagyta nyugodni a lelkiismeret. Jó tudni, hogy van neki. A férfi óvatoskodónak tűnt, mintha azt várta volna tőle, hogy hisztérikus rohamot kapjon és elmondja mindennek. Nos, ezt az örömet nem fogja megadni neki. - A tévedések elkerülése végett, Bonner, aznap olyan szánalmas volt, hogy alig bírtam ki röhögés nélkül.

- Valóban?

Rachel arra számított, hogy a férfi még morcosabb ábrázatot ölt, de Gabe ellazult a mászókának dőlve. - Megbocsáthatatlan. Még hasonló sem fog előfordulni többé. - Rachel pillantását kerülve elhallgatott. - Spicces voltam.

Rachelnek eszébe jutott, ahogy megcsapta a férfi lehelete - tisztán, alkoholszag-mentesen. Még mindig az volt az érzése, hogy Gabe a saját démonai okán támadt rá, s nem miatta. - Talán le kellene szoknia. Úgy viselkedett, mint egy seggfej.

- Tudom.

- Egy baromi nagy seggfej.

A férfi visszakapta rá a tekintetét, s Rachel tényleg azt hitte, hogy a szórakozottság szikráját látja felvillanni abban a rideg, acélkék szemben. Lehetséges lett volna?

- Ugye azt akarja, hogy csússzak-másszak maga előtt?

- Mint egy pondró.

- Maga mindenre tud egy választ? - A férfi ajka valami olyasmire húzódott, ami majdnem mosolyra hasonlított, s Rachel annyira megdöbbsent, hogy csak egy pillanat múlva tudott válaszolni.

- A pimaszság része személyiségem varázsának.

- Bárki is mondta ezt magának, hazudott.

- Hazugnak nevezi Billy Grahamet?

Egy pillanatra Gabe ajkának kunkorodása még kifejezőbb lett, de aztán visszatért a férfi szokásos mogorva ábrázata. A megalázkodás ideje nyilvánvalóan lejárt. Rachel felé mutatott a dobozos Dr. Pepperrel.

- Nincs egy farmerja? Árulja el, miféle idióta az, aki ruhában végez fizikai munkát?

Olyanvalaki, akinek nincs mást felvennie, gondolta Rachel. Egy petákot sem költött volna magának ruhára, amikor Edward kinőtte a sajátját. - Szeretem a ruhákat, Bonner. Nőiesnek és csinosnak érzem magam bennük.

- Ezzel a cipővel? - A férfi undorodva nézte a hatalmas, fekete fűzős félcipőt.

- Mit mondhatnék? Megszállottja vagyok a divatnak.

- Baromság. Elszakadt a régi farmerja, igaz? Akkor vegyen magának egy újat. Majd én veszek magának egy újat. Tekintse munkaruhának.

A férfi többször is szemtanúja volt már, hogyan tette félre Rachel a büszkeségét, de mindig Edward miatt. Most viszont róla volt szó. Meg sem próbálta leplezni a megvetését. - Ha maga veszi, hordja is maga!

Teltek-múltak a másodpercek, miközben Gabe úgy tett, mintha mértéket vett volna róla. - Maga nagyon kemény, ugye?

- A legkeményebb.

- Olyan kemény, hogy még ennie sem kell. - A férfi pillantása a zacskóra siklott Rachel ölében. - Szándékában áll elfogyasztani azt a sült krumplit, vagy csak játszik vele?

- Mondtam, hogy nem vagyok éhes.

- Bizonyára ez a magyarázata, miért néz úgy ki, mint egy csontváz. Anorexiás?

- A szegények nem lesznek anorexiásak. - Rachel a szájába dugta a második sült krumplit. Annyira finom volt, hogy legszívesebben az egész zacskóval betömte volna egyszerre. Ugyanakkor lelkiismeret-furdalás gyötörte, hogy megfosztja Edwardot akárcsak pár falatától is a lakomának, amit úgy imádott.

- Kristy mondta, hogy alig eszik valamit.

Rachelt zavarta, hogy Kristy jelentést tesz róla Gabe-nek a háta mögött. - A maga dolgával kellene törődnie.

- Szóval miért nem eszik?

- Igaza van. Anorexiás vagyok. Most pedig ejtsük a témát, rendben?

- A szegények nem lesznek anorexiások.

Rachel ügyet sem vetett rá, hanem bekapott még egy sült krumplit.

- Egyen egy kis hamburgert.

- Vegetáriánus vagyok.

- Kristynél evett húst.

- Mi maga, élelmiszer-ellenőr?

- Nem értem. Ha csak... - Gabe ravasz pillantással méregette. - Első nap, amikor elájult, megkínáltam egy minitortával, maga pedig megpróbálta odaadni a fiának.

Rachel megdermedt.

- Erről van szó, ugye? A fiának ad minden ételt.

- Edwardnak hívják, s pontosan ezek vezetik a listáját azoknak a dolgoknak, amikbe maga ne üsse bele az orrát.

A férfi ránézett és megrázta a fejét. - Maga megőrült. Ugye tudja? A fia rengeteget eszik. Maga az, aki éhenhal.

- Nem nyitok erről vitát.

- A fenébe, Rachel! Annyi esze sincs, mint egy tyúknak.

- De igen!

- Akkor magyarázza meg.

- Nem kell megmagyaráznom semmit. Különb is, bagoly mondja a verébnek, hogy nagyfejű. Ha nem vette volna észre, maga az, akit gumiszobába kellene zárni.

- Ezért jöhetünk ki egymással olyan jól.

Gabe olyan kedvesen beszélt, hogy Rachel majdnem elmosolyodott. A férfi ivott egy kortyot a Dr. Pepperből.

Rachel elnézett a vetítövászon tulsó szélé mellett a Heartache Mountain felé, s eszébe jutott, mennyire szerette ezeket a hegyeket, amikor Dwayne először hozta ide. Akárhányszor kinézett a hálósobája ablakán a zöld látképre, az volt az érzése, mintha Isten arcát érintette volna meg.

Gabe-re pillantott, s egy múltó pillanatig egy embert látott benne ellenség helyett. Egy ugyanolyan elveszett valakit, mint amilyen ő volt, s éppolyan elszántat is, hogy ezt ne mutassa.

A férfi a mászóka rúdjának támasztotta a fejét és őt nézte. - A fia... ugye minden este tisztességesen vacsorázik?

Rachel rokonlelki érzése eltűnt. - Már megint itt tartunk?

- Csak feleljen. Tisztességesen vacsorázik?

Rachel vonakodva bólintott.

- Reggelizik is? - kérdezte Gabe.

- Azt hiszem.

- Tízóraiznak az óvodában és nagyot ebédelnek. Fogadni mernék, hogy maga vagy Kristy uzsonnát is adnak neki, mihelyt hazaér.

De mi lesz a jövő hónapban, gondolta Rachel. Mi lesz jövőre?

A hideg futkározott a hátán. Veszélyes vizekre kezdtek evezni.

- Rachel - mondta a férfi halkán -, abba kell hagynia ezt az éhségstrájkot.

- Maga nem tudja, miről beszél!

- Akkor magyarázza el.

Ha Gabe gorombán beszélt volna, semmi baj nem lett volna, de ez ellen a halk, kimért hang ellen nem tudott védekezni. Összeszedte azt, ami eszébe jutott, és ismét támadásba lendült.

- Én felelek érte, Bonner. Én! Senki más. Én felelek az étkeztetéséért, az öltöztetéséért, az oltásaiért, mindenért!

- Akkor jobban kellene vigyáznia magára.

Rachel szeme könnybe lábadt. - Ne mondja meg nekem, mit csináljak.

- Az elmeegógyintézetbe valóknak össze kell tartaniuk.

A férfi szavaitól, melyhez párosult az a teljes megértés, amit Rachel a szemében látott, elállt a lélegzete. Szeretett volna ismét rátámadni, de nem tudta megfogalmazni a gondolatait. Gabe olyasmiről rántotta le a leplet, amivel már rég számot kellett volna vetnie, de képtelen volt szembenézni.

- Nem akarok erről beszélni.

- Helyes. Akkor egyen.

Ujjai görcsösen fonódtak az ölében heverő papírzacskóra, s kényszerítette magát, hogy szembenézzen az igazsággal, amit nem akart elismerni.

Akárhogy böjtöljön, Edward biztonságát nem tudja garantálni.

A tehetetlenség olyan elemi erővel rontott rá, hogy kis híján porrá zúzta. Szeretett volna megadni Edwardnak mindent, nemcsak ételt, hanem biztonságot és önbizalmat is, egészséget, rendes iskolát, házat, ahol lakjon. S nincs az az önsanyargatás, amivel képes lett volna rá. Éhezhetett addig, amíg csontváz nem lesz belőle, de ez még nem garantálta, hogy Edward gyomra tele lesz.

Legnagyobb aggodalmára a szeme elfelhősödött, aztán egy könnycsepp pottyant le az alsó szemhéjáról és gördült le az arcán. Nem tudta elviselni, hogy Bonner sírni lássa, s ádáz tekintettel nézett rá. - Meg ne merjen szólalni!

Gabe megadást színelve feltette a kezét, és ivott egy kortyot a Dr. Pepperből.

Hosszú borzongás futott végig rajta. Bonnernek igaza volt. Az elmúlt pár hónapban az örületbe kergette az igyekezete, hogy a felszínen maradjon. S ezt csak az láthatta, aki ugyanilyen örült volt.

A szeme közé nézett önnön esztelenségének. Edward-nak a világon senkije sem volt rajta kívül, ő pedig nem vigyázott magára. A teste sanyargatásával még nagyobb veszélynek tette ki a már amúgy is bizonytalan létüket.

Lesütötte a szemét és kivette a hamburgert a zacskóból. - Maga gazember!

Gabe lomhán nekitámaszkodott a mászóka oszlopának, s a szemére húzta tengerészkék Chicago Stars sapkájának siltjét, mintha egy hosszú, édes szunyókálásra készülne.

Rachel nagyot harapott a hamburgerből, s lenyelte a könnyeivel együtt. - Nem tudom, honnan veszi a bátorságot, hogy örülnék nevezzen. - Újabb falatot tömött a szájába, s beleborzongott, annyira ízlett neki. - Csak egy idióta nyit autósmozit. Ha nem vette volna észre, Bonner, az autósmozik ideje harminc éve lejárt. A nyár végére csődbe megy.

A férfi ajka alig mozgott sapkája siltje alatt. - Kérdezze meg, érdekel-e.

- Nincs tévedés. Maga százszor örültebb, mint én.

- Egyen!

Rachel megtörölte keze fejével fátyolos szemét, s tovább falatozott. Ez volt a legfinomabb hamburger, amit valaha evett. Sajtpacák ragadtak a szájpadról, a szósztól spricceltek a nyálmirigyei. Szavait átpréselte egy nagy falaton. - Miért csinálja?

- Semmi más nem jutott eszembe, amivel elüthetném az időt.

Rachel lenyalt egy ketchupcseppet az ujjáról. - Mielőtt elment az esze, mivel kereste a kenyerét?

- A maffia bérgyilkosa voltam. Abbahagyta a sírást?

- Nem sírtam! Örölnék annak, ha bérgyilkos lett volna, mert ha pénzem lenne, ebben a pillanatban felbérelném, hogy nyírja ki saját magát.

A férfi feltolta a sapkája siltjét, s rezzenéstelen tekintettel nézett rá. - Tartsa csak meg ezt a tiszta, őszinte gyűlöletet, ami magából árad, és akkor jól megleszünk.

Rachel tudomást sem vett róla, s hármásával kezdte enni a sült krumplit.

- Szóval, hogy szeretett bele G. Dwayne-be?

A kérdés hirtelen jött - valószínűleg elterelő hadműveletként -, de mivel Gabe sem árult el semmit magáról, cserébe Rachel sem akarta kiadni magát. - Egy sztriptízbárban találkoztam vele, amikor sztriptíztáncos voltam.

- Láttam a testét, Rachel, s ha csak nem volt akkor hús is a csontjain, egy rágót sem vehetett abból, amit sztriptíztáncosként keresett.

Rachel próbált megsértődni, de nem volt már elég hiú hozzá. - Nem szeretik, ha sztriptíztáncosnőnek hívják őket. Tudom, mert lakott szemben velem egy nő pár évvel ezelőtt. Mindennap szoláriumba ment fellépés előtt.

- Ne mondja.

- Fogadni mernék, hogy azt hitte, a sztriptíztáncosok mindenhol barnák, de nem. Apró tangát viselnek, hogy élesen elüssenek egymástól a fehér és a lesült testrészek. Azt mondta, ettől még tiltottabbnak tűnik, amit mutogatnak.

- Mondja, hogy nem csodálat, amit a hangjában hallok?

- Nagyon jól keresett, Bonner.

Gabe horkantott.

Ahogy telt Rachel gyomra, úgy vett erőt rajta a kíváncsiság. - Mi a foglalkozása? Az igazat. A férfi vállat vont.

- Nincs benne semmi titok. Állatorvos vagyok.

- Állatorvos?

- Nem ezt mondtam? - Gabe ismét kiásta a csatabárdot.

Rachel rádöbbsent, hogy érdekli a férfi. Kristy Salvationben élte le az egész életét, biztosan ismeri Gabe titkát. Elhatározta, hogy megkérdezi.

- Nem olyan típusnak látszik, aki belezúg egy televíziós hittérítőbe. - A férfi folytatta a maga kis puhatolózását. - Úgy képzeltem volna, hogy G. Dwayne az istenfélő hívők közül választ magának valakit.

- Én voltam köztük a legistenfélőbb. - Rachel nem hagyta, hogy egy szemernyi keserűség is érződjék rajta. - Önkéntes voltam Dwayne indianapolisi kereszteshadjárata idején. Levett a lábamról. Akár hiszi, akár nem, romantikus voltam.

- Jóval idősebb volt magánál, nemdebár?

- Tizennyolc évvel. Tökéletes apafigura egy árvának.

Gabe fürkésző tekintettel nézett rá.

- Indiana középső részén a nagyanyám nevelt egy farmon. Nagyon ájtatos volt. Az ottani kis falusi egyházközség volt az ő családja, majd lett az enyém is. Szigorú vallás volt, de a Dwayne-ével ellentétben igaz.

- Mi történt a szüleivel?

- Anyám hippí volt, nem tudta, ki az apám.

- Egy hippí?

- Oregonban születtem egy kommunában.

- Viccel.

- Az első pár évben vele maradtam, de kábítószerezni kezdett, hároméves koromban túladagolta magát. Szerencsémre a nagyanyámhoz küldtek. - Rachel elmosolyodott. - Gram egyszerű asszony volt. Hitt Istenben, az Amerikai Egyesült Államokban, az almáspitében és G. Dwayne Snopesban. Boldog volt, amikor hozzámentem.

- Nyilvánvalóan félreismerte.

- Azt hitte, Isten szolgálja. Szerencsére meghalt, mielőtt kiderült az igazság. - Mivel az ennivaló elfogyott, a hasa pedig úgy tele lett, hogy fájt, a turmixot vette elő, a szívószál végével kanyarított a sűrű csokoládéból és a szájához emelte. Eddig ő szolgált minden információval, s nem kapott cserébe semmit. - Áruljon el valamit. Milyen érzés a család fekete bárányának lenni?

- Miből gondolja, hogy fekete bárány vagyok? - Gabe tényleg mérgesnek tűnt.

- A szülei a közösség vezető személyiségei, az öccse Mr. Tökéletes, a bátyja multimilliomos. Maga viszont egy goromba, házsártos, legatyásodott aszociális egyén, akinek egy lepukkant autósmozija van és ellenszenve a kisgyerekekkel szemben.

- Ki mondta magának, hogy le vagyok gatyásodva?

Rachel érdekesnek találta, hogy ez volt az egyetlen a jellemzésében, amit a férfi kifogásolt.

- Ez a hely. Amivel közlekedik. Az éhbér, amit nekem fizet. Lehet, hogy lemaradtam valamiről, de semmi jelét nem látom itt a gazdagságnak.

- Azért fizetek magának éhbért, Rachel, hogy felmondjon, nem azért, mert nem engedhetek meg magamnak többet. A teherautómat pedig szeretem.

- Szóval nem szegény?

Rachel egy pillanatra azt hitte, hogy a férfi nem fog válaszolni. De végül Gabe azt mondta:

- Nem vagyok szegény.

- Pontosan mennyire nem szegény?

- A nagyanyja nem tanította meg, hogy faragatlanság ilyesmit kérdezni valakitől?

- Maga nem valaki, Bonner. Abban sem vagyok biztos, hogy emberi lény.

- Jobb dolgom is van, mint hogy itt üljek és hagyjam, hogy sértegessen. - Felkapta az üres Dr. Pepperes dobozt a homokos talajról, ahova letámasztotta, és felállt. - Munkára!

Miközben Rachel nézte, ahogy a férfi kimért léptekkel távozik, fontolóra vette a lehetőséget, hogy talán megbántotta Gabe-et. Határozottan sértettnek tűnt. Rachel elégedett mosollyal tért vissza a csokis turmixhoz.

Ethan kilépett az irodájából és követte a gyerekzsivajt a templom háta mögötti játszótérre, ahol a gyerekek arra vártak, hogy a szüleik értük menjenek. Azt mondogatta magának, hogy ez jó lehetőség arra, hogy kapcsolatba lépjen a közösségnek azon tagjaival, akik nem tartoznak a gyülekezetébe, de az igazság az volt, hogy Laura Delapinót akarta látni.

Ahogy odasétált a játszótérre, a Briggs ikrek odaszaladtak hozzá a gyermekjárgányoktól.

- Tudod, mi történt? Tyler Baxter a padlóra hányt és minden olyan lett.

- Klassz - felelte Ethan.

- Én is majdnem elhánytam magam - vallotta be Chelsey Briggs -, de Mrs. Wells megengedte, hogy kiosszam a szívószálakat.

Ethan nevetett, mivel a két dolognak semmi köze nem volt egymáshoz. Szerette a gyerekeket, s évek óta vágyott már rá, hogy neki is legyenek. Gabe fia, Jamie a szeme fénye volt. Még két év után is nehéz volt elfogadnia, ami az unokaöccsével és Cherryvel, az ő szelíd sógornőjével történt.

Majdnem elhagyta a papi pályát értelmetlen haláluk után, de még ő úszta meg a legkönnyebben a család tagjai közül. A tragédia válságba sodorta a szülei házasságát, Calt pedig semmi más nem érdekelte, csak hogy megnyerje a futballmeccseit. Szerencsére egy rövid különélés után a szülei házassága megjavult, Jim és Lynn Bonner olyanok lettek, mint két turbékoló galamb, és megváltozott az életük. Most Dél-Afrikában voltak, ahol az apja misszionárius orvosként szolgált, míg az anyja szövetkezeti boltot hozott létre a helyi kézművesek munkáinak értékesítésére.

Ami Calt illette, egy dr. Jane Darlington nevű lánész fizikus toppant be az életébe, s a családba megérkezett a baba, a nyolc hónapos Rosie, egy huncut, kék szemű angyal, aki mindnyájukat az ő pici kis tenyeréből etette.

Egyikük sem ment át azonban olyan nehéz időszakon, mint Gabe. Ethan néha már nem is emlékezett rá, milyen gyengéd gyógyító volt az ő bátyja. Ethan gyermekkorában mindig akadt valahol a házban néhány sebesült állat: egy törött szárnyú madár a konyhában, egy ápolásra szoruló elkóborolt kutya a garázsban, egy bűzös borz elrejtve Gabe hálósobájának szekrényében, ami túl fiatal volt ahhoz, hogy gondoskodni tudjon magáról.

Gabe egész életében állatorvos akart lenni, de soha nem tervezte, hogy multimilliomos lesz. Az egész család jót mulatott a hirtelen nyakába szakadt gazdagságon, Gabe-et ugyanis notóriusán nem érdekelte a pénz. Az egész a véletlen műve volt.

A bátyja kíváncsi természet volt, s mindig szeretett barkácsolni. Pár évvel azután, hogy megnyitotta praxisát egy georgiai faluban, kitalált egy speciális ortopéd sántát a helyi lótenyésztő egyik kezelése alatt álló bajnok telivérének. A sánta annyira bevált, hogy hamarosan

alkalmazni kezdte a gazdag versenyistálló-tulajdonosok közössége, és Gabe hatalmas vagyonra tett szert a szabadalommal.

A három fivér közül mindig ő volt a legbonyolultabb. Míg Cal agresszív és harcias, hirtelen haragú és ugyanilyen hirtelenül megbocsátó volt, Gabe palástolta az érzelmeit. Mégis őhózzá szaladt Ethan először, amikor gyerekkorában pácba került. Nyugodt hangja és lassú, lomha mozdulatai éppúgy le tudtak csendesíteni egy zaklatott fiút, mint egy ijedt állatot. Az ő gyengéd, merengő bátyja azonban keserű, cinikus férfivá lett.

Ethant Laura Delapino, a város legújabb elvált asszonya zökkentette ki ábrándozásából. Limezöld gézblúzt kapott fel fekete pántos topjára, és szűk fehér sortot viselt. Kezén éppolyan mélyvörösre festette hosszú körmeit, mint ezüstszínű szandálja pántjai közül kikandikáló lábujjain. A melle telt, a lába hosszú, a haja sűrű és szőke volt. Szexualitást sugárzott magából, és Ethan részesedni akart belőle.

Isten szolgálai, akik titokban ledér nők után vágyakoznak! Ma élőben Oprah-nál!

Ethan felnyögött magában. Most nem volt ebben a hangulatban. De hiába. A Bölcs Isten tudja, mi dönt nézettségi csúcsot.

Árulja el nekünk - barátok közt van -, Bonner atya, miért nem érdeklődik soha a városban lakó rendes hölgyek iránt?

A rendes hölgyek halálra untatnak.

Untatniuk kell. Maga lelkész, nem emlékszik? Miért van az, hogy csak a hivalkodó nővéreken akad meg a szeme?

Laura Delapino lehajolt a kislányához, Ethan pedig meglátta egy nagyon csipkés bugyi körvonalait a szűk fehér sort alatt. Forróság lövellt egyenesen az ágyékába.

Hozzád beszélek, Mister, mondta Oprah.

Tűnj el, felelte Ethan, amitől Oprah csak begurult.

Ne kezd! Most az következik mindjárt, hogy nyafogsz, amiért nem vagy rátermett erre a munkára, és amiért tönkreteszi az életedet a papi hivatás.

Ethan Eastwoodot akarta vissza.

Figyelj rám, Ethan Bonner. Itt az ideje, hogy találj magadnak egy kedves, tisztességes nőt és megállapodj.

Be tudnád fogni egy pillanatra a szád, hogy élvezhessem a látványt? Laura melle a pántos finomság felső kosarához feszült, ahogy előre hajolt, hogy szemügyre vegye a kislánya művét. *A fenébe!* Ethan nem cölibátusra termett. Eszébe jutott vad korszaka a húszas évei elején, mielőtt papnak állt. A gyönyörű, nagymellű nők; a forró, buja szex - annak minden elképzelhető módja. Ó, istenem...

Igen? kérdezte Oprah.

Ethan feladta. Hogyan élvezze Laura testét, ha közben a talkshow-k koronázatlan királynője hallgatózik? Amint elfordult, azon kapta magát, hogy azt kívánja, bár csak anélkül tanácsolhatná a fiataloknak a cölibátust és prédikálhatna a házassági fogadalom szentségéről,

hogy neki magának ténylegesen e szerint a hit szerint kellene élnie, de nem ilyen fából faragták.

Üdvözölte Tracy Longbent és Sarah Curtist, mindkettejükkel együtt nőtt fel, majd sajnálkozását fejezte ki Austin Longben törött csuklója miatt, és megcsodált Taylor Curtis rózsaszín cipőjét. A szeme sarkából látta, hogy Edward Snopes egyedül álldogál.

Stone, emlékeztette magát, nem Snopes. A kisfiú vezetéknévét hivatalosan megváltoztatták. Kár, hogy Rachel nem kezdett valamit a keresztnévével is. Miért nem nevezi Eddie-nek vagy Tednek?

Mardosta a lelkiismeret-furdalás. A kisfiú három napja volt a napköziben, s még egyetlen egyszer sem látogatta meg. Nem Edward tehetett róla, hogy a szülei becsstelenek voltak, s Ethannek semmi mentsége nem volt rá, hogy tudomást sem vett róla, kivéve célt tévesztett haragját.

Eszébe jutott a telefonhívás, amit Carol Dennistől kapott tegnap. Az ő haragja eltörpült Carolé mellett. Tajtékozott, amiért Ethan megengedte Rachelnek, hogy Annie faházában lakjon, ő pedig túlságosan védte Gabe-et ahhoz, hogy elárulja, a bátyja döntött így.

Próbálta meggyőzni Carolt, finoman figyelmeztetve, hogy óvatosan kell bánniuk az elhamarkodott ítéletekkel, jóllehet ő réges-rég megalkotta a magáét, de Carol nem hallgatott rá.

Nem szívesen akasztott tengelyt Carrollal. Bár Carol felekezete sokkal szigorúbb volt, mint az övé, az asszony mélyen vallásos volt és nagyon sokat tett a városért.

- Ha megengedi, hogy abban a faházban lakjon, atyám, az rossz fényt fog vetni magára, s nem hiszem, hogy ezt szeretné.

Bár Carolnak igaza volt, a viselkedése bosszantotta. - Azt hiszem, ezzel majd akkor kell foglalkoznom, ha megtörténik - felelte olyan kedvesen, ahogy csak tudta.

Kényszerítette magát, hogy odalépjen Edwardhoz és rámosolyogjon. - Hello, pajtás. Milyen napod volt?

- Jó.

A kisfiú felnézett rá hatalmas barna szemével. Halvány szeplők pettyezték az orrát. Helyes kölyök volt. Ethan érezte, hogy meglágyul iránta. - Szereztél már barátokat?

Edward nem felelt.

- Időbe telhet, míg a többi gyerek hozzászokik az új társasághoz, de előbb-utóbb megnyílnak.

Edward felnézett rá és pislogott. - Gondolod, hogy Kristy elfelejtett értem jönni?

- Kristy soha nem felejt el semmit, Edward. Ő a legmegbízhatóbb ember, akivel valaha találkozni fogsz.

Kristy meghallotta Ethan szavait, mikor mögéjük ért. Megbízható. Csak ennyit jelent Ethan Bonnernek. A jó öreg, megbízható Kristy Brown. Kristy majd megcsinálja. Kristy majd gondoskodik róla.

Sóhajtott magában. Mire számított? Azt hitte, hogy Ethan majd úgy fog ránézni, mint Laura Delapinóra egy perccel ezelőtt? Nem valószínű. Laura feltűnő volt és önhitt, míg Kristy egyszerű és unalmas. De büszke, s az évek során megtanulta kínos szemérmességet emberfeletti hatékonyság mögé rejteni. Bármilyen volt is a feladat, ő meg tudta csinálni. Mindent, kivéve elnyerni Ethan Bonner szívét.

Csaknem azóta ismerte, hogy az eszébe jutott, Ethan pedig a feltűnő és könnyűvérű nőkhöz vonzódott nyolcadik óta, amikor Melodie Orr kivette a fogszabályozóját és felfedezte a vákuum-csomagolt farmert. Mindennap összejöttek ebéd után az énekterem mellett.

- Kristy!

Edward arca felragyogott, mikor észrevette, s melegség áradt szét Kristyben. Szerette a gyerekeket. Mellettük elengedhette magát és önmaga lehetett. Sokkal jobban szeretett volna a napköziben dolgozni, mint templomi titkárnőként, s évekkor ezelőtt felmondott volna, ha, nem ragaszkodott volna kétségbeesetten Ethan Bonner közelségéhez. Mivel a szeretője nem lehetett, belenyugodott a titkárnői szerepbe.

Miközben letérdelt, hogy megcsodálja a kollázst, amit Edward készített aznap, elgondolkodott azon, hogy több mint húsz éve szerette már a férfit. Tisztán emlékezett rá, hogyan nézte harmadikos korában az osztályterem ablakából, ahogy negyedikes társaival játszott a szünetben. Akkor is ugyanolyan káprázatos volt, mint most, a legvonzóbb fiú, akit valaha látott. Ethan kedves volt hozzá, de hát mindenkivel kedves volt. Már gyermekkorában is kitűnt a többiek közül: több érzékenység, kevesebb székálás. De könnyű préda sem volt; a bátyjai gondoskodtak róla. Kristynek eszébe jutott a nap, amikor Ethan összeverekedett D. J. Loebachcsel, a nyolcadikososok háryjánosával, s beverte az orrát. Utána persze Ethant gyötörte a bűntudat és elment D. J.-ékhez egy pár szőlőízű olvadós rágóval, hogy kibéküljenek. D. J. még mindig szívesen felemlgette a történetet az egyházgondnoki gyűléseken.

Miközben felállt és megfogta Edward kezét, erős, érzéki parfüm illat csapta meg. - Szia, Eth.

- Szia, Laura.

Laura barátságos mosolyt villantott Kristyre, ő pedig úgy érezte, megkocsonyásodik a szíve az irigységtől. Hogy lehet néhány nő ilyen magabiztos?

Rachel Stone-ra gondolt és arra, mitől olyan bátor. Annak ellenére, milyen szörnyűségeket beszéltek a városban róla az emberek, Kristy kedvelte; sőt, tisztelte. Biztos volt benne, hogy neki nem lett volna bátorsága szembenézni velük úgy, ahogy Rachel tette.

Hallott a Carol Dennisszel való összetűzésről az élelmiszerboltban, tegnap pedig Rachel szembeszállt Gary Prett-tel a gyógyszertárnál. Kristyt bosszantotta az a mérhetetlen gyűlölet, amivel az emberek viseltettek Rachel iránt. Szerinte nem Rachel tehetett róla, hogy Dwayne Snopes kapzsi volt, s nem értette, hogyan lehetnek magukat kereszténynek nevező emberek ilyen ítélkezők és bosszúállók.

Kíváncsi lett volna, mit gondol róla Rachel. Valószínűleg semmit. Őt csak akkor vették észre, ha akartak tőle valamit. Más különben fehér tapétának nézték.

- Jöjjön át ma este, Eth - mondta Laura -, dobok pár szelet húst a grillre. - Összedörzsölte az ajkát, mintha a rúzsát akarta volna szétkenni.

A pillanat egy tört részéig Ethan szeme epedve tapadt a nő szájára, aztán ugyanazzal a nyílt, barátságos mosollyal nézett rá, amivel a gyülekezete idős asszonyaira. - A mindenit, nagyon szeretnék, de a prédikációmon kell dolgoznom.

Laura erősködött, de Ethannek sikerült minden nehézség nélkül leszerelnie. Kristy gyanította, hogy nem mert kettesben maradni vele.

Valami fájdalmas csavart a szívébe. Ethan vele soha nem félt kettesben maradni.

8.

Rachel lefelé világított az elemlámpával. Ahogy közeledett a ház hátsó része felé, ahol annyi nyomorúságban volt része, szorosabbra húzta magán kapucnis pulóverét, mely egyaránt védte a Densejéből áradó hidegtől és a hűvös esti szélről. A ház olyan sötét volt, mint Dwayne Snopes lelke.

Bár az éjszaka felhős volt és alig lehetett látni, Rachel ismerte a járást, és a felhőkön áthatoló néhány szürkés holdsugárban is sikerült követnie a túlburjánzott fűben kanyargó utat. Ruhájának festékfoltos szoknyája beleakadt egy bokorba. Miközben kiszabadította, szöveget ütött a fejében, hogy vennie kellene magának egy másik ruhát is, de újdonsült elhatározása, hogy jobban törődjön magával, nem terjedt olyan luxusra, mint az öltözködés, s úgy döntött, hogy elhalasztja.

Nem is gondolta volna, hogy a teli gyomor ilyen változást fog előidézni a közérzetében. Ma este ő volt a soros a vacsorafőzésben, s kiadósan belakmározott. Bár még mindig fáradt volt, a szédülése megszűnt, és hetek óta nem volt ilyen erőben.

Felderengett előtte a ház. Lekapcsolta az elemlámpát, ahogy a hátsó ajtó felé közeledett, ami a mosókonyhába vezetett, onnan a konyhába. Reménykedett benne, hogy Cal Bonner és a felesége nem szereltetett be biztonsági rendszert. Amikor Dwayne-nel itt laktak, csak a túlságosan lelkes rajongókkal gyűlt meg a bajuk, s lent a kocsifelhajtón az elektromos irányítású kapu távol tartotta őket.

Remélte, hogy nem cserélték ki a zárat sem. Benyúlt a pulóvere zsebébe, s kivette a kulcsot, mely azon a lila fonott műanyagkarikán lógott, amit a csuklójára szokott felhúzni, amikor sétálni indult a hegyekbe. Ez volt a pótkulcsa, az egyetlen, amit a rendőrök nem vettek el. A kilakoltatás után pár héttel találta meg ugyanennek a pulóvernek a zsebében. Ha a kulcs nem nyitja a zárat, be kell törnie hátul egy ablakot.

De a kulcs jó volt. A zár ugyanazon a helyen makacszkodott, majd engedett, amikor Rachel meghúzta maga felé. Olyan valószerűtlennek érezte ezt az egészet, ahogy belépett a hátsó szobába. Nyirkos, a használaton kívüli helyiségek szagát árasztotta, s olyan sötét volt, hogy Rachelnek a fal mentén kellett eltapogatóznia az ajtóhoz. Kinyitotta és belépett a konyhába.

Mindig is gyűlölte ezt a helyiséget fekete márványpadlójával, gránitpultjával és kristálycsillárjával, mely sokkal jobban illett volna egy opera előcsarnokába, mint egy konyha közepén az előkészítő sziget fölé. Dwayne ápoltság megjelenése és csiszolt modora olyan embert takart, aki szegénynek született és akinek fényűző környezetre volt szüksége, hogy fontosnak érezze magát. Imádkozta a ház ízléstelenségét.

Bár sötét volt, Rachel elég jól ismerte a konyhát ahhoz, hogy a pult mellett végigcsúszva megtalálja az ajtónyílást, mely a ház hátsó részében elnyúló társalgóba vezetett. Bár a ház üres volt, olyan nesztelenül mozgott, amennyire nehéz cipője engedte. Az elhúzható

üvegajtón át beáramló gyér holdfény elég volt ahhoz, hogy lássa, semmi sem változott. A süppedős szófa és a hozzáillő fotelok még mindig egy nyolcvanas évekbeli aggregénykéglit idéztek. Az elhagyatott ház nyomasztó csendjében átvágott a helyiségen a hátsó folyosóhoz, s az elemlámpája segítségével Dwayne dolgozószobája felé közeledett.

Dwayne úgy képzelte, ilyen gótikus berendezésű és vastag függönyös, emelkedett stílusú helyiségeket használnak a brit királyi család tagjai. Egy gyors paszta a fénycsővéával, s kiderült, hogy az állati trófeák eltűntek. Akárcsak a Kennedy-ládika.

Most hogyan tovább? Úgy döntött, megkockáztatja, hogy felkapcsolja a zöld ernyős lámpát az íróasztalon, s látta, hogy egyetlen régi holmi sincs rajta. Van viszont egy új telefon, egy számítógép és egy csendes fax. A polcra pillantott, ahol a Kennedy-ládika állt a fényképen, s megállapította, hogy egy rakás könyv van a helyén.

Összeszorult a szíve. Elkezdte átkutatni a szobát, de nem tartott soká rájönnie, hogy a ládika eltűnt.

Lekapcsolta az íróasztali lámpát, majd lerogyott a kanapéra, amelyen Cal Bonnerről és feleségéről a fénykép készült. Tényleg azt hitte, hogy ez majd könnyen fog menni, amikor semmi más sem sikerült úgy, ahogy ő akarta? Most átkutathatja az egész házat és reménykedhet, hogy csupán máshová tették a ládikát.

A nappaliban és az étkezőben gyorsan végzett az elemlámpával, aztán átvágott az előcsarnokon, el a nightclub-szökőkút mellett, ami nem volt kivilágítva. Az előcsarnok két emelet magasan nyúlt fölé. A fenti hálósobák aranyozott kovácsoltvas korláttal szegélyezett erkélyre nyíltak. Ahogy felfelé ment a kanyargós lépcsőn, kezdte furcsán időzavarban érezni magát, mintha nem is telt volna el három év, s Dwayne még mindig élne.

Akkor találkozott vele, amikor első kampányát folytatta a középnyugaton. Indianapolis volt az egyik állomása annak a tizennyolc várost érintő televíziós turnénak, ami kábeltáborát hívatott felduzzasztani. Rachel egyházközségéből sokan jelentkeztek önkéntes munkára, s őt jelölték ki az egyik kulisszák mögötti lótifutinak, mely feladatot, mint később megtudta, mindig a legvonzóbb fiatal önkénteslány kapta.

Húszéves volt akkor, s nem akart hinni a szerencséjének, amikor a kampánystáb egyik tagja őt kérte fel, hogy adjon át Dwayne-nek egy kupac előre kiválogatott imakártyát. Tényleg látni fogja közelről a híres hittérítőt! Remegő kézzel kopogott be a férfi öltözőjének ajtaján.

- Szabad.

Rachel puhatolódzva nyitott be, csak annyira, hogy meglássa G. Dwayne Snopest a kivilágított tükör előtt állva, ahogy egy ezüsthátú kefével fésüli sűrű szőke, a halántékánál oly vonzón deresedő haját. A férfi rámosolygott a tükörből, Rachelt pedig teljes erőből mellbevágta Snopes karizmája.

- Jöjjön be, drágám.

Rachel pulzusa szaporán vert, a tenyere izzadt. Szédült és meg volt rendülve. Dwayne megfordult, még szélesebben mosolygott, Rachel pedig elfelejtett levegőt venni.

Ismerte Dwayne Snopes életét. Észak-karolinai dohányügynök volt, amikor tíz évvel ezelőtt megtért és vándor hitszónok lett. Most harminchét éves volt, s hála a kábeltévének, az ország legnépszerűbb hittérítője.

Delejes beszédhangja, feltűnő jóképűsége, megnyerő mosolya és karizmatikus személyisége képernyőre szabta. A nők fülig beleszerettek; a férfiak azt gondolták róla, közülük való. A szegények és az idősek, akik hallgatóságának nagy részét tették ki, hittek neki, amikor egészséget, gazdagságot és boldogságot ígért. S a nyolcvanas évek bukott hittérítőitől eltérően róla mindenki úgy vélte, hogy igazat mond.

Hogy is ne bíztak volna abban, aki olyan nyíltan felvállalta gyarlóságait? Kisfiús komolysággal ismerte el alkohollal szembeni gyengeségét, amit tíz évvel ezelőtt leküzdött, amikor megtért, és vonzódását a csinos nőkhöz, ami küzdelem maradt. Saját bevallása szerint első házassága az ő csélcsep természete miatt ment tönkre, s megkérte televíziós gyülekezetét, imádkozzanak érte, hogy legyen ereje maga mögött hagyni nőcsábász életét. Jimmy Swaggart pokol-tüze-és-kárhozat prédikációit ötvözte Jim Bakker szeretet-bőség-és-boldogulás barátságos Istenével. A keresztény televíziózás világában ez verhetetlen páros volt.

- Jöjjön be, drágám - ismételte. - Nem fogom megenni. Legfeljebb csak azután, hogy imádkoztunk magáért. - Kisfiús huncutságával azonnal belopta magát Rachel szívébe.

Rachel odaadta neki az imakártyákat. - Ezt... ezt küldik.

Dwayne rá se hederített az imakártyákra, csak őt nézte. - Hogy hívják, drágám?

- Rachel. Rachel Stone.

Dwayne elmosolyodott. - Isten megáldott ma. Ez volt a kezdet.

Rachel aznap este nem szállt fel a buszra a gyülekezete többi tagjával. Dwayne egyik szárnysegédje vitte a hírt a nagyanyjának, hogy a televíziós hittérítő azt az üzenetet kapta az Úrtól, hogy Rachel kísérje el, mint segítő a turné további részére.

Rachel nagyanyja egy ideje már gyengélkedett, s mivel Rachel tudta, mennyire szüksége van a segítségére, visszautasított egy ösztöndíjat az Indianai Egyetemre, hogy otthon maradhasson és gondoskodhasson róla. Az a néhány kurzus, amit minden szemeszterben vett a helyi főiskolán, nem elégítette ki szellemi kíváncsiságát, de a nagyanyja jelentett neki mindent, és soha nem bánta meg, hogy így határozott.

Közölte Dwayne segédjével, hogy nem utazhat el a kampányra, még egy rövid időre sem, de a nagyanyja másképp döntött. Az Úr hívószavát nem lehetett semmibe venni.

A következő pár hétben Dwayne elhalmozta a figyelmével, ő pedig itta minden cseppjét. Reggelente és esténként ott térdepelt mellette, miközben Dwayne imádkozott, hogy tanúja lehessen a férfi rendíthetetlen kötelezettség-vállalásának a lelkek megmentésére. Csak évek múltán értette meg, milyen bonyolult démonok bujkáltak Dwayne hite mögött.

Fel nem foghatta, miért vonzódik hozzá a férfi. Vékony volt, nyakigláb vöröshajú, szűziesen csinos, de nem szép. Dwayne természetesen nem kényszerítette szexre. S amikor nem sokkal azelőtt, hogy haza kellett volna térnie, a férfi megkérte a kezét, megdöbbsent.

- Miért én, Dwayne? Bármelyik nőt megkaphatod, amelyiket csak akarsz.

- Mert szeretlek, Rachel. Szeretem az ártatlanságodat. A jóságodat. Szükségem van rá, hogy mellettem légy. - Ugyanazok a könnyek csillogtak a férfi szemében akkor is, mint mikor prédikált. - Te gondoskodni fogsz róla, hogy ne tévelyedjek le Isten útjáról. Te leszel az útlevelem a mennyországba.

Rachel nem értette Snopes szavainak baljóslatú jelentését, azt, hogy Dwayne nem hitte, hogy meg lehet menteni, és szüksége volt valakire, aki ezt megteszi helyette. Csak két évvel később, az Edwarddal való terhessége alatt hullott le szeméről az utolsó romantikus hályog is, s látta meg olyannak Dwayne-t, amilyen valójában volt.

Bár mélyen és megingathatatlanul hitt Istenben, korlátozott szellemi képességekkel megáldott férfi volt, akit nem érdekelt a teológia nemesebb lényege. Ismerte a Bibliát, de nem fogadta el ellentmondásosságát, nem küzdött bonyolultságával. Inkább kiragadott a szövegekörnyezetből strófákat, és úgy csűrte-csavarta őket, hogy a saját tetteit igazolják.

Úgy hitte, hogy születésénél fogva gonosz, de azt is, hogy a lelkek megmentésére küldték a földre, és soha nem kérdőjelezte meg módszerei erkölcsösségét. Kétes adománygyűjtő praktikáit, pazarló életstílusát, hamis hitgyógyítását Istennel szentesítette.

A népszerűsége rakétasebességgel nőtt, s Rachelön kívül senki sem tudta, hogy a nyilvánosság felé mutatott külső alatt az a mélyen gyökerező meggyőződés rejlik, hogy személy szerint el van átkozva. Mindenkit megmenthet, csak önmagát nem. Ez Rachel feladata lett volna, akinek végül nem tudta megbocsátani, hogy beletörött a bicskája.

Az elemlámpája fénye megállapodott a hálószoza ajtaján. Nagyon kevés időt töltött itt. Dwayne szemében szexuális éhsége cserbenhagyás volt. Az ártatlanságáért vette feleségül. Kívánta, de azt nem akarta, hogy Rachel is kívánja őt. Ezt a szomját más nőkkel csillapította. Nem voltak sokan - néha hónapokra kordában tudta tartani a Sátánt -, de ahhoz elegendő, hogy örökre átkozott legyen miattuk. Rachel elhessegette a szomorú emlékeket, és elfordította az ajtónyitó gombot.

Mivel Cal Bonner és a felesége Chapel Hillen laktak, a háznak üresnek kellett volna lennie, de abban a pillanatban, ahogy belépett a szobába, tudta, hogy tévedett. Hallotta, hogy megnyikordul az ágy, ruha surrog... Rémült szisszenéssel lengette körbe az elemlámpát.

A fénycsóva Gabriel Bonner acélkék szemén állapodott meg.

Meztelen volt. A tengerészkék lepedő lecsúszott, feszes has, izmos csípő csontja villant ki. A férfi sötét, túl hosszú haja kócos volt, szikár arcát borosta érdesítette.

Az alkarjára támaszkodott és egyenesen belenézett a fénybe.

- Mit akar? - Hangja rekedt volt az alvástól, de a tekintete rezzenéstelen.

Miért nem gondoltam rá, hogy itt lakhat, korholta magát Rachel. Ethan említette, hogy Annie kunyhója túl sok emléket hordoz Gabe számára. Ezzel a házzal kapcsolatban nem lehettek emlékei, mégsem fordult meg egy pillanatra sem a fejében, hogy a férfi beköltözhetett ide. Logikus észjárása alultáplált testével együtt gyengült.

Próbált hazugságot találni rá, miért tört be a házba. Gabe összehúzta a szemét, mintha még mélyebbre akart volna nézni a fénycsővéba, s Rachel rájött, hogy az elemlámpa elvakítja. A férfi nem láthatta, ki a betolakodó.

Legnagyobb meglepetésére Bonner az éjjeliszekrényen álló óra felé fordult és rápillantott világító lapjára. - A fenébe. Alig egy órát aludtam.

Mi a fenéről beszél? Rachel egy lépést hátrált, de továbbra is a férfi szemébe világított, miközben Gabe átvette csupasz lábát az ágy szélén. - Van fegyvere?

Rachel egy szót sem szólt. A férfi anyaszült meztelen volt, döbrent rá, bár az elemlámpa túl magasra világított ahhoz, hogy ki tudja venni a részleteket.

- Gyerünk, lőjön le! - Gabe egyenesen ránézett. Rachel nem látott félelmet a tekintetében csak ürességet, s megborzongott. Bonnert nem érdekelt, hogy van-e fegyvere vagy nincs, lelövi-e vagy életben hagyja. Miféle ember az, aki nem fél a haláltól?

- Rajta! Tegye meg! Lőjön le, vagy tűnjön innen a pokolba!

A férfi hangjából olyan dermesztő kegyetlenség áradt, hogy Rachel semmi mást nem akart, mint elfutni. Lekapcsolta a lámpát, megfordult és kirohant a folyosóra. Sötétség borult rá. Kitapogatta a korlátot és a lépcsőhöz botladozott. Gabe az első foknál érte utol. - Te gazember! - Megfogta a karjánál fogva és a falhoz vágta.

Rachel előbb az oldalát, majd a fejét ütötte be. Éles szúrást érzett a karjában és a csípőjében, de a fejét ért ütés csak annyira kábította el, hogy tompítsa a fájdalom erősségét. A lába felmondta a szolgálatot, és csillagokat látva a földre roskadt.

A férfi rázuhant. Rachel érezte meztelen bőrét és keménykötésű izmait, majd Gabe keze belegabalyodott szőnyegen szétterülő hosszú hajába.

A férfi egy pillanatra megdermedt, majd szájából trágár káromkodás fröcsögött, miközben talpra ugrott. A következő pillanatban világosság árasztotta el a folyosót az előcsarnok felett függő nyolckarú csillárból. Rachel kábán nézett fel rá, ahogy Gabe ott tornyosult felette, s látta, hogy nem tévedett. A férfi anyaszült meztelen volt. Rachel még az agyhullámaint összezavaró, örületesen forgó ringlispilek ellenére is azon kapta magát, hogy tekintetét Gabe legmeztelenebb testrésze vonzza, s csak akkor vette le róla a szemét, amikor minden leleményességével a túlélésre kellett koncentrálnia.

A férfi gyönyörű volt. Nagyobb, mint Dwayne. Vastagabb. Rachel megrészegültségében - annak kellett lennie - meg akarta érinteni.

Dwayne soha nem engedte, hogy kielégítse szexuális kíváncsiságát. A kéjes gyönyör csak neki járt, Rachelnek nem. Rachel volt a mennyország kapujának őrzője, ő ájtatosságra, nem szenvedélyre volt hívatva, és soha nem szabadott megsimogatnia vagy bármi olyat tennie, amiről fantáziált. Feküdnie kellett csendben, s imádkozni Dwayne megváltásáért, miközben ő benne üzekedett.

Bonner, elrontva a látványt, behajlította Rachel felé eső lábát és letérdelt mellé. - Mennyi?

- Egy - sikerült Rachelnek kinyögnie.

- Próbáljon koncentrálni, Rachel. Mennyit mutatok? Mutat? Gabe az ujjairól beszél? Felnyögött. - Hagyon.

A férfi elment, de csak hogy egy pillanat múlva vissza térjen az elemlámpával. Ismét letérdelt, aztán felkapcsolta a lámpát, széthámozta Rachel szemhéját, és belevilágított a szemébe. Rachel megpróbált elfordulni.

- Maradjon nyugton!

- Hagyon békén!

Gabe kikapcsolta a lámpát. - A pupillája összehúzódott. Úgy tűnik, nincs fejsérülése.

- Honnan tudja? Maga állatorvos. - Meztelen állatorvos. Rachel ismét felnyögött, amikor megpróbált ül helyzetbe egyenesedni.

A férfi visszatolta. - Pihenjen még. Azt akarom, hogy teljesen magánál legyen, amikor kihívom a rendőrséget és letartóztatatom.

- Szarok rá.

Gabe lenézett rá, aztán felsóhajtott. - Magának komoly viselkedésbeli gondjai vannak.

- Menjen már, Bonner! Nem fog letartóztatni, és ezt mindketten tudjuk, úgyhogy adja fel.

- Miből gondolja?

- Mert nem izgatja annyira, hogy kihívja a rendőrséget.

- Azt hiszi, nem izgat, hogy az éjszaka közepén betört ebbe a házba?

- Talán egy kicsit, de nem nagyon. Semmi sem izgatja igazán. Egyébként, mi az oka?

Rachel nem lepődött meg, amikor a férfi nem válaszolt. A világ már nem forgott úgy vele. - Nézze, nem venne fel valamit?

Gabe úgy nézett le magára, mintha elfelejtette volna, hogy meztelen. Lassan felállt. - Zavarja?

Rachel nagyot nyelt. - Egyáltalán nem. - Tekintete a férfi legbámulatosabb testrészére szegeződött. A képzelete játszott vele, vagy tényleg nagyobb lett? Megint kezdett megrészezülni. Talán mégis megsérült a feje. Csakhogy a spiccesség mintha nem a fejében lett volna. Hanem a lábában. A gyomrában. A mellében.

- Rachel?

- Ha?

- Bámul.

Rachel felkapta a fejét és érezte, hogy elpirul. Ettől dühös lett. De még jobban begurult, amikor meglátta a férfi szája szélének enyhe rángatózását, s rájött, hogy valami végül mégiscsak eltalálta a humorérzékét. Pechjére ő.

Nagy nehezen felült. - Csak öltözzön fel, rendben? Visszataszítóan néz ki meztelenül.

Gabe csípőre tette a kezét. - Maga a betolakodó! Az igazak álmát aludtam, amikor betört a hálószobámba. Árulja el, mit keres itt.

Rachel talpra kecmergett. - Mennem kell.

- Meghiszem azt.

- Komolyan, Bonner. Késő van, klassz, hogy láttam meztelenül meg minden, de...
- Befelé! - A férfi betuszkolta a hálósobájába, s egy kattintásra újabb kristálycsillár lépett működésbe.

- Ne csinálja!

- Pofa be! - Gabe lenyomta az ágyra, mely a vallási rádióhullámok királyához illően egy hatalmas emelvényen állt, majd felkapta a farmerjét arról az egyenes hátú székről, ami valamikor az ő szobájának díszé volt. Rachel a férfi minden mozdulatát követte, nézte, ahogy előbb az egyik, majd a másik lábát dugja a nadrág szárába. Nem kerülte el a figyelmét, hogy Gabe nem bajlódott alsóneművel. Dwayne rendelésre készült kasmírmintás selyemboxereket viselt Londonból. Rachel alig bírta elfojtani sajnálkozó sóhajtását, mikor Bonner felhúzta a cipzárt. Lehet, hogy gazember volt, de haláli jó a teste.

Bosszantotta az érzéki sistergés, amit a férfi közelében érzett. A teste régóta nem létezett már. Miért kelt most életre? S miért Gabe hatására?

Erőnek erejével elterelte a figyelmét a férfiről, és gyorsan feltérképezte a helyiséget. A Kennedy-ládikát sehol nem látta, de a bútorok most is ugyanolyan sötétek és komorak voltak, mint ahogy emlékezett rájuk. Az ablakokat fekete és arany rojtokkal díszített vörös bársonydrapériák szegélyezték. Bár soha nem járt bordélyházban, mindig az volt a véleménye, hogy ez a helyiség pontosan odaillene.

A legszörnyűbb jellegzetessége az ágy fölött lógó tükör volt, melyet vörös bársonybaldachin vett körbe. Mivel Dwayne soha nem hozott ide más nőt, s mindig lekapcsolta a villanyt, ha szeretkezett vele, csak gyanította, milyen perverz izgalmat jelentett neki. Végül arra a feltételezésre jutott, hogy Dwayne-nek abban a pillanatban látnia kellett magát, ahogy felébredt, s meggyőződnie, hogy Isten nem küldte pokolra az éjszaka folyamán.

- Rendben, Rachel. Mit szólna hozzá, ha elmesélné, mit keres itt?

Vannak férfiak, állapította meg Rachel, akiket jobb nézni, mint hallgatni. - Késő van. Majd máskor. - A férfi odalépett mellé, Rachelön pedig borzongás futott végig, ahogy felnézett kérlelhetetlen arcába. - Tényleg nem érzem jól magam. Azt hiszem, mégis megsérült a fejem.

Gabe végigsimított az arcán. - Hideg az orra. Jól van. - Most rajta volt a sor, hogy komédiázzon.

- Tudja, nem tartozik magára.

- Megint ezzel akar lerázni?

- A múltammal kapcsolatos.

- Ne húzza az időt. Addig nem engedem el, amíg el nem mondja az igazat.

- Nosztalgiazni támadt kedvem, ez minden. Azt hittem, üres a ház.

Gabe az ágy fölötti baldachinhoz erősített tükörré mutatott a hüvelykujjával. - Sok jó emléke fűződik ide?

- Ez Dwayne szobája volt, nem az enyém.

- A magáé bizonyára a szomszédos.

Rachel bólintott, és a barátságos menedékhelyre gondolt, amit magának rendezett be a szomszéd szobában: a cseresznye bútorokra, a krétafehér szegélyes halványkék falakra. Csak az ő régi hálószobája és a gyerekszoba nem viselte magán Dwayne keze nyomát.

- Hogy jutott be?
- Nyitva volt a hátsó ajtó.
- Hazudik. Én magam zártam be.
- Felfeszítettem egy hajtűvel.
- A maga haja hónapok óta nem látott hajtűt.
- Rendben, Bonner. Ha olyan átkozottul okos, mit gondol, hogy jutottam be.
- Zárakat felfeszíteni a filmekben működik, de nehezen kivitelezhető a való életben. - Gabe

őt tanulmányozta, aztán olyan gyorsan, hogy Rachelnek regálni sem volt ideje, végighúzta kezét az oldalán. Egy pillanat alatt megtalálta a kulcsot a pulóvere zsebében.

Meglengette előtte. - Azt gondolom, hogy volt egy kulcsa, amit elfelejtett leadni, amikor kilakoltatták.

- Adja vissza.
 - Na persze - gúnyolódott Gabe. - A bátyám szereti, ha kirabolják a házat.
 - Tényleg azt hiszi, hogy van ebben a házban olyan, amit el akarnék lopni? - Rachel
- visszarántotta a vállára a pulóverét, aztán megvonaglott az arca, amikor fájdalom hasított a karjába.

- Mi a baj?
- Mit gondol, mi a baj? A falhoz vágott, maga idióta! Fáj a karom!

Bűntudat cikázott át a férfi arcán. - A fenébe, nem tudtam, hogy maga az.

- Ez nem mentség. - Rachel arca ismét megrándult, miközben Gabe sérülés után kutatva meglepően gyengéden kezdte tapogatni a karját.

- Ha tudtam volna, hogy maga az, ledobtam volna az erkélyről. Ez fáj?
- Igen, fáj!
- Az ördög vigye el, maga egy bögőmasina.

Rachel felemelte a lábát és sípcsonton rúgta a férfit, de az túl közel volt ahhoz, hogy nagyobb kárt tegyen benne.

Gabe rá se hederítve elengedte a karját. - Valószínűleg csak zúzódás, de a biztonság kedvéért meg kell röntgeneztetnie.

Mintha lett volna rá pénze. - Ha néhány nap múlva még mindig érzékeny, majd elmegyek.

- Legalább kösse fel.
- Rúgassam ki magam, mert nem tudom elvégezni a munkámat? Kösz, nem.

A férfi nagy levegőt vett, mintha türelmének utolsó unciáit szedte volna össze, s erőltetett hangon megszólalt. - Nem fogom kirúgni.

- Ne tegyen nekem szívességet!
- Maga lehetetlen! Próbálok kedves lenni, maga meg szájal velem.

Talán a száj szó volt az oka, de Rachel agyán átvillant a kép, hogyan festett a férfi, mielőtt belebújt a farmerjába. Rádöbbsent, hogy megint Gabe-et bámulja, a férfi pedig őt. Megnyalta kiszáradt száját. Gabe ajka szétnyílt, mintha mondani akart volna valamit, de aztán elfelejtette, mit. Tenyere élével megdörzsölte a combját. Rachel nem bírta elviselni ezt a hirtelen, megmagyarázhatatlan feszültséget, s megtörve a varázst feltornázta magát az ágyról.

- Jöjjön. Körbevezetem.

- Itt lakom. Miért akarnám, hogy körbevezessen?

- Hogy megismerje a ház történetét. - Rachel pedig abban a reményben, hogy megtalálja a ládikát, bepillanthasson a többi szobába is.

- Ez nem Mount Vernon.

- Gyerünk, Bonner. Meghalok a vágytól, hogy láthassam a házat, magának meg nincs más dolga.

Rachel várta, hogy a férfi azt felelje, vissza is feküdhetne, de nem így lett, s eszébe jutott Gabe korábbi megjegyzése, amit az órára pillantva tett. - Körbesétálni egy házat éjnek évadján jól tesz az álmatlanság ellen.

- Honnan veszi, hogy álmatlanságban szenvedek?

Szóval eltalálta. - Médium vagyok.

Dwayne gardróbszobájához lépett, s mielőtt a férfi tiltakozhatott volna, kinyitotta. Tekintete végigsiklott a gondosan elrendezett polcokon és a félig üres ruhaakasztó rudakon. Pár öltöny lógott rajta. Gabe-é volt vagy a bátyjáé? Észrevett pár sötét nadrágot és farmer munkásinget, amik határozottan Gabe-é voltak. Az egyik polcon farmernadrágok, a másikon pólók sorakoztak. Ládika nem.

Bonner odament mögé, s mielőtt a férfi nehezményezhette volna, hogy betolakodott a gardróbjába, Rachel megszólalt: - Dwayne tervezők öltönyeit, százdolláros nyakkendőket és több kézzel készített cipőt tartott itt, mint amit az ember egész életében elhord. Mindig kiöltözött, még akkor is, ha csak a ház körül ögylgett. Nem mintha sokat ögylgett volna. Munka-alkoholista volt.

- Nem akarom megsérteni, Rachel, de fűtyülök Dwayne-re.

Ő is fűtyült. - Még csak most jön a java.

Kiment a folyosóra, majd végigvezette a férfit a vendégszobákon, mindegyiknél felsorolva a híres politika sok neveit, akik ott aludtak. Ebben legalább nem is hazudott. Gabe követte, egy szót sem szólt, csak nézte számító tekintettel. Nyilvánvalóan tudta, hogy mesterkedik valamiben, csak azt nem, hogy miben.

Már csak két szoba maradt - az ő hálósobája és gyerekszoba -, s még mindig se híre, se hamva nem volt a ládikának. Amikor a gyerekszobához ért, a férfi odakapott és megfogta a kezét, mielőtt elfordíthatta volna az ajtónyitó gombot.

- A látogatásnak vége.

- De ez volt Edward gyerekszobája. Látni akarom. A saját hálósobáját is meg szerettem volna nézni.

- Hazaviszem.
- Később.
- Most.
- Rendben.

Gabe meglepettnek látszott, hogy ilyen hamar beadta a derekát. Tétovázott, aztán bólintott.

- Hadd vegyek magamra valamit.

- Nyugodtan.

A férfi megfordult és eltűnt a hálósobában. Rachel megpördült, és már éppen nyitni kezdte a gyerekszoba ajtaját.

- Mondtam, hogy a látogatásnak vége - szólalt meg Gabe mögötte.
- Ez nevetséges! Nagyon sok szép emlékem van erről a szobáról, és látni akarom újra.
- Mindjárt elsirom magam, annyira meg vagyok hatva - mondta Gabe vontatottan. - Jöjjön.

Segíthet felöltözni. - Becsukta az ajtót, mielőtt Rachel egy pillantást vethetett volna be, s a hálósobája felé terelte.

- Ne fáradjon. Majd hazasétálok.
- Most ki a nevetséges?

Fájt elismerni, hogy a férfinak igaza van, de olyan kiábrándító volt, hogy mégsem láthatja a ház többi részét, amikor már csak egy hajsza választotta el tőle. Gabe becsukta a hálósobaaajtót, miután bementek, s a gardróbba indult.

Rachel észrevette, hogy a kulcs az éjjeliszekrényen hever, ahol a férfi hagyta. Gyorsan zsebre dugta és az ágy oszlopának dőlt. - Bekukkanthatok legalább a régi szobámba?

Gabe egy farmeringet gombolva jelent meg. - Nem. A sógornőm használja irodának, amikor itt tartózkodik, s nem hiszem, hogy örülne neki, ha ott kujtorogna.

- Ki beszélt kujtorgásról? Csak be akarok kukkantani.
- Nem lehet. - A férfi felkapott egy sportzoknit a földről és felhúzta. Miközben a cipőjébe bújott, Rachel a helyiség túlsó végében álló fürdőszoba felé pillantott, mely a szobát kötötte össze az ő régi hálójával.

- Milyen gyakran jön ide a bátyja és a sógornője?

Gabe megállt. - Nem túl gyakran. Egyikük sem szereti ezt a házat.

- Miért vették meg?
- Hogy elvonulhassanak. Három hónapig éltek itt azután, hogy összeházasodtak, de azóta csak keveset. Cal-nak lejárt a szerződése a Chicago Starsnál.

- Mit csinálnak most?
- Cal orvosira jár az Észak-Karolinai Egyetemre, a felesége ott tanít. Bármelyik nap elkezdhetik a felújítást. - A férfi egy pillanatra elhallgatott. - Szóval, miért nem aludtak közös hálósobában G. Dwayne-nel?

- Horkolt.

- Ne beszéljen mellé, Rachel. Gondolja, hogy sikerül. Gondolja, hogy abba tudja hagyni a süketelést annyi időre, hogy őszintén beszélhessünk, vagy már olyan régóta hazudik, hogy elfelejtette, hogyan kell igazat mondani?

- Történetesen nagyon őszinte ember vagyok!

- Süketelés.

- Azért nem aludtunk közös hálósobában, mert nem akarta, hogy kísértésbe essen.

- Milyen kísértésbe?

- Mégis mit gondol?

- A felesége volt!

- A szűz menyasszonya.

- Van egy gyerekük, Rachel.

- Csoda, tekintve hogy...

- Azt hittem, G. Dwayne nagy nőcsábász hírében állt. Azt akarja mondani, hogy nem szerette a szexet?

- Szerette a szexet. Prostitúáltakkal. A feleségének tisztának kellett maradnia.

- Baromság.

- Igen, Dwayne is az volt.

Gabe éppen akkor kuncogott, amikor Rachel egy kis együttérzésre vágyott volna.

- Ugyan már, Bonner. Nem lehet ilyen kegyetlen, nem tilthatja meg, hogy benézzek Edward szobájába.

- Az élet nem habostorta. - A férfi az ajtó felé rándított a fején. - Indulás.

Felesleges volt vitatkozni, főképp mert visszaszerezte a kulcsot és visszajöhetett, amikor biztosra vette, hogy ház üres. Követte a férfit a garázsba, ahol egy hosszú sötétkék Mercedes és Gabe poros, öreg, fekete teherautója állt.

Rachel a Mercedes felé bökött. - A bátyjáié?

- Az enyém.

- Jézusom, ugye maga tényleg gazdag?

A férfi felmordult és bemászott a teherautóba. A következő pillanatban már a kocsibejárón hajtottak lefelé, át az imádkozó kezű kapun.

Hajnali kettő volt, az országút üres, Rachel kimerült. Hátrahajtotta a fejét az ülésre és átadta magát az önsajnálathoz pár becses pillanatának. Semmivel sem volt előrébb, mint mikor megpillantotta a fényképet az újságban. Továbbra sem tudta, hogy a ládika a házban van-e még, de legalább visszaszerezte a kulcsát. Vajon Gabe mikor fog rájönni, hogy elvette?

- A fenébe!

Rachel előreesett, mikor a férfi beletaposott a fékbe.

A Heartache Mountainra, Annie kunyhójához vezető kanyargós szűk utat egy majdnem két méter magas, izzó mértani alakzat zárta el. A látvány olyan váratlan és olyan ocsmány volt, hogy Rachel azonnal fel sem fogta, mi az. De agya nem örökre blokkolt le, s végül kénytelen volt azonosítani, amit látott.

Egy fakereszt parázsló maradványait.

9.

Jeges bizsergés futott végig Rachel hátán. - Keresztet égetnek, hogy elijesszenek - suttogta. Gabe kilökte a teherautó ajtaját és kiugrott. Rachel a lámpák vakító fényében nézte, ahogy a férfi szikrák záporában tapodja a keresztet. Elgyengült térdel szállt ki. Izzadó tenyérrel figyelte, ahogy Gabe egy lapátot vesz elő a teherautó hátuljából és szétzúzza a parázsló hamvakat.

- Jobban szeretem, ha a szomszédok csokoládétortával fogadnak - szólalt meg Rachel alig hallhatóan.

- Ez nem vicces. - Gabe fellapátolgatta az elszenesedett darabokat és az út szélére hordta azokat.

Rachel az alsó ajkába harapott. - Viccelnem kell, Bonner. Más lehetőségre gondolni sem tudok.

A férfi keze megállt a lapáton, arca zaklatott kifejezést öltött. Amikor megszólalt, a hangja olyan lágy és sötét volt, mint az éjszaka a fényszórók csóváin túl. - Hogy csinálja, Rachel? Hogy bír talpon maradni?

Rachel karba tette a kezét a melle előtt. Talán az éjszaka és az égő kereszt okozta megrázkódtatás volt az oka, de nem csodálkozott a kérdésen. - Nem gondolkodom. Nem számítok senki másra, csak magamra.

- Istenem... - Gabe a fejét csóválta és sóhajtott.

- Isten halott, Bonner! - Rachel keserűen felnevetett. - Nem jött még rá?

- Tényleg így gondolja?

Valami elpattant Rachel bensejében. - Mindent jól csináltam! Távol éltem a világ zajától! Hetente kétszer jártam templomba, reggelente és esténként térdre borulva imádkoztam. Ápoltam a betegeket, adakoztam a szegényeknek! Nem törtem borsot a szomszédaim orra alá, és semmit sem kaptam cserébe az erőfeszítéseimért.

- Talán összekeverte Istent a Mikulással.

- Ne prédikáljon nekem! Ne merjen itt prédikálni nekem!

Rachel ott állt előtte a fényszórók kékesfehér ragyogásában ökölbe szorított kézzel, s Gabe arra gondolt, hogy még soha sem látott senkit, aki ilyen erős lett volna. Ahhoz képest, hogy magas volt, szinte súlytalan, törékeny csontú, s zöld szeme mintha elnyelte volna egész arcát. A szája kicsi, az ajka érett, mint egy megpuhult gyümölcs. Kócos haja hátulról megvilágítva izzó pogány dicsfényt formált az arca körül.

Nevetségesnek kellett volna lennie. Vézna testén lógott a rongyos, festékes ruha, hatalmas, ormótlan cipője ocsmánynak tetszett vékony kis bokája alatt. De bösz méltósággal tartotta magát, s Gabe-et olyan elementáris erő vonzotta hozzá - talán a fájdalom, ami a csontjaiban

élt -, hogy nem bírt tovább küzdeni ellene. Úgy akarta Rachelt, mint semmi mást a halálon kívül azóta, hogy elvesztette a családját.

Nem emlékezett rá, hogy megmozdult volna, de már csak arra eszmélt, hogy a karjában tartja, s érzi a testét a tenyere alatt. Sovány volt és törékeny, de nem megtört, nem olyan, mint ő. Egyszerre akarta megvédeni, a magáévá tenni, vigasztalni és tönkretenni. Érzelmeinek káosza ráfonódott a fájdalmára és elmélyítette kínjait.

Rachel a férfi karjába mélyesztette az ujjait, beleásta, megsebezte. Gabe megfogta a fenekét és magához húzta.

Ajkával végigsimított az ajkán. Lágy és édes volt. Hátra rántotta a fejét.

- Kívánlak - mondta a férfi.

Rachel feje megmozdult, s Gabe rájött, hogy bólintott.

A könnyű behódolás feldühítette. Megfogta Rachel állát és felemelte, hogy belenézhesen abba a meggyötört zöld szempárba.

- A nemes Snopes özvegy ismét feláldozza magát gyermekéért - fröcsögte Gabe. - Felejtse el!

Rachel érzéketlenül nézett rá, miközben a férfi elengedte. Gabe fogta a lapátot és elkezdte letakarítani az utat. Azt mondta, hogy ez soha többé nem fog előfordulni. Az után az este után, amikor megpróbálta kiirtani a lelkéből, ígéretet tett magának, hogy soha többé egy ujjal sem ér hozzá.

- Talán nem is lenne áldozat.

A férfi megdermedt. - Miről beszél? Rachel vállat vont. - A döglesztő testéről. Nem tudtam nem észrevenni.

- Ne csinálja ezt, Rachel. Ne próbálja menteni magát okoskodással. Csak mondja meg, mit akar.

Az érett kis eperszáj alsó ajka megremegett, de Rachel túl kemény volt ahhoz, hogy beadja a derekát. Apró melle megemelkedett a borzalmas ruha alatt, ahogy levegőt vett. - Esetleg szívesen megtudnám, milyen egy olyan férfival, akit nem az érdekel, hogy egy szent legyen az ágyában.

Így állt a helyzet.

- Huszonhét éves vagyok és egyetlen férfival voltam egész életemben. Még az orgazmusig sem juttatott el soha. Elég röhejes, nem?

Gabe-nek nem támadt nevetetnékje. Sőt, érthetetlen dühöt érzett. - Most akarja bepótolni? Én lennék a kísérleti nyúl a szexuális fejlődésében?

Rachel tüzes természete szikrákat szórt. - Maga rohant le, nagypofájú.

- Pillanatnyi elmezavar.

A férfi nézte, ahogy Rachel csatasorba állítja az erőit a támadáshoz, s nem lepődött meg, amikor Rachel a legellenszenvesebb, legmesterkéltbb mosolyával állt elő. - Jesszus, remélem, nem. Ameddig sötét van a szobában és nem beszél, valaki mást képzelhetek a helyébe. Remek szórakozás lenne egy személyi csődör.

Gabe dühe olyan gyorsan elszállt, ahogy jött. Rachel örülhetett neki. Kötekedő volt, eltökélt, hogy jottányit se engedjen az akaratából, s a férfi semmilyen más okot nem tudott elképzelni, amiért jobb kedvre derült, ha csak azt nem, hogy végül mégsem támadt rá.

Bedobta a lapátot a teherautó hátuljába. Később majd visszajön és eltakarítja az elszenesedett fát. - Menjünk.

Russ Scudder nézte, hogyan távolodnak Gabe Bonner teherautójának fényszórói a Glide kunyhó felé.

- Megcsókolta - mondta Donny Bragelman mellette fészkelődve.

- Igen, láttam.

Mindkét férfi a fák között ült harminc méterre az úttól, túl messze ahhoz, hogy hallják, miről diskurál Gabe és Snopes özvegye, de ahhoz elég közel, hogy láthassák, mit csinálnak, amikor belépnek a lámpák fénykörébe.

Miután Russ meggyújtotta a keresztet, elrejtőztek Donnyval, hogy miközben megisszák aznap esti második hatos csomag sörüket, végignézzék, ahogy ég. Már éppen menni akartak, amikor Gabe teherautója hirtelen lefékezett, s elégedetten látták, milyen ideges Rachel Snopes.

- Egy lotyó - mondta Russ. - Már akkor tudtam, hogy az, amikor először találkoztam vele.

Meg se fordult ilyesmi a fejében. Abban az időben, amikor biztonsági őrként dolgozott a Megváltás Templomában, többnyire a gyerekekkel együtt látta Rachelt. Rachel mindig barátságos volt vele, Russ még kedvelte is. De ez még azelőtt volt, hogy minden elromlott.

Kezdetben remekül ment neki a szeker. A Megváltás Templomának biztonsági főnöke vette fel helyettesként. Miközben G. Dwayne-t védte és felügyelte az épület biztonságát, úgy érezte, mintha végre valami fontosat csinálna, és Salvation lakói sem néztek többé úgy rá, mint egy balfácánra.

Mikor azonban G. Dwayne megbukott, magával rántotta Russt is. Senki sem alkalmazta a Megváltás Templomával való kapcsolata miatt, Russnak azonban itt volt a családja, ő nem menekülhetett el, így kutyaszorítóba került. A felesége végül kirúgta - mostanság még azt is alig akarja megengedni neki, hogy a gyerekeit lássa -, s az élete vakvágányra futott.

- Most megmutattuk neki - mondta Donny.

Russnak már csak Donny Bragelman maradt meg a barátai közül, aki még nagyobb balfácán volt, mint Russ. Donnynak megvolt az a szokása, hogy mindig rosszkor nevetett és nyilvánosan markolászta az ágyékát, de fix munkája volt az Amocónál, s Russ tudott tőle kölcsönkérni. Ráadásul szinte bármire rá tudta venni Donnyt, még arra is, hogy segédkezzen neki ma este a keresztnél.

Russ el akarta üldözni Rachel Snopest, s remélte, hogy az égő kereszt látványa majd elijeszti. Oroszlánrésze volt a Megváltás Templomának bukásában, s Russ nem bírta elviselni, hogy azok után, ami vele történt, Rachel visszajött, mintha semmi rosszat nem tett volna. Az,

hogy Gabe Bonner Rachelnek adta Russ régi munkáját, volt az utolsó csepp a pohárban. Semmi másra nem tudott gondolni a múlt héten.

Russ közvetlenül azután kezdett el dolgozni az autósmoziban, hogy Gabe megvette. Ocsmány meló volt, Gabe pedig egy rabszolgahajcsár. Az első pár hét után kirúgta, csak mert néhányszor elkésett. Gazember.

- Naná, hogy megmutattuk - ismételte Donny az ágyékát vakarva. - Gondolod, hogy eltűnik most már a lotyó, hogy tudja, senki nem akarja látni a városban?

- Ha nem - felelte Russ -, nagyon megbánja.

Három nappal később, miközben Rachel királykék festékekkel kente be a mászókat, a tekintete minduntalan elkalandozott a büfé tetejére, amit Gabe kátránypapírral vont be. Levetette az ingét, homlokára vörös kendőt kötött. Mellkasa izzadtságtól csillogott.

Rachelnek kiszáradt a szája, miközben az erős, jól kidolgozott, keménykötésű hát- és karizmaait nézte. Szerette volna végighúzni rajtuk a kezét, úgy veritékesen.

Talán az étel volt az oka. Amióta rendesen elkezdett enni, a teste újra életre kelt. Ennek kellett a magyarázatnak lennie, miért nem tud betelni a férfi látványával. Az étel.

Belemártotta az ecsetet a festékesdobozba, és elhatározta, hogy nem ámítja tovább magát. Az a sötét ölelés az úton valamit megváltoztatott kettejük között. Ha együtt voltak, a levegő megtelt szexuális feszültséggel. Mindent megtettek, hogy kerüljék egymást, de a feszültség nem múlt el.

Melege volt, s kigombolt még egy gombot sötétzöld háziruhájának nyakán. Kristy talált pár doboz régimódi háziruhát a varrószoza szekrényébe eldugva, s odaadta Rachelnek, aki hálásan elfogadta. Kiegészítve ormótlan fekete fűzős félcipőjével már-már divatosnak tetszett, s Rachel örült, hogy egyetlen penny nélkül feltölthette szegényes ruhatárát. De továbbra sem tudta kiverni a fejéből a gondolatot, hogy mit szólna hozzá Annie Glide, hogy a hírhedt Snopes özvegy az ő régi ruháit hordja.

Pillanatnyilag azonban mintha fojtogatta volna a ruha. Vagy talán Gabe hullámzó izmainak a látványa, miközben a kátránypapír nehéz tekerését mozgatta. A férfi szünetet tartott, s Rachel kezében is megállt az ecset. Nézte, ahogy Gabe megdörzsöli a mellkasát a keze fejével, majd felé fordul. Túl messze volt ahhoz, hogy láthassa a szemét, de úgy érezte, mintha acélkék füstként simogatná a testét.

Libabőrös lett. Mindketten elfordították a fejüket.

Rachel szilárd elhatározással szentelte ismét a munkájának a figyelmét. A délután további részében kényszerítette magát, hogy kevesebbet gondoljon a nemi vágyra és többet arra, hogyan fog visszamenni a régi házába és megkeresni a ládikát.

Rachel kezében megállt a fakanál, amivel a ma esti vacsorára házilag készített paradicsomos szószot kavarta. Tudta, hogy rossz lesz, de azt nem, hogy ennyire.

- Azonnal meghaltak. - Kristy felnézett a salátából, amit egy halvány rózsaszín Tupperware edénybe tépkedett. - Szörnyű volt.

Rachel tekintetét könnyek homályosították el. Nem csoda, hogy Gabe megkeseredett.

- Jamie még csak ötéves volt - mondta Kristy bizonytalanul. - Gabe tökéletes kicsinyített mása; elválaszthatatlanok voltak. Cherry pedig tüneményes. Gabe azóta már nem ugyanaz.

Rachel egy pillanatra alig kapott levegőt. El sem tudta képzelni, mekkora fájdalmat kellett Gabe-nek elviselnie, s majd megszakadt a szíve a sajnálattól. Ugyanakkor a benseje mélyén egy ösztön arra figyelmeztette, hogy a férfi az ellenségének tekinti a sajnálatot.

- Van itthon valaki?

Ethan Bonner hangjára Kristy elejtette a daraboló kést. Levegő után kapkodott, a kés után tapogatózott, s újra elejtette.

Rachelt annyira megrázta, amit az imént megtudott, hogy először nem is fogta fel, milyen furcsán viselkedik Kristy. Ethan a főnöke volt, szinte mindennap találkoztak. Miért jött akkor tőle zavarba?

A lakótársa rejtély maradt a számára. Edward imádta, s az érzés kölcsönös volt, de Kristy máskülönben olyan zárkózott volt, hogy Rachelnek fogalma sem volt, ki rejlik igazából a szürke külső mögött.

Mivel Kristy még mindig nem válaszolt Ethan kopogtatására, Rachel kiáltott ki neki, hogy jöjjön be. A szeme sarkából látta, hogy Kristy nagy levegőt vesz, s visszaváltozik azzá a nyugodt, magába zárkózott nővé, aki mindent olyan hatékonyan csinált. Mintha meg sem lepődött volna.

- Épp most készültünk enni, Ethan - mondta Kristy, mikor a férfi megjelent a konyha ajtóban. - Velünk tartasz?

- Hmm. Nem kéne. - Ethan ridegen bólintott Rachel felé.

Rachel szemügyre vette halványkék kockás ingét, melyet gondosan betűrt élére vasalt khakiszínű nadrágjába. Szőke haja tökéletes volt, se nem túl hosszú, se nem túl rövid, hórihorgas természetével, kék szemével és szimmetrikus vonásaival inkább tűnt egy GQ modellnek, sem mint a klérus tagjának.

- Csak beugrottam a hírlevél anyagával - mondta Kristynek. - Azt mondtad, holnap reggel állítod össze, de én kettőig nem leszek bent.

Kristy elvette a dossziét, amit a férfi nyújtott neki és félretette. - Moss kezet, amíg tálalunk. Rachel ízletes házi paradicsomszószt készített.

Ethan egy tessék-lássék tiltakozásnál nem kérte magát jobban, s hamarosan asztalhoz ültek. A férfi, miközben evett, mondanivalóját kizárólag Kristynek és Edwardnak címezte. Edward részletesen beszámolt neki aznapi élményeiről Snuggles, az osztály kísérleti nyulának etetését illetően, s Rachel rájött, fogalma sem volt róla, hogy Ethan tartja a kapcsolatot a fiával. Örült, hogy a férfi az iránta érzett ellenszenvet nem vetítette ki Edwardra.

Kristy, állapította meg, úgy bánt Ethannel, mintha az anyja lett volna, a férfi pedig egy szellemileg visszamaradt tízéves. Kristy választotta ki Ethan salátaöntetét, szórt parmezánt a spagettijére és csinált meg helyette általában mindent, épp csak meg nem rágta helyette.

A férfi cserébe szinte észre sem vette Kristy figyelmességét, nem hogy a mohó vágyakozást a szemében, amikor ránézett.

Úgy, gondolta Rachel. Hát így állunk.

Kristy nem engedte Ethannek, hogy segítsen elpakolni, amit Rachel minden szívfájdalom nélkül megtett volna, s a férfi nem sokkal később távozott. Rachel kiküldte Edwardot, hogy kergessen szentjánosbogarakat, amíg ők Kristyvel elmosogatnak.

Miközben a tányért törölgette, amit Kristy odanyújtott neki, úgy döntött, belevág a közepébe. - Mióta ismered Ethant?

- Szinte mióta az eszemet tudom.
- Hm... Fogadni mernék, hogy majdnem azóta vagy szerelmes belé.

A tál, amit Kristy fogott, kicsúszott az ujjai közül, a linóleum padlóra esett és két egyenlő darabra tört.

Rachel lenézett. - Jézusom. Még törni is ügyesen tudsz.

- Miért mondod ezt? Ethanról? Hogy érted?

Rachel lehajolt, hogy felvegye a törött tálát. - Nem érdekes. Túlságosan beleütöm az orrom mások dolgaiba, és nem tartozik rám a szerelmi életem.

- Szerelmi életem! - Kristy hölgyekhez nem méltó módon felhorkant, és belevágta a szivacsot a mosogatóba. - Mintha lenne.

- Miért nem teszel érte, hogy legyen?

- Miért nem? - Kristy elvette Racheltől a tál törött darabjait és kidobta a mosogató alatti szemeteskukába.

- Nyilvánvaló, hogy nem közömbös a számodra.

Kristy olyan tartózkodó természet volt, hogy Rachel arra számított, majd tagadni fog, de nem így történt.

- Ez nem ilyen egyszerű. Ethan Bonner a legvonzóbb férfi Salvationben, talán egész Észak-Karolinában, akinek a gyönyörű, strasszokban és spandex szoknyában villogó nők a gyengéi.

- Vegyél fel strasszos ruhát és spandex szoknyát. Legalább észrevesz.

Kristy finoman ívelt szemöldöke a magasba szaladt. - Én?

- Miért ne?

Kristy tényleg dadogni kezdett. - Én? Én! Azt akarod mondani, hogy egy olyan nő, mint én... egy... egy egyházi titkárnő... én... én szürke vagyok.

- Ki mondta?
- Soha nem csináltam ilyet. Soha.
- Rendben.

Kristy határozottan megrázta a fejét. - Úgy néznék ki, mint egy bohóc.

Rachel csípőjével a konyhaasztalnak támaszkodott. - Nem vagy te bányarém, Kristy, bármilyen unalmas is a ruhatárad. - Elmosolyodott és lenézett 1950-es évekbeli Sears and Roebuck háziruhájára. - Nem mintha én megkövezhetnék érte.

- Szerinted nem vagyok bányarém?

Kristy olyan reménykedve nézett, hogy Rachelnek megesett rajta a szíve. Talán végre alkalma nyílik viszonzni ennek az okos, bizonytalan nőnek a kedvességét. - Gyere. - Bevezette a nappaliba, s leültek egymás mellé a kanapéra. - Határozottan az a véleményem, hogy nem vagy bányarém. Az arcvonásaid szépek. A termeted filigrán, amire buknak a férfiak, nem mintha nagy szakértője lennék dolognak. A blúzod alatt pedig csinos mellet rejtegetsz, nem mintha ennek is a szakértője lennék.

- Tényleg azt hiszed, hogy van mellem?

Rachel nem tudta megállni, hogy el ne mosolyodjék. - Azt hiszem, ezt te jobban meg tudod ítélni, mint én. Szerintem, Kristy, te réges-régen elkönyveltél, hogy nem vagy vonzó.

Kristy hátrahanyatlott a kanapén. Hitetlenkedés, remény, zavarodottság játszott az arcán. Rachel hagyta, hadd gondolkodjon a dolgon, s miközben várt, körülnézett az egyszerű, rusztikus nappaliban, és arra gondolt, milyen szép. A szűnyoghálós ajtón beáramló levegő fenyő és szulák enyhe édes illatát árasztotta. Láta, hogy kint Edward egy szentjánosbogarat kerget, s eltűnődött, hogy vajon Gabe ült-e itt valaha és nézte-e, ahogy a fia ugyanezt csinálja. A kép túl fájdalmas volt, s elhessegette.

- Mit kellene tennem? - szólalt meg Kristy végül.

- Nem tudom. Egy átváltoztatás?

- Átváltoztatás?

- Menj el egy jó szalonba, csináltasd meg a frizurádat és a sminkedet. Térj be egy divatos kis butikba és újítsd fel a ruhatáradat.

Kristy arca egy pillanatra reményteljes kifejezést öltött, aztán elfelhősödött. - Mi értelme? Ha anyaszült meztelenül lépnék be Ethan irodájába, azt se venné észre.

- Ezt is kipróbálhatjuk - mosolygott Rachel. - De előbb az átváltoztatást.

Kristy döbbsen nézett, aztán elnevette magát. Rachel úgy döntött, innen akár már végig is csinálhatja. - Van még valami. Ne sűröggj-forogj körülötte.

- Hogy érted?

- Miképp nézhetne rád úgy, mint a szeretőjére, ha úgy bánsz vele, mintha az anyja lennél?

- Nem bánok úgy vele!

- Öntetet tettél a salátájára!

- Néha elfelejti.

- Akkor elfelejti. Babusgatod, Kristy. Nem fog belehalni, ha üresen kell megennie a salátáját.

- Ez nem helyes. Neki dolgozom. Az a munkám, hogy gondoskodjam róla.

- Mióta csinálod ezt?

- Nyolc éve. Amióta lelkész.

- S jól csinálod, ugye? Ha nem tévedek, nálad jobb titkárnőt keresve sem találni. Olvasol a gondolataiban, már azelőtt tudod, mit akar, hogy benne megfogalmazódna.

Kristy bólintott.

- S mi érte a köszönet a fizetési csekkeden kívül?

Kristy bosszankodva összehúzta a száját. - Semmi. Nincs benne semmi köszönet. Nem is szeretem csinálni. Az utóbbi időben azt fontolgatom, hogy engedek a szüleim unszolásának és elmegyek Floridába. Odaköltöztek a nyugdíjas éveikre, de unatkoztak, ezért nyitottak egy kis ajándékuzetet Clearwaterben. Folyton azzal nyaggatnak, hogy menjek és segítsék nekik vezetni.

- Mi az, amit te akarsz?

- Gyerekekkel foglalkozni.

- Akkor tedd azt.

Kristy bosszankodása kiábrándultságba csapott át. - Nem ilyen egyszerű. Így legalább a közelében lehetek.

- Ennyit akarsz az élettől? Ethan Bonner közelében lenni?

- Te ezt nem érted!

- Talán jobban, mint gondolnád. - Rachel nagy levegőt vett. - Dwayne úgy öltöztetett, mint egy utcalányt, s elvárta, hogy úgy viselkedjem, mint egy szent. Én mindent megpróbáltam, de soha nem voltam elég jó. - Kristy együttérzően Rachel térdére tette a kezét. Rachel lehalkította a hangját. - Ahelyett, hogy Ethan Bonnerért élsz, talán el kellene kezdened önmagadért élni.

Kristy arckifejezése megnyerő kombinációja volt a vágyakozásnak és csalódottságnak. - Semmi átváltoztatás?

- Csak ha te nem érzed jól magad a bőrödben.

- Nem érzem jól. - Kristy sóhajtott.

- Akkor változtass rajta. De magadért, Kristy. Ne Ethan kedvéért.

Kristy egy bőrdarabot harapdált az alsó ajkán. - Azt hiszem, ez azt jelenti, hogy a miniszoknya kilőve.

- Akarsz miniszoknyában járni?

- Úgy néznék ki, mint egy bohóc.

- Akard!

- Gondolkodom rajta. Nem csak ezen, hanem mindenben.

Egymásra mosolyogtak, s Rachel rájött, hogy valami megváltozott köztük. Ma estig udvarias ismerősök voltak. Mostantól barátok.

Az elkövetkező pár napban Rachel teste nagy hévvel tért vissza az életbe. Fiatalnak és erotikusán túlfűtöttnak érezte magát. Kellemes késő júniusi időjárás uralkodott, a páratartalom és a hőmérséklet, mely csak ritkán érte el a huszonhat fokot, alacsony volt, ő mégis mintha mindig lángolt volna.

Munka közben kigombolta pamut háziruhája nyakát, hagyta, hogy szétnyíljon és szellő simogassa a bőrét. A nyirkos, elnyűtt pamutanyag a mellére tapadt, kiadva apró, hegyes formáját, amitől ő érzékinek és szexisnek érezte magát. A feje tetejére tornyozta a haját, s felemelt szoknyájával legyezte a combját, hogy hűtse magát. S bármit csinált, úgy érezte, mintha a férfi tekintete simogatná.

Gabe bárhol dolgozott, felpillantva a munkájából megtörölte kezét a farmerjában és ránézett. Mintha lángolt volna Rachel bőre. Örület. Egyszerre érezte magát görcsösnek és ernyednek.

A férfi néha elvakkantott egy utasítást vagy egy burkolt sértést, de Rachel szinte meg se hallotta, mert érzékei átranszformálták Gabe legdurvább szavait is azzá, amit a férfi igazából gondolt.

Kívánlak.

S ő is kívánta Gabe-et. A szexet, mondta magának. Csak a szexet. Semmi többet. Semmi meghitt összegabalyodást, semmi érzelemcserét, csak szexet.

Amikor annyira felforrósodott a teste, hogy attól félt, lángra lobban, elterelte a gondolatait: egyre mélyülő barátságára Kristyvel, Edward izgatott hangjára, ahogy aznapi élményeit meséli és a Kennedy-ládikára.

Minden éjjel felsétált a szurdokhoz a Heartache Mountainon és lenézett a házra, ahol valaha élt. Be kellett jutnia, hogy folytassa a ládika keresését, de nem kockáztathatta meg, hogy Gabe-et ott találja. A férfi egy szóval sem említette a hiányzó kulcsot, s mivel már csak két hét volt az autószozi megnyitásaig, Rachel csak reménykedhetett benne, hogy megfeledezett róla. Bizonyára szóba hozta volna, ha nem. Rachel ordítani szeretett volna a kiábrándultságtól. Ha legalább elmenne Gabe, hogy belopakodhasson.

Kilenc nappal azután, hogy először tört be Gabe bátyjának házába, végre eljött az alkalom, amire várt.

A férfi odalépett hozzá, miközben új krómfogantyúkat szerelt a büfé tárolószekrényeire. Még mielőtt a lépteit meghallotta volna, megcsapta a fenyő- és mosószerillat, s azon csodálkozott, hogy lehet ilyen tiszta illata annak, aki kétkezi munkát végez.

- Ethannel van egy kis elintéznivalónk. A délután hátralévő részében már nem leszek itt, zárjon be, ha végzett.

Rachel bólintott, a szíve zakatolt. Amíg Gabe az öccsével lesz elfoglalva, végre bejuthat a házba.

Rekordidő alatt befejezte a munkát, majd Annie kunyhójához hajtott, ahol magához vette a kulcsot rejtékhelyéről, a komódja mélyéről, s elindult lefelé a hegyről. Mire elért a lábához, szemerkélni kezdett az eső.

A háziruhájának, amit aznap viselt, egy kopott, rózsaszín, türkizkék kígyómintás pamutruhának a szoknyarésze teljes egészében átázott, csakúgy mint nehéz cipője és a zoknijai bokától felfelé. Levetette a mosókonyhában, hogy ne hagyjon maga után árulkodó nyomot, és mezítláb indult fel a lépcsőn a néma házban.

Előbb a gyerekszobába ment, határozottan elnyomva azokat a nosztalgikus szúrásokat, amik felkeltették benne a vágyat, hogy bekuporodjon a hintaszékbe, mely még mindig az ablaknál állt, és eszébe juttatták, milyen érzés volt Edward pihés kis feje a mellén. Amikor nem találta a ládikát, a régi hálósobája felé vette az irányt.

Ezen a helyiségen változtattak a legtöbbet, s ahogy az ablaknál álló modern, L-alakú munkaasztalon elhelyezett korszerű technikai berendezést nézte, eltűnődött dr. Jane Darlington Bonnerről, Gabe fizikus sógornőjéről. Vajon tényleg olyan boldog házasságban élt, mint ahogy az a képen sugárzott róla az újságban?

Gyorsan átkutatta a szekrényt és az íróasztalt, de nem talált semmit. Már csak az L-alak egyik végébe beépített hatalmas alsó fiók maradt az egyetlen hely, ahol kereshette, de hogy egy idegen íróasztalában turkáljon, a magánszféra nagyobb megsértését jelentette a számára, mint hogy betört a házba. Mindazonáltal meg kellett győződnie róla, ezért felnyitotta a fiókot, s elállt a lélegzete, mikor meglátta benne a ládikát. Érezte, hogy csúszkál benne valami, ahogy kivette. A lélegzete felgyorsult, mikor felemelte a kis tetőt és látta, hogy egy halom színes számítógéplemez hever benne. Kivette a lemezeket, visszatette az alsó fiókba, majd a hóna alá csapta a ládikát és a lépcső felé iramodott vele. Szédült a megkönnyebbüléstől. Mihelyt visszaviszi a ládikát a kunyhóba, átkutatja, ha kell, akár darabokra is szétszedi.

Éppen elérte a felső lépcsőfokot, amikor Ethan Bonner kinyitotta a bejáratí ajtót. Rachel megdermedt, de túl késő volt. A férfi azonnal észrevette.

Ethan arckifejezése megmerevedett. - Lopással tetézi az eddig bűneit?

- Hello, Ethan. Gabe küldött, hogy ezt vigyem el neki.

- Valóban?

Rachel kényszerítette magát, hogy mosolyogjon, miközben lefelé lépdelt a lépcsőn mezítláb, s nyirkos szoknyája a lábára tapadt. Nincs az az isten, hogy kiadja a kezéből a ládikát. - Ne kérdezze, mire kell neki. Én csak alkalmazott vagyok, nem köt mindent az orromra.

- Biztos meg fogja tudni magyarázni, kérdezzük meg tőle.

- Ó, igazán nem szükség...

- Gabe! - Ethan a bejáratí ajtó felé fordította a fejét, amit nyitva hagyott. - Bejönnél?

Rachelt páni félelem fogta el. - Semmi vész. Majd beszélek vele, ha visszamegyek dolgozni. - Rachel egy hetyke rándítással feljebb emelte a ládikát a hóna alatt, s a hideg márványpadlón a ház hátsó része felé rohant.

Az előcsarnokon sem jutott keresztül, mikor Ethan elkapta, s erősebben, mint ahogy az Isten szolgájától szükséges lett volna, ragadta meg a karjánál fogva. - Ne olyan hevesen.

Gabe megjelent az ajtóban. - Eth? Mi... Rachel? - A férfinak egy pillanatra földbe gyökerezett a lába. Aztán belépett és becsukta maga mögött az ajtót. - Kíváncsi voltam, mikor fogja használni a kulcsot.

- Kulcsot adtál neki? - hitetlenkedett Ethan.

- Nem éppen. Mondjuk inkább azt, hogy tudtam, hogy van nála egy pótkulcs.

Gabe felültette, s ettől dühbe gurult. - Ha tudta, hogy nálam van, miért nem mondta? Különben is, mit keres itt?

Attól, hogy Rachel támadott, miközben nyilvánvalóan ő volt pácban, Ethannek elakadt a hangja, de Gabe csak vállat vont. - Cal azt mondta, Ethan elviheti az ebédlőasztalt a templom kultúrtermébe. Berakjuk a teherautóba.

A férfi tekintete lefelé siklott Rachel nedves rózsaszín ruháján, sárfoltos vádliján és meztelen lábán. Rachel azzal nyugtatta magát, hogy fázott, attól lett libabőrös. Vádlón nézett Gabe-re. - Azt mondta, elintéznivalója van. Ez nem elintéznivaló. Ez bútorpakolás!

Gabe egy szót sem szólt, de Ethan végre felocsúdott. - Nem hiszem el. Tényleg csak állsz és hagyod, hogy neked essen? Ő tört be a házba!

- Néha kifizetődőbb, ha időt hagysz Rachelnek kiereszteni a gőzt, mielőtt megpróbálsz beszélni vele - felelte Gabe mély, kifejezéstelen hangján.

- Mi folyik kettőtök között? - Ethan arca egyre vörösebb lett. - Miért hallgatod meg? Hazug, egy valóságos beugrató művész.

- S ezek a jó pontjai. - Gabe Rachel lábára mutatott. - Elvesztette a szexi cipőjét?

- Nem akartam behordani a sarat.

- Figyelmes.

Ethan otthagya őket és a telefonhoz indult. - Ebben a dobozban tartja Jane a lemezeit. Hívom a rendőrséget. Kezdetől fogva furcsállottam Rachel felbukkanását.

- Ne fáradj! Majd én elintézem. Adja ide a ládikát, Rachel.

- Még mit nem!

Gabe felvonta egyik sötét szemöldökét. - Vidd a teherautót, Eth. Letakartam egy ponyvával az asztalt, hogy ne ázzon meg.

- Egy tapodtat sem mozdulok. Azok után, amin keresztülmentél, nem kell még ezt is elviselned. Majd én elrendezem.

A kisöcsi ismét ugrott, hogy megvédje a nagy bátyust. Rachel méltatlankodva felhorkantott.

Ethan meghallotta és dühös arckifejezéssel megfordult, hogy szembeszálljon vele. - Tessék?

- Egy tragédiától még nem lesz valaki tehetetlen - magyarázta Rachel. - Nem kell a széltől is óvni.

Ez mintha még Gabe-et is meglepte volna. Soha nem beszélt Rachelnek arról, milyen veszteség érte, bár mostanra sejtenie kellett, hogy Kristy mesélt neki egy-két dolgot. Ethan ellenségessége metsző élt kapott. - Milyen jogon avatkozik bele a kettőnk dolgába? Gabe, én ezt nem értem. Azt hittem, hogy csak dolgozik nálad, de...

- Menj el, Eth.

- Dehogyan megyek.

- Muszáj. Ne felejtse el, hogy a városi tanács tagja vagy, és ha szemtanúja leszel egy gyilkosságnak, jelentened kell.

- Nem kellene egyedül maradnod vele - mondta ki Ethan kereken.

- Nem maradok egyedül. - Gabe halványan Rachelre mosolygott. - Rachel sikolyai fognak szórakoztatni.

10.

Ethan vonakodva hagyta el a házat. Rachel rájött, hogy csak pár perc magányra van szüksége a ládikával, pár percre, hogy benézzen a bélés alá, vagy megtalálja a titkos rekeszt, s mehet.

Még erősebben bilincselte rá ujjait a ládika sarkaira, s próbált időt nyerni. - Az öccse egy mogorva alak. Szerintem családi vonás.

Gabe karba tette a kezét a mellkasán, s nekidőlt a nappaliba vezető díszes oszlopok egyikének. - Meglep, hogy nem gombolta ki a ruháját, s ajánlotta fel neki, hogy felizgatja, csak hogy elnémítsa.

- Minden túl gyorsan történt. Nem volt időm gondolni rá.

A férfi felvonta a szemöldökét, s egy lépést tett lustán előre. - Adja ide!

Rachel úgy érezte, mintha a szíve a torkában dobogott volna. - Kizárt dolog, Dörzsölt. Ez az enyém. A hatodik születésnapomra kaptam a nagyanyámtól.

- Adja ide!

- Cukkinikat árult a tűző napon egész nyáron, hogy megvehesse nekem, s megesküdtem neki, hogy örökre megőrzöm.

- Vagy ideadja szépszerével vagy elveszem erőszakkal, magán múlik.

Rachel nagyot nyelt. - Rendben, maga nyert. Odaadom. De előbb hadd szárítkozzam meg. - Araszolni kezdett a férfi közeléből a társalgó felé.

Gabe odalépett elé és elzárta az útját. - Ügyes próbálkozás.

Egyetlen gyors mozdulattal kirántotta Rachel hóna alól a ládikát.

Rá se hederítve Rachel megdöbbsent zihálására, elindult a lépcső felé. - Csak rajta, szárítkozzon meg, addig én ezt elteszem. Ha pedig kész van, kérem azt a kulcsot.

- Álljon meg! - Rachel nem engedhette, hogy a férfi ezt tegye, s utána eredt a márványpadlón. - Maga egy szadista seggfej! Csak hadd nézzek bele.

- Miért?

- Mert lehet, hogy benne hagytam valamit.

- Mint például?

Rachel tétovázott. - Egy régi szerelmes levelet Dwayne-től.

Gabe utálattal nézett rá, majd visszafordult a lépcső felé. - Állj!

A férfi továbbment.

- Várjon! - Rachel megragadta a karját, aztán azt kívánta, bárcsak ne érintette volna meg, s gyorsan elengedte. - Oké, lehet, hogy Dwayne hagyott benne valamit.

Gabe fellépve egyik lábával a legalsó lépcsőfokra, megállt. - Például mit?

- Például... - Rachel agya száguldott. - Edward egyik hajtincsét.

- Ennél sokkal jobbat kell kitalálnia. - A férfi elindult felfelé.

- Rendben! Megmondom. - Rachel törte magát, hogy előálljon egy újabb hazugsággal, de semmit nem tudott kitalálni, ami egy kicsit is meggyőző lett volna. Vagy megmondja Gabe-nek az igazat, vagy hagyja, hogy elsétáljon a ládikával. Nem volt választása. Nem engedhette ki a keze közül a ládikát anélkül, hogy bele ne nézett volna, s vállalnia kellett a kockázatot.

- Például a rejtély kulcsát ahhoz, hogy hová rejtett ötmillió dollárt.

Ez hirtelen megállította a férfit. - Ez már valami.

Rachel felnézett rá és alig bírt nyelni. - A pénz az enyém, Bonner. Edward öröksége. Még van adósságunk, de a többi Edwardé. Megérdemlem minden pennyjét!

- Honnan veszi?

Rachel már kész volt megadni a férfinak a legcsípősebb, legpimaszabb, legravaszabb választ. De aztán éppen akkor, amikor a szavak kibuktak volna belőle, valami történt a torkával és elakadt a hangja. - Mert eladtam érte a lelkem - suttogta.

Gabe egy pillanatig nem szólt semmit. Aztán a lépcső teteje felé intett a fejével. - Hozok magának egy köntöst. Vacog a foga.

Fél órával később Rachel ott ült a konyhában szemben a férfival bugyiban és Gabe vörösesbarna frottírköntösében, s a Kennedy-ládikát bámulta. A szeme száraz volt - soha többé nem fog sírni a férfi előtt -, de belül vigasztalhatatlan volt.

- Annyira biztos voltam benne. - Rachel a fejét rázta, még mindig nem akarta elhinni, hogy a ládikában nem volt a rejtély kulcsa. Megvizsgálták minden mikroszkopikus egységét és nem találtak semmit: se egy titkos rekeszt egy letét kulcsával, se egy svájci bankszámlaszámot belevésve a fába a bélés alatt, se egy térképet, se egy mikrofilmet vagy egy számítógépes jelszót.

Rachel szeretett volna öklével az asztalra csapni, de inkább kényszerítette magát, hogy gondolkodjon. - Ott volt a megyei seriff és a salvationi rendőrség, szóval a törvény őrei közül rengetegen. Egyikük biztosan belenézett a ládikába, amikor elkobozta és talált valamit. Az egyiküknek találnia kellett valamit.

- Ennek semmi értelme. - Gabe fogta Rachel kávésbögréjét és a mosogatóhoz vitte, ahol újratöltötte a pulton álló kannából. - Azt mondta, ellenőrizte a ládikát, mielőtt kocsiba szállt. Belenézett és nem talált semmit, akkor ők miért találtak volna? Azonkívül, ha a seriff vagy valamelyik rendőr rábukkant volna a pénzre, mostanra már a bizonyítékát adta volna, s az egyetlen a városban, aki költekezik, az Cal.

- Talán ő...

- Felejtse el. Cal milliókat keresett az NFL-ben. Amellett, ha ő vagy Jane bármit is találtak volna a dobozban, nem tartották volna titokban.

Gabe-nek igaza volt. Rachel visszaroskadt a vörös bársonnyal borított lócára a konyha reggelizősarkában. Az ő idejében egy rothadás szélén álló, teljesen kinyílt rózsákkal díszített borzalmas tapéta borította a fülke falát, de mára eltűnt, s kis sárga rózsabimbók váltották fel. Annyira nem illett a helyhez, hogy nem lehetett más, mint tréfa a jelenlegi tulajdonosok részéről, amit csak ők értettek.

Gabe lerakta a friss kávé Rachel elé, és meglepően gyengéden végigsimított a vállán. Rachel szerette volna a férfi kézfejeére hajtani a fejét, de mielőtt engedhetett volna az ösztöneinek, Gabe elhúzta a kezét. - Rachel, a pénz nagy valószínűséggel az óceán fenekén van.

Rachel megrázta a fejét. - Dwayne-nek túl gyorsan kellett elhagynia az országot ahhoz, hogy végrehajtson ilyen bonyolult tranzakciót. Ilyen rövid idő alatt nem szedhetett össze ennyi készpénzt.

Gabe leült vele szembe, és az asztalra fektette a karját. Rachel tekintete elidőzött rajta. Erős volt, napbarnított, és nagyon férfi. - Ismétljen el mindent, amit aznap a férje mondott.

Rachel újra elmesélte, mi történt, nem hagyott ki semmit. A kezét tördelve fejezte be. - Szerettem volna hinni neki, amikor azt mondta, hogy el akar búcsúzni Edward-tól, de tudtam, hogy valami nem stimmel. Dwayne, azt hiszem, szerette Edwardot valami elvont módon, de nem úgy, hogy annak jelentősége lett volna. Túl önző volt.

- Akkor miért nem mondta egyszerűen azt, hogy vigye el neki a ládikát? Miért volt fontos egyáltalán, hogy Edward is ott legyen?

- Mert akkoriban alig voltunk beszélő viszonyban, s tudta, hogy az egyetlen, amit nem tudok megtagadni tőle, hogy elbúcsúzzon a fiától. - Rachel két tenyerébe fogta a kávéscsészét.

- Az Edwarddal való terhességem alatt végre szembe mertem nézni azzal, mi folyik a Megváltás Templománál, s elhatároztam, hogy elhagyom Dwayne-t. Mikor azonban közöltem vele, dührohamot kapott. Nem holmi szentimentalizmusból, hanem mert abban az időben nagyon népszerű voltam az elektronikus gyülekezet körében. - Ajka keserűen megremegett. - Azt mondta, elszakítja tőlem Edwardot, ha megpróbálom elhagyni. Maradnom kellett, elkísérni minden adásra a televízióba, és a legkisebb jelét sem adni, hogy boldogtalan lennék. Máskülönben, mondta, ismer néhány férfit, akik tanúsítani fogják, hogy elcsábítottam őket, és be fogja bizonyítani, hogy alkalmatlan vagyok az anyaságra.

- Gazember.

- Talált történetet a szentírásból a maga igazolására.

- Azt mondta, a Bibliáját is magához kérette.

- Az anyjái volt. - Rachel kiegyenesedett, és a pillantásuk egymásba fúródott. - Gondolja, hogy a Biblia a nyomravezető?

- Azt gondolom, hogy nincs nyomravezető. A pénz az óceánban van.

- Téved! Maga nem tudja, hogyan őrvongott a telefonban aznap este.

- Le akarták tartóztatni és meg akart szökni az országból. Mindenki őrvongott volna.

- Rendben! Ne higgyen nekem! - Rachel csalódottan felugrott. Meg kell találnia a Bibliát. Az egyetlen esélye a jövőre nézve az volt, ha rábukkan a pénzre, de Gabe-et ez nem érdekelte.

Az orra folyni kezdett a túl sok érzelemtől, és szipogva viharzott el a mosókonyha felé, ahol a ruhája bukfencezgetett a szárítóban.

A férfi megszólalt mögötte, hangja olyan lágy volt, mint kint az eső puha kopogása. - Rachel. Én a maga oldalán állok.

Rachelt váratlanul érte Gabe támogatása, s annyira belefáradt a veszekedésbe, hogy majdnem összeomlott. Szeretett volna a férfihoz dőlni, ha csak egy pillanatra is, s hagyni, hogy az az izmos váll átvegyen a terheiből. A csábítás olyan erős volt, hogy megijedt tőle. Nem számíthatott senki másra, csak önmagára.

- Maga csupaszív - gúnyolódott eltökélve, hogy akkora gátat emel kettejük közé, hogy a férfi soha többé ne tudja áthágni.

Gabe azonban nem haragudott meg. - Komolyan gondolom.

- Nesze semmi, fogd meg jól! - Rachel bepörgött. - Kit akar becsapni? Azok után, ami a családjával történt, a lelke olyan torz, hogy önmagán sem tud segíteni, nem hogy rajtam.

Alig mondta ki a szavakat, elakadt a lélegzete. Mi van vele? Nem akart kegyetlen lenni, s hullámokban árasztotta el a gyűlölet aziránt az éles nyelvű nő iránt, akivé vált.

A férfi nem felelt. Szó nélkül elfordult.

A kétségbeesés sem lehetett mentség arra a gonoszságra, amit most tett. A köntöse zsebébe süllyesztette a kezét és követte a férfit a konyhába. - Sajnálom, Gabe. Nem lett volna szabad így magára támadnom.

- Felejtjük el. - A férfi felkapta a kulcsát a pultról. - Öltözzön fel és hazaviszem.

Rachel közelebb lépett. - Nem akartam durva lenni. Maga a változatosság kedvéért kedves volt hozzám, nem kellett volna így elvesztenem a fejem. Tényleg sajnálom.

Gabe egy szót sem szólt.

A szárító zúgása elhallgatott, s Rachel tudta, hogy nincs már mit mondania. A férfi vagy elfogadja a bocsánatkérését, vagy visszautasítja.

Visszament a mosókonyhába, s kivette a szárítóból a rózsaszín ruhát. Egy merő ránc volt az egész, bizonyítva a vasalásnélküliséget megelőző korszakból való eredetét, de mivel semmi mást nem tudott felvenni, bezárta az ajtót, kibújt Gabe köntöséből és belelépett a ruhába, olyan gyűrötten, ahogy volt.

Éppen felhúzta az ujját a karjára, mikor az ajtó kinyílt. Rachel összefogta maga előtt a felsőrészt és a férfi felé fordult.

Gabe ellenséges és boldogtalan arcot vágott: ráncolt homlok, összepréselt száj, zsebre dugott kéz. - Csak szeretnék tisztázni valamit. Nincs szükségem senki sajnálatára, különösen nem a magáéra.

Rachel lesütötte a szemét, könnyebb volt, mint állni a férfi tekintetét, s elkezdte begombolni a ruhát. - Éppenséggel nem sajnálom. Túl önálló a sajnálathoz. De a tudat, hogy elvesztette a feleségét és a gyermekét, lesújtó.

Gabe egy ideig nem szólt semmit, de ahogy Rachel felpillantott, látta, hogy nyakán az inak elernyedtek. A férfi kivette a kezét a zsebéből. Tekintete Rachel mellére siklott, Rachel pedig rádöbbsent, hogy megakadt a gombolásban. Folytatta.

- Hogy értette azt, hogy Ethan a szélről is óv?

- Sehogy. Megint előbb járt a szám.

- Az isten szerelmére, Rachel, csak egyszer próbáljon meg egyenes lenni velem! - Gabe elviharzott.

Rachel összevonta a szemöldökét. A férfi olyan tüskés volt, mint egy rozsdás szögesdrót. Begombolta a ruháját, miközben követte Gabe-et a konyhába, ahol a férfi a fejébe húzta Chicago Stars-os sapkáját, és nyilvánvalóan megfélemedkezve róla, hogy kint szemerkél az eső, feltette a napszemüvegét.

Rachel odalépett hozzá. Hosszú szoknyája Gabe farmernadrágjának szárát súrolta, s ellen kellett állnia a kísértésnek, nehogy átkarolja a derekát. - Az emberek úgy beszélnek magával, mintha attól félnének, hogy bármelyik pillanatban összetörhet. Szerintem ez nem tesz jót magának; akadályozza abban, hogy továbblépjen. Maga erős férfi. Ezt senkinek sem szabad elfelejtenie, magának sem.

- Erős! - Gabe letépte a napszemüvegét, s az pattogva csúszott végig a pulton. - Mit tud maga! - Sapkája neki repült a pultnak, majd lebucskázott a földre.

Rachel nem hátrált meg. - Az, Gabe. Maga erős.

- Ne tévesszen össze magát!

A férfi léptei a márványpadlót büntetve dübörögtek mellette a társalgó felé.

Rachel maga is túl gyakran volt kettesben a fájdalommal ahhoz, hogy akárcsak a gondolata is megforduljon a fejében annak, hogy hagyja elmenni a férfit. A társalgó üres volt, de a teraszra nyíló tolóajtó nyitva állt. Közelebb ment, s látta, hogy Gabe a korlátba kapaszkodva bámul fel Heartache Mountainre.

A szemerkélés csendes esővé változott, de a férfi mintha észre sem vette volna, hogy kezd elázni. Esőcseppek csillogtak a hajában és festették sötétre pólója vállát. Rachel még soha nem találkozott senkivel, aki magányosabb lett volna, s kilépett Gabe-hez az esőre.

A férfi semmi jelét nem adta, hogy meghallotta volna a közeledését, így Rachelt kissé készületlenül érte, amikor Gabe megszólalt. - Egy pisztolyt tartok az ágyam mellett, Rachel. És nem önvédelemből.

- Ó, Gabe...

Rachel minden egyes porcikája arra vágyott, hogy megérinthesse és vigaszt nyújthasson neki, ha tud, de a férfit mintha láthatatlan védőfal vette volna körül, amit Rachel félt lerombolni. Inkább odaállt mellé és átvette karját a vizes korláton. - Könnyebb lett valamivel?

- Egy ideig könnyebb volt. Aztán megjelent maga.

- Én nehezítettem meg?

Gabe tétovázott. - Már nem tudom. De azóta megváltoztak a dolgok.

- Magának pedig nem tetszik.

- Talán túlságosan is. - A férfi végre odafordult hozzá. - Azt hiszem, ez az elmúlt pár hét egy kicsit jobb volt. Elvonta a figyelmemet.

Rachel halványan rámosolygott. - Örülök.

Gabe összehúzta a szemöldökét, de nem volt igazán mérges. - Nem azt mondtam, hogy jó irányba terelte a figyelmemet. De elterelte.

- Értem. - Eső áztatta Rachel ruháját, de itt kint melegebb volt, mint a légkondicionált házban, s nem fázott.

- Folyamatosan hiányzik. - A férfi szeme Rachel arcát kutatta, a hangja mélyebb és rekedtebb lett. - De akkor miért kívánom magát annyira, hogy szinte már fáj?

Távoli mennydörgés kísérte szavait, szinte mintha a része lett volna. - Azt hiszem... azt hiszem, a kétségbeesés vonz bennünket egymáshoz.

- Semmi mást nem tudok nyújtani, csak szexet.

- Talán pont ez az, amire szükségem van.

- Ezt nem gondolhatja komolyan.

- Nem tudhatja, hogy mit gondolok. - Hirtelen nyomasztóvá vált a férfi közelsége, s Rachel hátat fordított neki. Karba tette a kezét és a terasz másik végébe sétált. Az ég alacsonyan függött a fejük felett, a köd mint szürke, cafatokban lógó báli ruha tapadt a hegyekre.

- Ellopták tőlem az asszonya éresemet, Gabe. A nászéjszakámon a férjem egyenesen egy tizenkilencedik századi prédikációt adott elő arról, hogy a testem Isten edénye, s a legkevésbé fogja háborgatni. Csak feküdnöm lehetett. Nem érintette meg a mellemet, nem simogatott meg. Csak belém nyomta magát. Pokolian fájt és sírni kezdtem, s minél jobban sírtam, ő annál boldogabb volt, mert az erényességem bizonyítékát látta benne, azt, hogy nem vagyok olyan buja, mint ő. De ez nem volt igaz. Amióta csak az eszem tudom, elbűvölt a szex. Úgyhogy ne próbálja meg nekem megmondani, hogy mit akarok.

- Rendben. Nem fogom.

Rachel nem bírta elviselni a férfi hangjában a mély együttérzést. Megfordult és fenyegető pillantással néz rá. - Nem értem, miért beszélek erről magának, miért gondolok egyáltalán a szexre magával. Tekintve, hogy milyen szerencsém van a férfiakkal, valószínűleg ugyanolyan tehetetlen az ágyban, mint Dwayne volt.

Gabe szája sarka görbe mosolyra húzódott. - Lehet.

Rachel csípőjével a korláthoz támaszkodott. - Hűségese volt a feleségéhez?

- Igen.

- Sok nővel volt?

- Nem. Tizennégy éves koromban szerettem bele.

A férfi a szemébe nézett, Rachel pedig igyekezett rájönni, mit akar mondani. - Úgy érti...

- Egyetlen nő, Rachel. Egyetlen nő volt az életemben.

- Senki azóta, hogy meghalt?

- Egy utcalány Mexikóban, de elzavartam, mikor levette a ruháját. Talán igaza van, lehet, hogy tehetetlen vagyok.

Rachel elmosolyodott, furcsamód jókedvre derült. - Még valaki?

Gabe elindult felé. - Senki. Azt hiszem, egyelőre elég volt a kérdésekből.

- Én elmeséltem magának a szexuális életemet elejétől a végéig, bármilyen szánalmas volt is. Lehetne egy kicsit közlékenyebb.

- Nem is gondoltam a szexre, amióta... az elmúlt pár évben. Legalábbis a maga kis sztriptízéig.

A férfi megállt előtte, Rachel pedig próbálta leplezni zavarát. - Kétségbeesett voltam. Tudom, hogy most nem vagyok az, de régen elég csinos voltam.

Gabe most érintette meg először, megfogott egy nedves hajtincset és Rachel füle mögé simította. - Maga csinos, Rachel. Különösen, amióta elkezdett enni. Végre van egy kis színe.

Rachel úgy érezte, mintha a férfi nem tudott volna betelni az arcával, s ettől megrészesült.

- Az orromnak mindenképpen, mintha náthás lennék. Semmi baj. Nem kell hazudnia. Csak annyit mondtam, hogy valamikor elég csinos voltam.

- Bókoltam.

- Melyik része volt a bók? A náthás orr?

- Én egy szót sem szóltam náthás orról. Maga mondta. Én... - Gabe felnevetett. - Maga a legörjítőbb nő, akivel valaha találkoztam. Szeretek magával lenni.

- Egy jó tanács, Bonner. Ha magának az szeretet, ahogy bánik velem, nem ártana felülvizsgálnia a kommunikációs képességeit.

A férfi mosolygott. - Maga vacog.

- Fázom - hazudta Rachel.

- Azt hiszem, ezen segíthetünk. - Gabe ismét Rachel hajához emelte a kezét. Ujjjaival beletúrt, majd lehajtotta a fejét és ajkát az álla sarkához érintette.

Egymáshoz simultak. Rachel az arcán érezte a férfi ajkát, karját a derekára fonta és közelebb húzta. Ó, igen... Magába szívta Gabe érintését, tenyere alatt a hátán megfeszülő izmokat, a mellkasából áradó forróságot az ő hideg mellén, hozzápréselődött erekciónak. A bársonyos bőrreteg alatt Rachel pulzusa kalapált.

A férfi ajkával Rachel fülcimpáját húzgálta, lélegzete a fülében recsegett. Rachel lehunyta a szemét. Annyi mindent kockáztatott. Ha hagyja továbbfajulni a dolgot, nem gyengéd szerelem lesz köztük, csak szex. Le tud mondani a tökéletes szerelemről szóló ábrándjairól?

De ekkor rájött, hogy már rég lemondott róla. Az élete túl spártaivá vált ahhoz, hogy ábrándokat kergessen. A pusztta megélhetésre korlátozódott, s a legkisebb luxust sem engedte meg magának. Olyan szörnyű lenne, ha egyszer saját magáért tenne valamit? Valamit, ami örömet szerezne neki?

Gabe kissé elhúzódott és a tenyerébe fogta a mellét. Rachel bizonytalansága megszűnt, ahogy melege átvódott a bőrébe.

A férfi ujjai a mellbimbójához értek, hangja rekedt suttogássá vált a fülében. - Azóta akarlak itt megérinteni, amióta beléptem a házba és megláttalak ebben a vizes, rózsaszín ruhában.

Hüvelykujja körmével a kemény bimbót dörzsölte. Rachel felsóhajtott a gyönyörtől. Annyira jó volt.

Gabe hüvelykujja ide-oda járt, az átázott rózsaszín pamutanyagon át simogatta. Rachelben fellobbant a vágy. Forróágspirálok keringtek a vérében, s még többet akart.

Megérintette a férfit a farmeron át, előbb tétován, aztán egyre erőszakosabban simogatta, igyekezőn kivenni pontos alakját a nadrág alatt.

Gabe légzése rekedtté vált. Rachel többre vágyott. A cipzárja után nyúlt.

A férfi úgy lépett hátra, mintha fájdalom hasított volna belé. A mellkasa zihált, s elfojtott hangon ejtette ki a szavakat. - Talán lassítanunk kellene egy kicsit.

Alig pár másodperce Rachel még tűzben égett, most azonban a hideg rázta. Elfojtott indulatokat hallott Gabe hangjában, melyeket jól ismert a saját házasságából, a férfi pedig folytatta. - Nem akarlak belehajszolni semmibe, amire még nem állsz készen.

Micsoda szörnyű figyelmesség! Az a rettenetes, fojtogatóan féltő gondoskodás, mintha ő nem lenne képes eldönteni, hogy mit akar, mintha törekeny, érinthetetlen, bemocskolhatatlan lenne. Nem pedig nő.

Kiöntötte Gabe-nek a lelkét, s ő nem értett semmit.

- Neked ez még új. - A férfi még jobban eltávolodott, s végighúzta tenyerét a mellkasán, mintha a pólóját simítaná ki. - Menjünk be.

Rachel szerette volna ökölrel püfölni Gabe-et, ráordítani és könnyekben törni ki egyszerre. Miért várta, hogy a férfi megértse? Nem tudta magába fojtani a fájdalmát. - Nem vagyok szűz! Semmi olyat nem tudsz tenni, ami túl obszcén lenne nekem, érted? Semmi olyat, ami túl abnormális. Elcseszted, Bonner, s most már soha többé nem érhetsz hozzám. - Forrt benne a düh, s kibuggyant belőle. - Ami azt illeti, menj a pokolba!

Sarkon fordult és lerohant a csúszós falépcsőn a füre. A kertet felverte a gaz. Bokrok nyúltak be a kockaköves ösvényre, fűszálak gabalyodtak a bokájára, miközben rohant.

- Rachel!

A mosókonyhában hagyta a cipőjét, de nem érdekelte. Inkább mezítláb mászik fel a Heartache Mountainre, semhogy hagyja, hogy egy férfi megint úgy bánjon vele, mint egy semleges nemű szentképpel.

Keze ökölbe szorult, s rájött, hogy egyáltalán nem akar elmenekülni. Hanem visszamenni és megmondani Gabe-nek, milyen érzéketlen, lelketlen, nehéz felfogású seggfej!

Megfordult és elindult a terasz felé, de abban a pillanatban meglátta, hogy a férfi is harci táncot járva közelít felé. Gabe a fogát csikorgatva közeledett. - Nem gondolod, hogy egy kicsit túlreagálsz?

Rachel szeretett volna valami igazán trágár dolgot a férfi fejéhez vágni, de még nem volt elég képzett. Pár hét azonban Gabe társaságában, és profi lesz. - Pofa be!

A férfi három lépéssel utolérte. Megragadta Rachel ruhájának elejét és elkezdte kigombolni a legfelső gombokat. Feszélyezettnek, izgatottnak tűnt, de nem igazán mérgesnek.

Széthúzta a ruhát. - Abnormálisát akarsz? Majd én mesélek neked a ferde hajlamról. Tudod, élnek ezen a földön olyan férfiak, akik arra gerjednek, hogy eljuttatják a nőt az orgazmusig, aztán éppen abban a pillanatban, amikor kielégül, megfojtják!

Gabe lerántotta a ruhát, derékig lemeztelenítve Rachelt, az anyag fogságába zárva karjait. Aztán lehajtotta a fejét és megharapta egyik mellének belső domborulatát.

- Aúúú! Ez fájt!

- Helyes. Még egy ilyen húzás, és újra megteszem.

A férfi ajka Rachel nedves mellbimbóját cirógatta.

Rachel dühe pedig elpárolgott.

- Hol is tartottam? - kérdezte Gabe.

Rachel megborzongott a férfi rekedt hangjától, hideg bőrét érő meleg leheletétől. - Ó, Gabe... Mi van, ha megint elszúrod?

- Akkor, azt hiszem, addig kell nyaggatnod, amíg jól nem csinálom.

- Azt hiszem. - Rachel felsóhajtott és a férfi mellkasára hajtotta a fejét.

- Addig is elgondolkodhatnál rajta, pontosan milyen szélesre is tudod tární a lábadat, mert sok időt szándékozom közöttük tölteni.

Rachel felnyögött. Talán a végén mégis jól csinálja Gabe.

11.

Rachel már éppen kezdett felengedni és megnyugodni, hogy mégis működni fog, amikor a férfi ismét elhúzódott. - Tudom, hogy ezért le fogsz hordani, de ahhoz képest, hogy könnyűvérű nő akarsz lenni, meglep, mennyire nem vigyázol magadra.

- Mire gondolsz?

- Tucatnyi kérdést tettél fel, de egyik sem tért ki arra, hogy van-e nálam óvszer.

Gabe-nek igaza volt. Eszébe sem jutott a fogamzásgátlás, talán mert soha nem védekezett. Olyan sokára esett teherbe Edwarddal, hogy már attól félt, meddő.

- Van nálad? Hülyeség. Persze hogy nincs. Miért lenne? - Rachel visszarángatta a ruhát a mellére, és mogorván nézett a férfira. - Vannak nők, akiknek olyan könnyen megy a szex. Nekem miért olyan nehéz?

Gabe megsimogatta az arcát és rámosolygott. - Igazából van nálam.

- Tényleg?

A férfi benyúlt Rachel ruhájába és keze tölcserébe fogta a nyakát. - Az elmúlt héten úgy sistergett közöttünk a levegő, hogy a víz felforrt volna tőle, vettem hát egyet hétfőn. De ne hidd, hogy mindenki tud róla a városban. Átmentem Brevardba, hogy titokban tarthassuk. - Szünetet tartott. - A világért sem szeretnék fájdalmat okoz neked, édesem.

Rachel úgy érezte a becéző szó hallatán, mintha meleg szirupot öntöttek volna a szívére. A férfi hangja lágy volt. - Szóval készen állsz, hogy elmerülj az élvezetekben vagy beszélgetünk még száz évig?

Rachel már nem volt bizonytalan. - Készen állok. - Mosolygott. - Menjünk be.

Gabe eltöprengve nézte. - Szerintem ne. Ha kényes lány lennél, bevinnélek a házba. De egy olyan ledér nőszemélynek, mint amilyen te vagy, nem kell ágy. - Ismét lehúzta Rachel válláról a ruhát és megfogta a mellét.

Rachel már csak arra eszmélt, hogy a nedves fűben térdelnek, a ruhája lecsúszott a csípőjére. Vágytól kábultan döbrent rá, hogy még nem is csókolóztak. Szerette volna megtudni, milyen érzés elmerülni egy piszkos lelkű csókban a férfival. Hátrahajolt annyira, hogy láthassa Gabe makacs száját, majd felé nyújtotta az ajkát és behuntya a szemét.

Szájuk összeért, de egy hajfürt az útjukban állt. Rachel felemelte a kezét, hogy elhúzza, ám ekkor azt érezte, hogy hátrahanyatlik.

A férfi elterült mellette, becsúsztatta a kezét a szoknyája alá, s tenyerével végigsimított lábának belső felén. Egy nedves, sötét tincs a homlokába hullott. Fehér pólója átlátszóvá vált az esőben, Rachel látta alatta a testét. Gabe ujjai a selyembugyijához értek.

- Olyan jó megérinteni - mondta a férfi.

Rachel szinte meztelenül feküdt a magas, vizes fűben, s fáznia kellett volna, de tűzben égett. Egy hang sem jött ki a torkán, miközben Gabe a nejlondon át simogatta, s ott érintette

meg, ahol a legjobban vágyott rá. Egyik lábát átvette Rachel térdén, hogy kitámassza, nem mintha szükség lett volna rá.

- Túl sok ruha van rajtad - sikerült Rachelnek kinyögnie, s megmarkolva a férfi nedves pólóját.

- A számból vetted ki a szót.

Miközben feltérdeltek, Gabe továbbfolytatta a simogatást és felfedezést, hogy Rachel össze ne zárja a lábát, a nő pedig zihálva, kapkodva vette a levegőt. Kirángatta a férfi pólóját a farmerjából és felhúzta a mellkasán.

Gabe bedugta az ujját Rachel bugyijába a lába közénél és becsúsztatta.

Rachelnek elakadt a lélegzete és a férfira roskadt.

- Ne mozdulj - suttogta Gabe.

Kihátrált, körözött, behatolt. Megint kihátrált. Az a kínzó körzés. Újabb behatolás.

- Jaj ne... - nyögte Rachel. A férfi az ajkai közé fogta Rachel fülcimpáját és ott tartotta, ahogy egy nagytestű hím állat szorítja le a nőtényt párzás közben.

Rachel kitapogatta a férfi farmerjának patentgombját, ügyetlenkedve lehúzta a cipzárját, becsúsztatta a kezét és megmarkolta.

Most Gabe volt az, akinek elakadt a lélegzete.

- Ne... - nyögte. Kihúzta az ujját és feljebb haladt. Dörzsölt.

- Ne... - nyögte Rachel, miközben a férfi simogatta.

Egyszerre rázkódtak meg, mindketten a szakadék szélén, amibe még egyikük sem akart belezuhanni.

Gabe elvette a kezét.

Rachel elvette a kezét.

Felálltak, a férfi hagyta, hogy Rachel megszabadítsa a többi ruhájától. Ágyat vetettek Rachel ruhájából, Gab farmerjából és pólójából. A férfi a tetejükre dobta Rachel sárga bugyiját, aztán hátralépett, hogy gyönyörködhessen Rachelben, ahogy ott áll előtte, vállán és szeplőkkel telehintett mellkasán a patakokban folyó esővel. Lecsorgott a mellén, végig a hasán.

Amíg a férfi őt nézte, Rachel is kielégítette a kíváncsiságát. Gabe mellkasa izmos volt a fizikai munkától, a hasa lapos, ahol nem hullámozott az izmoktól. Az esőtől összeállt ágyékán a sötét szőrzet, még kiugróbbá téve erekción. Rachel nem bírta tovább, hogy meg ne érintse.

- Használd ki jól az idődet - mondta Gabe visszafojtott lélegzettel, s hangja kissé magasabb lett. - Adok teljes öt másodpercet.

Többet adott, de nem sokkal, aztán Rachel ismét azon kapta magát, hogy hátrazuhan, mert a férfi ledöntötte a hevenyészett ágyra, amit a nedves karolinai fűben vetettek.

Gabe széttárta a lábát, Rachel pedig tudta, hogy valami istenien obszcén fog következni. Behunyta a szemét, mikor a férfi felemelte a térdét. - Ó, Bonner... kérlek, ne okozz csalódást.

- Az a szerencse - suttogta Gabe Rachel combjának belső felére -, hogy én nyomás alatt teljesítek a legjobban.

- Óhhh...

Rachel nem számított rá, hogy a férfi ennyit fog pizsmogni azzal, hogy komótosan széttárja, felfedezze, ujjának begyével megérintse itt is-ott is, simogassa az ajkával, a nyelvével... Amikor megérezte az első gyengéd szívást, nyögdecselni kezdett.

Gabe értette a célzást és nem hagyta abba. Rachel másodperceken belül megrázkódott.

Amikor magához tért, érezte, hogy szeme megtelik könnyel. - Kösz, Bonner - suttogta.

- Szívesen.

Gabe a tárcája után nyúlt, ami kiesett a farmerjából, de Rachel megfogta a karját. - Még ne, jó?

A férfi felnyögött, de visszafeküdt. Rachelnek tetszett, hogy Gabe készségesen engedi át neki a kezdeményezést, s most ő volt az, aki több éves kíváncsiságot kielégítve pizsmogott, simogatott és felfedezett.

Minden előzetes figyelmeztetés nélkül egyszer csak hátán találta magát, a férfi pedig fogta a tárcáját és fojtott hangon azt suttogta: - Sajnálom, édesem. Tudom, hogy fontos neked, de hidd el, sokkal több élvezetben lesz részed, ha most hagyod, hogy átvegyem az irányítást.

- Rendben. - Rachel felmosolygott rá.

Gabe visszamosolygott, de csak egy röpke ideig. Rachel látta azt a pillanatot, amikor a férfi tekintetét beárnyékolta az emlékezés, ahogy azt is látta, hogy küzd ellene.

Gabe behunyta a szemét, s Rachel tudta, próbál nem gondolni arra, hogy a nő, aki alatta fekszik, nem a felesége. Rachel nem hagyhatta tovább, hogy a férfi valaki mást képzeljen a helyébe, ezért ujjja hegyével végigsimított az ajkán és lágyan megszólalt. - El ne boruljon most az agyad, kisapám, különben kénytelen leszek kirúgni téged, és egy fiatalabb modellt keresni.

A férfinak kipattant a szeme. Rachel elmosolyodott és elvette tőle az óvszert. - Majd én.

Gabe kikapta a kezéből. - Nem.

- Ünneprontó.

- Pimasz.

Rachel elűzte a férfi szeméből a komor tekintetet, s Gabe pár másodperc múlva már el is helyezkedett a lába között.

Jó érzés volt. Nehéz, de biztonságot adó. Nyirkosság hatolt át összetákolt ágyukon, s az átázott fűből víz préselődött ki Rachel háta alatt. Akár kényelmetlen is lehetett volna, de ezer évig is itt maradt volna a férfi erejének oltalmában és biztonságában, miközben meleg nyári eső hullik rájuk. El sem tudta képzelni, hogy fojtogathatta sírás és loboghatott benne vágy egyszerre. A férfihoz simult, többre vágyott. Gabe is odasimult hozzá, de Rachel teste nem volt olyan készséges a férfi befogadására, mint az agya.

- Sajnálom - sikerült kinyögnie, s legszívesebben könnyekben tört volna ki.

- Neked ez hosszú idő volt - felelte, s egyáltalán nem tűnt mérgesnek.

Lassan ismét enyelegni kezdett vele. Bár zihálva lélegzett, és Rachel érezte rajta a feszültséget, nem kapkodott.

Ő azonban már korántsem volt ilyen türelmes. Gabe tehetett róla. Túl nagy volt; túl... Rachel a hátát homorítva a férfihoz préselte magát, vonaglott, tényleg vonaglott, nem tudta megállni, hogy ne, mert vágyott rá... egyszerűen vágyott rá...

- Nyugi... nyugi...

- Nem! - Rachel odanyomta magát, s mindent megtett, hogy felnyársalja magát. Akarta... kívánta...

Gabe lenyúlt oda, ahol a testük összeért. Most meg mit akar? Idióta! Nem normális! Nem tudna egyszerre egy dolognál megmaradni? Nem tudna...

Rachel millió darabra hullott a férfi érintésére, s Gabe belehatolt.

Felettük kinyíltak az ég csatornái, s meztelen testüket áztatták. Rachel átfogta lábával a férfit, tenyere élét a vállába mélyesztette, hogy közelebb húzza magához, még közelebb.

Eső verte Gabe hátát, miközben mélyen és keményen döfködött. Rachel a vállgödrébe temette az arcát, mert fulladozott a felhőszakadástól, fulladozott az érzéstől, ami olyan hatalmas erejű volt, hogy nem akarta, hogy a vihar véget érjen. Egy örökkévalóságig tartott, mégis túl hamar véget ért. Rachel ismét elveszett, amikor a férfi is elérte a beteljesülést. Átölelte és élvezte görcsös rázkódását. Gabe túl nagy volt hozzá képest, túl nehéz, mégis kifosztottnak érezte magát, amikor a férfi végre megemelkedett.

Úgy zuhogott, hogy alig látták a házat, s mindketten mintha egyszerre döbbentek volna rá, milyen kínos ez az esőben való szeretkezés két olyan embernek, akik bizonyos távolságot igyekeztek tartani egymástól. Ha bementek volna és kerestek volna egy ágyat, legalább lett volna benne valami méltóság, de ez a hátsó udvari hancúrozás az esőben olyan elsőprő erejű vágyról tanúskodott, amit egyikük sem akart elismerni, pláne nem kedves szavakkal.

Gabe megemelkedett, felhúzta egyik térdét és lenézett Rachelre. - Nem is rossz egy kezdőtől.

Rachel az oldalára gördült, haja ráomlott a letaposott fűre. - Nem olyan vad, mint amelyet szerettem volna, de határozottan kielégítő.

A férfi szemöldöke a magasba szaladt.

Rachel somolygott.

Gabe elmosolyodott, felállt, lehúzta az óvszert, majd odahajolt, hogy felsegítse Rachelt. Felnyalábolták a ruháikat és meztelenül visszamentek a házba. Rachel reszketni kezdett, ahogy megcsapta a légkondicionáló hűvöse. - Ha működik az a nagy tusoló a hálószoza mellett, igényt tartok rá.

- A vendégem vagy.

Rachel valahogy nem lepődött meg, amikor a férfi csatlakozott hozzá és egy teljesen új variációt mutatott be neki arról, hogyan szeretkezhetsz az, aki jó úton halad afelé, hogy egy igazán kéjvágyó nő legyen.

Gabe magába roskadva ült az ágy szélén egy szál farmerben. Hallotta a háttérben, hogy Rachel Jane hajszárítójával fűjatja ápolatlan gesztenyebarna fürtjeit.

A kezébe temette az arcát. Épp most vesztett el Cherryből egy újabb részt. Már nem mondhatja el magáról, hogy csak egy nővel volt egész életében. Ez a kötelék elszakadt közöttük.

Talán a legrosszabb az egészben az volt, hogy szeretett Rachellel lenni. Lärmás volt és követelőző, szórakoztató és szenvedélyes. S elfeledtette vele élete szerelmét.

- Gabe?

Rachel a fürdőből a hálósobába vezető ajtóban állt. A férfi pólója lógott keskeny vállán, Gabe sógornőjének farmerja túl bő volt a csípőjére. Egy hajgumival, amit a férfi talált, lófarokba kötötte a haját, de vizes gesztenyebarna loknik keretezték apró arcát. Egy leheletnyi sminket sem rakott fel, semmit, hogy elfedje az orrát telefröcskölt szeplőket, semmit, ami csorbította volna annak a zöld szempárnak a hatását, amely túl sokat látott.

- Gabe?

A férfi most nem akart vele beszélni. Túl nyers volt ahhoz, hogy belebonyolódjon egy szócsatába, egy pillanatig sem hitte ugyanis, hogy a szeretkezés elvette volna Rachel csípős nyelvének az életét. Miért nem megy el és hagyja őt békén?

De Rachel nem ment el. Inkább megérintette a vállát és olyan megértően nézett rá, hogy Gabe-nek elszorult a torka.

- Semmi baj, Gabe. Tudom, hogy hiányzik, de nem tettél semmi rosszat.

A férfi mellkasa égett. Rachel szánakozása kifogta a szelet a vitorlájából. Alig pár másodperccel ezelőtt még rettegett fullánkös nyelvétől, most meg bármit megadott volna, hogy Rachel élcelődjön vele.

- Előfordult valaha is, hogy kihoztad Cherryt a béketűrésből?

A neve. Valaki kimondta a nevét. Senki nem mond ki azóta.

Gabe tudta, hogy a családja és a barátai kímélni akarják, de kezdte úgy érezni, mintha Cherry megkopott volna mindenki emlékezetében, az övét kivéve. Szinte ellenállhatatlan késztetés tört rá, hogy beszéljen róla.

- Ő... Cherry nem volt harcias. Nagyon szótlan lett. Innen tudtam, hogy haragszik rám.

Rachel bólintott.

Miközben a férfi nézte, úgy érezte, mintha valami ritkaságot pillantott volna meg, nemeslelkűséget, ami éppúgy része volt Rachelnek, mint feleselő szája, s egy múltó pillanatig az a benyomása támadt, hogy Rachel megérti őt, úgy, ahogy senki más. Pedig ez lehetetlen. Rachel egyáltalán nem ismeri, nem ismeri annyira, mint a szülei, a testvérei, a fiúk, akikkel felnőtt.

Rachel megszorította a vállát, aztán lehajolt és egy csókot nyomott az arcára. Vidám kis rózsabimbó ajka úgy piroslott, mintha epret evett volna. - Most elmegyek.

Gabe lassan bólintott, felállt, felvette az ingét. Úgy csinálta végig az öltözködés minden egyes mozzanatát, hogy közben Rachel egy pillanatra se vegye észre, megint megkívánja.

Aznap este, miután Rachel elmosogatott, bevitte Edwardot a városba fagyizni. Hónapok óta most először tudta megfizetni. Amikor Dwayne felesége volt, nem figyelt a pénzre, de most élére állított minden fillért, s azok, amiket félretett a ma estére, becsesek voltak a szívének.

Edward, amennyire az Escort biztonsági öve engedte, ugrándozott, miközben monológot tartott a csokoládé viszonylagos érdemeiről a vaníliával szemben. Rachel Kristyt is meghívta, de ő visszautasította. Talán megérezte, hogy Rachel szeretne kettesben lenni a fiával. S a gondolataival is.

Amíg Edward csacsogott, neki a délután képei égtek az agyában: az eső, Gabe teste, saját zabolátlansága. Hajdanában sejtette, hogy így is lehet szeretkezni, de már régen feladta a reményt, hogy valaha is megtörténjen vele.

Ha csak a férfira gondolt, már kigyúlt a teste. Ijesztő volt az a szenvedélyesség, amivel vágyott rá, de más is vonzotta benne. A komorsága, a brutális őszintesége, fukar kedvessége. Gabe úgy tűnt, fel sem fogja, hogy ő az egyetlen a városban, aki nem a múltja alapján ítéli meg.

Agya játszani kezdett a gondolattal, hogy Gabe egy kevésbé problémás férfi, de elhessegette. Túl bölcs volt ahhoz, hogy beleszeressen, akár csak képzeletben is. Túl sok árnyoldala volt. S ha ezek az árnyékok el is tűnnek annyira, hogy a férfi ismét szeretni tudjon, az egy nála gyengédebb nő lesz, akinek nincs rossz híre, művelt, előkelő származású, aki nem veti bele magát szócsatákba minden adandó alkalommal.

Régen meg sem fordult a fejében, hogy olyan férfival szeretkezzen, akihez nem akar feleségül menni, de az az ábrándos szemű lány eltűnt. Vágyott erre az örömteli erkölcstelenségre. S amíg nem feledkezik meg róla, hogy Gabe csak a szexpartnere, semmi más, mi baja lehet? Bűnös élvezet, egy önző passzió, ami elviselhetőbbé teszi az életet.

A vasúti kocsi alakú Petticoat Junction kávézó egyik végében nyitott fagyis ablaknál szakadatlanul folyt a kiszolgálás, amikor Rachel kézen fogta Edwardot és átvezette az úton. Egy csecsemőt tartó, harmincas éveiben járó asszony megdermedt a közeledtére, aztán mondott valamit a mellette álló vékony, sötét hajú nőnek. Az megfordult, s Rachel megismerte, Carol Dennis volt az.

Carol mondott valamit, de Rachel túl messze volt ahhoz, hogy hallja. A körülötte állók azonban nem. Egymás után fordultak felé. Rachel halk zsongást hallott, mintha mérges méhek zümmögtek volna. Tartott öt másodpercig, aztán megszűnt. Csend lett.

Rachel léptei lelassultak, a szíve kalapált. Egy pillanatig semmi nem történt, aztán Carol Dennis hátat fordított neki. A mellette álló fiatalasszony szó nélkül követte a példáját. Aztán egy középkorú, majd egy idős házaspár. Salvation lakói egymás után fordítottak neki hátat. A kiközösítés régimódi formája volt.

Legszívesebben elfutott volna, de nem tehetett. Tengerészkek pamutruhájának szoknyája repkedett a szélben, s erősebben szorította Edward kezét, miközben húzta magával az ablak felé. - Milyet kérsz? - kérdezte meg tőle nagy nehezen. - Csokoládét vagy vaníliát?

Edward nem szólt egy szót sem. Rachel érezte, hogy a kisfiú le akar maradni, de ő tovább ráncigálta az ablak felé, nem lévén hajlandó gyengeséget mutatni ezek előtt az emberek előtt.

- Fogadjunk, hogy csokoládét szeretnél.

Az ablak mögött álló fiatalembernek nullás géppel vágta le a haját, arcbőre csúnya volt. Zavartan nézett Rachelre.

- Két kicsi tölcser - mondta Rachel. - Egy vanília, egy csokoládé.

Egy idősebb férfi jelent meg a fagylaltárus mögött. Rachel megismerte, hogy Don Brady, a kávézó tulajdonosa az, és a Megváltás Templomának egykori támogatója. Félretolta a fiatalembert az útból és undorral nézett rá.

- Zárva vagyunk.

- Ezt nem teheti, Mr. Brady.

- Az olyanokkal, mint maga, igen.

A fa válaszfal lecsapódott.

Rachel elcsüggedt, nem maga, hanem Edward miatt. Hogy viselkedhetnek így egy gyerek előtt?

- Mindenki utál bennünket - suttogta Edward mellette.

- Kit érdekelnek? - felelte Rachel hangosan. - Itt különben is pocsék a fagyi. Tudom, hol ehetünk tényleg jól.

Elhúzta Edwardot és kényszerítve magát, hogy lassan menjen, nehogy úgy tűnjön, mintha menekülne, s visszaindultak az Escorthoz. Kinyitotta az ajtót Edward előtt, aztán lehajolt, hogy bekapcsolja a biztonsági övét, de annyira remegett, hogy alig tudta megfogni.

Valami a vállához ért. Kiegyenesedett és egy középkorú, élénkzöld nadrágot és fehér halászlúzt viselő középkorú, dundi asszony állt mögötte. Gallérján zöld papagáj kitűző, szépen göndörített őszesfekete haja alatt hozzáillő fa fülbevaló. Arca kerek, vonásai tompák, szemüvege hatalmas, hússzínű, a két szélén lecsapott kerettel.

- Kérem, Mrs. Snopes. Beszélnem kell magával.

Rachel ellenséges arckifejezést várt az asszonytól, de csak aggodalmat látott rajta. - Már nem vagyok Mrs. Snopes.

Az asszony mintha meg se hallotta volna. - Meg kell gyógyítania az unokámat.

Rachel annyira meglepődött, hogy válaszolni sem tudott.

- Kérem, Mrs. Snopes. Emilynek hívják. Még csak négyéves és leukémiás. Hat hónapja átmeneti javulás állt be az állapotában, de most... - Az asszony szeme megtelt könnyel a szemüveg mögött. - Nem tudom, mi lesz velünk, ha elveszítjük.

Százsor rosszabb volt, mint a fagylaltos ablak előtti rémálom. - Sajnálom az unokáját, de nem tehetek semmit.

- Csak tegye rá a kezét.

- Nem vagyok gyógyító.

- Meg tudja csinálni. Tudom. Láttam a tévében, és mondjon bárki bármit, én tudom, hogy maga Isten jó szolgája. Maga az utolsó reményünk, Mrs. Snopes. Emilyn már csak a csoda segíthet.

Rachel izzadt. Tengerészkék ruhája a mellére tapadt, a gallér mintha fojtogatta volna. - Én... én nem vagyok csodatévő.

Sokkal könnyebb lett volna, ha a nő a haragosa, mint látni a szenvedés véste ráncokat az arcán. - De az! Én tudom, hogy az!

- Kérem... sajnálom. - Rachel elhúzódott és sietve megkerülte a kocsit.

- Legalább imádkozzon érte - mondta az asszony reménytelen és elveszett arckifejezéssel. - Imádkozzon a mi kislányunkért.

Rachel kurtán bólintott. Hogy mondhatná meg ennek az asszonynak, hogy nem imádkozott azóta, hogy elvesztette a hitét?

Görcsbe rándult gyomorral, vaktában száguldott vissz Heartache Mountainre. Visszatértek a régi emléke Dwayne gyógyításairól. Eszébe jutott egy asszony, akinek az egyik lába hosszabb volt, mint a másik, látta maga előtt Dwayne-t, ahogy ott térdel és az asszony lába fogja a cipőjénél.

Jézus Krisztus nevében, gyógyulj! Gyógyulj meg, a csudába is!

S mindenki látta a tévében, hogy a láb rövidebb lett. Amit nem láttak, az az apró trükk volt, amit Dwayne akkor hajtott végre, amikor először térdelt le az asszonyhoz. Ahogy felemelte a hosszabbik lábát, titokban lehúzta a cipőjét a sarkán egy kicsit, s amikor az égre kiáltott, egyszerűen visszanyomta. A nézőtér felől úgy tűnt, mintha összement volna a lába.

Rachel pontosan emlékezett rá, mikor változott át a férje iránti szerelme megvetéssé. Azon az estén, amikor rájött, hogy egy kis rádió adóvevőt hord a fülében a gyógyító istentiszteletek alatt. Az egyik segédje a kulisszák mögött ülve súgta neki a különböző betegségek részleteit, amiket a közönség az adás előtt kitöltött kártyákra feljegyzett. Amikor Dwayne elkiáltotta a nevét azoknak, akiket még sose látott s betegségüknek pontos részleteit, futótűzként terjedt el gyógyítói híre.

Egészen egy papagájos fafülbevalót viselő asszonyig, aki azt hitte, hogy Dwayne Snopes özvegye meg tudja gyógyítani haldokló unokáját.

Ujjai görcsösen rángatóztak a kormányon. Nem sokkal ezelőtt még arról ábrándozott, hogy újra szeretkezik Gabe-bel, a valóság azonban most arcul ütötte. Hamarosan el kell hagynia a várost, különben megőrül. A ládika vakvágány volt. Meg kell találnia Dwayne Bibliáját és imádkoznia, hogy árulja el, amit tudni akart.

Csak hogy már nem imádkozott.

Edward halk sóhaja rántotta vissza a jelenbe. Megálltak a ház előtt, s rájött, hogy elfelejtette a fagyit. Szomorúan nézett Edwardra. - Ó, babám, elfelejtettem. Sajnálom.

A kisfiú maga elé bámult, nem panaszkodott, nem szólt semmit, egyszerűen csak elfogadta a tényt, hogy az élet ismét a rövidebbet nyújtotta neki.

- Visszamegyünk.

- Nem kell. Semmi baj.

De baj volt. Megfordult és egyenesen az Ingles élelmiszerüzletig hajtott, ahol vett Edwardnak egy Dove jégkrémet. A kisfiú bedobta a papírt a bejáratnál álló szemetesbe, megnyalta a csokit és elindultak a parkolón át az Escort felé.

Rachel ekkor vette észre, hogy mind a négy kerekét kivágták.

12.

Másnap reggel Rachel hat óra előtt ébredt, pedig nem aludt jól az éjjel. Mezítláb és szokásos hálóruhájában, egy bugyiban és egy férfiingben, amit a szekrényében talált, kivonult a konyhába.

Feltette főni a kávé, és figyelte, ahogy a kora reggeli selymes fény besüt a hátsó ablakon és keresztirányú vonalkákat rajzol a repedezett, ódon asztalra. Odakünn harmat csillogott a fűben, a liliomok a fény felé fordították élénk narancssárga virágjaikat. Az erdő szélén álló rózsaszín mirtuszfa elmosódott a reggeli fényben, úgy állt ott, mint egy tollas boát viselő hóbortos, öreg hölgy.

A múlt éjszaka borzalma után szeme fátyolos lett a körülötte levő szépségtől. Köszönöm neked, Annie Glide, ezt a varázslatos kunyhót.

Bárcsak megoldhatná a gondjait ez a csodálatos hely. Nem volt pénze, hogy kicserélje az Escort kerekeit, és nem tudta, hogy fog boldogulni. A munkába járás nem lesz probléma. Habár gyalog messze volt, ki fogja bírni. De mi lesz Edwarddal? Múlt éjszaka Kristy értük jött, ő vitte és hozta a fiút mindennap az óvodából, de nemsokára elköltözik, és vajon mi lesz azután?

Meg kell keresnie a Bibliát.

Nem akarta ezt a csodás reggelt elrontani az aggodalmaskodásával, különösen, hogy tudta, bőven lesz rá ideje később, miközben dolgozik. Kész lett a kávé, kiöntötte egy régi zöld bögrébe, amelyen még mindig látható volt a Péter Rabbit matrica maradványa, és kisétált vele a ház elejéhez.

A napnak ezt a részét kedvelte a legjobban, Edward még nem ébredt fel, minden új és friss volt. Egy nyikorgó hintaszékben kortyolgatni a kávéját az elülső tornácon, miközben még mindenki aludt, becsesebb volt a számára, mint a Dwayne-nel töltött régi életének minden luxusa. Ilyenkor ábrándozhatott új álmokról. Egy hátsó kis udvarról, ahol Edward majd a barátaival játszhat, talán egy virágoskertről és egy kutyáról. Akarta, hogy Edwardnak legyen egy kutyája.

Szabad kezével kireteszelte a tolózárat a bejárati ajtón, elfordította a nyitógombót és kitárta a szűnyoghálós ajtót. Ahogy kilépett a teraszra és beszívta a friss hegyi levegőt, csaknem leírhatatlan boldogság szállt rá. Történjék bármi, ezt a pillanatot senki nem veheti el tőle.

A hintaszék felé fordult, és a boldogsága azonnal elpárolgott. A bögre leesett a fapadlóra, a kávé felfröccsent meztelen lábára, de észre sem vette. Csak azt az egyetlen, kegyetlen szót látta, amit valaki pirossal a ház elejére, az ablakok közé festett.

Bűnös.

Kristy kifutott a tornácra, hosszú, pamut hálóinge a lába körül repkedett. - Mi történt? Hallottam, hogy... Ó, ne...

- Gazemberek! - sziszegte Rachel.

Kristy a torkához kapott. - Szörnyűség! Hogy tehet valaki ilyen szörnyű dolgot ebben a városban?

- Gyűlölnek engem, és nem akarják, hogy itt legyek.

- Hívom Gabe-et.

- Ne!

De Kristy már berohant a házba.

A csodálatos reggel visszataszítóvá vált. Rachel egy régi törlőruhával feltakarította a kiömlött kávé, mintha az lett volna a leggyalázatosabb dolog a tornácon. Épp befelé tartott, hogy felöltözzön, amikor Gabe teherautója bögött felfelé az úton, kerekei kavicsokat köpködtek. Éles kanyarral befordult a ház elé, és épp akkor szállt ki a kocsiból, amikor Kristy egy vászonköntösben kilépett a bejárati ajtón.

Olybá tűnt, mintha Gabe csak úgy magára dobálta volna a ruháit. Kócos volt és mezítláb bújt bele egy ütött-kopott fehér tornacipőbe. Nincs egy napja, hogy szeretkeztek, most mégis mindkettőjükre engem-ebből-hagyjatok-ki pillantással nézett.

- Gabe, annyira örülök, hogy itt vagy! - kiáltotta Kristy. - Ide nézz!

A férfi azonban már észrevette az ocsmány feliratot, és úgy bámult rá, mintha letörölhette volna pillantásának erejével.

- Ma reggel meglátogatjuk Odell Hatchert, Rachel. - Szeme megakadt Rachel ing alól kivillanó hosszú meztelen lábán, és beletelt egy időbe, mire magához tért. - Azt akarom, hogy itt járőrözzön a rendőség.

- A város ellenünk fordult - mondta Kristy halkan. Miközben Rachel némán állt, elmesélte a férfinak a kilyukasztott kerekeket és a Petticoat Junction kávézónál történeteket. - Olyan, mintha Dwayne Snopes összetörte volna az emberek szívét, és az egyetlen módja, hogy visszavágjanak, ha Rachelön állnak bosszút.

- A rendőrséget nem fogja érdekelni - mondta Rachel. - Ők is azt akarják, hogy elmenjek innen.

- Majd meglátjuk - felelte keserűen a férfi.

- Én nem akarom, hogy elmenj - szólt Kristy.

- Pedig jobb lenne. Önző voltam. Nem vettem észre, hogy ... Ez csak tovább gyűrizik, és mindkettőtöknek bajotok lesz belőle.

Kristy szeme villámokat szórt. - Kit érdekel?

- Csak érdekeljen! - mondta Gabe.

Még mielőtt Rachel vitába szállhatott volna velük, a szúnyoghálós ajtó megnyikordult és megjelent Edward. Táltost fogta az egyik hosszú fülénél fogva, öklével a szemét dörzsölgette. Fakókék, kétrészes pizsamája túl rövid volt, a bokszozó dalmatákat ábrázoló matrica a felső részén annyira megrepedezett és lekopott, hogy Rachel szégyellte magát, amiért nem gondoskodik jobban a fiáról.

- Csúnya hangot hallottam.

Rachel odarohant hozzá. - Nincs semmi baj, drágám. Csak Mr. Bonner az. Beszélgetünk.

Edward észrevette Gabe-et. Konokul összeszorította a száját. - Túl hangos.

Rachel gyorsan elterelte a figyelmét. - Menjünk, öltözzünk fel!

A fiú ellenállás nélkül hagyta, hogy Rachel kézen fogja, de amint kinyitotta a szűnyoghálós ajtót, Edward egy szót mormogott, amit Rachel nagyon remélt, hogy a férfi nem hallott meg.

- Seggfej.

Mire Edwarddal felöltöztek, Gabe eltűnt, de amikor Rachel belépett a konyhába, hogy segítsen Edwardnak megreggelizni, megpillantotta a tornácon egy festékes-kannával és egy ecsettel. Tejet töltött Edward gabona-pelyhére, aztán kiment a férfihoz.

- Nem kell megcsinálnod.

- De igen. - Gabe hiába festette át a feliratot, még mindig átütött. - Még egy réteg kell rá.

Munka után befejezem.

- Majd én elintézem.

- Nem.

Rachel tudta, hogy erősködni kellene, de képtelen volt rá, és gyanította, hogy a férfi tisztában van vele. - Kösz.

Nem sokkal később Gabe bekukkantott a házba, és szólt neki, hogy üljön be a teherautóba. - Meglátogatjuk Odell Hatchert.

Húsz perc múlva Salvation rendőrfőnöke előtt ültek. A nádszálvékony, kopaszodó, őszülő, kampós orrú Hatcher fekete fél műanyagkeretes szemüvege fölött Rachelre pillantott, miközben feljegyezte az információkat, amiket Gabe adott.

- Utánanézzünk - mondta, mikor végzett. Rachel azonban az elégedettség szikráját vélte felfedezni a szemében és sejtette, hogy rendőrfőnök a kelleténél semmivel sem fog többet tenni az érdekében. Hatcher felesége tagja volt a Megváltás Templomának, ami kétségkívül kellemetlen helyzetbe hozta a rendőrfőnököt, miután a sikkasztásra fény derült.

Rachel úgy döntött, ideje támadásba lendülni. - Aznap, amikor Dwayne elmenekült, az emberei elkobozták az autót. Volt benne egy Biblia, és szeretném tudni mi lett vele. Családi darab, más számára értéktelen, én viszont vissza akarom kapni.

- Az autó és minden, ami benne volt, arra ment el, hogy Dwayne adósságait kifizessük.

- Ezt értem, de akkor is tudni szeretném, hol van most a Biblia.

Rachel érezte, hogy Hatcher legszívesebben a kisujját sem mozdította volna meg; ám de egy dolog volt tudomást sem venni a televíziós hittérítő özvegyéről, és teljesen más Salvation legbefolyásosabb családjának a tagja előtt tenni.

- Utánajárok - mondta a férfi, és kelletlenül bólintott.

- Köszönöm.

Odell kiment. Gabe felállt és odalépett a helyiség egyetlen ablakához, mely egy mellékutcára nézett, ahol egy ruhatisztító és egy autóalkatrész-üzlet működött.

Hangja halk és gondterhelt volt, mikor megszólalt az ablak mellől. - Aggódok miattad, Rachel.

- Miért?

- Meggondolatlan vagy. Eszedbe sem jut mérlegelni a következményeket, mielőtt belekezdész valamibe.

Rachel azon tűnődött, hogy a férfi a tegnapi történetéről beszél-e. Mostanáig egyikük sem utalt rá.

- Túlságosan szenvedélyes vagy, és ez veszélyes. Eddig senki nem próbált meg bántani, de ki tudja, ez meddig tart?

- Nem maradok itt sokáig. Mihelyt megtalálom a pénzt, azonnal itt hagyom Salvationt...

- Ha megtalálod a pénzt.

- Megtalálom. Utána pedig olyan messzire megyek innen, amilyen messzire csak tudok. Talán Seattle-be. Veszek egy autót, ami működik, egy halom könyvet, játékokat Edwardnak, egy kis házat, ahol otthon érezhetjük magunkat. Aztán...

Elhallgatott, amikor a rendőrfőnök visszatért az irodába, és egy hivatalosnak tűnő dokumentumot tett elé. - Itt egy lista mindarról, amit az autóban találtunk.

Rachel végigfutott az egymás alatt felsorolt tárgyakon: jégkaparó, regisztrációs papírok, ládika, rúzs, és így tovább. Leltárba vettek mindent, ami az autóban volt. A végére ért a nyomtatványnak.

- Valaki hibázott. Nem említik a Bibliát.

- Akkor az nem volt a kocsiban - mondta Hatcher.

- De igen. Én magam tettem oda.

- Ennek már három éve. A memóriánk megviccelhet bennünket.

- Az én memóriám tökéletes. Tudni szeretném, mi történt azzal a Bibliával!

- Fogalmam sincs. Nem volt az autóban, különben rajta lett volna a listán. - Hatcher hűvös tekintettel mérte végig Rachelt. - Ne felejtse el, hogy aznap nagy stressznek volt kitéve.

- Ennek semmi köze a stresszhez! - Rachel legszívesebben rákiabált volna a férjira. De inkább vett egy nagy levegőt, hogy megőrizze hidegvérét. - A ládika a kocsiban volt - mutatott a listára. - Mégis visszakerült a házba. Hogy lehetséges ez?

- Valószínűleg személyes használati tárgynak minősült. Az autót külön értékesítették egy árverésen.

- A ládikát és a Bibliát egyszerre tettem a kocsiba. Valaki hibát követett el az emberei közül.

Hatchernek nem tetszett ez a kijelentés. - Növelni fogjuk az őrzőjáratok számát a Glide ház körül, Mrs. Snopes, de ez nem változtat azon, amit a város érez az ön visszatérésével kapcsolatban. Fogadja meg a tanácsomat, és keressen magának másik lakóhelyet.

- Ugyanolyan joga van itt lakni, mint bárki másnak. - szólalt meg Gabe higgadtan.

Hatcher levette a szemüvegét, és halk koppanással az íróasztalra tette. - Csak megállapítom a tényeket. Te nem voltál itt, amikor Mrs. Snopes és a férje majdnem tönkretette ezt a várost. Nem érdekelte őket, kinek a pénzét veszik el, csak az, hogy a saját zsebüket tömjék vele. Tudom, hogy mostanában nehéz időket élsz meg, Gabe, és csak arra tudok tippelni, hogy

képtelen vagy tisztán gondolkodni. Különbözik sokkal körültekintőbben válogatnád meg a barátaidat. - Rachel abból a lebecsmérlő tekintetből, amivel a férfi ránézett, kiolvasta, hogy a rendőrfőnöknek meggyőződése, hogy Gabe szexuális ellenszolgáltatásért segít neki. Ő pedig még csak zokon sem vehette, hiszen pontosan ezt az ajánlatot tette egykor Gabe-nek.

- Talán jobban tennéd, ha a családdra gondolnál Gabe - folytatta Hatcher. - Kétlem, hogy a szüleid örülni fognak annak, ha megtudják, hogy összeszűrte a levelet Snopes özvegyével.

Gabe ajka alig mozgott. - A neve Stone, és ha mondja, hogy a Biblia a kocsiban volt, akkor ott volt.

Odell Hatcher azonban tántoríthatatlan volt. Az a fajta férfi volt, aki hitt a bürokráciában, s ha a papírján állt, hogy valami nem létezett, akkor az nem létezett.

Aznapi később, miközben lefestette a játszótér utolsó elemét is, Rachelt vigasztalta a tény, hogy Gabe bár úgy gondolta, hogy csak ábrándokat kerget, a támogatásáról biztosította. A parkoló felé nézett, ahol a férfi és a villanyszerelő a díszkivilágítást kötötték be. Gabe mintha megérezte volna magán a tekintetét, felpillantott.

Rachel teste megfeszült a vágytól. Ugyanakkor fogalma sem volt, milyen szabályok léptek életbe most, hogy a kapcsolatuk ilyen drasztikusan megváltozott. Most először töprengett el rajta, milyen nehéz lesz megszervezni a legegyszerűbb légyottot is.

Amikor eljött az este, Gabe közölte, hogy hazaviszi. Rachelnek nem volt kocsija, semmi kedve nem volt gyalog felcaplatni Heartache Mountainre, így hálasan beleegyezett. Keményen dolgozott aznap. Nem mintha bánta volna. Kezdte azt hinni, hogy jobban érdekli az autósmozi, mint Gabe-et. Határozottan sokkal jobban izgult a megnyitó miatt.

Ahogy a férfi elindította a teherautót, a feszültség, ami egész nap sistergett köztük, fokozódott. Rachel lehúzta az ablakot, s utána jött csak rá, hogy megy a légkondicionáló.

- Fel vagy hevülve? - Gabe éhes pillantást vetett rá, de Rachel ideges volt és úgy tett, mintha nem vette volna észre.

- Meleg volt ma.

- Inkább hőség.

A férfi gyengéd szorítása a combján bátorítás volt, hogy közelebb csússzon hozzá, de Rachel elfordult és feltekerte az ablakot. Gabe elvette a kezét.

Rachel nem akarta, hogy a férfi azt higgye róla, szemérmes, különösen, hogy annyira kívánta, s tudta, hogy meg kell mondania neki. - Gabe, ma reggel megjött.

A férfi felé fordult és üres tekintettel nézett rá.

- A ciklusom - magyarázta. Amikor Gabe cseppet sem vágott értelmesebb képet, eszébe jutott a férfi hivatása. - Tüzelek.

Gabe harsány nevetésben tört ki. - Tudom, mit jelent, Rachel. Csak azt nem értem, miért hiszed, hogy engem ez egy fikarcnyit is érdekel.

Rachel gyűlölte, hogy elpirult. - Azt hiszem, kínosan érezném magam...

- Drágám, ha komolyan gondolod a ledérséget, meg kell szabadulnod a gátlásaidtól.

- Nincsenek gátlásaim. Ez pusztán higiénia.

- Baromság. Ez egy hatalmas gátlás. - Gabe jót mulatott Rachel rovására, és ráfordult a főútra.

- Ne vess csak - zsörtölődött Rachel. - Ez a probléma legalább idővel megoldódik. A másik már nem olyan könnyen.

- Melyik másik?

Rachel végighúzta ujját egy vékony kék sávfolton narancssárga-fehér kockás ruhájának szoknyarészen, amiben festeni szokott. - Egyszerűen csak elképzelni sem tudom, hogyan fogjuk megszervezni a mi... tudod. Hancúrozásainkat?

- Hancúrozásainkat? - A férfi sértődöttnek tűnt. - Szerinted ez az?

Az út elkanyarodott, s Rachelnek hunyorognia kellett a lemenő nap miatt. - Viszonynak nem nevezném. - Elhallgatott. - A viszony túl komoly. Ez hancúrozás, és a lényeg az, hogy nem tudom, miképp fogjuk szerét ejteni.

- Nem lesz gond.

- Ha azt hiszed, nem gondoltad át eléggé. Úgy értem, nem foghatjuk magunkat csak úgy a nap kellős közepén... és...

- Hancúrozhatunk?

Rachel bólintott.

- Nem értem, miért nem. - Gabe levette a műszerfalról a napszemüvegét és feltette. Rachel nem tudta, hogy a napsütés vagy a férfi tekintete ellen védekezik-e.

- Határozottan nehéz a felfogásod.

- Nem. Csak nem látom, hol itt a probléma. Vagy megint a ciklusodról van szó?

- Nem! - Rachel lecsapta a napellenzőt. - Általánosságban beszélek. Szerinted csináljuk csak fényes nappal?

- Ha kedvünk tartja.

- Hol?

- Ahol akarjuk. A tegnap történetek után nem hiszem, hogy bármelyikünk is válogatós volna.

A férfi felé fordult, Rachel pedig megpillantotta szemüvegének lencséiben miniatűr tükörképét. Kicsi volt, jelentéktelen, mint akit elfújhat a következő széllelés. Elfordította a fejét.

- Ha a büfépult hidegen hagy, hazamehetünk.

- Nem értesz semmit.

- Akkor talán jobban el kellene magyaráznod. - Úgy beszélt, mint akit egy hajszál választ el attól, hogy elveszítse a türelmét, s Rachel csikorgatta a szavakat.

- Órabért kapok.

- Mi köze van ennek bármihez?

- Mi lesz azzal az órával... amikor... hancúrozunk?

A férfi gyanakvóan méregette. - Ez ugye beugratós kérdés?

- Nem.

- Nem tudom. Nem lesz semmi.
- Valami lesz a fizetésemmel.
- Ennek semmi köze a fizetésedhez.

Rachel kénytelen volt a szájába rágni. - Fizeted az órákat, amíg hancúrozunk, vagy sem?

Gabe szemmel láthatóan gyanakodott, s óvatosan válaszolt. - Igen?

Rachel gyomra forgott. - Gazember! - suttogta az ablak felé fordulva.

- Nem! Úgy értem, nem fizetem! Dehogyan fizetem!

- Az a helyzet, hogy alig élek meg. Minden fillérre szükségem van! A tegnapi délután egy fél heti kajapénzembe került.

Hosszú csend állt be. - Ebből nem jöhetek ki jól, igaz?

- Nem érted? Munkaidőben semmi sem történhet, még ha akarnánk se, mert te adod a fizetésemet. Munka után pedig az ötéves fiammal kell törődnöm. A szexuális kapcsolatunk halálra van ítélve, mielőtt elkezdődhetett volna.

- Ez nevetséges, Rachel. Nem fogok levonni a fizetésedből a tegnapi miatt.

- De igen!

- Nézd. Elefántot csinálsz a bolhából. Ha szeretkezni akarunk és van rá időnk, szeretkezni fogunk. A fizetésedet pedig nem érinti.

Gabe adhatta volna az értetlent, de pontosan tisztában volt vele, miről beszél Rachel. Legalább volt benne annyi jóindulat, hogy ne emlegesse fel, Rachel egyszer már felajánlotta neki a szexet cserébe azért a fizetésért, amiről most vitakoztak.

Ismét az utat figyelte, s majdnem egy mérföldet megtettek, mielőtt ismét megszólalt. - Komolyan gondoltad, ugye? Neked ez tényleg problémát jelent.

- Igen.

- Rendben. Akkor mind a ketten gondolkodni fogunk rajta és kitalálunk rá valami megoldást, amíg tart a ciklusod. - Gabe Rachel combjára tette a kezét és megsimogatta a hüvelykujjával. - Hogy vagy? A tegnapi történetek után.

A férfi olyan aggódónak tűnt, hogy Rachel elmosolyodott. - Csodásan, Bonner. Madarat lehetne fogatni velem.

- Helyes. - Gabe megszorította a térdét.

- Te?

A férfi száraz hangon kuncogott, mintha régóta nem gyakorolta volna. - Jobban nem is lehetnék.

- Örömmel hallom. - Rachel kinézett az ablakon. Elhagyta Heartache Mountaint.

- Tudom.

- Azt hittem, hazaviszel.

- Majd. - Gabe levette a szemüvegét. Behajtottak Salvationbe, s a belvárosba érve a férfi megállt a Dealy Garázsnál. Amint leparkolt a teherautóval, Rachel észrevette a félreállított Escortot.

- Ó, Gabe... - Kivágta az ajtót, odarohant a kocsinhoz és azonnal könnyekben tört ki.

- Semmi sem tudja úgy megdobogtatni egy nő szívét, mint négy új gumi - mondta Gabe, mikor utolérte. Átkarolta a derekát és megsimogatta.

- Cs-csodálatos. De nincs... nincs miből meg-megad-nom.

- Mondtam, hogy add meg? - A férfi kissé ingerültnek tűnt. - Cal biztosítása majd fedezi.

- Nem az egészet. Még a gazdagoknak is van önrészüik. Dwayne-nek mind a négy autónkon volt önrésze.

Gabe rá se hederítve megfogta a karját és a teherautó felé húzta. - Majd visszajövünk érte. De előbb még el kell intéznünk valamit.

Ahogy kihajtottak a garázból, Rachel érzései úgy összezavarodtak, mintha egy hatalmas robotgéppen hánykolódtak volna. A férfi egyszerre volt nyers és kedves, bölcs és értetlen, ő pedig annyira kívánta, hogy összekoccantak belé a fogai.

Gabe behajtott a városközpontba, és megállt közvetlenül a Petticoat Junction kávézó előtti parkolóhelyen.

- Gyere. Együnk egy fagyit.

Rachel elkapta a karját, mielőtt kinyithatta volna a teherautó ajtaját. A fagyaltos ablaknál élénk vacsora előtti forgalom volt, s pontosan tudta, mire készül a férfi. Előbb a kerekek, most meg ez. Túl sok volt. Elszorult a torka. - Kösz, Gabe, de ezt a harcot nekem kell megvívnom.

A férfit nem hatotta meg Rachel önállósággal való kérkedése. Összeszorította az állát és haragosan nézett rá. - Vonszold ki a seggedet a teherautóból. Fagyit fogsz enni, mégha a torkodon kell is lenyomnom.

Ennyit az érzékenységről. Rachelnek nem volt más választása, kinyitotta az ajtót. - Ez az én problémám, és egyedül is el tudom intézni.

Gabe bevágta maga mögött az ajtót. - Mintha olyan remekül csinálnád.

- Fizetésemelést akarok. - Rachel döngő léptekkel vonult a járda felé. - Ha annyi pénzed van, hogy kerekekre és fagyira szórd, többet is adhatnál ennél az éhbéknél.

- Mosolyogj ezekre a kedves emberekre!

Rachel érezte, hogy bámulják: kisgyermekes anyukák, mocskos munkásinget viselő útépítők, egy üzletasszony, fülére nőtt mobiltelefonnal. Csak egy csapat gördeszkás fiút hagyott hidegen a tény, hogy Snopes gonosz özvegye Salvation szent pázsitját tapossa.

Gabe megszólította az ablak mögött álló tinédzser lányt. - Bent van a főnök?

A lány csámcsogott még egyet a rágógumiján és bólintott.

- Idehívnád?

Miközben vártak, Rachel az ablak mellett észrevett egy átlátszó műanyagdobozt Emily megsegítésére felirattal és egy fényképpel az oldalán egy göndörhajú, pajkos mosolyú kislányról. A leukémiája gyógykezelésére gyűjtöttek. Rachelnek eszébe jutott a papagájos fülbevalót viselő asszony.

Maga az utolsó reményünk, Mrs. Snopes. Emilyn már csak a csoda segíthet.

Egy pillanatig alig kapott levegőt. Arra koncentrált, hogy kinyissa a pénztárcáját, kivegyen egy drága öt dolláros bankjegyet és becsúszta a nyílásba.

Don Brady arra jelent meg az ablakban. - Helló Gabe, hogy... - Megnémult, mikor észrevette Rachelt.

Gabe úgy tett, mintha észre se vette volna, hogy történt valami. - Mondtam Rachelnek, hogy nálad lehet kapni a városban a legfinomabb csokiöntetes fagyikelyhet. Csinálnál nekünk kettőt? Nagyt.

Don tétovázott, s Rachel látta, hogy próbál kiutat keresni. Őt nem akarta kiszolgálni, de arra sem volt felkészülve, hogy visszautasítsa a város egyik kedvencét.

- Ööö... persze, Gabe.

Pár perccel később elsétáltak az ablaktól két nagy adag csokiöntetes fagyaltkehellyel, amit egyikük se kívánt. Miközben visszafelé tartottak Gabe teherautójához, nem jutott eszükbe átnézni az úton. Ha megtették volna, egy alacsony, izmos, sovány férfit láttak volna az árnyékban cigarettázni...

Russ Scudder eltaposta a cigarettáját. Biztos, hogy Bonner dugja, döntötte el. Különben nem cseréltette volna ki olyan gyorsan a kerekeket. Ez megmagyarázza, miért vette fel. Hogy megdughassa.

Russ zsebre vágta az öklét, s a feleségére gondolt. Tegnap meglátogatta, de az asszony nem akart vele beszélni. Jézus, mennyire hiányzott neki. Bárcsak lenne munkája, akkor visszaszerezhetné, de Rachel Snopes elhappolta előle az egyetlen állást, amit a városban ajánlottak neki.

Örült, hogy tegnap este kilyukasztotta a kerekeit. Nem tervezte, de meglátta a kocsiját, a közelben nem volt senki, és elégedettséggel töltötte el. Olyannyira, hogy pár óra múlva felment a Glide kunyhóhoz egy doboz festéksprayvel és ráfújta a falra, hogy Bűnös, mint valami bibliai igazságosztó. Most talán eljut az agyába, hogy nemkívánatos személy a környéken.

Arra gondolt, hogy az öreg G. Dwayne-nek tetszett volna, amit tegnap este csinált. Rolex órája és luxusöltöneyei ellenére Dwayne jó fickó volt. Soha nem akart ártani senkinek, s Russnak biztos tudomása volt róla, hogy sokat imádkozott, szerette Istent meg minden. Rachel volt az, aki rossz útra térítette. Dwayne boldoggá akarta tenni, ezért túl mélyre nyúlt a Megváltás Templomának kasszájába, hogy megvehesse neki, amikkel Rachel nyaggatta.

Rachel kapzsisága okozta a Megváltás Templomának és Dwayne Snopesnak a bukását. Az ő kapzsisága tette tönkre Russt is, mert ha Rachel nincs, ő még mindig biztonsági őrként dolgozik, még mindig meglenne az állása, amitől férfinak érezte magát.

Rachel most pedig visszatelepedett Salvationbe, mintha semmi rosszat nem tett volna. Ugyanúgy kihasználta Gabe-et, ahogy G. Dwayne-t, de ez a tébolyult gazember túl ostoba ahhoz, hogy lássa.

Russ megpróbált beszélni a feleségével Rachelről és arról, hogy ő a hibás minden rosszért, ami vele történt, de ő nem értette meg. Nem értette, hogy Russ nem tehet semmiről.

Szüksége volt egy italra, s Donny kocsmája felé vette az irányt. Pár ital megnyugtatja. Elfelelteti vele, hogy nincs munkája, a felesége kirúgta és nem tud kellőképpen gondoskodni a gyerekeiről.

- Ő is itt lesz? - kérdezte Edward szombat reggel, mikor Rachel leparkolta drága kicsi Escortját a büfé mögött.

Nem kellett megkérdezni, ki az az ő. - Mr. Bonner nem olyan rossz, mint gondoltuk. Munkát adott és megengedi, hogy a faházban lakjunk. Autót is szerzett nekünk.

- Ethan atya adta a házat és a kocsit.

- Csak mert Mr. Bonner megkérte rá.

Gabe azonban Edward ellensége maradt, s ettől nem lehetett eltántorítani. Másrésről hajlíthatatlanul kitartott Ethan mellett, aki nyilvánvalóan rendszeresen látogatta az óvodában. Rachel emlékeztette magát, hogy majd meg kell köszönnie neki, ha beledöglik is.

Az óvoda jót tett a fiának. Edward ugyan még nem szerzett közeli barátokat, de egy kicsit beszédesebb, egy kicsit követelőzőbb lett - bár Edwardnál ez relatív volt. Amikor közölte vele, hogy ideje lefeküdni, már kétszer is megkérdezte, hogy „Muszáj?” Tőle ez nagy lázadásnak számított.

- Várd csak ki, míg meglátod a játszóteret. - Rachel odaadott neki egy bevásárlószatyornyi játékot, hogy lefoglalja egész napra, majd felkapott egy táskát, amiben az ebédjük és némi rágcálnivaló volt. Miközben a játszótér felé sétáltak és Edward Táltost lóbálta, Rachel észrevette, mennyivel erősebbnek látszik. Lába és karja leburnult, mozdulatai a betegsége óta nem tapasztalt élelvenségről árulkodtak.

- A játszótér teljesen kész - dicsekedett Rachel. - Nézd. Felállítottunk néhány piknikasztalt, lesz hova leülnöd rajzolni.

Rachel vett neki egy új színező készletet, ami a silány huszonnégy helyett hatvannégy darab zsírkrétából állt, egy új cipőt és egy nyomott mintás pizsamát versenyautókkal. Amikor megengedte neki, hogy válasszon egy olcsó pólót, Edward otthagya a gyerekes rajzfilm-figurákat és egy Macsó férfi feliratosat választott.

Lenézett a saját ruhájára. Fekete fűzős cipője, amiről minden nap letisztította a piszkot és a festéket, még bírta a strapát. Annie Glide régi háziruhákból álló ruhatárának köszönhetően egy fillért sem kellett elvesztegetnie magára.

Ekkor Gabe teherautója porfelhőt verve beszáguldott a parkolóba. Edward elbújt a teknős mögé, s Rachel gyanította, hogy minél láthatatlanabbá akart válni. Elindult a teherautó felé és nézte, ahogy Gabe kiszáll, lusta kecsességgel, puha eleganciával.

Tegnap adott neki egy kulcsot Cal házához, hogy kutathasson a Biblia után, amíg ő Ethannel vacsorázik. Nem találta meg, de értékelte, hogy a férfi bízott benne annyira, hogy engedte körülnézni.

Gabe tekintete simogatta, ahogy közelebb ért, Rachel pedig beleszédült az emlékébe, milyen volt magában érezni a férfit két nappal ezelőtt.

- Jó reggelt. - Gabe hangja mély és rekedt volt a szexuális ígérettől.

A szél megemelte Rachel szoknyáját és fodrokat rajzolt rá.

- Neked is jó reggelt. - Rachel nyelve alig forgott szájában.

A férfi a haja alá csúsztatta a kezét és ráfonta ujjait tarkójára. - Ma nem lesz itt a villanyszerelő.

De nem voltak egyedül, Rachelnek még tartott a ciklusa, Gabe nem tudott Edwardról és továbbra is ő adta fizetését. Sóhajtott és vonakodva elhúzódott. - Ne engedhetlek meg magamnak.

- Megint itt tartunk?

- Attól tartok. A férfi nem szólt. Egyszerűen csak bámulta összevont szemöldökkel festékpettyes narancssárga ruháját és fűzős cipőjét, melyek mintha napról napra egyre jobban idegesítették volna. - Az ágyon hagytad Jane farmerjét, amikor a Bibliát kerested. Miért nem tartottad meg?

- Mert nem az enyém.

- Esküszöm, ma veszek neked egyet.

Rachel felvonta a szemöldökét. - Ne farmert vegyél! Adj fizetésemelést.

- Felejtsd el!

Rachelnek pont egy jó kis vitára volt szüksége ahhoz, hogy elterelje a figyelmét, s csípőre tette a kezét. - Ki dolgozom a belemet, Bonner. Nincs olyan férfi a világon, aki ennyit gürcölne ezért a pénzért, ami mellesleg, ha elfelejtetted volna, alig több, mint a minimálbér.

- Ez igaz - helyeselt Gabe. - Veled csináltam a legjobb vásárt.

- Rabszolgabért kapok!

- Ezért vagy te a legjobb vásár. Ne felejtsd el, hogy pontosan annyit kapsz, amennyiben megállapodtunk.

Sokkal többet, ha Rachel figyelembe vette a fizetése kívüli juttatásokat, a házat és a kocsit. Ilyen körülmények között mégsem fog tudni félretenni egy vasat sem, s ha nem találja meg a Bibliát, Salvationben ragadnak Edwarddal örökre. Még meg kellett mondania a férfinak, hogy Edward vele van, de annak ellenére, hogy Gabe mostanság kevesebbet acsarkodott, Rachel nem égett a vágytól, hogy megossza vele a hírt. Pár pillanatig még húzta az időt azzal, hogy a hajgumival szorosan lófárokba kötötte a haját.

- Remélem, nem bánod, de magammal kellett hoznom Edwardot.

Bizalmatlanság uralkodott el a férfi arcán. - Nem látom.

Rachel a játszótér felé intett. - Elbújt. Fél tőled.

- Nem csináltam vele semmit.

Ez olyan nyilvánvaló hazugság volt, hogy Rachel nem is vesződött vele, hogy megcáfolja.

A férfi mérgesen nézett rá. - Mondtam, hogy ne hozd ide.

- Szombat van, nincs hova mennie.

- Azt hittem, Kristy vigyáz rá szombatonként.

- Szívességből, de nem akarok visszaélni a jóságával. Azonkívül hamarosan beköltözik az új lakásába, és ki sem látszik a munkából.

Gabe a játszótér felé pillantott, de Edward nem jött elő. Rachelnek fájt a férfi ellenséges érzülete a fiával szemben. Nem látja, milyen különleges Edward? Hogyhogy nem szeret bele első pillantásra, akinek van egy csöpp esze?

- Rendben - csattant fel Gabe. - De tartsd rajta a szemed, nehogy valami bajt csináljon.

- Ez egy autósmozi, Gabe, nem porcelánbolt. Nincs mit összetörni.

A férfi válaszra sem méltatta, csak a teherautója hátuljához ment, ahonnan kivett egy faorsóra feltekert kábelköteget, és elviharzott.

Rachel árulásként élte meg a férfi Edwarddal szembeni viselkedését. Ha ő érdekelte Gabet, érdekelje a fia is. Ha...

Még idejében észrevette magát. Úgy gondolt a férfiről mintha lenne jövőjük, s elfelejtette, hogy két dolog miatt vannak együtt: Gabe a főnöke és Gabe a szexuális játékszere. Ez minden.

13.

Bolondot csinállok magamból. Bolondot csinállok magamból. Bolondot csinállok magamból. Kristy a mellkasára szorította a tenyerét, melyet alig takart egy mély nyakkivágású kis jégkék ujjatlan top, begyűrve egy olyan szűk fehér farmerbe, amiben kirajzolódott volna a bugyija vonala, ha nem egy úgynevezett tangát viselt volna, amiben a fehérenemű széle nem látszott, viszont ék alakban bevágott.

Miközben elhelyezkedett takaros rendben tartott íróasztala mögött az irodájában, a szíve olyan hevesen dobogott, hogy a torkában igen, a tenyere alatt azonban nem érezte, útban volt ugyanis a melle, monumentális melle, melyet középre tolt fel az a csodamelltartó, amit egy asheville-i butik elárúsítója szerint feltétlenül meg kellett vennie több tucat más nélkülözhetetlen ruhadarabbal együtt, felemészítve megtakarított pénze nagy részét, amit az új lakása hálósobájának berendezésére tett félre.

Két hete gyűjtötte a bátorságot, azóta az este óta, hogy bevallotta Rachelnek az Ethan iránt táplált érzéseit. Négy nap múlva költözik át az új lakásába. Ideje volt új életet kezdenie.

A nyitott ablakon át beáramló szél fellebbentette sötét, babaselymes hajának egy tincsét. Rövidre és kócosra vágatta. Kócosítunk - kócosítunk egyszerűen, de feltűnően -, mondta a fodrász.

Egyszerű, de feltűnő frizurája az arcát csiklandozta és a tarkóját súrolta. Néhány kócos tincs a szemöldökére és a szemébe hullott. Kócos tincsek fricskázták a szikrázó, egykarátos kocka alakú cirkónium fülbevalóját. Kócok, kócok, kócok, míg végül már úgy érezte magát, mint egy kanári. Olyan borzas volt.

Amikor tegnap az átváltoztatás után belépett a faházba és meglátta, hogy Rachel áll a leesett a csodálkozástól, könnyekre fakadt.

Rachel viszont gyöngyöző kacajra. - Kristy, úgy nézel ki, mint egy igazi luxusprosti! A szónak a legjobb értelmében.

Rachel megölelte, sürgött-forgott körülötte és követelte, hogy Kristy minden szerzeményét megmutassa: ruhákat és fehéreneműket, a drága új sminkkészletét és az unciánként billió dollárba kerülő ízlésesen fűszeres parfümöt, amitől Edward az orrát húzta és azt mondta Kristynek, olyan szaga van, mint egy magazinnak.

Miután megcsodálta Kristy összes új holmiját, Rachel megdicsérte, hogy gyönyörű, aztán rászegezte a tekintetét szokásos megfélemlítő stílusában. - Magadért csináltad, ugye, Kristy? Azért, mert te akartad, s nem azért, hogy felhívd magadra annak a semmirekellő Ethan Bonnernek a figyelmét.

- Magamért csináltam - ismételte Kristy, noha mindketten tudták, hogy hazudik. Ha rajta múlt volna, most egyszerű hosszú hajat viselt volna, mint régen, egyszerű ruhákat, egyszerű régi arcát, egy kis rúzs kivételével lesikálva róla minden sminket. Ha önmaga akart volna

lenni, megint láthatatlan lett volna, mert szerette a láthatatlanságot. Vágyott láthatatlannak lenni. Arra született, hogy láthatatlan legyen.

De láthatatlanul nem keltette fel az álompap figyelmét.

A vér megfagyott az ereiben, mikor meghallotta a férfi magabiztos lépteit a folyosón. A templomi hivatal hétfőnként zárva volt, ezért ma rengeteget kellett dolgozniuk, hogy utolérjék magukat. Édes Istenem, kérlek add, hogy gyorsan elborítsa a vágy, mert nem tudom, meddig fogom bírni.

- Jó reggelt. - Ethan forgószélként rontott be az irodába. - Behoznád a missziós bizottság jelentését, hogy átnézhessem? Nézzük meg, hogy véglegesíteni tudjuk-e a júliusi naptárt. - Elsuhant Kristy íróasztala mellett és anélkül, hogy egyetlen pillantást vetett volna rá, bement az irodájába.

A jó öreg láthatatlan Kristy Brown.

Felkapta a táskáját, kivette a kis parfümös flakont és belespriccelt tíz dollárnyit a dekoltázsába. Gyorsan megnézte magát új púderes dobozának tükreben: halvány alapozó, finoman ívelt szemöldök, sűrű, barnásfekete szempillák, enyhe pirosító és egy karmazsinvörös kurvás rúzs.

Istenem. Az a száj. De az elárúsítólány a drogériában ragaszkodott hozzá, s Kristynek eszébe jutott, mit mondott Rachel reggel. Egy pillantás a szádra, Kristy, s Csödör tiszteletesnek nagyon piszkos lesz a fantáziája. Nem mintha téged ez érdekelne, hiszen magadnak vetted ezt a rúzst.

Kristy összeszedte a takaros rendben tartott papírokat, amikre szüksége volt, aztán ki is ejtette a kezéből abban a pillanatban. Ahogy lehajolt, hogy felszedje, vékony arany színű szandáljának pántjai közül fényes bíborvörös lábkörmöket pillantott meg kikandikálni, s az az érzése támadt, mintha valaki más lábát nézte volna.

Bolondot csinállok magamból. Bolondot csinállok magamból. Ostoba, kócos bolond.

Ethan egy tantervi katalógust bújt. Ma fehér inget viselt vékony gesztenyebarna csíkos mintával és tengerészkék nadrágot. Hosszú, elkeskenyedő ujjai a katalógus szélét babrálta, s Kristy előtt megjelent a kép, ahogy ugyanezek az ujjak a csodamelltartója kapcsán matatnak.

Kalapáló szívvel tette le a missziós bizottság jelentését a férfi íróasztalára, gépiesen megigazítva egy levélkupacot, majd leült szokásos helyére Ethannel szembe. Ahogy keresztbe tette a lábát, a szűk fehér farmer majdnem elszorította a vérkeringését, de nem foglalkozott ezzel a kis kellemetlenséggel.

Ethan a jelentést tanulmányozta. - Bárcsak tudnám, hogyan tüzelhetném fel őket. Azt akarom, hogy az idei évi Könyörület Kampány legyen a legjobb, amit valaha csináltunk, de a missziós bizottság eddigi legizgalmasabb ötlete, hogy tegyünk egy pénzügyi hőmérőt az előcsarnokba.

- Miért nem vonjuk be a felnőttképzést a tervezésbe? Lelkes rajongói a missziónak. - *Nézz fel! Hadd üsselek ki!*

- Hm. Jó ötlet. Hívd fel Mary Lout és puhatolózznál.

Puhatolózz nálam! A gondolatra elpirult. Fészkelődött és friss parfümfellegette hintett szét.

Ethan szimatolt, de nem nézett fel.

Kristy az asztalra csúsztatta a júliusi naptárt. A férfinak észre kellett vennie a hat gyűrűt, a csábító kis arany és ezüst karikákat, melyek úgy simultak egymáshoz, mint szeretők kezei.

Nem vette észre. - Tizedikén ütközünk. Akkor ülésezik a zsinat. Vagy áttesszük a Szünidei Hittan Iskola piknikjét, vagy nélkülem kell megrendezni.

Kristy szeretett volna kirohanni az irodából, de ha most elmenekül, soha többé nem tudja még egyszer megcsinálni. Kényszerítette magát, hogy felálljon, megkerülje az íróasztalt és odaálljon a férfi mellé. - A gyerekek csalódottak lesznek, ha nem mész el. Mi lenne, ha áttenném a pikniket csütörtökre?

Ethan tüsszentett. Kristy adott neki egy papírzsebkendőt a kredencen álló dobozból, a férfi pedig megtörölte tökéletes formájú orrát. - Nem akkorra hívtuk meg ebédre a szülőket?

- Nem probléma. - Kristy közelebb nyomta hozzá a csípőjét. - Áttesszük a hét elejére.

- Rendben. - Ethan a szemetesbe dobta a zsebkendőt. - Figyelmeztess, hogy el ne felejtsek elmenni.

Kristy nem bírta tovább. A naptárra mutatva előrehajolt, s egyik megemelt mellét közvetlenül a férfi szeme alá nyomta. - Huszonharmadika tökéletes nap lesz a Jézus Barátai parádéra.

Csend. Hosszú, erőltetett csend.

A férfi kecses nyakán megfeszültek az izmok. Vékony ujjai az íróasztalra lapultak, s Kristy előtt lepergett az egész élete, mind a harminc unalmas év, miközben várta, hogy Ethan felpillantson a melléről.

A férfi lassan felemelte a fejét, centiméterről centiméterre, de mire tekintete elérte Kristy arcát, elállt a szava. Nagysokára működésbe léptek az izmok a torkában, s nyelt egyet. - Kristy?

Kristy azt mondta magának, tegyen úgy, mintha Rachel volna. Mit csinálna most Rachel? Felvetette az állát és csípőre tette egyik remegő kezét. - Mi van? - Majdnem megfulladt, miközben kimondta. Soha senkinek nem válaszolt úgy egész életében, hogy mi van.

Ethan rámeredt. - Új... ööö... új blúz...ööö top?

Kristy bólintott és próbált unott képet vágni, de nehéz volt, mert ez volt az első alkalom, hogy Ethan Bonner teljes figyelmet szentelt neki. Izzadni kezdett, s remélte, hogy nem látszik.

A férfi nem kifejezetten bámulta, ezt tudta. Hanem mintha elvesztette volna az uralmát a tekintete felett. Ide-oda csapongott a hajáról a sminkjére, skarlátvörös szájáról a mellére, a ruhájáról vissza a mellére.

Ethan lassan magához tért. Összevonta a szemöldökét, s nem úgy tűnt, hogy hangjába attól vegyült volna nyers mogorvaság, mert Kristy megörjítette a vágytól. - Mit műveltél magaddal?

Kristy sírni szeretett volna, de Rachel megölte volna, ha összeomlik. - U-unatkoztam. Ideje volt változtatni.

- Változtatni! Úgy nézel ki, mint egy... mint egy... - A férfi szeme ismét Kristy mellére tévedt, aztán nagy levegőt vett. - Munkaidőn kívül azt veszel fel, amit akarsz, de az irodába ez nem illik.

- Mi nem illik?

- Nos, például ez a farmer.

- Az irodában te is mindig farmert viselsz. Billie Lake is farmerban van, amikor helyettesít.

- Igen, de... Rendben, igen, a farmer jó. Természetesen jó, de... - Ethan megint Kristy mellén legeltette a szemét. - A... rúzsod egy kissé... nos, kissé élénk.

Kristy hirtelen felpaprikázódott. Ethannek csorgott a nyála Laura Delapino karmzsínvörös rúzsra láttán, őt viszont, a jó öreg megbízható Kristy Brownt, kritizálta. Kétkedett benne, hogy Rachel ölbe tett kézzel hagyta volna, hogy egy férfi ezt tegye vele.

- Nem tetszik a rúzsom - állapította meg színtelenül.

- Nem ezt mondtam. Nem az a lényeg, hogy nekem tetszik-e vagy sem. Csak úgy vélem, hogy egy templomi hivatalba...

Rachel ezt soha nem tűrte volna el. A világért sem. S ő sem fogja.

- Ha nem tetszik, rúgj ki.

Ethan őszintén döbrentnek látszott. - Kristy!

El kellett innen tűnnie, mielőtt még elsírja magát.

- Szükségtelen felizgatnod magad. - A férfi megköszönte a torkát. - Biztos vagyok benne, hogy ha átgondolod...

- Már megtettem, és felmondok!

Kristy kirohant az irodából lobogó kócos hajjal, felkapta a táskáját és kimenekült a kocsijához, ahol rögvést a kormányra borult és sírva fakadt. Tényleg azt várta, hogy Ethan majd beleszeret, csak mert felpócolta a mellét? Attól még ugyanaz az unalmas, szálnalmas nő volt, aki egész életében olyan férfiről ábrándozott, aki egyetlen percre sem ábrándozott róla. Csak most már munkanélküli is volt.

A könnyein át látta, hogy kívágyódik a hátsó ajtó és Ethan rohan ki rajta. Nem hagyhatta, hogy a férfi így lássa, szálnalmas vesztesnek, ahogy nyomorúságos életét siratja. Kikapta a kulcsát a táskájából és beledugta az indítóba.

- Kristy!

A motor felbőgött. Ethan szaladt. Kristy kilőtt a parkolóhelyről.

A férfi a kocs mellé ért. - Állj meg, Kristy! Túlreagálsz! Beszéljük meg.

Kristy ekkor olyasmit tett, ami elképzelhetetlen volt. Lehúzta az ablakot, kinyújtotta a karját és bemutatott Ethan Bonner tiszteletesnek.

Két nap telt el azóta, hogy Kristy luxusprostinak öltözve feltűnt a templomban, s Ethan azóta sem heverte ki a sokkot. - Nézd, milyen illetlenül flörtöl! - A Hegylakó zsebkendőnyi

táncparkettjét figyelte, ahol Kristy Brown Andy Mielsszal, egy nála közel tíz évvel fiatalabb fiúval ropta.

Mozdulatai kissé kényszeredettek voltak, de a bár rusztikus fenyőasztalainál ülők közül ezt senki nem vette észre.

Kristy combközépig érő szűk fekete szoknyában és egy testhezálló, mélyen kivágott, dinnyeszínű topban jelent meg a Hegylakóban, közszemlére téve dús keblét, melynek eddig a létezéséről sem tudott senki. Öltözékét tündöklő fekete-arany Y-alakú nyakláncsal egészítette ki, aminek a vége a dekoltázsa közé fészkelte be magát. Hamis gyémánt fülbevalója átszikrázott sötétbarna, tánc közben az arca körül repkedő hajfürtjein.

Amíg Kristy be nem sétált, Ethan hamburgert evett és információkat próbált meg kiszedni Gabe-ből a fekete özvegygel folytatott kapcsolatáról. A múlt héten, amikor rajtakapta Rachelt, hogy el akarja lopni a Jane számítógépes lemezeit tartalmazó ládikát, eltűnődött, nincs-e a bátyja és Rachel között több, mint munkakapcsolat. A lehetőség halálra rémisztette. Mostanra Rachelnek már tudnia kellett, hogy Gabe dúsgazdag. A bátyja soha nem törődött a pénzügyekkel, Rachel pedig a legrosszabb fajta opportunista volt. Valahányszor Gabe-re nézett, bizonyára egy két lábon járó, beszélő pénzautomatát látott benne.

Kristy megjelenésével azonban a Gabe magánéletébe való behatolási kísérlet hirtelen abbamaradt. - Egyedül jött! - kiáltotta Ethan. - Annyi tisztesség sincs benne, hogy elhozza egy barátnőjét. - Kristy táncpartnerét fixírozta. - Esküszöm, Gabe, hogy még vigyázott is Andy Mielsra!

- Nem úgy tűnik, mintha most bármelyiküknek is ezen járna az esze - mondta Gabe.

Kristy nem volt idegen a Hegylakóban. Mivel a megyében szesztilalom volt, a helyi lakosok minimális tagsági díjat fizettek, hogy tagjai legyenek a zártkörű „koktéllklubnak”. A Hegylakóban volt egy kis étterem is a helyiség elején, ahol a legjobb ételeket kínálták az egész városban, s egy bár hátul, mely gyakran szolgált a város találkozóhelyéül. A Hegylakó jó hírnek örvendett, s az évek során Kristy gyakran ebédelt itt és vacsorázott a régies étteremben a családjával vagy barátaival, de soha nem mutatkozott így. Egyedül. A bárban. Este.

Ethan alig bírta visszafogni magát. - Tudod, mit csinált kedden a parkolóban, miután faképnél hagyott? Felmutatta a középső ujját. Kristy Brown!

- Azt hiszem, már említetted - mondta Gabe. - Háromszor.

- Most hétvégén költözik be a lakásába. Nem gondolod, hogy annak, aki egész nap dobozokat pakol, fáradtnak kellene lennie a mulatozáshoz?

- Nem tűnik igazán fáradtnak.

Kristy nevetett valamin, amit Andy mondott, és hagyta, hogy a fiú visszavezesse az asztalhoz, ahol pár iskolatársával ült, akik meglátogatták. Ethan szerint egy csapat naplopó. Fordítva hordott baseballsapkák, fülbevalók, állukon, mint elrongyolódott dörzsis mosogatószivacs, durva kecskeszakállak.

De keménykötésű naplopók. Andy a North Carolina State-ben futballozott, s az asztalnál ülők méretéből ítélve Ethan gyanította, hogy ők a csapattársai.

- Ez Rachel Snopes műve.

Gabe ujjá megfeszült szóдавívvel teli poharán. - A neve Stone. Rachel Stone.

- Egy... egy lotyót csinált Kristyből.

- Vigyázz a szádra, Eth!

- A ruhája olyan szűk, hogy csoda, hogy mozogni tud benne. De tud. Ezt nézd. - Kristy éppen feltette a karját az asztalra és előrehajolt, hogy hallja, mit mond az egyik futballjátékos.

- A... a pofájukba nyomja magát!

- Hihetetlen, hogy mostanáig nem vetted észre ezt keblet.

- Te sem vetted észre.

- Én nem dolgoztam vele az elmúlt nyolc évben szint minden nap.

Ethanben túlforrott a csalódottság. - Jó hogy felmondott, különben ki kellene rúgnom. Hogy lehetne olyan titkárnőm, aki így viselkedik?

Gabe gyengéd hangon szólalt meg. - Nem öltözik másképp, mint Laura Delapino vagy Amy Majors, s úgy tűnik, hogy ők tetszenek neked.

- Ők nem olyanok, mint Kristy és nem tudom, mit értetlenkedsz. Semmi baj nem volt, amíg Snopes özvegy oda nem költözött hozzá. Nyilvánvaló, hogy Kristy megrontása csak egy újabb része Rachel tervének, hogy fel bolygassa a várost.

- Azt hiszed, hogy valami tervet forral?

Ethan vállat vont.

Gabe lehalkította a hangját. - Ide figyelj, Eth. Rachelnek minden energiáját felemészti, hogy talpon maradjon. Kiközösítik, kivágják a kocsija kerekeit, megrongálják Annie kunyhóját. Ne mondd nekem, hogy ő tervezi felbolygatni a várost.

Gabe-nek igaza volt, de Ethan felvillanó lelkiismeret kialudt, mikor meglátta, hogy Andy Kristy ajkához emeli a söröskorsóját. Felugrott. - Ebből elég! Kiviszem innen.

Kristy a bár túlsó végéből nézte, ahogy Ethan felé viharzik. Most is vasalt inget viselt, állapította meg. Nagyon régi volt, Grateful Dead márka, de a férfi egyik kedvence, és nagyon vigyázott rá.

Ethan mindig csinos ruhákban járt. Még tökéletesen koptatott farmerjét is vasalta. Szőke haja jól fésült és szabályosan vágott volt, szeme világoskék. Egyszer az anyja azt mondta Kristynek, hogy van a Bonner családnak egy nagy, hallgatólagos titka. Bár soha senki nem mondta ki, mindnyájan Ethant szerették a legjobban.

Nos, nem úgy Kristy. Ő nem őt szerette a legjobban. Ethan elárulta, s Kristy immúnis lett erre a prédikáló, Isten hangját halló patkányra.

- Kristy, beszélni szeretnék veled.

- Bökd ki! - sikerült kimondania pont olyan pimaszul, ahogy Rachel tette volna. A biztonság kedvéért még a fejét is dobálta, amitől repkedtek kócos kis tincsei.

Nem engedhette, hogy a férfi észrevegye rajta, mennyire lesújtotta kedd reggeli viselkedése. Utána visszahajtott a kályibához és összeszedte az összes új cuccát, hogy kidobja. De megpillantotta magát a komód feletti régi cseresznyefa-keretes tükörben és megtorpant.

Miközben magát nézte, végre megértette, amit Rachel kezdettől fogva próbált mondani. Ha megteszi, magáért kell megtennie, nem pedig azért, hogy felkeltse a figyelmét egy tizenhat éves fiú érzelmi szintjén levő zsémbes, piperkőc papnak. Ekkor döntötte el, hogy tartozik annyival magának, hogy kipróbálja új önmagát és meglássa, tetszik-e.

- Beszélni akarok veled négyszemközt.

Ethan ki akarta oktatni. Kristy gondolkodás nélkül fogott egy zsebkendőt és elkezdte felitatni a vízkarikákat. Minden bátorságát össze kellett szednie, hogy idejöjjön ma este egyedül, s nem fogja hagyni, hogy leteremtsék. Megrázta a fejét.

Ethan hangja keményebb lett. - Most, Kristy.

- Nem.

- Menj a picsába, seggfej!

Andy szobatársa szólt közbe, s Kristy megrökönyödve nézett rá. Senki nem beszélt így Ethannel. De aztán eszébe jutott, hogy Jason Charlotte-ból való és nem tudja, ki Ethan.

Andy rávágott egyet a barátja karjára. - Sajnálom, Ethan tiszteletes. Jason nem idevalósi.

Ethan olyan pillantást vetett mindkettőjükre, ami örök kárhozattal fenyegetett, majd Elmer Gantry tekintetével visszafordult Kristyhez. - Azonnal gyere velem, Kristina!

A zenegép rázendített a *Nem vagyok a tulajdonod* című számra.

Kristy gyomra görcsbe rándult az idegességtől. Összeszedett egy gyűrött papír poháralátétet, egy cigarettás doboz celofánját, s beljebb tolta a söröskorsót, hogy Jason könnyebben elérje.

Ethan odahajolt hozzá és olyan halkán beszélt, hogy csak ő értse. - Ha nem teszed, amit mondok, foglak és kiviszlek.

A férfi egyáltalán nem úgy festett, mint Ethan tiszteletes, mindenki barátja, s Kristynek elkésve jutott eszébe, hogy milyen haragra tud gyúlni. Nem fordult elő gyakran, s utána mindig büntudat gyötörte, de most még nem utána volt, most most volt és úgy döntött, nem vállalja a kockázatot.

Olyan méltóságteljesen állt fel, amennyire csak tudott és bólintott. - Rendben. Azt hiszem, tudok szólni rád néhány percet.

Ethant nem szelídítette meg a győzelem. - Hogyne tudnál, a teremtésit!

A férfi erősen megszorította a karját, de ahogy Kristy előrelépett, azon kapta magát, hogy felenged benne az idegesség. Pityókás rózsaszín köd ereszkedett rá, megnyugvással töltve el. Nem volt iszákos, s bár két sör nem sok, annyit sem ivott, ahhoz elég volt, döbrent rá, hogy a fejébe szálljon. Csodálatos érzés volt, s eldöntötte, prédikáljon neki Ethan, amit akar, fűtül rá.

A férfi a kocsija felé vezette. Ahogy közeledtek, szabad kezével - ami nem kapcsolódott vasmarokként a karjára -; megtapogatta farmerja bal zsebét. Mivel nem találta, amit keresett, megpróbálta a másikat, majd hátranyúlt a farzsebeihez.

Megint elhagyta a kulcsát. Biztosan ott hever bent az asztalon, pont ezért volt mindig ott Kristy táskájában egy pótkulcs.

Kristy automatikusan nyúlt érte, hogy aztán rádöbbenjen, nem a sokzsebes régi táskája van nála, hanem egy aranyláncon lógó, divatos kis steppelt darab. Eszébe jutott az is, hogy Rachel figyelmeztette, ne anyáskodjon Ethan felett.

- Bent hagytam a kulcsomat. - A férfi a tenyerét tartotta. - A pótkulcsot.

A jó öreg megbízható Kristy Brown. Ethan teljes bizonyossága arról, hogy nála van a pótkulcs - jöllehet már nem is dolgozott nála - hatalmas lyukat ütött a pityókás rózsaszín ködön, s rájött, hogy korántsem olyan részeg, mint amilyen szeretett volna lenni. - Pech.

A férfi elengedte a karját. Bosszús pillantást vetve rá, leakasztotta a válláról a táskát az aranyláncnál fogva. Kristy némán nézte, ahogy átkutatja a tartalmát.

- Nincs itt.

- Már nem dolgozom neked, nem emlékszel? Nem kell nálam lennie a kulcsodnak.

- Dehogynem dolgozol... - Ethan megdermedt. Keze lassan előbukkant a táskából egy kis négyszögletes fóliatasakkal. - Mi ez?

Kristy megszégyenülten állt. Elvörösödött, ettől még nagyobb zavarba jött, de aztán eszébe jutott, hogy túl sötét van a parkolóban ahhoz, hogy a férfi lássa. Nagy levegőt vett és igyekezett nyugodt hangon beszélni. - Óvszer, Ethan. Meglep, hogy most látsz ilyet először.

- Természetesen láttam már!

- Akkor miért kérded?

- Mert kíváncsi vagyok, hogy mit keres a táskádban.

Kristy zavara elmúlt, s helyét düh vette át. - Nem tartozik rád. - Kikapta a férfi kezéből, becsúsztatta a táskájába, s visszaakasztotta a pántot a vállára.

Két házaspár, egyikük Ethan egyházközségébe tartozott, lépett ki a Hegylakóból. A férfi ismét megragadta Kristy karját és húzni kezdte a kocsija felé, hogy aztán meg is torpanjon, mikor ráeszmélt, hogy nem tudnak beszállni. A házaspárok felé sandított, akik épp akkor léptek le a tornácról, s tudta, hogy el kell tűnnie, mielőtt észreveszik.

A Hegylakó egy csendes zsákutcában állt egy gyerekbutik és egy ajándéküzlet között, melyek este sötétségbe borultak. Az utca másik oldalán egy kis erdős park állt néhány kerti asztallal és játszótéri játékokkal. Ethan nyilvánvalóan úgy döntött, hogy a park a legközelebbi menedék, mert az utca felé fordította Kristyt, és nem túl gyengéden kezdte vezetni felé.

Ha szép idő volt, a fák alatt elszórtan álló kerti asztaloknál ebédeltek a helyi üzletemberek. Az utcai világítás fényében, hogy meg ne botoljanak, Ethan a legeldugottabb asztalhoz húzta Kristyt.

- Ül le!

Kristy nem méltányolta a férfi parancsolgató viselkedését, ezért ahelyett, hogy leült volna a padra, ahová Ethan mutatott, lendületet vett és feltelepedett az asztallapra. Mivel a férfinak nem állt szándékában aláásni a tekintélyét azzal, hogy alacsonyabbra ül Kristynél, helyet foglalt mellette.

Lába hosszabb volt Kristyénél, nagyon be kellett hajlítania. Mikor Kristy rápillantott, úgy látta, mintha Ethan a topját bámulta volna, mikor azonban meghallotta a férfi sértődött hangját, arra jutott, hogy tévedett.

- A lelkipásztorod vagyok, s nagyon is közöm van hozzá, ha egy egyedülálló nő a híveim közül óvszert hord magánál.

Miért viselkedett így? Ethan mindig tiszteletben tartotta mások döntését, még ha nem is értett velük egyet. Kristy hallotta fiataloknak tartott prédikációit a szexuális felelősségről. Szenvedélyes hirdetője volt az önmegtartóztatásnak, de őszintén beszélt a fogamzásgátlásról és az AIDS elleni védekezésről is.

- Jobb lenne, ha minden egyedülálló nő hordana magánál a híveid közül, aki aktív szexuális életet él - jegyezte meg Kristy.

- Hogy érted azt, hogy aktív szexuális életet él? Kivel... úgy értem., de... hogyan...?

Ethan Bonner, aki arról volt ismert, hogy egyenesen beszélt a szexualitásról, dadogott. Végre összeszedte magát. - Nem tudtam, hogy van férfi az életedben.

Kristy utolsó pityókás rózsaszín ködfoszlánya is feloszlott, s kétségbeesett merészség váltotta fel. Végére is, mi vesztenivalója van? - Hogy is tudnád? Nem tudsz rólam semmit.

A férfi őszintén döbbszentnek látszott. - Általános iskolás korunk óta ismerjük egymást. Te vagy a legrégebbi barátom.

- Annak tartasz?

- Természetesen.

- Igazad van, én a barátod vagyok. - Kristy nyelt egyet, bátorságot gyűjtött. - De te nem vagy az én barátom, Ethan. A barátok ismerik egymást, de te nem tudsz rólam semmit.

- Miről beszélsz? Sok mindent tudok rólad.

- Például?

- Ismerem a szüleidet, a házat, ahol felnőttél. Tudom, hogy két éve eltörted a karod. Sok mindent tudok.

- Száz ember tud rólam dolgokat. De attól még nem ismernek. Nem tudják, hogy én ki vagyok.

- Egy becsületes, dolgozó keresztény nő.

Semmi értelme nem volt. Kristy próbált őszintén beszélni a férfival, de ő nem hallotta meg. Felállt a padon. - Mennem kell.

- Nem! - Ethan visszahúzta. Közben hozzáért a karjával Kristy melléhez. Úgy kapta el, mintha radioaktív hulladékhoz ért volna.

- Nézd, én... én nem akarlak megbántani. A szexuális életed rád tartozik, de azért vagyok itt, hogy tanácsot adjak neked, mint a lelkipásztorod.

Kristy ritkán gerjedt haragra, de ez most kiverte nála a biztosítékot. - Nincs szükségem a tanácsodra, Ethan, mert már döntöttem! Azért van óvszer a táskámban, mert új életet akarok kezdeni és felkészülök a változásokra.

- A házasság előtti szex bűn. - Ethan úgy beszélt, mintha nem is ő lett volna. Kényelmetlenül feszengett Kristy mellett, mintha rájött volna, hogy elviselhetetlenül dagályos. Kristy úgy látta, mintha a férfi pillantása ismét a mellére tévedt volna. Ethan elfordította a tekintetét.

Kristy erélyesen szólt. - Szerintem is bűn. De azt is hiszem, hogy a bűnöknek van hierarchiájuk. Ne mondd nekem, hogy a gyilkosság és a szexuális zaklatás nem áll sokkal magasabb fokon, mint az, ha egy harmincéves, egyedülálló nő végre úgy dönt, elege van a szüzességéből.

Várta, hogy a férfi jelét adja a meglepődésének érintetlensége miatt, de nem tette, s még jobban elkedvetlenedett, mikor rájött, hogy Ethan feltételezte róla, hogy szűz.

- Kivel akarod elveszíteni?

- Még nem tudom, de keresem. Nyilvánvalóan nőtlennek és intelligensnek kell lennie. És érzékenynek. - Kristy hangsúlyozta az utolsó szót, hogy a férfi értésére adja, ez az a tulajdonság, amivel ő soha nem fog rendelkezni.

Ethan felborzolta magát, mint egy tarajos sült. - Nem hiszem el, hogy sutba tudnád dobni az illemszabályokat, amik szerint egy életen át éltél, néhány percnyi testi izgalomért.

A férfi percről percre sértődöttebb lett. - Milyen illemszabályoknak kell megfelelnem? Nincs senkim, aki számít. Nincs férjem, nincsenek gyerekeim. Még munkám sincs, amit szeretnék.

- Nem szereted a munkádat? - Ethan egyszerre tűnt megbántottnak és zavartnak.

- Nem, Ethan. Nem szeretem.

- Miért nem mondtad soha?

- Mert gyáva voltam. Inkább voltam depressziós, mint hogy merjek változtatni.

- Miért maradtál akkor nálam ennyi éven át?

Ez volt az a kérdés, amire Kristy nem válaszolhatott őszintén. A férfi valószínűleg úgy is tudta, hogy azért maradt, mert szerelmes volt belé. - Az újtól való félelem miatt. De már nem félek.

- Rachel a ludas benne, ugye?

- Miért gyűlölöd ennyire?

- Mert kihasználja Gabe-et.

Kristynek egyáltalán nem ez volt a véleménye, de Ethan most nem volt abban a lelkiállapotban, hogy meghallgatta volna az érveket. - Igazad van. Rachel a ludas, mert bátorságot öntött belém. Még soha nem találkoztam olyan nővel, akit ennyire csodáltam volna. Katasztrófális az élete, de soha nem panaszkodik, és keményebben dolgozik, mint bárki, akit ismerek.

- Gabe kivételezik vele. Munkát adott neki és kocsit.

Megengedte, hogy Annie házában lakjon, fizeti Edward óvodáját.

- Ez bizalmas. Rachel százszor többet ad Gabe-nek, mint fordítva. Amióta Rachel itt van, Gabe-be mintha visszatért volna az élet. Néha még nevet is.

- Kezdi kifutni magát a bánata, ez minden. Semmi köze Rachelhez. Semmi!

Reménytelen volt a férfival erről vitázni. Valamiért eltökélte, hogy Rachellel kapcsolatban vak és tántoríthatatlan lesz.

Száját makacsul összeszorította. - Nagyra értékelném, ha legalább annyi tisztesség lenne benned, hogy letöltöd a két hét felmondási időt és nem hagynál pácban.

Ethannek igaza volt. Nem lett volna helyes így otthagyni, bármit tett is a férfi. Kristy arra gondolt, milyen nehéz lesz minden nap látni az elkövetkező két hétben. De hát ezt tette nyolc éve. Mit számít két hét ide vagy oda? Különbösen is, nem árt ha van fizetése addig is, amíg új munkát keres. - Rendben. De csak ha nem ütöd bele az orrod a magánéletembe. És a ruhatáramba.

- Nem akartalak megbántani, Kristy. Csak megdöbbenő volt, mennyire megváltoztál.

Kristy felállt. - Fázom. Visszamegyek.

- Azt szeretném, ha nem tennéd.

- Felejtsd el a felmondási időt.

- Rendben. Bocs. Menj. Odaülhetsz hozzánk.

- Nem. Táncolni akarok.

- Majd én táncolok veled.

- Az nagy élvezet lesz. - Ethan nyilvánvalóan azt gondolta, hogy csak úgy mentheti meg a büntől, ha feláldozza magát és táncol vele.

- Miért olyan nehéz veled?

- Mert így jó nekem! - Kristy szíve zakatolt. Soha nem volt goromba, de nem bírta megállni, s a szavak kibuktak belőle. - Mert belefáradtam, hogy aszerint éljek, hogy másoknak könnyebb legyen.

- Úgy érted, nekem.

- Végeztem.

Kristy elsuhan mellett a Hegylakó irányába, noha semmi másra nem vágyott most jobban, mint hogy hazamenjen és egyedül legyen.

Ethan nézte, ahogy távolodik, s elöntötte a büntudat, hiába nyugtatta magát, hogy nincs miért lelkiismeret-furdalást éreznie. - Csodás életed van! - kiáltotta utána. - Az egész város tisztel!

- Hát nem egy kellemes dolog, amihez hideg téli éjszakákon oda lehet kucorodni. - Miközben Kristy a válla fölött hátravetette a szavakat, belépett egy utcai lámpa fény körébe. Az alakja kirajzolódott, Ethannek pedig izzadni kezdett a tenyere.

Az egész világ megbolondult, döntötte el. Kristy Brown a szeme előtt vált nővé. Ahogy a fényben fürdött, mintha szentjánosbogarak csillogtak volna sötét hajában. Nem volt szép; ahhoz túl hétköznapiak voltak a vonásai. Bájosak, de nem kivételesek. Viszont... szexis.

Ethant zavarta, hogy szexisnek tartja Kristyt. Volt benne valami természetellenes, mintha dévaj pillantásokat vetett volna egy apácára. De kedd reggel óta nem tudta kiverni a fejéből azt a mellet.

Disznó, mondta Oprah. *Kristy Brown sokkal több, mint egy nagy mell.*

Tudom!, ordította vissza. Kristynek mindene jó volt: a karcsú dereka, a kerek csípője, a vékony lába, a boglyas frizurája és újdonsült sebezhetősége - talán ez utóbbi a legszexisebb. Már nem a legtökéletesebb munkaerőt látta benne, hanem egy hétköznapi teremtet, aki ugyanazokkal a gátlásokkal küzd, mint mindenki más.

A farmerja zsebébe süllyesztette a kezét és megpróbált rájönni, miért idegesíti annyira, hogy Kristy megváltozott. Mert egy átkozottul jó titkárnőt fog elveszíteni, azért.

Tévedsz, mondta Oprah. *Nagyon tévedsz.*

Rendben! Túl sok igazság volt abban, amit Kristy m este mondott. Az egyik legrégebbi barátjának tekintette, de mostanáig észre sem vette, milyen önző ez a barátság.

Kristynek igaza volt. Minden egyoldalú volt. Sejtette, mi történik vele, de semmi többet. Nem tudta, mivel tölti a szabadidejét, mi teszi boldoggá, mitől szomorú. Próbált visszaemlékezni, mi a kedvenc étele, de csak az jutott eszébe, hogy mindig gondoskodott róla, hogy legyen a templom hűtőjében csípős barna mustár az ő szendvicséhez.

Amikor Kristyre gondol, úgy gondolt rá, mint egy...

Megrándult az arca.

Mint egy jól bevált lábtörlőre. Mindig a helyén van, mindig készséges segítséget nyújtani. Soha nem gondol saját magára, csak másokra.

Bámult bele az éjszakába. Micsoda szélhámosság papnak neveznie magát. Újabb bizonyosságot nyert afelől, milyen gyenge jellem, s hogy pályát kell módosítania.

Kristy jó ember volt, jó barát, ő pedig megbántotta. Ki kell engesztelnie. Két hete van, hogy megtegye, mielőtt eltűnik az életéből.

14.

Másnap délután Gabe felnyitotta a KFC-s vödröt és odanyújtotta Rachelnek. Kedvenc helyükön ültek ebédszünetben, a betonteknős mellett a játszótéren, fejük felett a hatalmas fehér vetítövászonnal, mely árnyékot adott a déli napsütésben.

Kilenc nap telt el az esős délután óta, amikor szeretkeztek. Az autószozi megnyitóját mához egy hétre tűzték ki, de ahelyett, hogy erre koncentrált volna, csak arra tudott gondolni, hogy ismét maga alatt érezze azt az édes kis testet. Csak hogy Rachel nem működött vele együtt. Előbb a ciklusával kapcsolatos gátlásait hozta fel ürügyként, amit, Gabe biztos volt benne, hogy le tudott volna győzni. De nem erőltette a dolgot, mert tudta, hogy Rachel aggodalmaskodik a pénz miatt, s azt akarta, hogy rájöjjön, milyen nevetséges az egész.

A türelme azonban elfogyott. Eddig bírta nézni, ahogy az a régi pamut háziruha rátapad a testére, valahányszor egy szellő átsuhan a telken, s lépett.

- Biztosan örülni fogsz, ha megtudod, hogy megtaláltam a megoldást a mi kis dilemmánkra.

- Milyen dilemmánkra? - Rachel kivett egy alsó combot. Gabe észrevette, hogy Rachel különösen szereti az alsó combot. Ő viszont a mellet, s miközben elővett egyet a vödörből, gyönyörködve nézte a Rachelét, ami mai rút háziruhájának, egy piros kartonruhának a nyitott elejéből kikandikált, s esküdni mert volna rá, hogy Annie akkor hordta, amikor olyan kicsi volt, hogy az ölében ült.

Rachel felhúzta a szoknyáját és kinyújtotta maga elé meztelen lábát. Napbarnított, enyhén szeplős volt. Az egyik térdén egy régi heg, a másikon egy ragtapasz éktelenkedett. Gabe ragasztotta rá aznap reggel egy karcolásra, amire Rachel ügyet sem vetett. A vádlíja sínylette meg a legjobban. Egy horzsolás itt, egy zúzódás ott. Pokolian sokat dolgozott, de Gabe zsörtölődése ellenére sem kért a könnyebb munkákból, amiket a férfi megpróbált neki adni.

Vádlíja karcsú és nőies volt a bokájára gyűrődött vastag fehér sportzokni és az ormótlan fekete cipő mellett. Gabe észrevette, hogy Rachel mindig tisztára súrolta, s el tudta képzelni, mennyi erőfeszítésébe kerülhetett lesikálni róla a festéket és a piszkot, ami nap nap után összegyűlt rajta. Először nem értette, miért fárad vele, de aztán rájött, hogy akinek csak egy pár cipője van, annak vigyáznia kell rá.

Nem volt ínyére a gondolat, hogy Rachel minden este afölött a ronda cipő fölött görnyed, hogy tisztává varázsolja. Ha megtehetné, venne neki egy tucattal, de Rachel a fejéhez vágná valamennyit.

Megköszörlte a torkát. - Arra a dilemmánkra, hogy miután órabért kapsz, mit tehetsz és mit nem munkaidőben.

- Fizetésemelést adsz!
- Isten őrizz, nem!

Gabe mindent elkövetett, hogy el ne mosolyodjék Rachel csalódott arckifejezése láttán. Bár nem volt könnyű, igyekezett úgy megadni neki mindent, amire szüksége van, hogy közben minél kevesebb készpénzhez jusson. Abból ítélve, ahogy Rachel a fogához verte a garast, tudta, hogy ha túl sok pénzt adna neki, Rachel félretenne belőle. S amikor eleget takarított meg, elhagyná a várost. Előbb vagy utóbb Rachelnek be kell látnia, hogy G. Dwayne nem hagyta az ötmillió dollárját Salvationben, s akkor nem lesz miért maradnia. Gabe úgy fondorkodott, hogy Rachel ne engedhesse meg magának, hogy elutazzon. Még ne. Bár tudta, hogy ez a város nem neki való, nem engedhette, hogy elhagyja, amíg nem volt meggyőződve arról, hogy Rachel biztosítani tudja a jövőjét. Olyan bizonytalan volt a megélhetése, s Gabe-nek valahogy biztosítania kellett mégis, hogy Rachel még egyszer ne szűkölködjön.

- Megérdemlem a fizetésemelést, s ezt te is tudod.

A férfi rá se hederített. - Nem is értem, miért nem jutott rögtön eszembe. - Az oldalára dőlve, fél könyékre támaszkodva elhelyezkedett a fűben és beleharapott a csirkébe, amit nem is kívánt. - Úgy döntöttem, hogy fix fizetést adok neked. Vagyis akár hancúrozunk, akár nem, ugyanannyi pénzt fogsz kapni.

Rachel szemében dollárjelek csillantak fel. - Mennyit?

Gabe megmondta, s várta, hogy az a kis érett számócaszáj leharapja a fejét. Nem kellett sokáig várnia.

- Te vagy a legzsugoribb, legsóherebb, legszűkmarkúbb...

- Nézd, ki beszél.

- Én nem vagyok gazdag, mint te. Nekem muszáj garasoskodnom.

- Fix fizetéssel jobban kijössz majd. Továbbra is fizetem a túlórát, de nem vonom le a fizetésedből, ha elmész egy órára elintézni a dolgokat. Vagy valami másért. - Gabe elhallgatott, és ismét evett egy harapást a csirkéből. - Térdre kellene borulnod előttem és hálát adni a nagylelkűségemért.

- Hátra kellene kötnöm a sarkadat.

- Tessék? Nem értettem.

- Mindegy.

Gabe szerette volna ott helyben a karjába vonni. De nem tehette azok után, ahogy az első alkalommal történtek köztük a dolgok. Bárhogy is akarjon Rachel ledér nő lenni, ezúttal megérdemel egy ágyat, s nem G. Dwayne ágyát.

Megérdemel egy randevút is, még ha neki eszébe sem jut. Gabe el akarta vinni egy négycsillagos étterembe, csak hogy nézhesse, ahogy eszik.

Imádta nézni. Minden nap előállt valami ürüggyel, hogy etethesse. Reggel Egg McMuffinokat hozott magával és azt mondta, ki nem állhatja, hogy egyedül kell reggeliznie. Dél körül közölte, hogy olyan éhes, hogy addig nem tud koncentrálni, amíg nincs egy KFC-s vödör előtte. A délután közepén sajtot és gyümölcsöt vett elő a büfé hűtőszekrényéből, hogy Rachel ismét szünetet tartson. Ha ez sokáig megy így, nem fogja tudni begombolni a farmerjét, de Rachel napról napra egyre egészségesebbnek látszott.

Arca kitelt, épp csak annyira, hogy zöld szeme ne úgy tűnjön, mintha ki akarna esni az arcából, s eltűntek alóla a sötét karikák. A bőre ragyogott, arcsontján néhány újabb szeplő bukkant elő. Hízott is egy kicsit. Soha nem lesz kövér, de már nem zörögtek a csontjai.

Elkomorodott, mikor eszébe jutott, hogyan aggódott Cherry a súlya miatt. Biztosította róla, hogy akkor is szeretni fogja, ha százötven kiló lesz, de Cherry tovább számolta a kalóriákat. Szerette volna kövéren vagy soványan. Szerette volna nyomorékan, öregén, ráncosán. Semmi nem tudta volna kiábrándítani belőle. Még a halál sem.

Visszadobta félig rágott csirkéjét a zacskóba, hanyatt dőlt a fűben, s karjával eltakarta a szemét, mintha szunyókálni akarna. Érezte, hogy Rachel keze a mellkasára simul, a hangja már nem volt mérges. - Mesélj róluk, Gabe! Cherryről és Jamie-ről.

Bizsergett a bőre. Megint. Rachel kimondta a nevüket, még Ethan sem csinált már ilyet. Az öccse kímélni akarta, de Gabe kezdte úgy érezni, mintha már senki nem emlékezett volna Cherryre és Jamie-re, csak ő.

A kísértés, hogy beszéljen róluk, szinte megsemmisítő volt, de nem akarta elveszíteni azt a keveset, ami az ép elméjéből megmaradt. Megtévelyt, de annyira nem, hogy barátságos kis csevejt folytasson a halott felesége érényeiről azzal a nővel, akivel amilyen gyorsan csak lehetett, le akart feküdni. Azonkívül el tudta képzelni, mi kivetnivalót találna Rachel és az ő éles nyelve az emlékeiben.

Az izmok megfeszültek a vállában. Becsapta magát. Rachel sok mindenért szekálta, de nem az emlékei miatt. Azok miatt soha. Gabe mégis ellenállt.

Rachel keze a szíven pihent, lágy lehelete az arcát legyezte, miközben soha nem hallott gyengédséggel beszélt. - Az emberek túl kedvesek ahhoz, hogy megmondják neked, Bonner, de fennáll a veszélye, hogy olyan önző, önsajnálkozó férfi legyen belőled, akit senki nem szeret. - Finoman megsimogatta. - Nem mintha nem lenne épp elég okod az önsajnálatra, s ha még nem lenne olyan sok hátra az életedből, rendben is volna.

Gabe vére tajtékozott, iszonyatos düh öntötte el. Rachel bizonyára megérezte összeránduló izmait, mert a mellkasára hajtotta a fejét, hogy megnyugtassa. Egy hajfűrtje Gabe arcára omlott. A férfi megérezte samponja illatát, mely egyszerre emlékeztette a napfényre és a tiszta esőre.

- Mondd el, hogyan ismerkedtetek meg Cherryvel.

Megint a neve. Gabe dühe elpárolgott, s sürgető vágyat érzett, hogy beszéljen róla, hogy megelevenítsem Mégis beletelt egy kis időbe, míg meg tudott szólalni. - Egy vasárnapi iskolai pikniken.

Felnyögött, mikor Rachel könyöke a gyomrába mélyedt. Önkéntelenül felemelte a karját és kinyitotta a szemét.

Rachel kényelmesen elhelyezkedett a mellkasán, mint egy karosszékből, s ahelyett, hogy azt a szánakozó pillantást vetette volna rá, amihez Gabe kezdett hozzászokni, mosolygott. - Gyerekek voltak! Tinédzserek?

- Még azok sem. Tizenegy évesek. Cherry akkor költözött Salvationbe. - Gabe, miközben félig ülő helyzetbe tornázta magát, odébb rakta Rachel könyökét, hogy ne pont a rekeszizmát nyomja. - Futkároztam ész nélkül, s ráborítottam egy pohár piros szőlőlét.

- Fogadni mernék, hogy pipa lett.

- A leghihetlenebb dolgot tette. Rám nézett, elmosolyodott és azt mondta: „Tudom, hogy nem akartad”. Ilyen egyszerűen. „Tudom, hogy nem akartad.”

Rachel nevetett. - Micsoda naiv.

Gabe azon kapta magát, hogy ő is nevet. - Az volt. Mindig a legjobbat tettezte fel az emberekről, s meg sem tudom mondani, hányszor került bajba miatta.

A férfi hanyatt feküdt a hatalmas mozivásznon árnyékában a fűben, de ezúttal hagyta, hogy az emlékek eláraszák. Egymás után tértek vissza.

Egy méh zümmögött a közelben. Tücskök ciripeltek. Rachel napillatú haja szétterült az ajkán.

Elnehezült a szemhéja. Elaludt.

Másnap este Rachel és Edward segített Kristynek kipakolni. Kristy új, egyszobás lakása kicsi volt és bájos, egy apró terasszal és egy tetőablakos teakonyhával. A falakon friss fehér festék ragyogott, mindennek új szaga volt.

A bútorok aznap érkeztek meg a raktárból. Többnyire családi darabok, amiket Kristy szülei nem akartak magukkal vinni, amikor Floridába költöztek, s amikre Kristy most fitymálón nézett.

Lehalkítva hangját, hogy csak Rachel hallja, azt mondta: - Sajnos nincs pénzem újakat venni, de... nem is tudom. Már nem illene hozzám. - Önbecsmérlően felnevetett. - Idehallgass. Öt nappal ezelőtt levágattam a hajamat és vettem pár új ruhát. Úgy érzem, más ember lettem. Valószínűleg csak büntudatom van, amiért nem költözöm Floridába, ahogy szeretnék.

- Nem volt könnyű számodra az elmúlt hét. - Rachel feltette az utolsó poharat a tálalászekrény polcára, melyet már beborított a kék- és levendulaszínű díszpapír. - A bútorok miatt pedig ne csüggedj! Alapvető darabok. Feldobhatod párnákkal, tehetsz ki múzeumi posztereket. Csodásan fog mutatni, ha kész lesz.

- Valószínűleg.

Edward lépdelt ki peckesen a hálósobából. - Szükségünk van egy csillagsavarhúzóra, hogy összerakjuk az ágyat. Van?

Kristy a nappalit és a teakonyhát elválasztó fehér pulthoz lépett, ahol kicsi, ám takaros rendben tartott szerszámos ládája nyitva állt. - Próbáljátok ezzel.

Edward a fontoskodás látszatával, Rachelt megmosolyogtatva fogta a csavarhúzót és ment vissza kidüllesztett mellét Ethanhöz a hálósobába. Lehet, hogy pillanatnyilag Ethan Bonner volt az első számú közellenség, de Edward iránti nagylelkűsége megnehezítette Rachel számára, hogy haragot tápláljon iránta. Ez volt az első alkalom, hogy a fia egy felnőtt férfival végezzen igazi munkát, s nagyon élvezte.

Kristy metsző tekintetet vetett a hálószoa felé. - Ethan szörnyen viselkedett csütörtök este a Hegylakónál, de most úgy csinál, mintha nem történt volna semmi - sziszegte az orra alatt.

- Gyanítom, hogy ugyanolyan nehéz elfelejtenie, mint neked.

- Hah!

Rachel elmosolyodott és megölelte háborgó barátját. Kristy ma este élénkpiros pólót viselt begyűrve egy vadonatúj farmerbe. A sminkje lekopott, aranyszínű szandálját viseltes cipőre cserélte, szóval nem volt az öltözkéiben semmi kihívó, Rachel azonban észrevette, hogy Ethannek mégis megakad rajta a szeme.

- Mennyi évet elvesztegettem azzal, hogy egy idióta képmutatóról ábrándoztam, de ennek vége!

Ha Kristy még egy kicsit hangosabban beszél, a férfi meghallja, de Rachel eleget ártotta már bele magát a dolgaikba ahhoz, hogy figyelmeztesse.

- A pénzem nagy részét akkor tettem félre, amikor otthon laktam, s van annyim, hogy visszaüljek az iskolapadba. Már csak három szemesztert kell kijárnom, hogy megszerezsem a diplomámat pedagógiából, nem lesz gond elhelyezkednem, hogy addig is, amíg nem végzek, fizetni tudjam a jelzáloghitelt.

- Ez csodálatos.

- Bárcsak évekkel ezelőtt rászántam volna magam.

- Talán most értél meg rá.

- Azt hiszem. - Kristy szomorkás mosolyt vetett Rachel-re. - Tudod, jó érzés. Életemben először nem érzem magam láthatatlannak.

Rachel úgy vélte, hogy ez Kristy gondolkodásbeli, nem pedig a sminkjében beállt változásnak tudható be, de megtartotta magának a véleményét.

Ethan lépett ki a hálósobából Edwarddal az oldalán.

- Minden kész. Mi lenne, ha Edwarddal hozzákezdénénk ahhoz a könyvespolchoz?

- Kösz, de még nem tudom, hová tegyem. - Kristy olyan ridegen beszélt, hogy az már súrolta a gorombaság határát.

- Rendben. Akkor feltesszük a tévét.

- Már eleget segítettél, Ethan. Mindenesetre kösz. Kristy egyértelműbben el sem küldhette volna, de Ethan nem vette a lapot és nem ment el. - Gyere, Edward. Nézzük meg, mit tehetünk a fürdőszobaajtóval. Mindig beragad.

- Az építő kiküld holnap valakit, hogy megjavítsa. Igazán nincs más tennivaló, Ethan. Holnap találkozunk az irodában.

Ez már túl félreérthetetlen volt ahhoz, hogy figyelmen kívül lehessen hagyni, s ahogy a férfi visszatette a szerszámokat a dobozba és az ajtóhoz ment, Rachel kezdte megsajnálani a káprázatos Bonner tiszteletet.

Az ablakok sötétek voltak. Gabe a felgyújtott kereszt óta tudta, hogy Rachel nem maradhat egyedül Heartache Mountainon. Aggódott miatta most, hogy Kristy elment.

Úgy tervezte, hogy korábban ér a faházhoz, de Ethan beugrott hozzá, s kénytelen volt végighallgatni egy hosszú monológot arról, milyen gorombán bánik vele Kristy, majd elengedni a füle mellett néhány nem túl burkolt célzást arra, hogy Rachel csak a pénzére hajt. Ez kétségtelenül igaz volt, csak nem abban az értelemben, ahogy Ethan gondolta. Szó szót követett, s most már majdnem éjfél volt.

Leállította a teherautót a garázs mellett, s ott maradt a sötétben pár percre zűrzavaros gondolataival. Az, hogy ma délután beszélt Rachelnek Cherryről, még ha csak pár szót is, megkönnyebbüléssel töltötte el. Bárcsak Rachel egyedül lakna a házban, akkor minden sokkal egyszerűbb lenne. De ott van a fia is, s a sápadt, hallgatag kisfiú közelségének már a pusztá gondolatától ismét elborult a kedve.

A gyerek ártatlan volt, s tucatszor próbálta lebeszélni magát az iránta való érzéseiről, de nem tudta. Valahányszor Edwardra nézett, Jamie-re gondolt és arra, hogy az halt meg, aki méltóbb volt az életre.

Levegő után kapkodott. Rémes gondolat volt. Megbocsáthatatlan.

Elhessegette, miközben kivette az utazótáskáját a teherautóból és a ház felé indult. Bár az éjszaka sötét volt és egyetlen kinti lámpa sem égett, gond nélkül tájékozódott. Gyermekkorában több száz éjszakát töltött itt.

Hányszor surrantak ki Callal a hátsó ablakon, miután Annie lefeküdt, hogy felfedező útra induljanak! Ethan túl fiatal volt, hogy velük tartson, s még mindig sérelmezte, hogy kimaradt Gabe és Cal legjobb kalandjaiból.

Egy bagoly huhogott a távolban, miközben megkerülte a házat. Cipője halk surrogó hangot adott a fűben, kulcsa csörgött a kezében.

- Maradjon ott, ahol van!

Rachel magas, karcsú alakja derengett fel az elülső tornácon. Gabe ajka már élces megjegyzésre nyílt, de amint észrevette a mellkasának szegeződő régi puskát, úgy döntött, nem lenne bölcs dolog, ha okoskodna.

- Fegyver van nálam és nem félek használni!

- Én vagyok az. A fenébe, Rachel! Úgy beszélsz, mint egy rossz krimiben.

Rachel leengedte a puská csövét. - Gabe? Mit csinálsz ott? Halálra ijesztettél!

- Azért jöttem, hogy megvédjelek - felelte a férfi.

- Éjszaka van.

- Korábban akartam jönni, de Ethan feltartott.

- Az öcséd egy idióta.

- Ő is szeret téged. - Gabe fellépett a tornácra, s szabad kezével elvette Racheltől a puskát.

Rachel benyúlt a szúnyoghálós ajtón belülré, hogy felkapcsolja a tornác sárga lámpáját. Gabe-nek kiszáradt a szája, mikor meglátta mezítláb, csupasz lábbal, ugyanabban a kék munkásingben, amiben azon a reggelen volt, amikor elcsúfították a házat. Kusza fürtjei ősi aranyként ragyogtak a tornác lámpájának fényében.

- Mi ez? - kérdezte Rachel.

- Utazótáska, amint láthatod. Ideköltözöm egy időre.

- Kristy beszélt rá?

- Nem. Kristy aggódik, de nem az ő ötlete. Amíg itt lakott, nem gondoltam, hogy néhány fenyegetésnél nagyobb veszélynek lennél kitéve, de most, hogy elment, sebezhetőbbé váltál.

A férfi belépett a nappaliba, ahol letette az utazótáskáját és ellenőrizte a puskát. Nem volt megtöltve, visszaadta. Eszébe jutott a .38-as, amit elzárt, mielőtt elhagyta a házat. Töltött pisztolyt tartani az ágya mellett hirtelen obszcénnek tűnt. - Tedd el!

- Azt hiszed, nem tudom megvédeni magam? Hát meg tudom, úgy hogy pattanj vissza abba a rohadt teherautódba és tűnj el.

Gabe nem egészen tudta visszafojtani a mosolyát. Rachel volt rá ilyen hatással. - Kár a gőzért, Rach. Soha életedben nem örültél még így senkinek és ezt te is tudod.

Rachel elhúzta a száját. - Tényleg beköltözöl?

- Anélkül is épp elég rosszul alszom, hogy még miattad is aggódjam.

- Gyermekfelügyelőre nincs szükségem, de azt hiszem, egy kis társaság jól jön.

Gabe tudta, hogy ennél őszintébb elismerését annak, hogy fél, úgy sem kapná meg Racheltől. Rachel eltűnt, hogy visszategye a fegyvert, ő pedig a hátsó folyosón a nagymama régi hálószobájába vitte az utazótáskáját, ahonnan Kristy kiköltözött. Ahogy a durván faragott ágyra és a hintaszékre pillantott a sarokban, eszébe jutott, mennyire félt éjszakánként kicsi korában. Ideosont és bemászott Annie mellé. Odabújhatott volna Calhoz is, csak nem akarta, hogy bátyja megtudja, hogy fél. Egyszer azonban, mikor már éppen bemászott a nagymama mellé, vette észre, hogy Cal is ott van.

Meghallotta a háta mögött Rachelt és megfordult. Gyönyörű volt és kócos. A V-alakú gyűrődésből az arcán arra következett, hogy ő ébresztette fel. Alaposabban szemügyre vette az inget, amit viselt, s kissé bosszús lett. - Nincs más, amiben aludhatnál?

- Mi a baj ezzel?

- Calé. Ha ingre van szükséged, hord az enyémet. - Gabe az ágyra dobta az utazótáskáját, kinyitotta, s kirántott belőle egy tiszta, de itt is, ott is foltoktól tarkálló inget, amik nem jöttek ki a mosásban.

Rachel elvette tőle és kritikus szemmel méregette. - Az övé szebb.

A férfi kihívó tekintettel nézett rá.

Rachel pajzán mosolyt vetett rá. - De a tiéd kényelmesebbnek tűnik.

- Az is.

Rachel ismét mosolygott, s öröm szivárgott Gabe sivar bensejébe. Arra gondolt, hogy Rachel, bár az élete romokban hevert körülötte, a legkisebb dolgon is tudott tréfálkozni.

Zöld szemében furfangos fény csillant, s Gabe megacélozta magát. Rachel egyik kezét csípőre tette, mely mozdulattól még feljebb csúszott pár centivel rajta az ing. Megőrijtette Gabe-et, s nem is tudott róla. - Ha azt várod, hogy én főzzek, neked kell bevásárolnod.

Rachel jobban meg tudta fogni a pénzt, mint bárki más, akit a férfi ismert, s nem bírta ki, hogy ne ugrassa. - Miért várnám? Lehet, hogy jobban főzök, mint te.

Rachel ezen elgondolkodott. - De te többet eszel, nem lenne tisztességes, ha nekem kellene fizetnem a te részedet. Komolyan, Gabe, te vagy a legnagyobbkúbb férfi, akivel valaha találkoztam. Folyamatosan eszel.

Mielőtt Gabe kitalálhatta volna, mit válaszoljon, közbeszólt egy vékony hang.

- Mami?

Megpördült és látta, hogy Edward áll az ajtóban. Új pizsama volt rajta, egy akkora, hogy vissza kellett hajtani az ujját. Rachel aztán gondolt a jövőre, az ő keze közül nem folyt ki a pénz.

Rachel úgy ugrott a kisfiúhoz, mintha lázban égett volna, s amikor lehajolt hozzá, Gabe meglátta a bugyija szélét. A kisfiú kurta, megfeszíthetetlen pillantást vetett rá, aztán a földet bámulta. Gabe hátat fordított nekik és lefoglalta magát a kicsomagolással.

- Gyere, kicsim - mondta Rachel. - Bújj vissza az ágyba!

- Ő mit keres itt?

Rachel kezdte kitolni a szobából a folyosóra. - Ez Gabe háza. Akkor jön ide, amikor akar.

- Ez Ethan tiszteletes háza.

- Ő és Gabe testvérek.

- Nem azok. - Gabe hallotta, hogy befordulnak Annie régi varrósobájába. A kisfiú mondott valamit, amit nem egészen értett, de úgy hangzott, mint a lenyakazni - különös, hogy egy ötéves ismeri a szót. Fura egy kölyök volt, s Gabe tudta, hogy sajnálnia kellene, de az emlékek erősebbek voltak.

Jamie pizsamában, fürdés után. Sötét, nedves hajának az a kis csigája a feje tetején. Ahogy odakuporodik az ölébe a kedvenc könyvével, s már a mese vége előtt elalszik. Ő ül, karjában az alvó gyerek nehéz testével, tenyerében egyik apró, meztelen lábacskájával...

- Van mindened, amire szükséged van?

Nem hallotta, hogy Rachel visszajött. Pislogott és megrázta a fejét. - Nincs. - A levegő szaggatottan hagyta el a tüdejét. - Rád van szükségem.

Rachel azon nyomban ott termett, hozzásimult, s Gabe tudta, hogy ez a várakozás az ő számára is éppen olyan nehéz volt, mint neki. Benyúlt az ing alá, amit viselt, a bátyja inge alá, és megérintette alatta bársonyos bőrét. Ám ekkor Rachel kiszakította magát. Gabe-et hűvösség csapta meg, mikor ellépett tőle, de rájött, hogy Rachel az ajtót ment bezárni.

Hányszor csinálták ugyanezt Cherryvel? Zárták be a hálósoba ajtaját abban a régi georgiai tanyaházban, nehogy Jamie rájuk nyisson. A fájdalom visszatért.

Rachel a tenyerébe fogta az állát, halk suttogása imaként legyezgette az arcát. - Maradj velem, pajtás. Nekem is szükségem van rád.

Rachel mindig megértette. Gabe keze ismét megkereste meleg testét. Rachel tekergőzött, s rángatni kezdte róla a ruhát. Követelőző volt, türelmetlen, s ügyetlen mohósága annyira felizgatta Gabe-et, hogy alig tudott gondolkodni. A lábán maradt fél pár zokni kivételével pillanatokon belül meztelen volt.

Úgy ismerte Cherry testét, mint a sajátját. Tudta, hol szerette Cherry, ha megérintette, hogyan akarta, hogy simogassa. Rachel azonban még mindig rejtély volt a számára.

Lehámozta róla a bátyja ingét, szándékosan olyan durván, hogy néhány gomb bánja, nehogy Rachel ismét kísértésbe essen viselni. Aztán az ágyra lökte. Rachel azonnal átgördült rá. - Miből gondolod, hogy te vagy a főnök?

Gabe nevetett és Rachel két melle közé temette az ajkát. Rachel meglovagolta a csípőjét. Nem vette le a bugyiját, s most azzal kínoztta, hogy finoman dörzsölte rajta a nejlont előre-hátra, fel és le, nedves, selymes nyomot hagyva.

Amikor Gabe már nem bírta tovább, két marokra fogta a csípőjét és lehúzta magára. - Az előjátéknak vége, drágám.

Rachel mellbimbóját a férfi mellkasához nyomva előrehajolt. Haja szeplős vállára omlott, s ahogy egy tincs Gabe ajkára hullott, a hittérítő özvegye ördögi pillantást vetett rá. - Ki mondta?

Gabe felnyögött, becsúsztatta ujját Rachel bugyijába, és a saját fegyverét fordította ellene.

Ettől egy kicsit mindketten megvadultak, s mivel nem csaphattak zajt, a vágyuk annál jobban tombolt. Rachel a férfi mellkasába harapott, aztán a nyelvét szívta. Gabe rácsapott a fenekére, majd kifulladásig csókolta. Előbb az egyikük, aztán a másikuk került fölültre. Rachel ülőhelyzetbe húzta a férfit, és anélkül, hogy levetette volna a bugyiját, egyszerűen csak félrehúzva az ülepén, felnyársalta magát. Szenvedélyük vörösen izzó, zsigeri volt. Hihetetlenül borzongató. Még a szoba falai is izzadtak a szexualitástól.

Gabe gyűlött arra ébredni az éjszaka közepén, hogy Rachel visszament a saját ágyába.

Egy gondolat rága az agyát. Lehet, hogy feleségül kellene vennie. Kihúzná a bajból és biztonságban tudná. S mert vele akart lenni.

De nem szerette, nem úgy, mint Cherryt. S nem tudná felnevelni a fiát. Még nem. Soha nem.

Az álom elkerülte az éjszaka további részében, s hajnalban végül lemondott róla és letusolt. Tudta, hogy Rachel korán kelő, de még akkorra sem ébredt fel, mire felöltözött. Gabe mosolygott magában. Kimerítette.

A konyhában csend volt. Kinyitotta a hátsó ajtót és kilépett. Nosztalgia tört rá. Mintha visszament volna gyermekkorába.

A szüleik még tinédzserek voltak, amikor Cal és ő megszülettek. Az apja egyetemre járt, orvosira, mielőtt praxist nyitott Salvationben. Apai nagyszülei jómódúak voltak, s kínos helyzetbe hozta őket egyetlen fiúk kényszerházassága a lecsúszott Glide családba, de Gabe és testvérei imádták Glide nagyanyjukat, s annyi időt töltöttek Heartache Mountainon, amennyit a szüleik csak megengedtek nekik.

Eszébe jutott, hogyan rohant ki reggelente csapot-papot otthagyva, égve a vágytól, hogy elkezdődjék egy új nap, s Annie-nek fakanállal kellett megfenyegetnie, hogy előbb reggelizzen. Mihelyt befalta, rohant vissza, hogy megkeresse az állatokat, amik vártak rá: mókusok, mosómedvék, bűzös borzok, oposszumok és alkalmasint egy fekete medve. A

medvék ma már nem voltak olyan gyakoriak. A szelídesztenye-kéregrák kipusztította kedvenc eleségüket, s a makk, ami pótolta, nem bizonyult közel sem olyan biztos tápláléknak.

Hiányoztak. Hiányzott az állatokkal való foglalkozás. De most nem tudott ezzel törődni. Az autósmozit kellett vezetnie.

A gondolat leverte. Lelépett a lépcsőről és a régi kert felé fordult. Múlt nyáron az anyja és Cal felesége gondozták, amikor mindketten különköltöztek a férjüktől. Most újra elborította a gaz, de látta, hogy valaki - bizonyára Rachel, aki nem tudott megülni a fenekén -, elkezdte ki irtani.

Visítás, fülsiketítő kiáltás törte meg a reggeli csendet. A ház elülső része felől jött, s Gabe zakatoló szívvel került meg, attól félve, hogy ezúttal nem ússzák meg egy falfirkával.

Hirtelen megtorpant, mikor észrevette, hogy Edward áll egyedül az elülső tornác túlsó végében. Még pizsamában volt és a félelemtől dermedten bámult lent valamit, amit Gabe nem látott.

Odarohant, s azonnal észrevette, mitől sikoltott Edward akkorát. Egy apró sikló tekergőzött a ház falánál.

Három gyors lépéssel mellette termett. Átnyúlt a korláton, s elkapta a siklót, mielőtt elinalhatott volna.

Rachel rohant ki a bejárati ajtón. - Edward! Mi történt? Mi a... - Meglátta Gabe kezében a siklót.

A férfit idegesítette a kisfiú rettegése. - Csak egy kockás sikló. - Edward felé nyújtotta. - Látod azt a sárga foltot a hátán? Ebből tudod, hogy nem bánt. Rajta. Fogd meg!

Edward a fejét rázta és hátralépett. - Gyerünk - parancsolta Gabe. - Mondtam, hogy nem bánt.

Edward egyre hátrébb húzódott.

Rachel egy pillanat alatt a fia mellett termett, s babusgatta, ahogy szokta. - Semmi baj, kicsim. A kockás sikló barátságos. Rengeteg élt belőlük a farmon, ahol a mami felnőtt.

Kiegyenesedett és dühtől rideg pillantást vetett Gabe-re. Lenyúlt, kivette a férfi kezéből a siklót és átdobta a korláton. - Úgy. Elengedjük, hogy visszataláljon a családjához.

Gabe szemrehányóan nézett rá. Soha nem lesz Edwardból férfi, ha Rachel így védi mindentől. Jamie hároméves volt, amikor megtanította neki megkülönböztetni az ártalmatlan és a veszélyes siklókat, s Jamie szerette őket megfogni. A józan ész azt súgta, hogy nem mindegy, hogy egy gyerek siklókkal nő-e fel vagy sem, de az ő fia halott volt, s nem hallgatott a józan észre.

Edward az anyjához bújt. Rachel megpaskolta a fejét. - Mit szólnál egy kis reggelihez, ha már kidobott az ágy?

A kisfiú fejét anyja hasába fúrva bólintott, s Gabe alig tudta kivenni, mit mond. - Ethan tiszteletes azt mondta, hogy ma el kell mennem hittanra.

Rachel zavarba jött. - Talán majd máskor.

Gabe gondolatban elátkozta az öccsét, amiért beletette a bogarat a kisfiú fülébe. Meg sem fordult Ethan fejében, min menne keresztül Rachel, ha be kéne tenni a lábát egy istentiszteletre.

- Múlt vasárnap is ezt mondtad - panaszkodott Edward.
- Nyissunk ki egy új gabonapelyhet.
- El akarok ma menni. Gabe nem bírta hallgatni Edward vitatkozását. - Tedd, amit anyád mond.

Rachel a férfi felé pördült. Mondani akart valamit, de aztán becsukta a száját és belökdöste a fiát.

Gabe magukra hagyta őket és addig sétált az erdőben, míg meg nem találta a helyet, ahol az állatmenhelyét tartotta. Tíz-tizenegy éves lehetett, amikor csinált pár ketrecet, hogy meggyógyíthassa a sebzett állatokat, amiket ő vagy a barátai éppen találtak. Visszagondolva elcsodálkozott, mennyit meg tudott menteni.

Az emléktől csak elszomorodott. Most még az állatok közelségét sem bírta elviselni. Más élőlényeket meg tudott gyógyítani, csak önmagát nem.

Mivel még nem volt felkészülve, hogy találkozzon Rachellel vagy Edwarddal, bement a városba, ahol elvitt egy kávé a McDonald'sból. Utána Ethan templomához hajtott és leparkolt a szokásos helyén, egy háztömbnyivel arrébb. Az elmúlt néhány vasárnap elment az istentiszteletre, mindig hátul ült, későn érkezett és korán távozott, hogy ne kelljen beszélgetnie senkivel.

Rachel hátat fordított Istennek, de ő erre soha nem lett volna képes. A hite nem volt olyan erős, mint az öccséé, s nem is talált benne gyógyírt. De valamit érzett, és ezt valamit nem engedhette el.

Annak ellenére, hogy most haragudott Ethanre, szerette hallgatni a prédikációit. Ő Istennek nem az a fajta bosszantóan becsületes szolgálja volt, aki dörgedelmes hangon hirdetett bűnbocsánatot és úgy tett, mintha ő lenne a mennyország egyedüli szócsöve. Ethan türelmet és megbocsátást, igazságot és könyörületet prédikált - mindent, amit Racheltől megtagadott, döbbszent rá Gabe. Nem értette, az öccse soha nem volt képmutató.

A hívekre pillantott és látta, hogy nem ő az egyedüli későn jövő. Kristy Brown surrant be az utolsó sorba a gyónási ima után. Nagyon rövid szoknyás sárga ruhát viselt, kihívó arckifejezésével voltaképpen még hergelte is az embereket, hogy merjenek valamit szólni. Gabe elmosolyodott magában. Mint mindenki más Salvation-ben, eddig észre sem vette Ethan titkárnőjét, csak ha szívességet akart kérni tőle. Kristy most azonban olyan erővé vált, akivel számolni kellett.

A mise után Cal házához hajtott és felhívta a bátyját, hogy közölje, egy időre kiköltözik. Amikor Cal meghallotta, hogy miért, majd felrobbant.

- Összeköltözől Snopes özvegyével? Ethan említette, hogy összeszűrted vele a levelet, de nem hittem neki. Most meg azt mondd, hogy vele akarsz lakni?

- Nem egészen - felelte Gabe, noha ez nem teljesen volt igaz. - Rachel céltáblává vált, s azt hiszem, veszélyben van.

- Akkor bízd Odellre a dolgot.

Gabe kis cincogó egérhangú sikítást hallott a háttérben, az unokahúgáét. Rosie gyönyörű baba volt, tel huncutsággal, s máris égett a vágytól, hogy próbálgass a szárnyait. Fájdalom döfött a mellkasába.

- Nézd, Gabe. Beszéltem Ethannel. Tudom, hogy mindig megesett a szíved a sebzett állatokon, de ez a sebzett állat egy csörgőkígyó. Bárki, aki öt percet tölt veled, megmondhatja, hogy könnyű pénzt kicsikarni tőled és. Héé!

- Gabe? - vette át a sógornője. Bár Gabe csak párszor találkozott dr. Jane Darlington Bonnerrel, azonnal megkedvelte. Okos volt, öntudatos és tisztességes, pontosan olyan, amilyenre Calnak szüksége volt azok után, hogy sportot űzött a fiatal, buta lányokkal való randevúztatásból.

- Ne hallgass rá, Gabe! - mondta Jane. - Ethanre se hallgass. Én kedvelem Snopes özvegyét.

Gabe kötelességének érezte rámutatni a nyilvánvalóra. - Ezt örömmel hallom, de szerintem nem is találkoztál vele, vagy tévedek?

- Nem - felelte sógornője az ő elég-az-ostobaság hangján. - De ott laktam a borzalmas házában. Amik Callal gondjaink voltak... tudom, hogy hülyén hangzik, de akárhányszor beléptem a szobájába vagy a gyermekszobába, furcsamód úgy éreztem, mintha lelki társak lennénk. A ház többi részéből gonoszság áradt, ebből a két szobából pedig jóság. Mindig is az volt a véleményem, hogy belőle fakadt.

Gabe a bátyja kétkedő, harsány kacagását hallotta háttérben.

Elmosolyodott. - Nem hiszem, hogy lenne még valaki, aki Rachelnél messzebb állna egy szenttől, Jane. D igazad van. Jó ember, és nehéz időket élt át. Próbáld meg egy időre levakarni rólam a bátyámat, rendben?

- Mindent el fogok követni. Sok szerencsét, Gabe!

Elintézett még pár hívást, köztük Odell Hatcherrel, aztán összepakolta a hűtőszekrényből a romlandókat és visszament Heartache Mountainre. Kora délután volt, amikor leparkolt a garázs mellett. A ház ablakai kitarva, a bejárati ajtó nyitva, de Rachel és Edward sehol.

Bevitte a konyhába az élelmiszereket és bepakolta a hűtőbe. Amikor megfordult, látta, hogy a kislány ott áll a hátsó ajtóban. Olyan halkán jött be, hogy nem is hallotta.

Eszébe jutott, hogyan rontott be Jamie hatalmas, régi, zegzugos észak-georgiai tanyaházukba, ajtókat csapkodva, lábdobogva, általában torka szakadtából kiáltozva, hogy különleges földigilisztát talált, vagy meg kell javítani egy eltört játékát.

- Anyád kint van?

Edward a földet nézte.

- Kérlek, válaszolj, Edward - mondta Gabe halkán.

- Igen - morogta a kislány.

- Igen, mi?

Edward válla megdermedt. Nem nézett fel.

A gyereket meg kell edzeni, ez kétségtelen, a saját érdekében. Kényszerítette magát, hogy halkán és türelmesen beszéljen. - Nézz rám!

Edward lassan felemelte a fejét.

- Amikor velem beszélsz, Edward, mondd azt, hogy „igen, uram, nem, uram”. Ha anyáddal, Kristyvel vagy egy másik hölgyel, „igen, asszonyom, nem asszonyom”. Most már Észak-Karolinában élsz, s itt így beszélnek az udvarias gyerekek. Megértetted?

- Aha.

- Edward. - Gabe hangja figyelmeztető volt.

- Az én nevem nem Edward.

- Anyád így hív.

- Mert neki szabad - durcáskodott a kisfiú. - Neked nem.

- Hogy szólítsalak?

Edward tétozott, aztán azt morogta: - Chip.

- Chip?

- Nem szeretem az Edwardot. Azt akarom, hogy mindenki Chipnek szólítson.

Gabe fontolóra vette, hogy elmagyarázza a gyereknek a Chip Stone talán nem a legjobb névválasztás, de aztán elvetette az ötletet. Mindig is jól kijött a gyerekekkel, csak Edwarddal nem. Ő túl furcsa volt.

- Megtaláltad a spárgát, Edward?

A hátsó ajtó kinyílt, s Rachel lépett be. Piszkos kezéből és maszatos arcából ítélve a kertben dolgozott. Pillantása azonnal a fiúra siklott, mintha attól félt volna, hogy Gabe hüvelykcsuklójával kínozza, amikor ő nem látja. A viselkedése büntudatot ébresztett benne, s Gabe-nek nem tetszett a dolog.

- Edward?

A kisfiú odament a régi kredenchez, két kézzel kirángatta a bal fiókot, s kivette a spárgát, ami azóta ott volt ilyen-olyan formában, amióta Gabe az esztétusztudta.

- Tedd a vödör mellé, amit használtam, rendben?

Edward bólintott, aztán tétova pillantást vetett Gabre. - Igen, asszonyom.

Rachel fürkészően nézte. Edward kiment a hátsó ajtón.

- Miért szólítod Edwardnak? - kérdezte Gabe, mielőtt Rachel rápiríthatott volna a reggel történetek miatt a kockás siklóval.

- Így hívták a nagyapámat. Nagyanyám a lelkemre kötötte, hogy róla nevezzem el az elsőszülött fiamat.

- Nem tudnád Ednek vagy valahogy másképp szólítani? Eddie-nek? Senki nem szólít Edwardnak egy kisgyereket.

- Elnézést. Úgy látszik elfelejtettem... Pontosan mi tartozik rád ebből?

- Csak arról van szó, hogy nem szereti a nevét. Azt mondta, Chipnek kell szólítanom.

Sötétzöld viharfelhők gyülekeztek Rachel szemében. - Biztos vagy benne, hogy nem te mondtad neki, hogy valami baj van a nevével? Lehet, hogy te mondtad neki, hogy szólítsa magát Chipnek.

- Nem.

Rachel előrerontott, ujja pisztolyként mutatott Gabe mellkasára. - Hagyd békén a fiamat! - Puff! - És soha többé ne merészelj beleavatkozni a dolgainkba, ahogy ma reggel! - Puff! Puff!

Rachel nem volt az a fajta, aki megrágja minden szavát, s folytatta a kioktatást. - Kegyetlenül viselkedtél Edwarddal, és ezt nem tűröm. Ha még egyszer ilyesmivel próbálsz ki, költözhetsz ki azonnal.

Gabe úgy érezte, sarokba szorult, Rachelnek ugyanis igaza volt. - Ha elfelejtetted volna, ez az én házam. - Az anyjádé. Legalábbis.

- Nem felejtettem el semmit.

Gabe periférikus látómezejében magára vonta valami a figyelmét. Elnézett Rachel válla mellett, s látta, hogy Edward ott áll a szűnyoghálós ajtónál és nézi, ahogy veszekednek.

Gabe még a szűnyoghálón át is megérezte éberségét, mintha Edward az anyját védte volna.

- Komolyan beszélek, Gabe. Hagyd békén Edwardot!

Gabe nem szólt semmit, csak elnézett mellette az ajtó felé. Edward észrevette, hogy rajtakapták, és eltűnt.

Gabe-nek elment a kedve a vitától a Rachel szájaszegletében megjelenő feszült ráncok láttán. Legszívesebben visszavinné a hálósobába, hogy újrakezddék. Nem tudott betelni vele. De nem voltak egyedül...

Elővette a farzsebéből a téglalap alakúra hajtott papírlapot és kinyitotta. Békepipa volt azért, ami reggel történt, de Rachelnek nem kellett tudnia. - Odell megadta mindenkinek a nevét, aki aznap este, amikor G. Dwayne megszökött, a felszállóhelyen volt.

Rachel rosszkedve elpárolgott. - Ó, Gabe, köszönöm! - Kikapta a férfi kezéből a listát és leült a konyhaasztalhoz. - Biztos, hogy jó? Csak tíz név szerepel rajta. Mintha százan lettek volna.

- Négyen a seriff irodájából és Salvation teljes rendőri ereje. Ennyi.

Rachel éppen elkezdte tüzetesebben megvizsgálni a listát, amikor meghallották, hogy egy autó közeledik. Gabe Rachel előtt ért a nappaliba, s megkönnyebbülten látta, hogy Kristy száll ki a Hondájából. Vadítóan festet a khakiszínű sortban és a testhez simuló zöld topban.

Rachel az üdvözlésére sietett. Edward a ház mellől rohant előre és vetette magát Kristy karjába. - Visszajöttél!

- Mondtam, hogy visszajövök. - Kristy lehajolt és egy csókot nyomott a kisfiú feje búbjára. - Ma már eleget dolgoztam, úgyhogy átjöttem megkérdezni, nincs-e kedved eljönni velem délután a malacsütésre.

- Váó! Mehetek, mami? Mehetek?

- Persze. De előbb mosakodj meg.

Gabe visszament a konyhába, és éppen Rachel pocsék kávéjából töltött magának egy csészével, amikor a két nő belépett.

- De mire kell neked Dwayne Bibliája? Mit...? - Kristynek elakadt a hangja, amikor megpillantotta Gabe-et. A férfi tudta, hogy Kristy nem szívesen hagyta magára Rachelt, s megnyugvást fedezett fel az arcán. - Szia Gabe.

- Kristy.

- Edward miatt - felelte Rachel, s kerülte a férfi tekintetét. - Családi örökség.

Úgy, gondolta Gabe. Rachel még Kristynek sem akarta megmondani az igazat. Ő volt az egyetlen, aki tudta. Kristy leült az asztalhoz és a listát tanulmányozta.

- Az egyikük aznap éjjel lophatta el, amikor elkobozták az autót. - Rachel felkapta a csészét, amibe épp most töltött magának kávé a férfi és belekortyolt. Gabe nem tudta megmagyarázni, de jó érzéssel töltötte el, hogy Rachel számított rá. Manapság ő volt az egyetlen, aki valamit is várt tőle.

Kristy elgondolkodva nézte a listát. - Pete Moore nem. Évek óta nem jár templomba.

Rachel a mosogatónak dőlt és két tenyerébe fogta a csészét. - Nem biztos, hogy vallási okokból tette, aki ellopta. Nagyon is lehetséges, hogy mint könyvritkaságra fájt a foga.

Kristy végül teljesen kizárt hat nevet, és közölte, hogy a másik négy is fölöttebb valószínűtlen, de Rachel nem hagyta magát elkedvetleníteni. - Kezdem velük, de ha nem jutok semmire, beszélek a többivel is.

Edward viharzott be a konyhába. - Tiszta vagyok! Mehetünk, Kristy? Egy igazi malac lesz?

Miközben Rachel odament, hogy ellenőrizze Edward kezét, Gabe fogta a kávécsészét, amit otthagyt, és kísért vele a hátsó teraszra. Pár perc múlva hallotta, hogy Kristy elhajt. Ismét csend borult Heartache Mountainre. A délután hátralévő részére csak az övük, kettejüké a ház. Forróság öntötte el az ereit. Isten áldja meg Kristy Brownt.

Egy pillanatra behunyta a szemét, szégyellte magát, hogy ennyire kívánja Rachelt, amikor nem is szereti. Nem szeretheti. Nem működött benne az a rész. De szeretett vele lenni. Megnyugtatta.

A szúnyoghálós ajtó bevágódott mögötte. Rachel fel fordult, s megpillantván tekintetében az eltökéltséget, várakozásteljes izgalom kihunyt benne.

- Induljunk, Gabe. Most azonnal keressük meg azt Bibliát.

A férfi már éppen vitába akart vele szállni, de aztán feladta. Mi értelme lett volna? Rachel már elhatározta magát.

15.

- Csak az időnkét pocskoltuk megint - mondta Gabe, miközben becsukta a teherautó ajtaját. A kocsiban bensejében forróság uralkodott, a biztonsági öv égte Rachelt, ahogy bekötötte, különleges alkalmakra tartogatott, szögletes nyakú, fekete és narancssárga danaida pillangókkal díszített sárga pamutruhájának szövetén át. - Már csak egy név maradt, ahová el kell mennünk.

- Inkább együnk. Jólesne egy hamburger.

- Esküszöm, gilisztás vagy. Alig egy órája, hogy ettünk.

- Megint éhes vagyok. Különbözően is, Rick Nageltől sem fogunk többet megtudni, mint amennyit most megtudtunk. Az, hogy ötödikben lemásolta Kristy földrajz dolgozatát, még nem jelenti azt, hogy gyanúsított.

- Bízom Kristy megérzéseiben.

Kavicsok csikorogtak a kerekek alatt, mikor Gabe kitolatott Warren Roy rövid kocsifelhajtójáról. Rachel nézte, ahogy felpöccinti a légkondicionálót. Közben egyszerre nézett rá elnézően és bosszúsan. Gabe szerint hiába törte magát, s talán igaza is volt. A meglátogatott első két férfi kifejezéstelen arca meggyőzte Rachelt, hogy egyiküknek sincs halvány fogalmuk sem, hogy miről beszél. De valahol lennie kellett a Bibliának.

Valami nem hagyta nyugodni, mióta először látta a listát, s ismét elővette a papírt, hogy átnézzék. Bill Keck. Frank Keegan... Phil Dennis... Kirk DeMerchant... Egyiküket sem ismerte.

Dennis. Odakapta a szemét. - Phil Dennis? Rokona Carolnak?

- A sógora. Miért?

Rachel ujjával a papírra bökött. - Ott volt azon az éjszakán.

- Akkor nincs szerencséd. Hallottam, hogy pár évvel ezelőtt nyugatra költözött, így ha ő vitte el a Bibliát, arra kereszteset vethetsz.

- Kivéve, ha odaadta Carolnak.

- Miért tette volna?

- Carol kitartott Dwayne mellett. Még most is hisz benne, az a Biblia pedig sokat jelenthet neki. Lehet, hogy a sógora tudta, és azért vette el.

- Vagy nem.

- Tudod, lehetnél egy kicsit bizakodóbb is.

- Olyan bizakodó vagyok, amilyen csak tudok.

A férfi viselkedése idegesítette Rachelt, de legalább vele tartott. Gabe arcélét tanulmányozta, kemény vonásait, erős állát, s arra gondolt, mond neki egy kipp-kopp tréfát, hogy láthassa, amint az arca ellágyul, ha mosolyog. Kimerültség költözött belé, sóvárgás a férfi után, ami nem múlt el. Szerette volna megmondani neki, hogy forduljon vissza és hajtson

egyenesen Heartache Mountainra, de nem tehetette, ezért inkább elterelte a figyelmét azzal, hogy összehajtogatta a papírt. - Carollal akarok beszélni.

Várta, hogy Gabe tiltakozzon. De a férfi csak sóhajtott. - Biztos, hogy nem kérsz hamburgert?

- Ha még egy hamburgert megeszek, úgy fogok bőgni, mint egy tehén. Kérlek, Gabe. Vigyél el Carolhoz.

- Fogadni mernék, hogy alapító tagja a rajongói klubodnak - zsörtölődött a férfi.

- Ühüm. - Szükségtelen volt Gabe orrára kötni, pontosan mennyire gyűlöli Carol.

Carol egy háromszög alakú telken álló, két szimmetrikusan ültetett juharfára néző, fehér, gyarmati időkbeli házban lakott. A williamsburgi kékre festett bejárati ajtó mellett, melyen sárga selyemvirágokkal díszített venyigekoszorú függött, két egyforma, lila és rózsaszín petúniákkal teli vörösfenyő virágláda állt. Rachel Gabe elé lépett és megacélozta magát a találkozásra, ami csakis kellemetlen lehetett, de mielőtt megnyomhatta volna a csengőt, az ajtó kinyílt és két tinédzser fiú rontott ki rajta Bobby Dennis kíséretében.

Majdnem egy hónap telt el azóta, hogy Rachel találkozott vele és az anyjával az élelmiszerboltban, de ahogy a fiú meglátta, az arcát most is ugyanaz a gyűlölet keményítette meg. - Mit akar?

Gabe megfeszült mellette.

- Beszélni szeretnék anyáddal - mondta gyorsan Rachel.

Bobby elvette a cigarettát, amit a jobbján álló vörös hajú fiú épp most gyújtott meg, szívott egy slukkot, aztán visszaadta. - Nincs itt.

Rachelt kirázta a hideg a gondolatra, hogy mi lenne, ha Edward ilyen serdülővé válna. - Tudod, mikor jön vissza?

A fiú a vállát rángatta. - Anyám szart se mond nekem.

- Vigyázz a szádra! - figyelmeztette Gabe halk, már-már színtelen hangon, amitől a hideg futkározott Rachel hátán. Bár a férfi nyíltan semmilyen fenyegető mozdulatot nem tett, mégis félelmet keltően magasodott a bárdolatlan tinédzserek fölé, s a Dennis fiú az egyik petúniáscserepet kezdte tanulmányozni.

Vörös hajú barátja, akitől a cigarettát elvette, idegesen toporgott. - A mai malacsütésen segédkeznék anyámmal.

Gabe ajka alig mozgott. - Nocsak.

A vörös hajú méretes ádámcsutkája fel-le liftezett a torkában. - Később mi is odamegyünk. Adjunk át valami üzenetet?

Rachel úgy döntött, közbeavatkozik, mielőtt szegény kölyök lenyeli a cigarettáját. - Majd megkeressük. Kösz.

- Semmirekellők - mondta Gabe, miközben visszamentek a teherautóhoz. Amint beültek, Rachelhöz fordult. - Nem mészs el arra a malacsütésre.

- Tudod, Bonner, anélkül is épp elég nehéz megtalálni a Bibliát, hogy te lépten-nyomon akadékoskodj.

- Abban a pillanatban, ahogy az emberek meglátnak, megkötöznek és feltűznek a nyársra a malac mellé.

- Ha nincs hozzá merszed, csak tegyél ki. Kristyvel majd hazamegyek.

Gabe egy gyors, ideges mozdulattal hátramenetbe kapcsolta a teherautót és kitolatott az utcára. - Egész délután csak a miénk a ház. A kettőnké. De kihasználjuk? A frászt!

- Ne csinálj úgy, mint egy kanos tinédzser!

- Kanos tinédzsernek érzem magam.

- Igen? - mosolygott Rachel. - Én is.

Gabe megállította a kocsit az út kellős közepén, áthajolt az ülésen és megcsókolta, épp csak súrolta Rache száját, édesen, futólag. Az érzékiség gombolyagja kibomlott Rachelben.

- Biztos, hogy nem gondoltad meg magad a malac sütéssel kapcsolatban? - A férfi felkőnyökölt az ülés hát támlájára és olyan pajkos arckifejezéssel nézett rá, hogy Rachel elnevette magát.

- Szívesen meggondolnám magam, de nem fogom. Még ezt az egy kitérőt, Gabe. Beszélék Carol Dennissel.

- Miért gondolom, hogy ez nem lesz ilyen egyszerű? - Gabe rezignált arccal a város felé vette az irányt.

A malacsütést a Memorial Park, a város legnagyobb közterülete melletti sportpályán rendezték. Magában a parkban zöld fémpadok sorakoztak nebáncsvirággal és gólyahírrel teli, gondosan elrendezett virágágyások között. Mögötte a sportpálya a déli napon főtt, védelmet csupán a sátrak és a vászontetők árnyéka nyújtott, amiket a civilszervezetek állítottak, hogy adományokat gyűjtsenek az évente megrendezésre kerülő malacsütésen. Faszén és sült hús illata szállt a levegőben.

Rachel szinte azonnal észrevette Edwardot és Ethant, akik egy countryzenét játszó együttes kis pavilonja mellett álltak. Edward rózsaszín vattacukorfelhőt majsolt anélkül, hogy levette volna szemét a zenészekről, Ethan azonban a húsz lépésnyire álló büfésátor felé sandítgatott. Rachel követte a tekintetét, s Kristyt pillantotta meg egy hirtelenszőke fiatalember társaságában, aki, úgy tűnt, mindent elkövetett, hogy lenyűgözze.

Ethan a homlokát ráncolta. Napfényben csillogó szőke hajával Rachelt egy morózus fiatal istenre emlékeztette. Úgy kell neki, gondolta, amiért olyan sekélyes.

Miközben Gabe-bel elvegyültek a tömegben, érezte magán az emberek tekintetét. Csak a floridai nyugdíjasokat hagyta hidegen, hogy a hírhedt Snopes özvegy csatlakozott a soraikhoz.

Edward felé fordult, mintha Rachelben anyai távirányító működött volna. - Mami!

A kisfiú egyik kezében a vattacukrot, a másikban Táltost lóbálva repült felé. Ragacsos szája széles mosolyra húzódott. Olyan boldognak, olyan egészségesnek látszott. Rachel szemét könnyek égették. Köszönöm, Istenem. A hálaadás gépiesen jött, de elhessegette, mikor Edward nekiszaladt a lábának. Isten nem létezett.

- Ethan atya vett nekem vattacukrot! - kiáltotta Edward, annyira az anyjára figyelve, hogy észre sem vette Gabe-et, aki pár lépésnyire mögötte állt. - Kristytől pedig kaptam egy hot dogot, mert majdnem sírtam, amikor megláttam a malacot. - Megnyúlt az arca. - Nem tehetek róla, mamí. Halott, kivágták a szemét és... megölték és megsütötték a tűzön.

Edward ismét vesztett az ártatlanságából a felnőtté válás útján. Rachel hüvelykujjával letörölte az arcáról egy ketchupos foltot. - Ezért hívják malacsütésnek, pajti.

Edward megrázta a fejét. - Soha többé nem eszem malacot.

Rachel úgy döntött, nem említi meg, miből lehet a hot-dog.

- Kristy vett nekem egy léggömböt, piros volt, de durrant és... - Edward észrevette Gabe-et és elhallgatott. Rachel nézte, ahogy a nyúl mellső lábait az álla alá húzva, magához szorítja Táltost. Szinte tapintható volt a visszahúzódása, s Rachelnek eszébe jutott a visszataszító jelenet a tornácon a siklóval. Néha úgy érezte, megérti Gabe-et, de ez a ma reggeli kérges szívű viselkedése bebizonyította, mennyire nem ismeri.

Ethan lépett oda hozzájuk, majd miután kurtán bólintott Rachel felé, tüntetőleg átnézve rajta, beszélgetésbe elegyedett a bátyjával. Nyilvánvalóan nem Rachel volt az egyetlen, aki mellőzve érezte magát. A szeme sarkában valami mozgást érzékelt, s éppen időben nézett le, hogy lássa, amint Edward Gabe cipőjére ejti a vattacukorját.

Gabe elrántotta a lábát, de túl késő volt. Felháborodottan felkiáltott, amint a ragacsos rózsaszínű massa beborította a barna bőrt.

- Véletlen volt - mondta sietve Rachel.

- Nem hiszem. - Gabe Edwardra nézett, aki állta a tekintetét. Pillantása elsötétült a haragtól. Edward tekintete viszont azonnal elárulta Rachelnek, hogy egyáltalán nem véletlen volt. Ki akarta sajátítani Ethant, s Gabe-et hibáztatta, amiért elvonta az öccse figyelmét.

Rachel papír zsebkendő után kutatott régi vászontáskájában, de csak vécépapírt talált, amit spórolásképpen helyette használt. Elővett egy szépen összehajtogatott csíkot és a férfinak nyújtotta, hogy letörölje a cipőjét.

Ethan megsimogatta a kisfiú haját. - Máskor légy óvatosabb, Edward.

Edward Gabe-ről Ethanre nézett. - Chipnek hívnak.

Ethan mosolygott. - Chip?

Edward lehajtott fejjel bólintott.

Rachel dühös pillantást vetett Gabe-re. Nem tudta, miért, de az ő hibája volt. - Ne légy neveltséges. A te neved Edward, és büszkének kellene rá lenned. Emlékszel, mit meséltem a nagyapádról? Őt is így hívták.

- Az Edward hülye név. Senkit nem hívnak így. Ethan megnyugtatóan megszorította Edward vállát, aztán a bátyjára pillantott. - Hamarosan kezdődik a röplabdameccs. Menjünk játszani.

- Te csak menj. Nekünk meg kell keresnünk valakit Rachellel.

Ethan nem örült. - Igazán nem hiszem, hogy ez jó ötlet.

- Ne aggódj, rendben?

Egy izom rángatózott Ethan állán. Rachel tudta, hogy Ethan legszívesebben csípős megjegyzéseket tett volna rá, de a nyílt ellenségeskedés nem volt a kenyerre. Ujjai bütykével megdörzsölte Edward feje búbját. - Viszlát később, cimbora.

Edward mélységesen boldogtalannak látszott, mikor Ethan elment. Az, hogy el kellett válnia a férfitől, akit bálványozott, tönkretette az egész napját.

Rachel kézen fogta. - Attól tartok, hogy a vattacukrod már ehetetlen. Kérsz egy másikat?

Gabe a zsebébe süllyesztette mindkét kezét, s morcos arckifejezése láttán könnyű volt olvasni a gondolataiban. Úgy vélte, Rachelnek inkább meg kellene büntetnie Edwardot, amiért szándékosan a cipőjére ejtette a vattacukrot ahelyett, hogy megjutalmazná, de Gabe nem tudta, min megy keresztül a fiú.

- Nem - suttogta Edward.

Ekkor Kristy lépett oda hozzájuk. Arca piros volt, szeme izgatottan csillogott. - Nem fogjátok elhinni, randim lesz ma este. Mike Reedy meghívott vacsorázni. Évek óta ismerem, de... hihetetlen, de igent mondtam. Kristy alighogy elújságolta a hírt, máris ráncolni kezdte a homlokát, ahogy a bizonytalanság beköltözött az izgatottságába. - Nem kellett volna. Olyan ideges leszek, hogy egy szót sem fogok tudni kinyögni.

Mielőtt Rachel megpróbálhatta volna megnyugtatni, Gabe átkarolta a vállát és egy röpké pillanatra megölelte. - Ez benned a legjobb, Kristy. A férfiak szeretnek beszélni, te pedig jó hallgatóság vagy.

- Tényleg?

- Mike remek fickó. Nagyon jól fogjátok érezni magatokat. Csak ne hagyd, hogy túl elszemtelenedjen az első randevún.

Kristy felnézett rá, aztán elpirult. - Mintha bárki szemtelenkedni akarna velem.

- Pontosan emiatt a felfogás miatt nem védekeztek ti nők, aztán teherbe estek.

Kristy nevetett, s még pár percig elbeszélgettek hármasan, mielőtt kimentette magát és elment megnézni a templom fehér elefánt standját. Rachelnek nem kerülte el a figyelmét, hogy Kristy előbb megvárta, amíg Ethan távozik, s csak utána sietett oda.

- Haza akarok menni. - Edward durcás és szomorú volt.

- Még nem, drágám. Előbb meg kell keresnem valakit. - Rachel Gabe és Edward közé állt, s elindult a hívők felé.

Elhaladtak a Rotary által felállított hatalmas faszenes grill mellett, ahol főtt kukoricát sütöttek nyárson, majd az Art Guild pattogatott kukoricát árusító kocsija mellett.

- Gabe! - Egy sovány, bozontos hajú férfi, aki a Humane Societynek korteskedett, lépett ki az asztala mögül.

- Szevasz, Carl. - Gabe odament hozzá, de Rachel érezte, hogy vonakodva. Követték a férfit Edwarddal.

Carl kíváncsian, de nem különösebben ellenségesen nézett rá, amiből Rachel tudta, hogy nem állt kapcsolatban a Megváltás Templomával. A két férfi előbb udvariaskodott egymással, aztán Carl a lényegre tért.

- Nagy hasznát vennénk egy állatorvosnak a menhelyen, Gabe. A múlt héten egy kétéves dobermannunk pusztult el felfűvódásban, mert Ted Hartley nem ért ki időben Brevardból.

- Sajnálom, Carl, de nincs engedélyem Észak-Karolinában.

- Azt hiszem, a dobermann nem törődött volna a papírokkal.

Gabe vállat vont. - Lehet, hogy egyébként sem tudtam volna megmenteni.

- Tudom, de megpróbálhattad volna. Szükségünk van egy helyi állatorvosra. Mindig is az volt a véleményem, hogy szégyen, gyalázat, hogy nem tértél vissza Salvation-be praktizálni.

Gabe szándékosan témát váltott. - Péntek este nyílik az autósmozim. Lesz tűzijáték, a belépő ingyenes. Remélem, eljössz a családdal.

- Nem felejttem el.

Továbbmentek, s egy pólókat árusító asztal melle haladtak el, ahol izomsorvadásos betegeknek gyűjtötte... A lökdösődő tömegben Edward keze kicsúszott a Racheléből.

Valaki nekiment hátulról, ő pedig nekiesett Gabe-nek. A férfi elkapta a karját, hogy megtámogassa. Rachel körülnézett, de semmi gyanúsat nem látott.

Edward mellette maradt, de nem fogta meg a kezét. Mintha a lehető legtávolabb akart volna kerülni Gabetől. Rachel süteményekkel teli asztalt pillantott meg maguk előtt, mögötte Carol Dennis éppen egy tálca cukormázzal bevont csokis szeletet pakolt ki.

- Ott van.

- Emlékszem Carolra fiatalabb korában - mond Gabe. - Kedves lány volt, mielőtt olyan vallásos lett.

- Furcsa, nem, hogy mit tesz az emberekkel a vallás?

- Szerintem az a furcsa, mit tesznek az emberek a vallással.

Carol felnézett. Keze megállt a Saran Wrap dobozokon, amit tartott, s Rachel a régi vádakát pillantotta meg szemében. Tudta, milyen bántó tudott lenni Carol, s a kívánta, bárcsak Edward ne lenne vele. A kisfiú legalább hátramaradt.

Ahogy közelebb ért Gabe-bel, megállapította, hogy Carolon minden túl éles. A fehér bőre és feketére festett haja közötti kontraszt törékeny benyomást kölcsönzött neki. Kiugró pofacsontjai, hegyes álla megnyújtották amúgy is hosszúrkás arcát, rövid, szárkás frizurája túl szigorú volt ahhoz, hogy bizalomgerjesztő látványt nyújtson. Sovány volt és görcsös, mintha kilúgoztak volna belőle minden lágyaságot. Rachelnek eszébe jut Carol mogorva tinédzser fia, és mindkettőjük iránt elfogta a sajnálat.

- Szia, Carol.

- Mit keresel itt?

- Beszélnem kell veled.

Carol Gabe-re pillantott, s Rachel érezte, hogy elbizonytalanodik. Bizonyára részvétet érzett a férfi iránt, de képtelen volt megbocsátani neki, hogy lepaktált az ellenséggel.

- Fogalmam sincs, miről beszélhetnénk. - Carol arcvonásai kissé megenyhültek, mikor Edward kilépett Rachel mögül és mellé állt. - Szia, Edward. Kérsz egy süteményt? Azt hiszem, van itt egy tartalékban.

Carol felemelt egy fehér műanyatálcát. Edward átvizsgálta a tartalmát, s kiválasztott egy piros reszeléssel megszórt édes süteményt. - Köszönöm.

Rachel nagy levegőt vett és belevágott. - Keresek valamit, ami talán nálad van.

- Ó.

- Dwayne Bibliáját.

Meglepődés suhant át Carol rókaszerű vonásain, majd óvatosság váltotta fel. Rachel izgatott lett.

- Miből gondolod, hogy nálam van?

- Tudom, hogy fontos volt neked Dwayne. Szerintem a sógorod vette el azon az estén, amikor Dwayne ellen letartóztatási parancsot adtak ki, és eljuttatta hozzád.

- Azzal vádolsz, hogy elloptam?

Rachel tudta, hogy meg kell válogatnia a szavait. - Nem. Biztos vagyok benne, hogy meg akartad óvni, s nagyon hálás vagyok érte. De most már szeretném visszakapni.

- Te vagy az utolsó, aki megérdemli Dwayne Bibliáját.

Rachel tévázott. - Nem nekem kell, Edwardnak. Nem maradt semmije az apjától, neki szánom. - Ez legalább igaz volt.

Rachel lélegzet-visszafojtva várt. Carol lenézett Edwardra, akinek a szája körbe csupa piros reszelék volt.

Nyilvánvalóan lekenyerezték a süteménnyel, mert mosolygott.

Carol az ajkába harapott. Nem nézett Rachelre, csak Edwardra. - Igen. Így van. Nálam van a Biblia. A rendőrségnél csak elkallódott volna a raktárban, nem engedhettem. Nem mindig vigyáznak a dolgokra.

Rachel szerette volna megfogni Gabe-et és addig forogni vele körbe-körbe, amíg el nem szédül. De nyugalmat kényszerített magára. - Köszönöm, hogy megmentetted.

Carol ráripakodott. - Ne hálálkodj! Dwayne-ért tettem, nem érted.

- Megértem. - Rachelnek úgy kellett kierőszakolni magából a szavakat. - Tudom, hogy Dwayne nagyra értékelné.

Carol elfordult, mintha nem bírna tovább Rachel közelében lenni.

- Talán később beugorhatnánk érte. - Rachel nem akart tolakodó lenni, de amilyen gyorsan csak lehetett, meg akarta kaparintani a Bibliát.

- Nem. Majd odaadom Ethannek.

- Mikor?

Nem kellett volna kimutatnia a türelmetlenségét, mert kiszolgáltatott helyzetbe került, amit Carol szemmel láthatóan élvezett. - Ethan hétfőn szabadnapos. Kedden valamikor majd beviszem a templomi irodájába.

Rachel nem bírta keddig várni, s már éppen tiltakozni akart, amikor Gabe megelőzte. - Az remek lesz, Carol. Ráér. Majd szólok Ethannek, hogy számíton rád.

Vasmarokként szorította Rachel karját, s bevezette tömegbe. - Ha nem fogod vissza magad, soha többé nem látod azt a Bibliát.

Rachel hátranézett, hogy Edward nem maradt-e le. - Ki nem állhatom ezt a nőt. Szándékosan kínoz.

- Pár nap nem számít. Menjünk, együnk valamit.
- Te soha nem tudsz másra gondolni, csak a hasadra?

Gabe becsúsztatta hüvelykujját Rachel danaida pillangókkal díszített ruhájának rövid ujja alá és megsimogatta a karját. - Időről időre más testrészem hívja fel magára a figyelmemet.

Rachel libabőrös lett. Ugyanakkor azt kívánta, bárcsak valami tartósabbat érezne iránta a férfi a szexuális vonzalomnál. - Te fizetsz?

Gabe jól mulatott. - Én fizetek.

Rachel hátranézett a válla felett. - Gyere, Edward. Elmegyünk enni.

- Nem vagyok éhes.
- Szereted a görögdinnyét. Veszek neked egy szeletet. Ahogy a büfésátor felé sétáltak, Gabe hallotta, ahogy a kisfiú a porban csoszog. Ha arra gondolt, mennyit költött Rachel szűkös anyagi keretéből, hogy megvegye Edwardnak azt a cipőt, legszívesebben megmondta volna neki, hogy emelje a lábát, de tudta, hogy esztelenség lenne, s inkább hallgatott.

A sportpálya közepe felé tartottak, ahol egész malacok forogtak a nyársakon egy-egy kupac izzó faszén fölött. Rachel fintorgott. - Azt hiszem, én inkább főtt kukoricát eszem.

- Azt hittem, hogy ti, farmon nevelkedett lányok nem tápláltok szentimentális érzelmeket az állatok iránt.

- Én igen. Különben is, mi szójababot termesztettünk.

Gabe maga sem rajongott soha a sült malacért, így nem sokáig kérte magát. Hamarosan egy tányér vajjas kukorica előtt ültek egy hosszú piknikasztal végén. Gabe még hot dogot és káposztasalátát is vett abbéli igyekezetében, hogy még többet diktáljon bele Rachelbe, ő azonban nem kért, így ott maradt neki az étel, amit nem is kívánt.

- Biztos, hogy nem kérsz még egy hot dogot, Edward? Hozzá sem nyúltam.

A kisfiú megrázta a fejét, és a kezébe vette a tányérjáról a cikkely görögdinnyét. Gabe látta, hogy amióta leültek, Edward lopott pillantásokat vet a szomszédos asztal felé, ahol egy férfi evett hasonló korú fiával, mint Edward. Megint odasandított, s ezúttal Rachel is észrevette.

- Ez a kisfiú is az óvodába jár, Edward? Úgy tűnik, mintha ismernéd.
- Ühüm. Kyle-nak hívják. - Edward a dinnyéjét nézte. - S a nevem Chip.

Rachel bösz pillantást vetett Gabe-re Edward feje felett. A szomszédos asztalnál a Kyle nevű kisfiú és az édesapja fogták üres papírtányérjaikat és kidobták az egyik szemeteskukába. Edward figyelmesen nézte őket.

Miután az utolsó papírpoharat is eltüntették, Kyle az apja felé fordult és a karját nyújtotta. Az apja elmosolyodott, felemelte és a nyakába ültette.

Edward arcára olyan leplezetlen sóvárgás ült ki, hogy Gabe összerándult. Nem volt nagy ügy... Egy apa a nyakában vitte a fiát. De Edward túl nehéz volt ahhoz, hogy Rachel a nyakába ültesse. Egy anyának túl nehéz volt, de egy apának nem.

Vegyél fel, apa! Vegyél fel, nem látok semmit!

Gabe elfordult.

Rachel az egész jelenetet látta, Gabe pedig észrevette, milyen fájdalmas arccal veszi tudomásul, hogy megint van valami az életben, amit nem tud irányítani. Kinyitotta a táskáját, hogy elterelje a figyelmét. - Edward, többet maszatoltál, mint ettél. Hadd töröljem meg a...

Keze megállt a levegőben, majd eltűnt a táska mélyén és kutatni kezdett benne. - Nincs meg a pénztárcám, Gabe!

- Hadd nézzem! - A férfi fogta Rachel táskáját, s belenézve egy toll, egy élelmiszerbolti blokk, összehajtott vécepapír, egy kis műanyag játék és egy csomagolását félig elvesztett tampon összevisszaságát látta. El tudta képzelni, mennyire sajnálhatott pénzt kiadni Rachel a tamponjaira.

- Lehet, hogy otthon hagytad.

- Nem! A táskámban volt, amikor zsebkendőt adtam neked, hogy letöröld a cipődet.

- Biztos vagy benne?

- Igen. - Rachel le volt sújtva. - Emlékszel, amikor majdnem elestem? Valaki nekem jött. Akkor történhetett.

- Mennyi pénz volt nálad?

- Negyvenhárom dollár. Az összes pénzem.

Rachel olyan rémültnek és elveszettnek látszott, hogy Gabe-nek elszorult a szíve. Tudta, hogy Rachel erős, és azzal nyugtatta magát, hogy ki fogja heverni ezt a csapást is, de hányszor kényszerülhet térdre egy ember úgy, hogy még fel tud állni.

- Nézzünk körül, ahol történt. Lehet, hogy kiesett a táskából, amikor meglöktek és valaki leadta az egyik asztalnál.

Gabe látta, hogy Rachel nem hitt benne. Ő maga sem. Rachelnek nem volt ekkora szerencséje.

Miközben eltakarították a maradékjaikat, Rachel próbálta titkolni Gabe előtt, mennyire ideges. Kétségbeesetten szüksége volt arra a negyvenhárom dollárra, hogy a következő hetet kihúzzák.

Edward lemaradt, ahogy elindultak a kerti asztaloktól. El kellett menniük a süteményes stand előtt, ahol Carol most egy piros nadrág és hibiszkuszmintás, pirossárga rövid ujjú blúz vidám keverékét viselő idősebb hölggyel dolgozott. Rachel felismerte benne Emily, a leukémiás kislány nagymamáját. A szíve nagyot dobant, mikor az asszony meglátta.

- Mrs. Snopes!

- Mit művelsz, Fran? - Carol a homlokát ráncolta, mikor az öreg hölgy kirohant az asztal mögül és odasietett Rachelhez.

Az asszony fából készült papagájos fülbevalója ide-oda himbálódzott, miközben Rachelre mosolygott, majd Carolhoz fordult. - Megkértem Mrs. Snopest, hogy menjen el a lányomékhöz és imádkozzon Emilyért.

- Hogy tehetted? - kiáltotta Carol. - Rachel egy sarlatán.

- Ez nem igaz - korholta gyengéden Fran. - Tudod, hogy rajtunk csak az ima segíthet. Csak a csoda mentheti meg Emilyt.

- Rachel nem fog csodát tenni! - Carol a Rachelébe fúrta fekete szemét, s éles arcvonásait eltorzította a szörnyülködés. - Van fogalmad róla, mennyit szenvedett ez a család? Hogy táplálhatsz bennük hamis reményeket?

Rachel épp tiltakozni akart, hogy semmi ilyesmit nem tett, de Carol még nem fejezte be. - Mennyit csaltál ki tőlük? Fogadni mernék, hogy aranyáron méred az imáidat.

- Nem imádkozom - felelte Rachel őszintén. Nagy levegőt vett és egyenesen Emily naganyjának a szemébe nézett. - Sajnálom, hogy nem segíthetek, de már nem hiszek Istenben.

- Mintha valaha is hittél volna - torkollta le Carol. De Fran csak mosolygott és mély együttérzéssel nézte Rachelt. - Ha a szívébe néz, Mrs. Snopes, rá fog jönni, hogy ez nem igaz. Ne fordítson hátat nekünk. Az én imáim azt mondják, hogy tud segíteni Emilyn.

- De nem tudok!

- Nem tudhatja, amíg meg nem próbálta. Csak látogassa meg.

- Nem. Nem fogom áztatni.

- Vedd elő a csekkfüzetedet, Fran - mondta Carol. - Biztos meggondolja magát.

Ahhoz képest, hogy tele kellett volna lennie isteni szeretettel, Carol szívében csak keserűség munkált. A Megváltás Templomában töltött évek alatt Rachel nagyon sok Carollal találkozott, mélyen vallásos férfiakkal és nőkkel, akik olyan hajthatatlanok és ítélkezők voltak, hogy minden vidámság kiveszett belőlük.

Rachel jó bibliaismerő volt és tudta, mi történt a Carol-félékkel. Abban a hitben éltek, hogy minden ember eredendően rossz, s az egyetlen reményük az örök életre, ha szüntelenül lesben állnak a gonosz erők elleni támadásra. Az olyanoknak, mint Carol, a hit véget nem érő szorongás forrásává vált.

Rachel olyanokat is látott a Megváltás Templomában, mint Fran - embereket, akik belső fényt sugároztak. A világ Franjeinek eszükbe sem jutott a rosszat keresni másokban. Ókét lefoglalta, hogy szeretetet, részvétet és megbocsátást osszanak.

Dwayne-t furcsamód frusztrálták az olyan keresztények, mint Fran. Szerinte hiányzott belőlük az éberség a gonosz elleni harcban, s aggódott a lelkükért.

- Sajnálom - mondta Rachel érzelmektől rekedt hangon. - Nagyon sajnálom.

Gabe előrelépett. - Bocsássonak meg, hölgyeim, de meg kell keresnünk Rachel pénztárcáját. Az előbb vesztette el. - Bólintott, és elvezette Rachelt.

Rachel hálás volt neki. Tudta, hogy a férfinak fogalma sem volt, miről van szó, de ismét megérezte, hogy bajban van és közbeavatkozott.

- Nem is tudtam, hogy ismered Fran Thayert - mondta, miközben elhaladtak a faszéntároló mellett.

- Ez a vezetékneve? Nem mondta.

- Mi volt ez az egész?

Rachel elmagyarázta.

- Nem halsz bele, ha meglátogatod az unokáját - mondta a férfi, mikor Rachel befejezte.
- Lelkiismeretlen dolog lenne. Nem vagyok álszent. Rachel egy pillanatra azt hitte, hogy Gabe vitába száll vele, de nem tette. Inkább az egyik sátorra mutatott. - Úgy rémlik, ott voltunk, amikor meglöktek. Körbekérdezősködöm.

Pár perc múlva visszatért, s mielőtt megszólalt volna, Rachel tudta, hogy nincsenek jó hírei.

- Talán valaki majd később leadja a rendőrségen - vigasztalta Gabe.

Rachel mosolyt erőltetett magára, amit mindketten tudtak, hogy hamis. - Talán.

A férfi megsimogatta Rachel állát a keze fejével. - Menjünk vissza a faházba. Azt hiszem, ennyi mindannyiunknak elég volt mára.

Rachel bólintott, és hármasan indultak el a parkoló felé.

Miközben távolodtak, Russ Scudder lépett ki a limonádé-árusító bódé mögül. Megvárta, amíg eltűnnek, aztán előhúzta Rachel pénztárcáját a kezében tartott üres pattogatott kukoricás zacskóból és kivette belőle a pénzt.

Negyvenhárom dollár. Kár, hogy nem volt benne több. A gyűrött bankjegyeket bámulta, aztán kidobta a pénztárcát a legközelebbi kukába, és a Humane Society ált felállított asztal felé indult.

Carl Painter az előbb kért adományokat, de Russ rá se hederített a szomorú szemű kutya képével dekorált urnára. A mellette álló műanyag hengerbe csúsztotta a negyvenhárom dollárt, amin az a felirat állt: Emily megsegítésére.

16.

Rachel századszorra olvasta el aznap este Edwardnak a *Stellalunát*. A gyönyörűen illusztrált könyv egy anyjától elszakadt kölyökdenevér-ről szólt, akit más alvási és étkezési szokásokkal rendelkező madarak nevelnek fel. Amikor a végére ért, Edward kivette a szájából Táltos fülét és felnézett rá aggodalmas, koravén tekintettel. - Stellaluna anyukáját baleset érte, s nagyon sokáig nem látták egymást.

- De végül találkoztak.

- Gondolom.

Rachel tudta, hogy a válasza nem elégítette ki a fiát. Edwardnak nem volt apja, nem volt otthona, nem volt kiterjedt családja. Most kezdte csak felfogni, hogy Rachel az egyetlen biztos pont az életében.

Miután lefektette, Rachel a konyhába ment, s látta, hogy Gabe a hátsó ajtónál áll. A férfi megfordult, mikor meghallotta a közeledtét, s Rachel nézte, ahogy a zsebébe nyúl. Bankjegyeket húzott elő és Rachel felé nyújtotta.

Rachel ötven dollárt számolt meg. - Mi ez?

- Jutalom. Sok mindent csináltál, ami nem szerepel a munkaköri leírásodban. Egyszerűen így tisztességes.

Gabe kárpótolta, amiért ellopták a pénzét, ugyanakkor próbálta nem megsérteni a büszkeségét. Rachel lenézett a ropogós bankókra és pislogott. - Kösz - nyögte ki.

- Kimegyek egy kicsit. Nemsokára jövök.

A férfi nem hívta, hogy tartson vele, ő pedig nem ajánlkozott. Az ilyen pillanatok eszébe juttatták, mennyi minden elválasztja őket.

Később, amint éppen lefekvéshez készülődött, hallotta, hogy Gabe visszatért. Levetkőzött, s belebújt a férfi régi munkásingébe. Miután megmosta az arcát és a fogát, kiment a konyhába, s Gabe-et a tűzhely mellett egy kartondoboz mellett guggolva találta.

Odament, hogy megnézze, mi van benne, s látta, hogy egy melegítőpárna és egy puha rongyokkal kibélelt, zöld műanyag epres tálka. Benne piszkos verébfióka.

Kedden, amikor már csak három nap volt az autósmozi megnyitójáig, Rachel kezdte azt hinni, hogy soha nem fognak elkészülni. Izgatottan várta, hogy a Karolina Büszkesége bemutatkozzon a nagyközönségnek. Az ő ötlete volt a tűzijáték a megnyitó estéjére, s rávette Gabe-et, hogy a bejárat mellé tűzzön ki egy sor színes műanyag zászlót.

Gabe sajnos nem osztotta a lelkesedését és érdektelensége napról napra nőtt. Rachel ugyanakkor egyre jobban megkedvelte a helyet. A friss festést, a csillogó új felszerelést, a kigazolt földet nézve az az érzése támadt, hogy nagy dolgot vitt véghez.

Aznap délután háromkor megcsörrent a büfé telefonja. Rachel ledobta a rongyot, amivel az új pattogatott kukorica készítő gépet törölgette és sietve felvette.

- Itt a Biblia - újságolta Kristy. - Most hozta át Carol fia.

Rachel megkönnyebbülten felsóhajtott. - El sem hiszem, hogy végre megvan. Ma este érte megyek.

Pár percig beszélgettek, s Gabe éppen akkor lépett be, amikor letette. Rachel kirohant a pult mögül. - Kristynél van a Biblia!

- Ne táplálj túlzott reményeket.

Rachel felnézett a férfi szomorú acélké szemeibe, s nem tudta megállni, hogy meg ne érintse az arcát. - Túl sokat aggódsz, hapsikám.

Gabe ekkor elmosolyodott, de csak egy pillanatra. Rachel látta rajta, hogy mindjárt újabb szentbeszédbe kezd, s inkább témát váltott. - Hogy mennek a dolgok Tommal?

- Úgy tűnik, érti a dolgát.

Tom Bennett mozigépész volt, akit Gabe vett fel. A megnyitó után Gabe úgy tervezte, hogy heti négy estére nyitja ki az autósmozit. Tom Brevardban lakott, ingázni fog. Gabe ül majd a pénztárban és dolgozik Rachellel a büfében a szünetekben, csakúgy, mint egy Kayla nevű fiatal lány, akit a férfi kisegítőnek alkalmazott.

Rachelnek egy ideig fejtörést okozott, hogy mit csináljon Edwarddal, amikor éjjel dolgoznia kell, de végül egyszerű megoldás mellett döntött. Nem engedhette meg magának, hogy gyermekfelügyelőre bízsa, így Edward többnyire elkíséri majd. Megágyaz neki Gabe irodájában a vetítőtér mellett és reménykedik, hogy tud majd aludni.

Gabe szigorú pillantást vetett rá. - Megetted az ebédet?

- Az utolsó falatig. - Ahogy elnézte a férfi házsártos, rosszalló arckifejezését, Rachel ajka bárgyú mosolyra húzódott. Rég volt, hogy valaki törődött vele. Dwayne egyáltalán nem, s mire a tízes évei közepére ért, a nagyanyja egészsége oly mértékben megromlott, hogy Rachel gondoskodott róla. De ez a morgó, sebzett férfi, aki csak arra vágyott, hogy békén hagyják, a védőangyalának szegődött.

Túl sok volt az érzelmekből, s visszament a pulthoz. - Hogy van Csőrike?

- Még él.

- Helyes. - Gabe behozta a verébfiókat az autósmoziba, hogy gondoskodni tudjon a rendszeres táplálásáról. Korábban, amikor Rachel bement az irodájába, hogy kérdezzen tőle valamit, a férfit hatalmas testével a doboz fölött görnyedve találta, amint egy csapott végű szívószállal etette a kis teremtményt. - Mit mondtál, hol találtad?

- A hátsó terasz mellett. Általában észrevehető helyen van a fészek és vissza lehet rakni... Dajkamese, hogy az anya elutasítja azt a fiókat, amint megérzi az emberszagot. De nem találtam a fészket sehol.

A férfi arckifejezése még bosszúsabb lett, mintha dühítette volna a kismadár ragaszkodása az élethez, de Rachel tudta, hogy másról van szó, s mosolya kiszélesedett.

- Minek örülsz annyira? - morogta Gabe.

- Neked, Bonner. - Rachel nem tudta megállni, hogy újra meg ne érintse, s visszatette a rongyot, amit épp a kezébe fogott, s odalépett hozzá. A férfi magához húzta. Rachel a mellkasára hajtotta a fejét és szívének egyenletes dobbanásait hallgatta.

A férfi hüvelykujja a hátát simogatta a puha pamutruhán át, s Rachel érezte, hogy Gabe vágya hozzápréselődik. - Tűnjünk el innen, kedvesem, és menjünk vissza a faházba.

- Ki sem látszunk a munkából. Különben is, tegnap este szeretkeztünk, vagy már elfelejtetted?

- Igen. Teljesen kiment a fejemből. Fel kell frissítened a memóriámat.

- Ma este felfrissítem.

A férfi elmosolyodott, de csak egy pillanatra, mielőtt lehajtotta a fejét és megcsókolta.

Ajkuk most nem futólag érintette egymás, hanem összeolvadt, s hamarosan mohóvá és követelőzővé vált. Előbb a Gabe-é, aztán az övé is szétnyílt. Érezte, hogy a férfi ujjai alagutat fúrnak a hajába. Gabe nyelve a szájába hatolt, ő pedig élvezettel merült el két fékevesztett ember vad erotikájában.

A csók elmélyült. A férfi a ruhája alá nyúlt, lehúzta a bugyiját. Rachel Gabe farmerjének patentja után tapogatózott.

Hangos puffanás hallatszott a mennyezetről. Szétrebbentek, mint két tinédzser, akiket rajtakaptak, aztán rájöttek, hogy csak Tom ejtett el valamit a vetítőteremben.

Rachel megmarkolta a pult szélét.

Gabe zihálva nagyot sóhajtott. - Elfelejtettem, hogy nem vagyunk egyedül.

Rachel jókedve a felszínre bugyogott. - De még menyinyire. Teljesen elragadott a vágy, Bonner. Teljesen.

- Nem én vagyok az egyetlen. S ez nem vicces. Más már nem is hiányzik a jó hírednek, csak hogy valaki ránk nyisson. Épp elég baj, hogy ott lakom a faházban most, hogy Kristy elment.

- Igen-igen. - Rachel pajkos pillantással nézett rá. - Ez a nyelvés dolog... Szombat este is ezt csináltad. Tetszik.

Gabe a szemét forgatta, bosszúsan, ugyanakkor boldogan is.

- Tudod kivel csináltam utoljára ilyesmit?

- Nem G. Dwayne-nel, azt lefogadom. - Gabe a kávéfőzőhöz lépett, mintha nem tudott volna jótállni magáért, ha továbbra is Rachel közelében marad. Rachel észrevette a férfi nadrágjának kidudorodó elejét, s elöntötte az asszonyi elégedettség.

- Viccelsz? Dwayne egy száraz puszis.

- Egy micsoda?

- Apró kis száraz puszikat adott, nem is igazán számra. Utoljára a középiskola első osztályában csókolóztam így Jeffrey Dillarddal a vasárnapi iskola szertárában. Előtte mindketten Jolly Rancherst ettünk, úgyhogy több szempontból is édes volt.

- Középiskola első osztály óta nem adtál nyelvés csókot?

- Szánalmas, nem? Attól félttem, hogy ha megteszem a pokolra jutok, amivel jól jártam az utóbbi években.

- Hogyhogy?

- Már nem aggódom a pokol miatt. Úgy vagyok vele, hogy nekem már nem tudnak újat mutatni.

- Rach...

Gabe olyan gyötrelmes arcot vágott, hogy Rachel legszívesebben leharapta volna a nyelvét. Lehet, hogy tiszteletlenség neki segített elkergetni a félelmét, de férfi lelki nyugalmát megzavarta. - Rossz vicc volt Bonner. Hé, jobb lesz, ha visszamész dolgozni, mielőtt a főnök rajtakap, hogy lazásasz. Nagyon zsugori, s ha nem vigyázol, levonja a fizetésedből. Én személy szerint halálosan rettegek tőle.

- Valóban?

- Nincs benne könyörület, arról nem is beszélve, milyen szűkmarkú. Szerencsére én túljárok az eszén és megtalálom a módját, hogy jutalmat kapjak.

- Hogy csinálod? - Gabe ivott egy korty kávé.

- Meztelenre vetkőztetem és végignyalom.

Rachelt egész délutánra elégedettséggel töltötte el az hosszú köhögőroham, amit a férfi kapott.

Edward összekuporodva ült tenyere élével a térdén támaszkodva, és a kartondobozba bámult. - Még nem halt meg.

A kisfiú borúlátó magatartása bosszantotta Gabe-et, de igyekezett leplezni. Visszavitte a marhahúsból, tojássárgájából és tejpépéből készült turmixot, amivel a verebet táplálta, a hűtőbe. Edward egész este a doboz körül legyeskedett, de végül felállt, begyömöszölte a nyúl fejét rövidnadrágja gumis derekába, s kiment a nappaliba.

Gabe bedugta a fejét az ajtónyíláson. - Ne zavarj még egy kicsit anyádat, rendben?

- Látni akarom.

- Később.

Edward kivette a játéknnyulat a rövidnadrágjából, magához szorította, és sértődötten nézett a férfira.

Amióta Kristy meghozta, Rachel bevackolta magát a hálósobába G. Dwayne Bibliájával. Ha talált volna valamit, az ajtó kivágódott volna, de mivel nem így történt, Gabe tudta, hogy Rachelnek ismét szembe kell néznie egy csalódással. A legkevesebb, hogy lefoglalja a fiút, amíg megbirkózik vele.

Nézte, ahogy az ötéves kiskölyök, fittyet hányva az utasítására, megpróbál titokban kisurranni a hátsó folyosóra.

- Arra kértél, hogy hagyd békén anyádat.

- Azt mondta, elolvassa nekem a *Stellahunát*.

Gabe tudta, mit kellene tennie. Elővennie a könyvet, s felolvasnia a mesét, de képtelen volt rá. Egyszerűen nem engedhette, hogy a kisfiú mellette üljön, miközben pont ezt a könyvet olvassa neki.

Még egyszer, apa. Olvasd el még egyszer *Stellalunát*. Légy szíves.

- Ugye egy denevérről szól?

Edward bólintott. - Egy jó denevérről. Nem egy ijesztőről.

- Menjünk ki, hátha látunk egyet.

- Egy igazit?

- Persze. - Gabe a hátsó traktushoz terelte Edwardot és kinyitotta előtte a szűnyoghálós ajtót. - Már biztosan előbújtak. Éjszaka esznek.

- Nem érdekes. Itt bent is tudok mit csinálni.

- Kifelé, Edward. Most.

A kisfiú vonakodva bújt át Gabe karja alatt. - A nevem Chip. Nem kellene kijönnöd. Csörikével kellene maradnod, nehogy meghaljon.

Gabe lenyelte a türelmetlenségét és követte Edwardot a szabadba. - Alig voltam idősebb, mint most te, ami elkezdtem ápolni a madarakat, szóval azt hiszem, tudom, mit csinálok. - Visszahőkölt saját nyers szavaitól, és nagy levegőt véve megpróbálta jóvátenni. - Amikor a testvéreimmel kicsik voltunk, gyakran találtunk fészükből kiesett madárfiókákat. Akkor nem tudtuk, hogy vissza kell rakni őket, így hazavittük. Néha elpusztultak, de néha meg tudtuk menteni őket.

Ahogy most visszagondolt, ő mentette meg őket. Cal szándékai tiszták voltak, de annyira elmerült a kosarazásban vagy a habteniszen, hogy elfelejtette megetetni a madarat. Ethan pedig túl fiatal volt, hogy felelősséget vállaljon.

- Azt mondtad maminak, hogy Ethan tiszteletes a testvéred.

Gabe figyelmét nem kerülte el a vádló hang, de nem hagyta magát provokálni. - Így igaz.

- Nem is vagytok egyformák.

- Ethan anyáinkra hasonlít. A bátyám, Cal és én apánkra.

- Nem egyformán viselkedtek.

- Az emberek különbözőek, még a testvérek is. - Gabe fogta a ház hátsó falához támasztott egyik kempingszéket és szétnyitotta.

Edward cipője sarkát a puha földre mélyesztette, a nyúl ott himbálódzott az oldalán. - Az én testvérem olyan, mint én.

Gabe ránézett. - A testvéred?

Edward a homlokát ráncolva koncentrált a cipőjére. - Nagyon erős, egymillió emberrel is elbánik. A neve... Erőember. Soha nem beteg, és mindig Chipnek szólít, nem pedig azon a másik néven.

- Azt hiszem, megsérted anyád érzéseit, amikor azt mondd másoknak, hogy ne Edwardnak szólítsanak - mondta Gabe halkan.

A kisfiúnak nem tetszett, s Gabe nézte, ahogy érzelmek cikáznak az arcán: boldogtalanság, kétség, konokság. - Ő szólíthat úgy. Te nem.

Gabe fogta a másik széket és azt is szétnyitotta. - Figyeld a hegygerincet. Van ott egy barlang, ahol nagyon sok denevér él. Talán láthatsz egyet-kettőt.

Edward begyűrte maga mellé a nyulat, miután leült a másik székre. A lába nem ért le a földre, mereven nyúlt ki maga elé. Gabe érezte a fiúból áradó feszültséget, s zavarta, hogy Edward valamiféle szörnyetegnek tartja.

Eltelt pár perc. Jamie egy öt éves türelmetlenségével ugrott volna le a székről harminc másodperc után, de Rachel fia csendben ült, túlságosan félt Gabe-től ahhoz, hogy lázadjon. Gabe gyűlölte ezt a félelmet, még ha úgy tűnt, hogy nem is képes ellene tenni.

Megjelentek a szentjánosbogarak, elült az esti szél. A fiú nem moccant. Gabe próbálta kitalálni, mit mondjon, de végül Edward szólalt meg.

- Azt hiszem, az egy denevér.

- Nem. Egy sólyom.

Edward az ölébe vonta a nyulat, s mutatóujjával a lyukat piszkált a varrásnál. - A mami mérges lesz, ha túl sokáig maradok kint.

- Nézd a fákat!

Edward bedugta a nyulat a pólója alá és hátradőlt széken. Nyikorgott. Előrehajolt, aztán hátra, hogy újra nyikorogjon. És újra.

- Maradj csendben, Edward!

- Nem vagyok Ed...

- Chip, a fenébe is!

A kisfiú keresztbe fonta karját háborgó mellkasán. Gabe sóhajtott. - Sajnálom.

- Nagyon kell pisilnem. Gabe feladta. - Rendben. A kempingszék megbillent, ahogy Edward leugrott róla.

Ekkor Rachel hangja hallatszott ki a hátsó ajtón. - Lefekvés, Edward.

Gabe megfordult és látta, hogy Rachel ott áll a szunyogháló mögött, alakját kirajzolja hátulról a konyha lámpafény. Karcsú volt és gyönyörű, egyszerre teljesen önmaga, ugyanakkor egy abból a milliányi édesanyából, aki beparancsolja gyermekét a meleg júliusi éjszakából.

Gondolatai Cherryre kalandoztak, s várta, hogy a fájdalom ledöntse a lábáról, de csak melankóliát érzett. Talán ha kényszeríti magát, hogy ne gondoljon Jamie-re végül mégiscsak túl fogja élni.

Edward a hátsó teraszhoz futott, s amint odaért anyjához, belecsimpaszkodott a szoknyájába. - Ugye azt mondtad, mami, hogy nem szabad káromkodni?

- Igen. Káromkodni illetlenség.

Edward Gabe-re meredt. - Ő mondott egyet. Káromkodott.

A férfi mérgesen nézett rá. A kis árulkodó.

Rachel szó nélkül beterelte Edwardot a házba.

Gabe ismét megetette a verébfiókát, mindent elkövetve, hogy a lehető legkevesebbet érjen hozzá, miközben a kis ételmorzsákat adagolta neki. Ha túl sokat eteti kézből, hozzászoktatja a madarat az emberi kontaktushoz és háziállatot csinál belőle, mégjobban megnehezítve, hogy a veréb visszatérhessen a természetbe.

Elég időt akart hagyni Rachelnek, hogy lefektethesse Edwardot, ezért még kitakarította a madárfészket és tiszta rongyokkal bélelte ki, mielőtt visszament a nappaliba. Az elülső szúnyoghálón át látta, hogy Rachel a tornáclépcsőn ül, karját felhúzott térdére támasztva. Kilépett.

Rachel hallotta, hogy kinyílik mögötte a szúnyogháló. A tornác reszketett a feneke alatt, ahogy a férfi felé lépkedett. Gabe leereszkedett a lépcsőre.

- Nem találtál semmit a Bibliában, ugye?

Rachelnek még nem sikerült megemészteni a csalódást. - Nem. De aláhúzások vannak a szövegben és megjegyzések a lap szélén. Oldalról oldalra át fogom nézni. Biztos vagyok benne, hogy valahol megtalálom a kulcsot.

- Neked semmi sem hullik az öledbe, ugye, Rach?

Rachel fáradt volt és csalódott, s az energia, ami délután hajtotta, elfogyott. Volt valami mélyen felzaklató azoknak a régi, ismerős strófáknak az újraolvasásában. Érezte, hogy vonzzák, próbálják visszahúzni afelé, amit már nem tudott elfogadni.

A szemét könnyek égették, de küzdött ellenük. - Ne érzelgősködj velem, Bonner. Ezen kívül szinte mindennel megbirkózom.

A férfi Rachel mögé csúszta a karját és átölelte a vállát. - Rendben, kedvesem. Akkor majd ütni-vágni foglak. Kedvesem. Ma már másodjára szólította így. Tényleg a kedvese volt?

Rachel Gabe-hez dőlt, s elfogadta az igazságot. Beleszeretett. Tagadni akarta, de nem volt értelme.

Annyira más volt, amit érzett, mint a Dvwayne iránti szerelme. Utóbbi egészségtelen kombinációja volt a hős bálványozásnak és egy fiatal lány apakeresésének. A mostani érett szerelem, tiszta fejjel. Látta mindkettejük hibáit. S azt is látta, mennyire önpusztító lenne egy olyan férfiról ábrándozni, aki még mindig a halott feleségébe szerelmes. S ami még fájdalmasabb, olyan férfiról, aki gyűlöli a fiát.

A Gabe és Edward közötti ellenszenv egyre mélyült, s Rachel nem tudta, hogyan enyhíthetne rajta. Nem parancsolhatta meg Gabe-nek, hogy változtasson az érzelmein és törődjön Edwarddal.

Elcsigázottnak és legyőzöttnak érezte magát. A férfinak igaza volt. Semmi sem hullott az ölébe. - Ne káromkodj Edward előtt, rendben?

- Kicsúszott a számon. - Gabe a kert szélét határoló fák sötét vonalát nézte. - Tudod, Rachel, klassz srác meg minden, de talán egy kicsit meg kellene edzeni.

- Holnap első dolgom lesz leckét adni neki fenyegető nézésből.

- Én csak azt mondom, hogy... Ott van például a nyúl, amit mindenhova magával cipel. Ötéves. A többi gyerek biztosan csúfolja.

- Azt mondja, az óvodában a szekrényében tartja.
- Akkor is. Túl nagy már hozzá.
- Jamie-nek nem volt semmi ilyesmije?

A férfi egész teste megfeszült, s Rachel tudta, hogy tiltott területre tévedt. Gabe a feleségéről tudott beszélni, de a fiáról nem.

- Ötéves korában nem.

- Nos, sajnálom, hogy Edward nem elég macsó neked, de az utóbbi pár év elbátortalanította. A helyzetet csak súlyosbította, hogy tavasszal egy hónapot kórházban töltött.

- Mi baja volt?

- Tüdőgyulladás. - Rachel a ruhája zsebét díszítő farkasfogakat rajzolgatta körbe az ujjával. Egyre mélyebb depresszióba süllyedt, amióta rájött, hogy a Biblia nem hajlandó kiadni a titkát. - Egy örökkévalóságig tartott, mire felgyógyult. Volt úgy, hogy nem is tudtam, sikerül-e neki. Szörnyű volt.

- Sajnálom.

Az Edwardról való beszélgetés szakadékot nyitott közöttük. Tudta, hogy Gabe is éppannyira be akarta temetni, mint ő, amikor azt mondta: - Feküdjünk le, Rachel.

Rachel a szemébe nézett, s eszébe sem jutott nemet mondani. A férfi kinyújtotta a kezét és bekísérte a házba.

Holdfény öntötte el az ágyat, ezüstös ragyogásba vonva a puha, elnyűtt lepedőt, bearanyozva Rachel haját, miközben Gabe ott feküdt meztelen testén. A férfit megijesztette a vágy, amit érzett. Hallgatag, magányos természet volt. Az elmúlt pár év arra tanította, hogy az a legjobb neki, ha egyedül van, de Rachel mindent megváltoztatott. Olyasmi felé űzte, amit nem akart vizsgálgatni.

Rachel széttett lábbal, hozzápréselve magát vonaglott alatta. Olyan gáttalanul szeretkezett, hogy Gabe nem mindig tudott uralkodni magát. Néha attól félt, hogy kárt tesz benne.

A feje fölé húzta Rachel karját, és bilincsbe fogta a csuklóját. Tudta, hogy a tehetetlenség fel fogja korbácsolni a szenvedélyét, s Rachel nyögdecselni is kezdett szinte azonnal.

Azzal, hogy lefogta, csak egy keze maradt, amit használhatott. Egy keze, hogy megfogja Rachel mellét, egy hüvelykujja, hogy duzzadt mellbimbóit dörzsölje. Besegített a szájával, a kezével pedig Rachel lába közé nyúlt.

Rachel nedves volt, síkos a vágytól. A férfi simogatta, élvezte megérinteni asszonyiságát. Hogyan is felejtheti el ezt? Hogyan engedhette, hogy a fájdalom kiirtson belőle mindent, ami jó?

Rachel rövid, ziháló nyögései kitágították önuralma határait. Rachel kezdett lázongani a fogvatartása ellen, de nem adott bele erőt, ezért Gabe nem engedte el. Inkább belécsúsztatta az ujját.

Rachel halkán, fojtott hangon felkiáltott.

Gabe nem bírta tovább elviselni azt az édes vonaglást. Elhelyezkedett és egy mély, erőteljes döféssel Rachelbe hatolt.

- Igen - suttogta Rachel.

Gabe betapasztotta a száját a sajátjával. Fogaik összekoccantak; nyelvük összeforrt. A férfi egy kézzel markolva Rachel mindkét csuklóját, kinyújtott karra mártózott meg benne újra és újra.

Rachel megemelte a csípőjét, majd lábát a férfi derekára kulcsolta. Pár pillanat és elérte a beteljesülést.

Semmi más nem létezett, csak ez a borzongó nő, a holdfény és a nyitott ablakon át beáramló édesillatú nyári szél, mely a testüket legyezgette. Gabe megtalálta, amire vágyott, a feledést.

Később nem akart kihúzódni Rachelből. A lepedő a derekukra tekeredett. Rachel nyakára szorította a száját, behunyta a szemét...

Egy kis méregzsák huppant a hátára.

- Szállj le a mamimról! Szállj le róla! Valami kemény ütődött a fejéhez. Apró öklök csépelték, körmök karmolták a nyakát.

A szoba eszeveszett kiáltásoktól visszhangzott. - Hagyd abba! Hagyd abba!

Rachel megdermedt a férfi alatt. - Edward!

Valami keményebb ütötte Gabe tarkóját, mint egy öt éves ökle, erőteljes, ritmikus csapásokkal. Könnyek és rémület fojtogatta a kisfiú hangját. - Bántod! Ne bánts!

Gabe próbált kitérni az ütések elől, de a mozgástere korlátozott volt. A fiú a csípőjén lovagolt, és ha átfordul, felfedi Rachel meztelen testét. Hogyan jutott be Edward a szobába? Gabe biztosra vette, hogy Rachel bezárta az ajtót.

- Edward, ne! - Rachel a lepedő után nyúlt.

Gabe elkapta a fiú egyik apró, hadonászó könyökét. - Nem bántom, Edward.

Hatalmas ütés, sokkal keményebb, mint a többi, landolt oldalt a fején. - A nevem nem...

- Chip! - zihálta Gabe.

- Megöllek! - zokogta Edward, és vagdalkozni kezdett.

- Azonnal hagyd ezt abba, Edward Stone! Hallod? - Rachel hangja acélos volt.

A kisfiú lassan megállt.

Rachel ellágyította a hangját. - Gabe nem bánt, Edward.

- Akkor mit csinál?

Amióta találkoztak, Rachel most először nem találta a szavakat.

Gabe oldalra fordította a fejét és kócos haját, kipirult, könnyáztatta arcot látott. - Megcsókoltam, Ed... Chip.

A kisfiú arcára rémület ült ki. - Soha többé ne merészd!

Gabe tudta, hogy Rachel nehezen tud lélegezni a súlya alatt, de olyan megnyugtatóan beszélt, amennyire csak tudott. - Semmi baj, Edward. Szeretem, amikor Gabe megcsókol.

- Nem, nem szeretted!

Nyilvánvalóan nem jutottak előbbre, ezért Gabe határozottan így szólt: - Chip, menj ki a konyhába és hozz anyádnak egy nagy pohár vizet. Rettenetesen megszomjazott.

A fiú csökönyös pillantást vetett rá.

- Kérlek, tedd, amit mond, Edward. Tényleg szükségem van egy pohár italra.

A kisfiú vonakodva lemászott az ágyról, közben összeszorított szájjal néma, megsemmisítéssel fenyegető figyelmeztetést lövellt Gabe felé, egy ujjal is hozzáér az anyjához.

Abban a pillanatban, ahogy Edward eltűnt az ajtóban, kiugrottak az ágyból és eszeveszetten kapkodni kezdték magukra a ruháikat. Gabe felrántotta a farmerjét. Rachel fogta a férfi pólóját, belebújt, aztán a bugyiját kereste a földön. Amikor nem találta, felvette Gabe alsónadrágját. Mulatságosan nézhetett ki, de a férfi csak azzal törődött, hogy felöltözzenek, mire Edward visszatér.

Felhúzta a cipzárját. - Azt hittem, bezártad az ajtót.

- Én meg azt, hogy te.

A kisfiú rekordidő alatt megjött, olyan gyorsan futott, hogy a víz kicsordult a kék műanyag Bugs Bunny-s pohárból.

Amikor Rachel elindult felé, hogy elvegye tőle, valamiben megbotlott. Gabe lenézett és látta, hogy *Stellaluna* egyik példánya hever a földön. Egy pillanat alatt rájött, mit keres ott.. Edward azzal ütötte a fejét.

Egy könyvvel támadt rá.

17.

Rachel látványosan megitta a pohár vizet. Amikor végzett, Edward fejére tette a kezét. - Menjünk, feküdj vissza. - Gabe előrelépett. Tudta, hogy ezt tisztázni kell, mielőtt Rachel lerázza Edwardot. A kisfiúra nézett, eszébe jutott azokba az ifjú öklökbe szorult düh, s egy múltó pillanatig annak látta Edwardot, aki volt, nem pedig valaki más árnyékának.

- Chip, nagyon kedvelem az édesanyádat, és soha nem bántanám. Ezt jegyezd meg. Ha azt látod, hogy megint megöleljük egymást, tudd, hogy azért tesszük, mert így akarjuk, nem pedig, mert valami rosszban sántikálunk.

Edward hitetlenkedve nézett az anyjára. - Hogy akarhatod megölelni őt?

- Tudom, hogy nehéz megértened, mivel te és Gabe nem nagyon jöttök ki egymással, de én szeretek vele lenni.

A kifiú lázadó pillantást vetett az anyjára. - Ha meg akarsz ölelni valakit, ölelj meg engem!

Rachel elmosolyodott. - Téged is szeretlek megölelni. De felnőtt nő vagyok, Edward, s néha szükségem van arra, hogy megöleljek egy felnőtt férfit.

- Megölelheted Ethan tiszteletest.

Rachelnek volt mersze nevetni. - Nem hiszem, kiskomám. Ethan tiszteletes a te barátod, Gabe az enyém.

- Nem testvérek, bármit mondjanak is.

- Holnap, amikor találkozol Ethan tiszteletessel az óvodában, kérdezd meg tőle.

Gabe észrevette, hogy alsónadrágja bármelyik pillanatban lecsúszhat Rachel csípőjéről. - Gyere, Chip, etessük meg Csőrikét még egyszer, mielőtt lefekszel.

De Edward túl okos volt ahhoz, hogy ilyen könnyen megvesztegessék. - Honnan tudjam, hogy nem fogod megint megcsókolni?

- Meg fogom - jelentette ki Gabe határozottan -, de csak ha a mamád azt mondja, hogy rendben van.

- Nincs rendben! - Edward toporzékolva futott az ajtó felé. - És holnap megmondalak Ethan atyának.

- Remek - morogta Gabe. - Már csak ez hiányzott.

Ethan tiszteletesnek azonban megvolt a maga baja. Délelőtt tizenegy óra volt, s egy fél csészére való kávé sem maradt a kannában, amiből Kristyvel közösen szoktak inni.

Nem mintha nem tudta volna, hogyan kell kávé főzni. Otthon minden reggel csinált magának. De most nem otthon volt. Ez az iroda, s itt Kristy gondoskodott róla az elmúlt nyolc évben, hogy a kanna mindig tele legyen.

Fogta az üvegkancsót, elviharzott Kristy íróasztala előtt, bement a bejárat melletti kis konyhába, ahol lelocsolta vízzel az új Gap pólóját. Visszatrappolt az irodába, kidobta a zaccot

a szűrőből, rakott bele frisset anélkül, hogy számolta volna hány kanállal, belétöltötte a vizet és felpöccintette a kapcsolót. Na hát! Majd ő megmutatja neki!

Sajnos Kristyt teljesen lefoglalta, hogy egy régi Whitney Houston-számot dudorásson és a számítógépén pötyögjön ahhoz, hogy észrevegye. Ethan nem tudta eldönteni, mi a rosszabb: a kávé, a jókedvű dudorászás, vagy az, hogy Kristy a régi ruháiban járt dolgozni.

Az alaktalan khakiszínű ruha jobban az örületbe kergette, mint az üres kávéskanna. Tucatszor látta már korábban. Bő volt, kényelmes és totálisan stílustalan. Hol vannak azok a ruhák, amiket kifogásolt? A szűk fehér farmer, a testhez simuló, mellölelő topok, az a buta aranyszandál?

Ha már úgy döntött, hogy visszaváltozik a régi Kristy-vé, miért nem csinálja végig? Miért nem szelídíti meg borzas frizuráját és hagyja otthon a fiókban piros rúzsát azzal a dögös parfümmel együtt, amitől neki folyton a fekete csipke és a testi forróság jut az eszébe?

Ahogy Kristy keze a számítógép billentyűzete fölött repkedett, kicsi arany- és ezüstgyűrűi megcsillantak ujján a mögötte lévő ablakon beáramló napfényben, hamis gyémánt fülbevalója pedig szikrázott a fülcimpájában. Ethan pillantása a csúnya khakiszínű ruha mellrészére siklott. Bárcsak ne tudná, mi van alatta.

Gondolj másra, drágám, indítványozta Marion Cunningham édes, megértő hangján. Koncentrálj a prédikációdra. Biztos vagyok benne, hogy még egy kis erőfeszítéssel ez lesz a legjobb, amit valaha mondtál.

Ethan arca megrándult. Miért kellett az Anyának pont akkor feltűnnie, amikor ő mellről ábrándozik?

A pötyögés elhallgatott. Kristy felállt az íróasztalától, ránézett, majd lehorgasztott fejjel kisurrant az irodából a folyosóra a mosdó felé.

Ethan tudta, hogy mihelyt hazaér, Kristy leveti azt a csúnya ruhát és átöltözik az egyik új rövidnadrágjába és topba, amiből túl sok minden látszik ki. Ő pedig nem lesz ott, hogy lássa, mert Kristy világossá tette, hogy semmi keresnivalója a lakásán. Nincs több házi koszt, nincs több felugrom hozzád, hogy elpanaszoljam a gondomat egy esztelen hívővel. Jézus, mennyire hiányzott neki Kristy. Hiányzott neki a barátja.

Az íróasztalát bámulta és arra gondolt, hogy Kristy tegnap este ismét vacsorázni ment Mike Reedyvel. Most másodjára. Szombaton Mike egy cashiersi étterembe vitte, tegnap este a Hegylakóba. Ethan gyülekezetéből hárman is gondoskodtak róla, hogy a fülébe jusson.

Kristy még mindig nem jött vissza, ő pedig izzadni kezdett. Tudta, hol tartja Kristy a táskáját. A bal oldali fiókban lent egy kis doboz zsebkendő és egy elsősegélycsomag mellett. Ethan egész életében, még szertelen ifjúkorában is próbált tisztességesen viselkedni, s amire most készült, egyáltalán nem volt tisztességes, de nem tudott parancsolni magának.

Mint akit puskából lőttek ki, átrohant az irodán, kirántotta a fiókot és kivette a táskát, ugyanazt a kis feketét, ami a Hegylakóban volt Kristynél két hete, amikor az a katasztrofális párbeszéd lezajlott köztük és Kristy közölte vele, hogy nem a barátja.

Egy igazi pap, nem egy olyan selejtes, mint ő, hanem aki őszintén elhivatott, soha nem tett volna ilyet. Kinyitotta a csatot és belenézett. Pénztárca, fésű, Tic Tac, sminkkészlet, kocsikulcs, egy Daily Word vallásos könyv. Óvszer egy sem.

Meghallotta Kristy lépteit, visszalökte a táskát a fiókba és elővette az elsősegélycsomagot.

- Valami baj van?

Pár perccel ezelőtt Kristy aggódó arckifejezése javított volna a kedélyállapotán, de most már nem. - Csak fáj a fejem.

- Ülj le. Hozok aszpirint.

Ethan odaadta neki az elsősegélycsomagot, s Kristy egész héten most először kezdett sürgölődni körülötte, vizet hozott, aszpirint adott, megkérdezte, eleget aludt-e tegnap éjjel. Sajnos a gondoskodása közel sem töltötte el Ethant olyan jó érzéssel, mint kellett volna, mert egyetlen olyan alkalomra sem tudott visszaemlékezni, amikor Kristy fejfájásra panaszkodott és ő aszpirint vitt volna neki.

Mi lett azzal az óvszerrel? Már a gondolatba belebetegedett, hogy Kristy átnyújtotta Mike Reedynek. Az egyik fele tudta, hogy örülnie kellene, hogy Kristy talált magának valakit, de ne Mike Reedyt. Pedig mindig is kedvelte Mike-ot és semmi rosszat nem tudott volna róla mondani, azt az egyet kivéve, hogy nem kellene lefeküdnie Kristy Brownnal.

Miután lenyelte az aszpirint, amire nem volt szüksége, Kristyre pillantott és azon gondolkodott, miért tartott ilyen sokáig rájönnie, hogy milyen szép. Nem feltűnően, még amikor kiöltözött sem, hanem csendesen, bájosan.

- Pénteken nyit az autószozi - csodálkozott Ethan saját magán, hogy ezt mondja.

- Remélem, lesz, aki elmegy. A városban sokan mérgesek Gabe-re, amiért segít Rachelön, s bojkottot fontolgatnak. - Kristy gondterhelt arcot vágott. - Olyan kegyetlenek tudnak lenni az emberek.

Ethan közömbös hangot ütött meg. - Mivel mindketten ott akarunk lenni péntek este az autószozi megnyitóján, mit szólnál, ha nyolcra érted mennék?

Kristy rámeredt. - Azt akarod, hogy együtt menjünk a megnyitóra?

- Persze. Máskülönben hogyan biztosítsuk Gabe-et a támogatásunkról?

Ethan íróasztalán megcsörrent a telefon. Kristy egy pillanatig csak nézte, aztán végül felvette. Ethan nemsokára rájött, hogy Kristy Patty Wellsszel beszél, az óvoda vezetőjével.

- Igen, itt van Ethan. Természetesen. Küld fel Edwardot egyenesen, Patty.

Kristy visszatette a kagylót és a homlokát ráncolta.

- Egész délelőtt fel akart jönni hozzád. Patty próbálta eltéríteni a szándékától, de nem adta fel. Remélem, nincs semmi gond.

Mindketten elég jól ismerték ahhoz Edwardot, hogy tudják, soha nem követelőzik, s egy pillanatra gondterhelt hallgatásba merültek.

Kristy visszatért az irodai előtérbe, s pár perccel később bevezette Edwardot. Aggodalmas pillantást vetett Ethanre, mint az évek során százszor, amikor egy zaklatott hívőt kísért be a férfi irodájába. Aztán visszavonult.

- Becsukhatod az ajtót, ha négyszemközt akarsz beszélni velem - mondta Ethan.

Edward tévovázott és kinézett Kristyre. Ethan tudta, mennyire kedveli a fiú Kristyt, ezért is lepődött meg, amikor Edward mindkét kezét az ajtóra szorítva becsukta azt. Bármit forgatott is a fejében, nyilvánvalóan komoly dolog volt. Ethan soha nem szerette az íróasztalon keresztüli társalgás személytelenségét, ezért az ablak melletti kis pihenőhöz sétált, ahol egy kanapé és két kényelmes fotel állt.

Edward felmászott a kanapé középső párnájára és lábát maga elé nyújtva, hátracsúszott az ülésen. Egyik cipője orrán piros festékfolt éktelenkedett. Ethannek nem kerülte el a figyelmét, milyen tisztán tartja Rachel a fia viseltes ruháit, amiből arra a következtetésre jutott, hogy a paca az aznap reggeli rajzóra eredménye.

Edward gépiesen keresni kezdett valamit maga mellett, aztán mikor nem találta, megvakarta a könyökét. A plüssnyuszi, gondolta Ethan.

- Mi nyomja a lelked, Edward?

- Gabe egy nagy hazug. Azt mondta, a testvéred.

Ethan már épp ki akarta javítani Edwardot, amikor a kisfiú arcának mélységesen boldogtalan kifejezése tévovázásra készítette. - Miből gondolod, hogy hazudik?

- Mert egy seggfej és utálom.

Ethan évek óta vigasztalt felzaklatott embereket, s elfogulatlanságra kényszerítve magát igyekezett átfogalmazni a kisfiú szavait. - Mintha nem kedvelnéd túlságosan Gabe-et.

Edward hevesen rázta a fejét. - A maminak sem kellene kedvelnie.

Egyetértek, pajtás. - Úgy látom, felzaklat, hogy a mamád kedveli.

- Mondtam neki, hogy inkább engem öleljen meg, de azt mondta, hogy felnőtt férfit is akar ölelni.

Naná. Különösen egy zsíros bankszámlával rendelkező felnőtt férfit, akit nem érdekel a pénz.

- Még azt is mondtam neki, hogy te, Ethan tiszteletes, megengednéd neki, hogy téged öleljen, de azt felelte, hogy te az én barátom vagy, az övé pedig Gabe, és azt mondta, hogy meg akarja csókolni és ne üssem.

Megcsókolni? Ütni? Beletellett egy pillanatba, mire Ethan kitalálta, melyikre kérdezzen rá. - Megütötted Gabe-et?

- A hátára ugrottam, amikor megcsókolta a mamit, és addig ütöttem a *Stellalunával*, amíg el nem engedte.

Ha valaki mással esett volna meg ez a történet, Ethan még jól is mulatott volna, de nem a bátyján. Tudta, hogy nem kellene megkérdeznie, de nem tudta megállni. - Hol volt Gabe, amikor a hátára ugrottál?

- Paszírozta a mamit.

- Paszírozta?

- Tudod. Rajta feküdt. Paszírozta. A fenébe!

Edward barna szeme megtelt könnyel. - Rossz ember, azt akarom, hogy elküldd, és engedd meg, hogy inkább téged öleljen a mamí.

Ethan félretette a saját gondjait, a kanapéhoz lépett és átölelte a kisfiú vállát. - A felnőtteknél ez nem így működik - mondta gyengéden. - A mamád és Gabe barátok.

- Paszírozta a mamit!

Ethan kényszerítette magát, hogy pártatlan maradjon. - Felnőttek, paszírozhatják egymást, ha akarják. És Edward, ez nem azt jelenti, hogy a mamád téged nem szeret ugyanúgy, mint eddig. Ugye tudod?

A kisfiú átgondolta. - Azt hiszem.

- Lehet, hogy most nem jössz ki jól Gabe-bel, de ő egy igazán jó ember.

- Seggfej.

- Rossz dolgok történtek vele, amitől megkeseredett, de nem rossz ember.

- Milyen rossz dolgok?

Ethan tétovázott, de aztán úgy döntött, a kisfiúnak tudnia kell az igazságot. - Volt egy felesége és egy kisfia, akiket nagyon szeretett. Meghaltak autóbalesetben. Még mindig szomorú miatta.

Edward sokáig nem szólt semmit. Végül közelebb csúszott és Ethan mellkasára hajtotta a fejét.

Ethan a kisfiú karját simogatta, és Isten útjainak kifürkészhetetlenségére gondolt. Annak a férfinak a fiát vigasztalta, akit megvetett, és azét a nőét, akit gyűlölt. Miért érezte akkor maga is úgy, hogy vigasztalásra talált?

- Gabe tényleg a testvérem - mondta halkan. - Nagyon szeretem.

Edward megdermedt, de nem húzódott el. - Kegyetlen.

Ethan nehezen tudta elképzelni, hogyan lehetne az ő gyengéd bátyja rideg ehhez az értékes kisfiúhoz. - Gondolkozz erősen. Nincs semmi kedves dolog, amit Gabe tett érted?

Edward rázni kezdte a fejét, de aztán abbahagyta. - Van valami.

- Mi az?

- Már Chipnek szólít.

Tizenöt perc múlva Ethan Callal beszélt telefonon. Anélkül, hogy megszegte volna az Edwarddal folytatott beszélgetésre vonatkozó titoktartási esküt, közölte a legidősebb bátyjával, hogy nagy baj van.

- Adsz egy kis ízelítőt, öcskös?

Rachel felemelte a fejét, mikor a büfé ajtajában felharsant egy mély férfi hang.

- Cal! - Gabe ledobta a molnárkákkal teli kartondobozt a kezéből és kirohant a pult mögül, hogy üdvözlje a férfit, aki pont úgy nézett ki, mint ő. Miközben hátba veregették egymást, Rachel Cal Bonnert tanulmányozta, s azon tépelődött, micsoda génkombináció kell ahhoz, hogy három szívdöglesztő pasi kerüljön ugyanabba a családba.

Ethannel ellentétben Cal és Gabe sötét haja és markánsan faragott szép arca első látásra egyértelművé tette, hogy testvérek. Gabe haja hosszabb volt, acélkék szeme világosabb, mint Calé, de mindketten magasak, karcsúak és izmosak voltak. Bár Rachel tudta, hogy a volt irányító majdnem két évvel idősebb, fiatalabbnak látszott. Talán az általános elégedettség miatt, amit mint láthatatlan futball-labdát vitt magával.

- Szólnod kellett volna, hogy jössz - mondta Gabe.
- Csak nem gondoltad, hogy kihagyom a ma esti nagy megnyitót?
- Csak egy autósmozi, Cal.

A férfi szavai fájtak. Rachelnek nemcsak egy autósmozi volt. Azt akarta, hogy ez az öreg hely csillogjon ma este. Egész nap Kaylát tanította be, a fiatal lányt, akit Gabe vett fel kisegítőnek a büfébe. Gabe-nek is megmutatta az alapokat, hogy a szünetekben beállhasson a pultba. A férfi gyorsan tanult, de Rachel tudta, hogy csak gépiesen végzi a mozdulatokat. Állatokat kellene gyógyítania, nem nachosokat árulnia.

- Kérsz kávét? - kérdezte Gabe. - Vagy fagyit. Profi vagyok a tölcsértöltésben.
- Nem, kösz. Rosie rögtön azután, hogy elindultunk Asheville-ből kiverte a balhét, úgy utálja a kocsitulást, mint a bűnt, s vissza kell mennem a mauzóleumba, hogy segítsék Jane-nek.

Rachelnek nem kellett sokáig törnie a fejét, hogy kitalálja, mi a mauzóleum.

Cal folytatta, a modora egy árnyalattal szívélyesebb volt a kelleténél.

- Csak azért ugrottam be, hogy megmondjam, Jane családi villásreggelit rendez Ethan és a te tiszteletedre holnap tizenegykor, hogy megünnepeljük az új vállalkozásodat. Mit gondolsz, el tudsz jönni?

- Persze.

- Gabe, ne áruuld el Jane-nek, hogy megemlítettem, de én a te helyedben ennél előtte valamit. A feleségemet ismerve valószínűleg búzacsirát és tofut fogunk kapni. Látnod kellene, milyen szemetekkel tömi Rosie-t, semmi cukor, semmi tartósítószer, semmi, amit érdemes megenni. A múlt héten rajtakapott, hogy néhány szemet szórtam Rosie etetőszékének a tálcájára a Lucky Charmsomból és majdnem leharapta a fejem.

Gabe elmosolyodott. - Vettem a figyelmeztetést.

- Csodás ez a hely. - Cal úgy nézett körbe a büfében, mintha egy négy csillagos étterem lett volna. - Biztosan sokat dolgoztál rajta.

Rachel alig bírta leplezni a felháborodását. Cal egy fikarcnyival sem volt jobb, mint Ethan. Ő szerette ezt az autósmozit, de a vak is láthatta, hogy nem Gabe-nek való. Miért nem tud egyik testvére sem Gabe szemébe nézni és megkérdezni tőle, mit akar kezdeni az életével?

Cal most először vett észre. A mosolya lehervadt, mire kinyílt volna, s bár soha nem találkoztak, Rachel tudta, hogy a férfi kitalálta, kicsoda.

- Rachel, a bátyám, Cal. Cal, Rachel Stone.

Cal biccentett. - Miss Snopes.

Rachel kedvesen mosolygott. - Örülök, hogy megismerhetem, Hal.

- Cal.

- Á - Rachel továbbmosolygott.

Cal ajka megfeszült, Rachel pedig megbánta a pimaszságát. Cal nyilvánvalóan az a fajta férfi volt, aki élt-halt a harcért, s Rachel odadobta neki a kesztyűt.

A Callal történt incidens után a délután hátralévő részében csak romlott a helyzet. Kayla elejtett egy nagy tál salsa szószot, mely szanaszét fröccsent mindenfelé, a tűzijátékot működtető egyik munkás olyan csúnyán elvágta a kezét, hogy össze kellett varrni, Gabe pedig magába fordult. Később, amikor Rachel bement a városba Edwardért, egy öreg Chevy Lumina kifordult elé egy mellékutcából és majdnem nekiment. Miközben ráfeküdt a dudára, Bobby Dennis ellenséges arcát pillantotta meg a volán mögött. Ismét elcsodálkozott, hogy ébreszthetett ennyi gyűlöletet valakiben, aki még ilyen fiatal volt.

Este Edward ki-be futkározott a büfébe, miközben az autók kezdtek szállingózni a nézőtérre. - Fent maradok, ameddig csak akarok. Ugye, mami?

- Ameddig csak akarsz. - Rachel mosolygott, miközben belétöltötte a magokat a pattogatott kukorica készítő gépbe. A tűzijáték csak sötétedés után kezdődött, s nem tartotta valószínűnek, hogy Edward sokat fog látni az idióta Jim Carrey favicceiből, aki az első film főszerepbe volt.

Egy házaspár lépett be néhány fiatal gyerekekkel az ajtón, az első vendégek, s Rachel segített Kaylának kivinni a rendelést. Nem sokkal később tinédzserek lármás triója sétált be. Egyikük Bobby Dennis volt. Rachel egy idősebb férfival és a feleségével foglalkozott, így Kayla szolgálta ki őket, de mielőtt elmentek, Rachel szívügyének tekintette, hogy kellemes szórakozást kívánjon nekik a ma esti filmhez.

Bobby Dennis úgy nézett rá, mintha elátkozta volna.

Rachel vállat vont. Bármilyen is haragudott rá ez a fiú, egykönnyen nem fog megbékélni.

Folyamatosan jöttek a vendégek, bár nem annyian, mint amennyire Rachel számított. Amikor a tűzijáték elkezdődött, kinézett és látta, hogy alig félig van a nézőtér. Mivel péntek este nem sok mindent lehetett csinálni Salvationben, tudta, hogy a városban sokan így tették nyilvánvalóvá, hogy Gabe-nek viselnie kell a következményeit annak, hogy alkalmazta őt.

Edward nem sokkal azután, hogy a Carrey-film elkezdődött, elaludt. Nem volt meggyőző a tiltakozása, amikor Rachel felébresztette. Ahogy Edward belekapaszkodott, miközben felkísérte a fémlépcsőn, amiatt érzett aggodalmába, hogy bajt hozott Gabe fejére, szorongás vegyült a saját jövője miatt. Dwayne Bibliája semmilyen támpontot nem adott, s kezdte elveszíteni a reményt, hogy valaha is fog. Talán Gabe-nek igaza volt és a pénz lezuhant a repülővel és Dwayne-nel együtt.

Álmos fiára pillantott. Gabe törte magát, hogy összeleledjenek. Megtanította Edwardot, hogyan etesse meg Csörikét anélkül, hogy felsértené puha csőrét, és elvitte az erdőbe sétálni a barlang mellé, ahol a denevérek laktak, de hiányzott belőle a lelkesedés, s a légkör napról napra feszültebbé vált a faházban. Rachel tudta, hogy hamarosan tennie kell valamit.

Tom, a gépész elmosolyodott, mikor keresztülvágott a vetítőtermen és lefektette Edwardot a hálószádba, amit kiterített Gabe irodájában a földre. A nagyhangú férfi, akinek egy rakás unokája volt, megígérte, hogy szól Rachelnek, ha Edward felébred.

Ahogy lefelé tartott a lépcsőn, látta, hogy Gabe kimegy a büféből. Ugyanakkor egy férfi, aki halványan ismerős volt neki, de nem tudott azonnal rájönni, hogy kicsoda, lépett ki az árnyékból. - Úgy tűnik, ma este nincs nálad telt ház, Bonner.

Gabe vállat vont. - Minden este nem lehet telt ház.

- Különösen, ha Snopes özvegye dolgozik neked. Gabe megdermedni látszott. - Miért nem törödsz a magad dolgával, Scudder?

- Mondhatsz, amit akarsz. - Azzal a férfi megvető mosollyal távozott.

Russ Scudder. Megkopaszodott és le is fogyott, mióta Rachel utoljára látta. Egy sokkal izmosabb férfi élt róla az emlékezetében.

Gabe felnézett, miközben Rachel leereszkedett a lépcsőn. - Russ biztonsági őr volt a Megváltás Templomá-ban.

- Tudom. Felvettem kisegítőnek, de néhány hét után ki kellett rúgnom. Megbízhatatlan volt.

- Igaza volt. Sokkal több embernek kellett volna eljönnie. Miattam büntetnek.

- Nem számít.

Rachel tudta, hogy nem, Gabe-nek nem, s őt ez éppannyira zavarta, mint az üres helyek. Érdekelnie kellett volna a férfit. - Vajon miért jött ide ma este?

- Valószínűleg le akarta inni magát a sötétben.

Gabe továbbment egy zajos tinédzserekkel teli kocsihoz, Rachel pedig visszatért a büfébe, hogy előkészüljön a szünetre. A férfi éppen akkor bukkant fel segíteni, amikor az első film véget ért. Feltorlódott a sor, de nem olyan hosszú, hogy ne bírták volna. Gabe mindkét testvére megjelent. Cal mindenből kettőt kért, amiből Rachel arra következtetett, hogy a felesége ott volt a kocsiban a babával.

Ethan is duplán rendelt, de mivel Kayla szolgálta ki, Rachel nem vette észre. Máskülönben nem tudott volna ellenállni a kísértésnek, hogy ki ne surranjon és meg ne nézze, kivel van.

18.

Ethan beadta Kristynek az ennivalóval teli tálcát a kocsija ablakán, aztán kinyitotta az ajtót és becsusszant a volánhoz. Azonnal megcsapta az orrát Kristy parfümjé. Ma este fekete csipkére és a rumbára emlékeztette, ami nevetséges, hiszen soha nem táncolt rumbát egész életében, s nem is állt szándékában.

Becsukta a kocsiajtót. - Volt nagy csokidarabos sütiük, vettem belőlük egy párat.

- Remek. - Kristy most is hűvös, udvarias hangon beszélt, akárcsak egész este, mintha Ethan a főnöke és nem a barátja lett volna.

Ujjain a szünetre felkapcsolt reflektorok fényében megcsillantak vékony gyűrűi. Ethan izgatottan nézte, ahogy Kristy letette kettejük közé a tálcát és kicsomagolta a hot dogját. Mustárral kérte, mert ő így szerette, de igazság szerint fogalma sem volt róla, hogy Kristy szereti-e a mustárt. Több ezerszer ebédeltek együtt a nyolc év során, de egyetlen egy ételre sem emlékezett, amit Kristy szívesen evett, kivéve valamilyen salátát.

- Salátájuk nem volt.

Kristy fürkésző tekintettel nézett rá. - Persze hogy nem.

Ethan úgy érezte, bolondot csinál magából. - Nem tudtam, hogy a csípős mustárt szereted-e vagy a simát. - Várt. - Mindkettő volt.

- Ez jó.

- Jobban szereted ketchuppal?

- Nem érdekes.

- Vagy mártással? Kérsz mártást? - Ethan letette hot dogját. - Visszamehetek és hozhatok.

- Nem szükséges.

- Tényleg? Mert szívesen visszamegyek. - Ethan ajtaja már félig nyitva volt, amikor Kristy megállította.

- Ethan, utálom a hot dogot!

- Ó. - A férfi becsukta az ajtót és visszarogyott az ülésre, nevetségesnek érezte magát és levertnek. Az autós MOZI vetítővásznán egy óra, felvonuló üdítőital-reklámok kíséretében a szünetből hátralévő időt mutatta. Ethan úgy érezte, mintha az életéből visszamaradt percek peregtek volna rajta.

- De a csokidarabos sütit szeretem.

Ethan megrázta a fejét. - Bebizonyítottam, hogy minden, amit azon az estén a Hegylakónál a fejemhez vágta, igaz, ugye? Nem tudok rólad semmit.

- Tudod, hogy nem szeretem a hot dogot - felelte Kristy gyengéden.

Kristy zúgolódhatott is volna, de kedves volt. Ez volt az egyik jó tulajdonsága. Miért tartott ilyen soká, hogy észrevegye? Egész életében alig foglalkozott Kristy Brownnal, most meg másra sem tudott gondolni.

Kristy visszacsomagolta a hot dogját, beletette a zacskóba és kivett egy csokidarabos sütit. Mielőtt beleharapott volna, szétnyitott egy papírszalvétát és az ölébe terítette a farmerjára. A farmerra, mely az egyszerű fehér blúzzal csalódást okozott Ethannek. Kristy biztosan Mike Reedynek tartogatta a miniszoknyáit és a szűk topjait.

Lehúzta a papírt a szívószáljáról, s átfúrta nagy Cherry Coke-ja fedelén.

- Úgy hallom, te meg Mike találkoztatok. - Próbált közömbösnek látszani, mintha a téma nem érdekelné jobban, mint a múlt heti időjárás.

- Nagyon kedves ember.

- Igen, azt hiszem. - Selymes, sötét hajfürtök kunkorodtak Kristy arca körül. Ethan szeretne volna hátrasimítani, s egy pillanatra elképzelte, hogy az ajkával csinálja.

Kristy ránézett. - Mi van?

- Semmi.

- Ki vele! - Kristy türelmetlennek tűnt. - Tudom, hogy forgatsz valamit a fejedben.

- Csak... Mike remek fickó, ne érts félre, de... a középiskolában egy kicsit... nem tudom. Talán egy kicsit vad volt. - Ahhoz képest, hogy Ethan profi volt a nagy nyilvánosság előtt tartott szónoklatokban, összevissza beszélt.

- Vad? Mike?

- Nem most. - Ethan izzadni kezdett. - Nem, mint mondtam, remek fickó, de lehet, hogy egy kicsit... háborodott. Tudod. Tébolyult.

- Az?

- Az. - Ethannek kiszáradt a torka, s ivott egy korty Cherry Coke-ot. - Gondoltam, jobb ha tudod.

- Jobb ha tudom, hogy tébolyult?

- Igen.

- Rendben. Kösz, hogy elmondtad. - Kristy beleharapott a csokidarabos sütibe. Ügyesen. Egyetlen morzsa sem potyogott az ülésre. Ethan rájött, mennyire tiszteli Kristy rendszeretét. Nem csak azért, mert megkönnyítette a dolgát, hanem mert az ő élete gyakran tiszta káosz volt, s Kristy megnyugtatta.

Most azonban nem volt nyugodt. A parfüm éppúgy izgatta, mint az elegáns, állig begombolt fehér blúz.

Hiába intette magát, hogy váltson témát, nem tudott kitérni belőle. - Úgy értem, ha bepörög vagy ilyesmi, talán... tudod.

- Megtébolyodik?

- Igen.

Kristy letette a süteményét a szalvétára, csábító kis gyűrűi szikráztak. - Rendben, Ethan. Mi ez az egész? Egész este furán viselkedsz.

Kristynek igaza volt, Ethan nem értette, miért lett hirtelen olyan mérges rá. - Én? Te döntöttél úgy, hogy farmerban jelensz meg! - Csak miután a szavak elhagyták a száját, jött rá, mennyire nem helyénvalóak.

- Te is farmerban vagy - mutatott rá Kristy türelmesen. - Szó mi szó, te kivasaltad a tiédet, én meg nem de...

- Nem erről van szó, és ezt te is tudod.

- Nem, nem tudom. Mit akarsz mondani? - Kristy továbbnövelte a süteménnyel maradékjaik egyre nagyobb kupacát.

- Farmerban voltál, amikor utoljára Mike-kal randevúztál?

- Nem.

- Akkor most miért vagy abban?

- Mert ez nem egy randevú.

- Péntek este van, a Karolina Büszkesége utolsó előtti sorában parkolunk! Szerintem ez egy randi, szerinted nem?

Kristy szeme megvillant, egyáltalán nem volt már gyengéd. - Tessék? Azt akarod mondani, hogy annyi év után a nagy Ethan Bonner végre randira hívott, és én nem is tudtam róla?

- Nos, ez nem az én hibám, ugye? S hogy érted azt, hogy végre?

Ethan hosszú fáradt sóhajt hallott, mielőtt Kristy megszólalt. - Mit akarsz tőlem?

Hogy válaszolhatna erre? Mondja azt, hogy „a barátságodat”, vagy hogy „a testedet, amit éveken át rejtegettél”? Nem, ezt semmiképpen. Mégiscsak Kristyról volt szó, az isten szerelmére. Talán csak annyit kellene mondania, hogy nincs joga állandóan megváltozni, és azt akarja, hogy legyen minden úgy, ahogy régen volt, de ez nem lett volna igaz. Pillanatnyilag egy dolgot tudott. - Nem akarom, hogy lefeküdj Mike Reedyvel.

- Ki mondta, hogy lefekszem vele?

A hamis gyémánt fülbevaló megcsillant Kristy fülcimpájában. Haragudott Ethanre. Semmi vész, Ethan is haragudott rá, mit számít hát, ha megmondja az igazat? - A héten belenéztem a táskádba. Eltűnt belőle az óvszer.

- Belenéztél a táskámba? Mr. Becsület?

Az, hogy Kristy inkább meglepett volt, mint dühös, kifogta a szelet Ethan vitorlájából. - Bocsánatot kérek. Nem fog többet előfordulni. Én csak... - Ethan letette a kóláját. - Csak aggódtam érted. Nem kellene lefeküdnöd Mike Reedyvel.

- Akkor kivel kellene lefeküdnöm?

- Senkivel!

Kristy merev és kimért lett. - Sajnálom, Ethan, de számomra ez már nem alternatíva.

- Én egyedül alszom. Nem értem, miért ne tudnál te is!

- Mert nem és kész, már nem. Neked legalább ott van a mocskos múltad, amire visszatekinthetsz. Nekem még az sincs.

- Nem volt mocskos! Nos, lehet, hogy az volt, de... Csak várd meg a megfelelő férfit, Kristy. Ne add olesón magad. Tudni fogod, mikor jön el az igazi.

- Talán már most is tudom.

- Mike Reedy nem az igazi!

- Honnan tudod? Arra sem emlékszel, hogy gyűlölöm a hot dogot. Nem tudod, mikor van a születésnapom, ki a kedvenc énekesem. Honnan tudnád, ki nekem az igazi?

- A születésnapod április tizenegyedikén van.

- Tizenhatodikán.

- Látod? Tudtam, hogy áprilisban van!

Kristy felvonta finoman ívelt szemöldökét, aztán olyan nagy levegőt vett, hogy Ethan arra gyanakodott, hogy közben elszámolt tízig. - Azért vettem ki az óvszert a táskámból, mert nevetségesnek éreztem, hogy magammal hurcolom.

- Szóval te és Mike nem...

- Még nem. De még lehet, hogy igen. Tényleg kedvelem.

- Kedvelni nem elég. Engem is kedvelsz, de ez nem jelenti azt, hogy le fogsz feküdni velem.

- Persze hogy nem.

Ethan mellbe döfte a csalódottság. – Természetesen nem.

- Hogy feküdhetsz le veled? Szüzességi fogadalmat tettél.

Pontosan hogy értette ezt Kristy? Hogy ha nem tett volna szüzességi fogadalmat, akkor elgondolkodna rajta?

- Azonkívül - folytatta Kristy - nem vonzódsz hozzám.

- Ez nem igaz. Te vagy a...

- Ki ne mondd! - Kócos fürtök repkedtek, a hamis gyémánt fülbevaló szikrázott. - Nehogy azt merd mondani, hogy a legjobb barátod vagyok, mert nem vagyok az!

Ethan úgy érezte, mintha Kristy arculcsapta volna. A munkája jórészt abból állt, hogy másokat vigasztaljon. Sokkal jobban ismerte az emberi természet bonyolultságát, mint mások, miért volt akkor olyan kifürkészhetetlen számára Kristy?

A vetítővászon órája elérkezett az utolsó perchez. Ethan mindig kitartó volt, de Kristy valahogy kiölte belőle a harci kedvet. Tudta, hogy fájdalmat okozott neki, mégha azt pontosan nem is, hogy mivel, s amit a legkevésbé akart, az az volt, hogy megbántsa Kristy Brownt.

- Mi történik veled, Kristy?

- Az élet - felelte Kristy lágyan. - Végre.

- Hogy érted ezt?

Kristy olyan sokáig hallgatott, hogy Ethan már kezdett kételkedni benne, hogy válaszolni fog, de megtette. - Azt jelenti, hogy már nem a múltban élek. Kész vagyok továbblépni. - Kristy olyan pillantást vetett rá, mintha vívódott volna valamin magában. - Azt jelenti, hogy már nem vagyok beléd szerelmes, Ethan.

A férfi úgy érezte, mintha áramütés cikázott volna át rajta, de nem értette, miért érte megrázkódtatásként a hír. Az ösztönei megsúgták, hogy Kristy szerelmes belé, de nem engedte, hogy tudatosuljon benne.

Kristy lágy, önsajnáló nevetést hallatott, amitől Ethan-be belehasított a fájdalom. - Olyan szánalmas voltam. Az a sok elvesztegetett idő. Nyolc éven át ültem az íróasztalomnál, Miss

Kis Rátermettség, buzgólkodtam, hogy meglegyen a kocsikulcsod, legyen tej neked a hűtőben, s te észre sem vetted. Lebecsültem magam.

Ethan nem tudta, mit mondjon.

- Tudod, mi a fura? - Kristy hangjában nem volt semmi keserűség. Nyugodtan beszélt, szinte mintha valaki másról beszélt volna. - Hogy én voltam számodra a tökéletes nő, de te rám se hederítettél. Most pedig már túl késő.

- Hogy érted, hogy a tökéletes nő? És miért túl késő?

Kristy szomorúan nézett rá, mintha csalódást okozott volna neki, hogy a férfi nem érti. - Azonos az érdeklődésünk, a családi háttérünk. Szeretek törődni az emberekkel, te pedig törődést igényelsz. Ugyanaz a vallási meggyőződésünk. - Enyhe vállrándítás. - De semmi nem számít, mert nem voltam elég izgató neked.

- Elég izgató! Micsoda beszéd ez? Azt hiszed, hogy engem csak az érdekel egy nőben?

- Igen. És kérlek, ne bánj velem lekezelően. Túl régóta ismerjük egymást.

Ethan feldühödött. - Már értem. Ezért van ez az egész átváltozás. A szűk ruhák, az új frizura, az az átkozott parfüm. Azért rittyentetted ki magad, hogy észrevegyelek, igaz? Nos, észrevettelek, igen, remélem, boldog vagy.

A talkshow-k Bölcs Istene a nyelvét csettingette. Ethan... Ethan... Ethan...

Ahelyett, hogy visszavágott volna, ahogy kellett volna, Kristy elmosolyodott. - Jó, hogy észrevetted, különben nem tudom, mikor tértem volna észhez.

- Miről beszélsz?

- Olyan egyértelmű, Ethan. Olyan banális. Persze azt hiszem, hogy az egyszerű igazságok mindig azok, ugye? Rachel figyelmeztetett, amikor elkezdtem, hogy ha változtatni akarok, magam miatt kell csinálnom, nem pedig érted vagy valaki másért. Úgy tettem, mintha egyetértettem volna vele, de csak akkor értettem meg igazán, mennyire igaza volt, amikor kiöltözve megjelentem az irodában, hogy ledöntselek a lábadról, és te annyira elképedtél.

- Kristy, én nem...

Kristy felemelte a kezét. - Semmi baj, Ethan. Már nem izgat. Sőt, hálás vagyok. Az elutasításod készítetett arra, hogy megtegyem, amit már régóta meg kellett volna tennem.

- Nem utasítottalak el! És nem értem, hogy tudsz hirtelen kiábrándulni valakiből, akit állításod szerint évek óta szerettél? - Mit csinál? Rá akarja beszélni Kristyt, hogy szeresse?

- Igazad van. Nem lehet. - Ethan előtt felcsillant a reménysugár, de gyorsan ki is hunyt, ahogy Kristy folytatta. - Most már tudom, hogy nem szerelem volt. A szerelemhez két ember kell. Amit én éreztem, az rajongás volt, rögeszme. Végzetes vonzerő.

S most úgy érzed magad, mint a mosogatórongy, mutatott rá a Nagytekinthető Talkshow Házigazda.

- Azt hiszem, túl hamar feladtad - hallotta Ethan a saját hangját.

- Miről beszélsz?

- A kapcsolatunkról.

- Ethan, nekünk nincs kapcsolatunk.

- De van! Mióta ismerjük egymást? Hatodik óta?
- Én harmadikos voltam. Te negyedikes. Az osztálytermeink egymással szemben voltak a folyosón.

Kristy nyelve ritmikus dobpergésként lüktetett a szájában, azt téve, amit Ethan akart tenni. Amit tennie kellett.

Bőr. Lágú, verejtéktől nyirkos. Aztán nedves. Belemerítette az ujját.

Kristy a kezébe vette, pulzáló skálát játszott rajta, mely a feledés szélére taszította a férfit.

Hol vagy? sikoltotta az agya. Miért nem mondod, hogy hagyjam abba? Várta a Kikényszerítő Istent, a Bölcs Istent, de nem hallott semmit.

- Elég - suttogta Kristy.

Ethan ujjai Kristy testében voltak; Kristy ujjai Ethan-re fonódva. - Elég - ismételte újra Kristy.

De egyikük sem akarta elengedni a másikat.

Kristy megborzongott, s a férfi rájött, milyen közel van ahhoz, hogy átessen a ponton. Hangja rekedten szólt. - Nem teheted, Ethan.

Kristy gyengédsége friss, hűvös szellőként söpört végig rajta. Érte aggódott, mint mindig. Soha nem magára gondolt.

Rég volt, de Ethan nem felejtette el, mit kell tennie. Közelebb húzta Kristyt és megmozdította a hüvelykujját... lassan körzött vele. Kristy levegő után kapkodott. Ethan megcsókolta, s szívének minden gyengédségével hagyta, hogy Kristy elérje a beteljesülést.

Utána egyikük sem akart beszélni. Megigazították a ruháikat, elhúzódtak egymástól, feltörölték a kiömlött Cherry Coke-ot, úgy tettek, mintha a filmet nézték volna. Ethan hazavitte, s nem lepődött meg, amikor Kristy nem hívta be, de amikor kinyitotta neki a kocsiját, azon kapta magát, hogy meghívja a sógornője másnapi villásreggelijére.

- Nem, köszönöm - felelte Kristy udvariasan.

- Nem sokkal tizenegy előtt érted jövök.

- Nem leszek itt.

- De igen - válaszolta Ethan határozottan. - Itt leszel.

Ahogy Rachel elkezdte megszáritani a haját a reggeli zuhany után, megcsörrent a telefon. Gabe a hátsó kertben kalapált valamit, Edward az elülső tornácon játszott, így törülközőt tekert a fejére és a konyhába sietett, hogy felvegye.

- Beszélhetnék, kérem, Rachel Snopesszal? - kérdezte egy női hang.

- Itt Rachel Stone.

Egy kisbaba nyugösködött a háttérben, s a nő hangja eltompult. - Semmi baj, Rosie. Itt vagyok. - Ismét a kagylóba beszélt. - Elnézést, Miss Stone, de a lányom még nem heverte ki teljesen a tegnapi utazást. Tegnap este nem volt alkalmunk találkozni az autósmoziban. Jane Darlington Bonner vagyok, Cal felesége.

A nő hangja hivatalos volt, de nem ellenséges. - Igen, Mrs. Bonner?

- Kérlek, szólíts Jane-nek. Családi összejövetel lesz nálunk egy óra múlva. Bocsánat, hogy ilyen későn szólok, őszintén szólva az egészet az utolsó pillanatban csaptam össze, de szeretném, ha eljönnél a fiaddal.

Rachelnek eszébe jutott Cal látogatása a büfében tegnap délután. Ő is ott állt, amikor Cal meghívta Gabe-et, ha akarta volna, szólhatott volna neki is.

- Köszönöm, de nem tartom jó ötletnek.

- Nyilvánvalóan találkoztál tegnap a férjemmel. - Jane dallamos hangjában csak jókedv hallatszott.

- Igen.

- Azért csak gyere el.

Rachel elmosolyodott, s úgy érezte, rokonszenvvel kezd viseltetni ez iránt az asszony iránt, akit eddig még csak fényképen látott az újságban. - Nem a férjed miatt. Ethan nincs oda értem.

- Tudom.

- Azonkívül kétlem, hogy Gabe be akarna vezetni a családi körbe. Azt hiszem, jobb, ha kihagyom.

- Nem akarok tolakodó lenni, de remélem, meggondolod magad. Cal és Ethan a két legkonokabb férfi a világon, de jót akarnak, én pedig meghalok a vágytól, hogy találkozzam a hírhedt Snopes özvegygel.

Rachel azon kapta magát, hogy nevetve válaszol a nő kedves humorára. - Bármikor feljöhetsz a faházba.

- Élni fogok a lehetőséggel.

Éppen letette, amikor Gabe belépett a hátsó udvarról. Farmerja fűrészpóros volt, s napok óta nem látszott ilyen boldognak.

Rachel rámosolygott. - Mit csinálsz?

- Egy kis madárházat. Csőrikének hozzá kell szoknia a természethez, mielőtt szabadon engedjük.

Mindezt egyetlen kis közönséges verébért?

A férfi a mosogatóhoz lépett és megnyitotta a csapot, hogy kezét mosson. - Kérdeztem Chiptől, hogy akar-e segíteni, de nemet mondott.

- Abbahagynád, hogy Chipnek szólítod?

- Addig nem, amíg ő nem kér rá. - Gabe fogott egy papírtörülőt és odament Rachelhez, hogy adjon neki egy jó reggelt pusztit. Röpké csók volt, de gondtalan meghittségéről a tegnap esti szeretkezésük jutott Rachel eszébe. A férfi mellkasára hajtotta a fejét, s próbált nem gondolni rá, milyen hamar vége kell hogy legyen.

Gabe elkapta Rachel egyik hajtincsét és a füle mögé simította. Megcsókolta a helyét, aztán hátralépett. - Mindjárt ott kell lennünk Calnál és Jane-nél és még le is kell zuhanyoznom, úgyhogy ne tereld el a figyelmemet.

- Lennünk?

- Tudod, hogy nem akarom, hogy egyedül maradj.

Csalódottság kerítette hatalmába Rachelt, mikor rájött, hogy semmi személyes nem volt a férfi invitálásában. Nem akarta bevezetni a családba; csak örökutjai kötelességét teljesítette. A

hálószoza volt az egyetlen bizalmas hely, amit Gabe életében elfoglalhatott, s a férfi soha nem is ígért semmi többet.

- Nem hiszem, hogy ez jó ötlet. Nehezen tudnék úgy enni, hogy közben folyton a testvéreid lándzsái előtt hajolgassak.

- Még sosem láttam, hogy megfutamodtál volna harc előtt.

- Gyűlölnek, Gabe!

- Ez az ő problémájuk. Nekem el kell mennem, te pedig nem maradhatsz itt egyedül.

Rachel mosoly mögé rejtette fájdalmát. - Rendben. Élvezet lenne megkínózni az undok testvéreidet.

19.

Egy óra múlva áthajtottak az arany imádkozó kezekkel díszített fekete kovácsoltvas kapun. Edward, aki Rachel és Gabe között ült a teherautó első ülésén, elképedt, mikor megpillantotta a hatalmas fehér udvarházat. - Tényleg itt laktam, mami?

- Tényleg.

- Nagy.

Rachel hozzá akarta tenni, hogy csúnya is, de visszafogta magát. Próbálta elkerülni a negatív megjegyzéseket Dwayne-ről és a közös életükről.

Dr. Jane Darlington Bonner az ajtóban fogadta őket. Karján a babával, lisztől maszatos orral inkább tűnt egy Pillsbury Sütőverseny indulójának, mint világszerte ismert fizikusnak. Régi arisztokrata családból származó klasszikus szépségnek tűnt, de Gabe elejtett megjegyzéseiből Rachel tudta, hogy középosztálybeli. Szőke haját francia kontyba fogta, összeillő barackszínű rövidnadrágot és topot viselt. Stílusos öltözeke kínos tudatára ébresztette Rachelt saját fakó zöld-fehér kockás háziruhájának és otromba, fekete fűzős cipőjének.

Jane azonban mintha észre sem vette volna. Gabe-et csókkal üdvözölte, majd szívélyesen Rachelre mosolygott. - Annyira örülök, hogy eljöttél. Te pedig biztosan Edward vagy.

- Chip - javította ki Gabe Rachel legnagyobb bosszúságára. - Chip Stone.

Jane szórakozottan felvonta szőke szemöldökének egyikét. - Örülök, hogy megismerhetlek, Chip. Ő Rosie. Tegnap óta nem lehet vele bírni.

Rosie azonban nem úgy tűnt, mint akivel nem lehet bírni. Ahogy a kilenc hónapos kislány megpillantotta Edwardot, boldogan sikkantott egyet és kivillantotta négy pici fogát. Pufók lába úgy járt, mint a motolla, alsó ajkán babanyál csillogott, miközben Edward felé nyújtózkodott.

- Kedvel engem - csodálkozott Edward.

- Az nagyon jó - mondta Jane -, mert ebben a pillanatban nincs senki más, akit kedvelne. Még az apja sem tud vele mit kezdeni. Van egy ötletem. Mindenki a konyhában van. Megpróbálom letenni a földre, hátha eljátszik veled. Rendben?

Edward buzgón bólogatott. - Játshat Táltossal is.

Rachel elismerését kellett hogy kifejezze Jane-nek. Alig sápadt el a látványától, hogy egy mocskos, baktériumoktól hemzsegő félszemű nyulat tuszkolnak az ő csillogó szemű, illatos, szőke kislánya felé.

- Remek ötlet.

A konyhába vezette őket, ahol Cal narancslét töltött egy kancsóba, Ethan pedig egy üveg pezsgőt bontott ki mellette. Mindketten odakiáltottak Gabe-nek, aztán amikor észrevették Rachelt, arcuk egyszerre komorodott el.

Gabe védelmezőleg Rachel derekára tette a kezét. Biccentett a testvéreinek. - Cal. Eth.

- Kell még valamit kivinni a teraszra, Jane? - Rachel legnagyobb meglepetésére Kristy lépett be a társalgóból. - Szia, Rachel. Hello, Edward. - Elbűvölően festett laza szabású, szilvaszínű blúzában és iszonyúan szűk fehér farmerjában. Lábán arany színű szandál villogott. Ethan arcára a bizonytalanság árnyéka vetődött, mikor Kristy megjelent, de ő mintha észre se vette volna, s Rachelnek az az érzése támadt, hogy szándékosan kerüli a férfi tekintetét.

Amíg Edward a fekete márványpadlón játszott Rosie-val, Cal pedig ellenséges pillantásokat lövellt Rachel felé, Jane különböző tálakat, kiöntöket és tálcákat nyomott mindenki kezébe. - A teraszon eszünk. Egyike azon kevés helyeknek ebben a mauzóleumban, ahol az ember otthonosan érezheti magát. - Rájött, mit mondott és Rachel felé pördült. - Jaj, drágám. Sajnálom. Olyan régóta vagyok már Callal, hogy elfelejtettem tartani a számat.

- Semmi baj - mosolygott Rachel. - Tényleg egy mauzóleum. Mindenki tudta, csak Dwayne nem.

A sütő időzítője lejárt, elszólítva Jane-t. Cal felnyalabolta Rosie-t a padlóról, ahol a kislány boldogan rágta Táltos szurtos fülét. Tiltakozásul fülsiketítő visításba kezdett és kemény babacipőjével rúgkapált, combon találva az apját.

Ethan jót mulatott bátyja jajkiáltásán. - Legközelebb feljebb célozz, Rosie. Azzal tényleg felkelte apád figyelmét.

Edward felvette a nyuszt a földről és visszaadta Rosie-nak, aki azonnal elhallgatott. Mindannyian kimentek a teraszra a társalgón át.

Ahogy Rachel kilépett, eszébe jutott az alig több mint két héttel ezelőtti esős délután, amikor Gabe-bel először szeretkeztek. Gabe-ben is megelevenedhetett az emlék, mert felé fordult, ránézett, s valami melegség villant meg hideg acélkék szemében.

Cal figyelmeztetése ellenére Jane se búzacsirás muffint, se tofut nem szolgáltat fel. Helyette gomba- és fűszeres almadarabokkal teli illatos omlettet ettek friss gyümölcssalátával, fekete áfonyás kávétorzával, hozzá pedig isteni mimózát ittak.

Amíg a felnőttek a napernyős asztal köré gyűltek, Edward leült a kis necchálós járóka mellé, ahová száműzve Rosie-t megakadályozták, hogy szálla menjen a bőre alá a terasz fapadlójából. Rachel szeretettel nézte, ahogy fia játékokat rázott Rosie orra előtt, csiklandozta a hasát és grimaszokat vágott, hogy szórakoztassa.

Hamarosan nyilvánvalóvá vált számára, mennyire törődik egymással Cal és Jane. A hajdani irányító arckifejezése, mely oly barátságosan volt, amikor Rachelre nézett, szinte sugárzott, valahányszor a feleségére pillantott. Minden alkalmat megragadtak, hogy egymáshoz érjenek: egy simogatás a kézen, egy érintés a karon, egymásba fúródó tekintetek, összemosolygások. S szemmel láthatóan mindketten imádták energiával teli szőke hajú kislányukat.

De zavaró körülmények is voltak az asztalnál. Ethan ellenszenvéhez már hozzászokott, Cal ellene irányuló gyűlöletének azonban hidegebb éle volt, s Rachel gyanította, hogy a legidősebb báty mégjobban félti Gabe-et, mint az öccse. Ezt tetézte még, hogy Ethan és

Kristy úgy tűnt, minden tőlük telhetőt elkövettek, hogy ne nézzenek egymásra, Gabe pedig annyira feszült volt, hogy Rachel szinte hallotta, ahogy recseg-ropog. Tudta, milyen nehéz lehet neki család nélkül részt venni egy családi összejövetelen.

Cal volt az, aki felhozta az autósmozi témát. - Hihetetlen, mit hoztál ki a helyből.

Ethan ráharapott. - Kikapta a megye legpocsékabb autósmoziját és újjá varázsoltta.

Mindketten hamisan csengő szívélyes hangon tömjénezték Gabe-et, hogy milyen nagyszerű, hogy újra megnyitotta az autósmozit és micsoda szolgálatot tett ezzel a közösségnek. Gabe múltját egyikük sem említette. Mintha állatorvosi praxisa, a felesége és a fia soha nem is léteztek volna. Minél többet beszéltek, annál feszültebb lett Gabe, míg Rachel nem bírta tovább.

- Mesélj nekik Csőrikéről, Gabe.

- Nincs mit mesélni róla.

- Csőrike egy verébfióka, aminek Gabe visszaadta az egészségét.

Gabe vállat vont, s ez az apró mozdulat elég volt a két testvérnek ahhoz, hogy gyorsan közbelépjenek és megmentse Gabe-et egy témától, amiről nem akar beszélni.

- Az a tegnap esti tűzijáték tényleg klassz volt. Rosie imádta, ugye, Jane?

Ethan bólintott. - Remek ötlet volt. Sok család örül, hogy van egy hely a városban, ahová elvihetik a gyerekeiket anélkül, hogy vagyonokat kellene költeniük.

Rachel ösztönösen cselekedve előrehajolt. - Gabe egy madárházat épít hátul, hogy hozzászoktassa a verebet a természethez.

Gabe ingerült pillantást vetett rá. - Nem nagy ügy, Rachel.

Most már mind a három Bonner testvér metsző tekintettel bámult rá. Csak Jane és Kristy nézett rá kíváncsian. - Szerintem az. Boldoggá tesz, hogy gondoskodhatsz arról a ványadt kis madárról. Az autósmozi nem.

- Csőrike nem ványadt! - kiáltotta Edward.

Gabe hirtelen felpattant az asztaltól. - Fogytán a kávé. Főzök még. - Eltűnt az erkélyajtón át.

Cal hátradőlt és Rachelbe fúrta acélké szemeit. - Szándékosan akarja boldogtalanná tenni az öcsémet?

- Cal...

A férfi egyetlen legyintéssel elintézte felesége közbeszólását és egyetlen szó nélkül némította el. Dr. Jane Darlington Bonner nem olyan fajta nőnek látszott, akit könnyű elhallgattatni, ezért Rachel úgy vélte, hogy önként vonult vissza vállat vonva. Talán rájött, hogy az összeütközés úgyszólván elkerülhetetlen, s Rachelt elég keménynek tartotta ahhoz, hogy elfogadja a kihívást.

- Magának is azt mondom, amit Ethannek - vágott bele Rachel. - Ne babusgassák! Neki nem az az életcélja, hogy a Karolina Büszkeségét vezesse, maguknak pedig nem kellene úgy csinálniuk, mintha valami csodálatos dolgot vinne véghez. Gabe állatorvos, azt kellene gyakorolnia.

- Azt hiszi, jobban ismeri az öcsémet, mint a saját családját? - kérdezte Cal hidegen.

- Igen, azt hiszem.

Gabe visszajött. - A kávé hamarosan kész.

Ethan az idősebbik bátyjáról Gabe-re nézett. - Van egy labda a garázsban. Dobáljunk, amíg Mr. Irányító rendet rak a konyhában. Velünk tartasz, Edward?

Edward alaposan meggondolta a választ. - Szeretnék, de akkor Rosie sírva fakadna, mert nagyon szeret engem, úgyhogy azt hiszem, itt maradok és játszom vele.

Rachel látta, hogy fia a döntésével kivívta Rosie szüleinek szeretetét. Mindketten mosolyogtak és biztatták, hogy menjen csak, de Edward udvariasan visszautasította.

Ethan és Gabe leléptek a teraszról. Rachel elkezdte leszedni az asztalt, csakhogy Cal odaállt mögé és halkán azt mondta: - Bejönne egy pár percre a dolgozószobába? Mutatni szeretnék valamit.

Elmenni Callal volt az utolsó, amire vágyott, de Jane és Kristy éppen eltűntek a konyhában, így nem volt senki, aki megmentse. Remélte, hogy vállrándítása közönyösségről árulkodott, s követte a férfit.

Amikor a dolgozószobához értek, Cal becsukta maguk mögött az ajtót. Rachel látta, hogy egy futball-labda repül el az ablak előtt, aztán Gabe futott be a képbe, hogy elkapja.

Cal az íróasztal mögé lépett, ami valamikor a Dwayne-é volt és kihúzott egy fiókot. - Van itt valami a maga számára. - Elővett egy papírlapot és Rachel felé tolta. Rachel már azelőtt tudta, hogy egy csekk, mielőtt megfogta volna. Lepillantott és elakadt a lélegzete.

Az ő nevére volt kiállítva huszonezer dollárról.

Elcsuklott a hangja. - Mi ez?

Cal leült és felnézett rá. - Előleg a jövőjéhez.

Rachel émelve bámulta, hamarabb tudta a választ a kérdésére, hogy feltette volna. - Mit akar cserébe?

- Hogy elhagyja Salvationt, és soha többé ne lépjen kapcsolatba az öcsémmel. - Cal szünetet tartott. - Maga felelősséggel tartozik. Fel kell nevelnie egy gyereket. Így könnyebb lesz.

- Értem. - Gombóc nőtt Rachel torkában. Azért jött Salvationbe, hogy kincset találjon, de álmában sem gondolta volna, hogy ez lesz az. Nagyot nyelt, hátha enyhül torkában a szorítás.

- Mennyi időm van?

- Számítottam rá, hogy meg kell szerveznie, hová menjen, ezért későbbre kelteztem. Tíz napon belül hagyja el a várost.

Ahogy Rachel átnézett az íróasztal fölött a férfira, meglepetten látta, hogy részvét villan Cal szemében, s gyűlölte érte. Nagyokat pislogott. - Gabe már nevet. Nem gyakran, de néha igen. Említette Ethan?

- Jót tett neki az autószozi megnyitása. Végre a gyógyulás útjára lépett.

Rachel szeretett volna vitatkozni vele, megmondani, hogy miatta lépett Gabe a gyógyulás útjára, de úgy sem hitt volna neki Cal. Azonkívül ő maga sem tudta, hogy ez-e az igazság. Talán nem jelentett többet Gabe-nek, mint pár óra önfeledtséget, amikor ágyba bújtak.

- Ethan és én is úgy gondoljuk, hogy a maga távozása fel fogja gyorsítani a folyamatot.
- Gabe nagyon dühös lesz, ha megtudja.
- Ezért nem fog mondani neki egy árva szót sem. Megértette? Ha csak utal rá, az ajánlat érvénytelen.

- Ó, igen. Tökéletesen megértettem. - Rachel áthúzta a csekket az ujjai között. - Csak egyvalamit áruljon el. Mit gondol, mit teszek az öccsével, ami olyan szörnyű?

- Kihaszználja.
- Hogyan?

Cal szeme összeszűkül. - Ne játsszon velem, hölgyem, mert átmegyek magán, mint az úthenger! Gabe gazdag ember, akit nem érdekel a pénz. Ki akarja csalni tőle az utolsó fillérjét is, aztán zöldebb legelő után néz.

- Biztos benne?

- Elfogadja a csekket vagy nem? Rachel lenézett a csekkre és azon gondolkodott, eljön-e valaha az az idő, amikor túljuthat a múltján. - Igen. Igen, elfogadom, Mr. Bonner. Mérget vehet rá.

Zsebre tette a csekket és az ajtó felé fordult, de a férfi lány hangja megállította, mielőtt távozott volna.

- Mrs. Snopes, nagyon meg fogja bánni, ha megpróbál keresztbe tenni nekem.

Rachel ujjai az ajtónyitó gombra fonódtak. - Higgye el, Mr. Bonner, maga az utolsó a földön, akinek keresztbe tennék.

Kényszerítette magát, hogy ne rohanjon ki a szobából, de reszketett, mire a teraszra ért, ahol Jane és Kristy feladták a küzdelmet, hogy rendet rakjanak, ültek és beszélgettek.

Abban a pillanatban, ahogy Jane meglátta Rachelt, arckifejezése gyanakvóvá vált. - Mit csinált?

Rachelnek nem igazán sikerült elnyomnia hangjában a remegést. - Tőle kell megkérdezned.

Jane felállt és megfogta Rachel kezét. - Sajnálom. A Bonnerek... A szó minden értelmében egy család. A világgal szembeszállnának egymásért, de a hűségük néha elvakítja őket.

Racheltől csak egy bólintásra telt.

- Újra megpróbálok vele beszélni - mondta Jane.
- Semmi értelme. - Rachel észrevette Gabe kulcsát az asztalon és felmarkolta. - Nem érzem jól magam. Biztos vagyok benne, hogy Ethannek nem lesz kifogása az ellen, hogy visszavigye Gabe-et a faházba. Gyere, Edward, mennünk kell.

Edward tiltakozással fogadta Rachel bejelentését, Rosie pedig dührohamot kapott, amikor rájött, hogy el fogja veszíteni a játszótársát. Arcocskája összegyűrődött, miközben Edward

lefejtette ujjait Táltosról. A karját nyújtotta, hogy Edward vagy a nyúl után-e, Rachel nem tudta, s üvölni kezdett.

Edward esetlenül megpaskolta a fejét. - Semmi baj, Rosie. Csak rossz napod van.

Rosie abbahagyta a sírást, de kék szeme könnyben úszott, s olyan bánatos pillantásokat vetett Edwardra, amik a jeget megolvasztották volna.

Edward lenézett Táltosra. Aztán Rachel legnagyobb meglepetésére visszaadta a plüssnyuszt Rosie-nak.

A kislány ziháló mellkasához szorította, s hálás szemmel nézett Edwardra.

Rachel aggódva figyelte a fiát. - Biztos vagy benne, Edward?

Edward csak egy pillanatig habozott, mielőtt bólintott. - Én már felnőtt vagyok, mami. Rosie-nak nagyobb szüksége van Táltosra, mint nekem.

Rachel elmosolyodott, megszorította a fia kezét és a könnyeit nyeldeste.

Gabe még azelőtt kiugrott Ethan Camryjából, hogy a kocsi megállt volna, s az elülső tornác felé iramodott, ahol Edward egy dülöngélő fáskamrát épített az összegyűjtött fadarabokból. - Hol van anyád?

- Nem tudom. Gondolom, bent. - A kisfiú pillantása elsiklott Gabe mellett Kristyre és Ethanre, akik épp akkor szálltak ki a kocsiból.

Gabe már éppen elindult az ajtó felé, csak hogy megtorpant, amint meglátta, hogy Edward az oldalát tapogatja, mintha próbálna megfogni valamit, ami nincs ott. Aztán a karja visszahullott az ölébe és olyan mélyet sóhajtott, mintha a lelke legmélyéről szállt volna fel.

Gabe azt kívánta, bárcsak ne ismerte volna fel a mozdulatot. - Ugye hiányzik a nyulad?

Edward a fáskamra fölé hajolt és a térdét vakarta.

- Hallottam, hogy odaadtad Rosie-nak, de mindenki meg fogja érteni, ha vissza akarod kapni. - Próbálta megőrizni hangja nyersességét, de nem teljesen sikerült.

- Rosie nem fogja megérteni.

- Még kicsi. Majd elfelejti.

- Táltos nem olyan, akit csak úgy elfelejtenek a gyerekek.

Olyan teljes bizonyossággal beszélt, hogy Gabe tudta, semmi értelme vitába szállni vele. Ebben teljesen az anyjára ütött.

- Ethan tiszteletes! Kristy! - A kisfiú elmosolyodott, mikor azok ketten felléptek a tornácra.

- Akarjátok látni a fáskamrámat? - Túl fiatal volt ahhoz, hogy megérezze köztük a feszültséget, de Gabe nem.

- Naná - válaszolta Kristy.

Gabe megfordult és bement a házba. - Rachel?

Semmi válasz. Gyorsan átkutatta a helyiségeket, s végül kint talált rá egy paradicsompalánta mellett a gyomos kertben.

A narancssárga ruha volt rajta, amiben festeni szokott. Napfény tarkította a haját és táncolt vékony, aranybarna karján. Mezítláb volt, ujjait belefúrta a puha földbe. Időtlennek és érzékinek tűnt, földből és tűzből születettnek, Gabe pedig szeretne volna ott helyben a

magáévá tenni abban a befejezetlen kertben. Szerette volna testével borítani a testét, elfelejteni, ki önmaga és ki Rachel. Szeretett volna múlt és jövő nélkül közelíteni felé, nem gondolva semmi másra, csak erre a pillanatra.

Rachel felnézett. Arcsontján vékony filmrétegben csillogott a veríték, ajka meglepetten szétnyílt. - Nem hallottalak.

Nem mosolyodott el a közeledtére, semmi jelét nem adta, hogy örül neki. - Miért rohantál így el? - csattant fel a férfi.

- Nem éreztem jól magam.
- Most úgy tűnik, remekül vagy.

Rachel nem felelt. Inkább lehajtotta a fejét és egy tyúkhúrcsomót próbált kihúzni.

- Szólnod kellett volna, ha el akartál jönni. Tudod, hogy nem szeretem, ha egyedül vagy itt.
- Nem lehetsz mellettem minden percben. Miért is próbálnál?
- Mit jelentsen ez?
- Azt, hogy nem tartozol értem felelősséggel.

Rachel kurta-furcsa válaszai felbosszantották Gabe-et. Pedig Rachelnek volt vaj a fején, nem neki. Ő mindent megtett, hogy biztonságot nyújtson neki, de Rachel nem hajlandó együttműködni. - Amíg itt laksz, felelősséggel tartozom érted - hallotta a saját hangját.

Rachelt azonban nem nyugozta le az ágálkodása. - Ha hasznossá akarod tenni magad, fogj egy ásót és áss egy árkot azok körül a bokrok körül, ne pedig velem zsörtölödj.

- Én nem zsörtölödöm.
- Hiszem, ha látom!
- A fenébe, Rachel, szó nélkül elrohantál! Nem tudtam, mi történt. Aggódtam.
- Tényleg? - Rachel oldalra biccentette a fejét és úgy mosolygott Gabe-re, hogy a férfinak elolvadtak a csontjai.

Gabe szándékosan rázta le magáról Rachel búvkörét.

- Nem kellene ilyen önelégült képet vágnod. Pillanatnyilag haragszom rád, s nem csak azért, mert elrohantál.

- Tudta, hogy hagynia kellene, de képtelen volt. - Mostantól fogva hálás lennék, ha nem pszichoanalizálnál a családom előtt.

- Jobb alkalmat el sem tudok képzelni, mint amikor olyanok között vagy, akik azt akarják, hogy meggyógyulj.

- Jól vagyok! Komolyan, Rachel. Nem akarok több negatív megjegyzést hallani az autósmoziról. Remekül alakult a tegnap este. Ünnepelned kéne.

- Semmi sem alakult remekül. Én szeretem ezt az autósmozit, de te nem! S aznap fogok ünnepelni, amikor ismét állatovosként fogsz dolgozni.

- Miért kell állandóan sürgetned? Miért nem hagyod, hogy minden menjen a maga útján?
- Mert ahogy a dolgok mennek, abba te belerokkansz.
- Ez nem a te problémád.
- Nem, ez nem, ugye?

Gabe rájött, hogy megbántotta, de gyöngyöző kacagás zavarta meg őket, mielőtt jóvá tehetné volna. Önkéntelenül megfordult, s attól, amit látott, felállt a tarkóján a szőr. Ethan bukkant elő a ház sarkán Edwarddal a nyakában, Kristy mögöttük lépkedett.

Edward olyan boldog volt, mintha valaki lehozta volna neki a csillagokat az égről. A szeme csillogott, frufu-ja lobogott, miközben Ethan ügetett vele. Edward azóta álmodott arról, hogy így vigyék, amióta a malacsütésen meglátta, hogy egy barátja az apja nyakában lovagolt, s Gabe szeretett volna örülni annak, amit lát, de helyette csak igazságtalanságot érzett.

Nem értette magát. Ez a gyerek olyan kevés sanszot kapott az életben, ő pedig még ezt az egyszerű kis örömet is sajnálta tőle. Gonoszlelkűnek és alantásnak érezte magát, mégsem tudott parancsolni az érzéseinek - nem tudott változtatni a meggyőződésén, hogy Edward Stone nem való az öccse nyakába.

Rachel kiegyenesedett. De ahelyett, hogy a fia boldogságában gyönyörködött volna, vagy előresietett volna üdvözölni Kristyt, csak állt mozdulatlanul, karját maga mellett lógatva és Gabe-et nézte.

A férfit hideg zuhanyként érte, mikor rájött, hogy Rachel pontosan tudja, mire gondol. Valahogy belelátott a fejébe és tudta, hogy Rachel neheztel rá. Szerette volna megmagyarázni neki, de hogy magyarázhatta volna meg, amit maga sem értett. Mivel indokolhatta volna az érzéseit ez iránt a fiú iránt, akit Rachel jobban szeretett az életénél?

Elkapta a tekintetét, és inkább a testvéréhez fordult. Rachellel ellentétben Ethanben bízhatott, hogy nem ítéli el. - Kösz, hogy hazahoztál, Eth.

- Semmiség.

- Megbocsátotok? Van egy kis munkám a könyveléssel. - Megfordult, s ahogy elindult a ház felé, igyekezett úgy tenni, mintha nem menekülne.

Rachel arca megrándult, mikor bevágódott a szűnyogháló. Szédült a fájdalomtól, amit a férfi tekintetében látott kifejezés okozott. Miért nem tudja Gabe szeretni Edwardot? A harag, amit a férfi nem tudott leplezni, szíven ütötte Rachelt. Belekábult, miközben a halvány remények, amiket táplált, szétfoslottak.

Gabe-et nem fogják elengedni a démonai, jött rá. A szeretet pedig, amire ő és a fia vágytak, soha nem fog megtestesülni benne.

Az elmúlt pár évben büszke volt arra, hogy realista, most hetek óta menekült az igazság elől. Gabe érzései nem fognak megváltozni, s minden pillanat, amivel tovább marad mellette, csak még jobban megkeseríti elkerülhetetlen elválásukat. Nincs előtte rózsás jövő. Nincs kulcsa a Dwayne Bibliája rejtette vagyonhoz. Nincs része örök szerelemben. S nincs senki, csak ő, aki gondoskodik Edwardról.

Salvationben töltött ideje lejárt.

Szombat este nagyobb tömeg gyűlt össze az autósmoziban, Gabe azonban mintha még boldogtalanabb és zárkózottabb lett volna. Később, amikor a férfi bebújt mellé az ágyba, nem beszéltek, a szenvedélyük pedig megszelídült.

Vasárnap délután a hálószoza ablakából nézte, ahogy Gabe beviszi Csőrikét a madárházba, amit épített. Ezt kellett volna csinálnia, de ha rá is jön valaha, Rachel már nem lesz itt, hogy láthassa.

A keserű harag, amit tegnap Gabe arcán látott, mikor a férfi Edwardra nézett, végre arra készítette, hogy cselekedjen. Reggel felhívta Kristyt és hozzálátott a terve megvalósításához. Minden perc felértékelődött. Ha tudta volna gyűlölni Gabe-et azért, amiért cserbenhagyta, talán nem fájt volna annyira, de hogyan gyűlölhette egy olyan férfit, akinek legnagyobb hibája az volt, hogy végtelenül tudott szeretni?

Végighúzta hüvelykujját Dwayne keménytáblás Bibliáján. Elolvasott minden lapszéli bejegyzést, áttanulmányozta az összes aláhúzott passzust, de csak a strófákból áradó ősrégi vigasztalást találta meg bennük, amikben, úgy gondolta, hogy már nem hitt.

Az ablakkerethez hajtotta a fejét, s kinézett a férfira, akibe ostoba módon beleszeretett. Meg kell mondania neki, hogy elmegy, amíg Edward az előző tornácon játszik.

A rozoga lépcsők recsegték a lába alatt, ahogy lelépett az udvarra. Gabe egy harapófogóval a madárház ajtajának reteszén állított, miközben Csőrike éles csipogásaival szórakoztatta. A férfi felnézett és elmosolyodott, amikor meglátta, Rachel szíve pedig örült kis táncba kezdett ettől.

Nagy levegőt vett. - Elmegyek, Gabe.

- Rendben. - A férfi befejezte a zár javítását. - Pár perc alatt elpakolom a szerszámaimat és veled megyek.

- Nem, nem így értettem. - *Ne csináld!*, kiáltotta a szíve. Ne mondd ki! De az agya bölcsőbb volt. - Elmegyek Salvationból.

Gabe megdermedt. Mögötte a magnóliafán egy mókusz csettegett, a régi bádogtető csúcsáról egy varjú károgt.

- Miről beszélsz? - Lassan felállt, a harapófogó feledve himbálódzott a kezében.

- Ma reggel beszéltem Kristyvel. A szülei hónapok óta noszogatják, hogy költözzön Clearwaterbe és segítsen az ajándékküldetésük vezetésében. Elmegyek helyette. - Rachel rájött, hogy a tenyerébe vágja a körmeit, s kényszerítette magát, hogy ellazítsa izmait. - Kristy örül, hogy figyelek majd rájuk. A bolt felett van egy kis lakás, ahol Edwarddal ellakhatunk. S a floridai napfény sem utolsó - tette hozzá bárgyún.

Hosszú csend következett. - Értem. - Gabe lenézett a harapófogóra a kezében, de Rachelnek az volt az érzése, hogy nem is látja. - Mennyit fizetnek?

- Körülbelül annyit, mint te. Most nem engedhetnek meg többet, de be fog indulni a bolt. Megleszünk, különösen, hogy nem kell lakást bérelnünk. - A huszonötezer dolláros csekkre gondolt, amit a komódja felső fiókjába rejtett, és összerándult a gyomra. - Amint Edward elkezd az iskolát, megpróbálok ösztöndíjat szerezni és visszamenni az egyetemre. Egyszerre csak pár kurzust tudok majd venni, de kereskedelmet és pénzügyet akarok tanulni.

Gabe a farmerja hátsó zsebébe dugta a harapófogót, szemében a régi zordság tükröződött. - Értem. Mindent elterveztél, ugye?

Rachel bólintott.

- Anélkül, hogy megkérdeztél volna. Az eszedbe sem jutott, hogy megbeszéljük, mielőtt döntesz.

- Miért? - Rachel hangja gyengéd volt, nem akarta, hogy a férfi azt higgye, őt hibáztatja. - Nekünk nincs jövőnk. Mindketten tudjuk.

De Gabe nem volt olyan hangulatban, hogy ki lehessen engesztelni. Dühös léptekkel közelített felé. - Nem mész el!

- De igen.

Gabe fölé tornyosult, Rachel pedig azon gondolkodott, vajon szándékosan akarja-e a természetével megfélemlíteni a férfit. - Hallottad. Itt maradsz! Esztelen ötlet Floridába menni. Miféle anyagi biztonság bagóért dolgozni és mások jóindulatára bízni, hogy lesz-e tető a fejed fölött?

- Most is ezt csinálom - hangsúlyozta Rachel.

Gabe egy pillanatra mintha visszahőkölt volna, aztán ideges mozdulatot tett a kezével. - A kettő egyáltalán nem ugyanaz. Itt vannak barátaid.

- Ellenségeim is.

- Ez megváltozik, amint az emberek megismernek és rájönnek, hogy a közösség tagja vagy.

- Hogy lehetnék a közösség tagja? Itt nincs számomra semmi lehetőség.

- Azt hiszed, éhbérért dolgozni egy ócska floridai ajándékboltban lehetőség?

Rachel elfordult tőle. - Biztos vagyok benne, hogy nem ócska, s nem akarok erről vitatkozni. Mennem kell.

- Nem.

- Kérlek. Ne nehezítsd meg. - Rachel a kempingszékhez lépett és megkapaszkodott benne. A nejlonfonat dörzsölte a tenyerét. - Kayla el tudja vinni a büfét. A jövő hétvégét még végigdolgozom, hogy beletanuljon, te pedig keresshess egy kisegítőt.

- Fütyülök a büfére!

Rachel szeretett volna rávilágítani, mennyire igaz ez, de nem szólt. A madárházban Csőrike folytatta az élehangú csivitelést. Ki vesződött volna ennyit Gabe-en kívül egy veréb megmentéséért?

A férfi zsebre tette a kezét, mintha ellenségekké váltak volna. - Nem mész Floridába.

- Nincs más választásom.

- De igen. - Gabe elhallgatott és ránézett. Állát még makacsabban szorította össze. - Összeházasodunk.

Rachel szíve megállt egy ütemnyit, aztán kalapálni kezdett. A férfira bámult. - Összeházasodni? Miről beszélsz?

- Jól hallottad. - Gabe kivette a kezét a zsebéből és harcias tekintettel odalépett hozzá. - Kijövünk egymással. Miért ne házasodhatnánk össze?

- Nem szeretsz engem, Gabe.

- Többet törődöm veled, mint G. Dwayne valaha is!

A férfi összetörte a szívét. - Tudom. De nem mehetek hozzád.

- Mondj egy indokot.

- Már mondtam. A legnyomásabbat.

Tehetlenség villant Gabe tekintetében. - Mit akarsz tőlem?

Rachel azt akarta, amit a férfi Cherrynek és Jamie-nek adott, de kegyetlenség lett volna megmondani. Különben is, mi értelme lett volna? Gabe már úgyis megértette. - Semmi mást, mint amit eddig is.

De a férfit nem lehetett leszerelni. - Gondoskodnék rólad. Ha összeházasodtunk, nem kéne amiatt aggódnod, mit eszel legközelebb, vagy mi lesz, ha megbetegszel. - Szünetet tartott. - Biztosíthatnád Edward jövőjét.

Ez nem volt tisztességes. Gabe tudta, hogy a lelkét eladná a fiáért, s visszanyelte a könnyeit. Ugyanakkor rájött, hogy van valami, amit nem söpörhetnek tovább a szőnyeg alá. - Tudnod kell, hogy ez a legfőbb oka annak, amiért nem tehetem. Nemcsak anyagi biztonság van. Edwardnak egy olyan férfival tölteni a gyermekkorát, aki gyűlöli, rosszabb mint a szegénység. - Megmondta. Végre lerántotta a leplet.

- Nem gyűlölöm. - De Gabe nem nézett a szemébe, és hangja egyáltalán nem volt meggyőző.

- Én őszinte vagyok hozzád. Légy te is az.

A férfi hátat fordított neki és elindult vissza a madárházhoz. - Csak egy kis időre van szükségem, ennyi az egész. Te mindent adj-uram-de-rögtön akarsz.

- Most is épp annyira gyűlölöd, mint az első nap, amikor megláttad. - Rachel csordultig telt haraggal. - Ez olyan tisztességtelen. Nem tehet róla, hogy nem Jamie.

Gabe megpördült. - Azt hiszed, én nem mondtam magamnak ezerszer? - Szaggatottan lélegzett és igyekezett megőrizni a hidegvérét. - Nézd, csak adj egy kis időt és működni fog. Tudom, hogy váratlanul ért, de ha átgondolod, rá fogsz jönni, hogy a házasság a legjobb megoldás.

Rachel szeretett volna összekuporodni egy sötét sarokban és ordítani. De kényszerítette magát, hogy ott maradjon, ahol volt, és befejezze, amit elkezdett. - Nem fogom meggondolni magam. Nem megyek hozzád. Kristy már telefonált a szüleinek, küldenek nekem két buszjegyet. A jövő hétvégén még dolgozom, aztán Edwarddal Floridába megyünk.

- Nem!

Mindketten összerementek, amikor Edward könnyes arccal odarohant hozzájuk.

Rachelnek forgott a gyomra. Mit tett? Úgy tervezte, hogy finoman közli Edwarddal a hírt, nem így.

20.

- Nem akarok Floridába menni! - Edward kipirult arcán könnyek csorogtak. Karja cséphadarókén járt, toporzékolt. - Itt maradunk! Nem megyünk! Itt maradunk!

- Ó, drágám. - Rachel odaszaladt hozzá és próbálta átölelni, de a fiú félrelökte a kezét. Pici kora óta most először kapott totális hisztériás rohamot.

- Itt lakunk! - sikoltotta. - Itt lakunk, és én nem megyek sehova! - Gabe felé fordult. - Minden a te hibád! Gyűlöllek!

Rachel ismét megpróbálta átölelni. - Drágám, had magyarázzam meg. Nyugodj meg, hogy megbeszélhessük.

Edward félreugrott és rávetette magát Gabe-re, térden ütötte. - A te hibád! Te akarod, hogy elmenjünk!

Gabe visszanyerte az egyensúlyát és megfogta Edward vállát. - Nem! Én nem akarom, hogy elmenjete! Nem én küldelek el.

A fiú Gabe lábát püfölte. - De igen!

A férfi elkapta az öklét. - Nyugodj meg, Chip, hallgasd meg, mit mond anyád.

Edwardot azonban nem lehetett lecsillapítani. Megint toporzékolni kezdett. - Gyűlölsz engem, és tudom miért!

- Nem gyűlöllek.

- De gyűlölsz! Azért gyűlölsz, mert nem vagyok erős.

- Chip... - Gabe tehetetlenül nézett Rachelre, de ő sem tudta, mitévő legyen.

Edward kitépte magát és az anyjához szaladt. Már nem kiabált, levegő után kapkodott két zokogás között. - Ne menj... hozzá, mami. Ethan tiszteleteshez... menj hozzá!

Rachel leguggolt mellé, megrémült, hogy Edward hallotta a beszélgetésüknek ezt a részét. - Ó, Edward, nem megyek hozzá senkihez.

- De igen! Ethan tiszteleteshez... menj hozzá. Akkor... itt maradhatunk.

- Ethan tiszteletes nem akar feleségül venni, babám. Rachel nem adta fel, hogy átölelje, de Edward újból ellökte. - Majd én megmondom neki!

- Ilyesmit nem szabad mondani a felnőtteknek.

Szívfacsaró zokogás. - Akkor menj hozzá... Rosie apjához. Őt kedvelem. Chipnek szólított és... megsimogatta a fejem.

- Rosie apukája Rosie anyukáját vette feleségül. Edward, nem fogok hozzámenni senkihez.

Edward visszafordult Gabe-hez, de ezúttal nem támadta le. Mellkasa görcsösen rángatózott. - Ha a mami... hozzád megy, itt... maradhatunk?

Gabe tétovázott. - Ez nem ilyen egyszerű, Chip.

- Itt laksz, nem?

- Most igen.

- Azt mondtad, feleségül akarod venni.

A férfi tehetetlen pillantást vetett Rachel felé. - Igen.

- Akkor megengedem. De csak akkor, ha itt maradhatunk.

Már nemcsak Edward sírt. Rachel úgy érezte, mintha darabokra tört volna a szíve. Tudta, hogy helyesen cselekszik, de nem tudta megmagyarázni Edwardnak. - Nem lehet - sikerült kinyögnie.

Edward lehorgasztotta a fejét. Egy könnycsepp loccsant a cipője orrára, s feladta a harcot. - Tudom, hogy miattam van - suttogta. - Azt mondtad, azért nem mész hozzá, mert gyűlöl engem.

Hogy magyarázzon el egy ilyen bonyolult dolgot Edwardnak? - Nem - mondta határozottan Rachel. - Egyáltalán nem erről van szó.

A fiú dorgálón nézett rá, mintha tudta volna, hogy az anyja nem őszinte.

Rachel meglepődött, mikor Gabe közbeszólt. - Rachel, magunkra hagynál bennünket pár percre? Beszélnem kell Chippel.

- Én nem...

- Kérlek.

Még soha nem érezte magát ilyen tehetetlennek. Csak nem akarja Gabe bántani a fiát. Nem, soha nem tenne ilyet. A kapcsolatuk ennél rosszabb már nem lehetett. Mégis tanakodott. Aztán rájött, hogy maga sem tudja, hogyan kezelje a helyzetet, hadd próbálja hát meg Gabe. - Biztos vagy benne?

- Igen. Menj csak.

Rachel egy pillanatig még tűnődött, de látta a férfi kérlelhetetlen arckifejezéséből, hogy Gabe nem fogja meggondolni magát, neki pedig szüksége volt rá, hogy pár percre elmenekülhessen és összeszedhesse magát. Végül vonakodva bólintott és lassan felállt. - Rendben.

Most, hogy beleegyezett, nem tudta, hová menjen. A négy fal között nem bírt volna megmaradni, fel-alá járkálni egyik szobából a másikba. Inkább az erdőbe vezető ösvény felé fordult, ahol szinte mindennap sétáltak Edwarddal, s imádkozott, hogy helyesen cselekedett, amikor kettesben hagyta őket.

Gabe addig nézett Rachel után, amíg el nem tűnt a fák között, aztán a fiúhoz fordult.

Edward gyanakvóan méregette.

Most, hogy eljött az idő, Gabe-nek semmi nem jutott az eszébe, de minden tisztességérzete, ami volt, azt súgta, hogy nem hagyhatja, hogy ez a fiú olyasmitől szenvedjen, amiről nem tehet. A hátsó lépcsőhöz ment és leült, hogy ne magasodjon fölé.

Edward szipogott és a pólója ujjába törölte az orrát.

Gabe nem tervezte, hogy megkéri Rachel kezét, de most, hogy kimondta, tudta, hogy ezt kellett tennie. Ezt kell tenniük. Edward azonban az útjukban állt.

- Chip... - Gabe megköszöri a torkát. - Tudom, hogy nem jövünk ki jól egymással, de tudnod kell, hogy ennek semmi köze hozzád. Azért van, mert... amiatt, ami régen történt velem.

Edward ránézett. - Amikor meghalt a kisfiad.

A férfi nem számított rá, s a legtöbb, ami tőle telt, egy remegő biccentés volt.

Csend lett, aztán Edward szólalt meg. - Hogy hívták?

Gabe szaggatott, mély levegőt vett. - Jamie.

- Erős volt?

- Ötéves volt, mint te, szóval nem volt olyan erős, mint egy felnőtt.

- Erősebb volt, mint én?

- Nem tudom. Egy kicsit nagyobb volt talán, de nem ez a fontos.

- Szeretted?

- Nagyon.

Edward egy óvatos lépést tett előre. - Szomorú voltál, amikor Jamie meghalt?

A neve! Gabe-nek küzdenie kellett, hogy megtalálja a hangját. - Igen. Nagyon szomorú voltam, amikor Jamie meghalt. Még most is az vagyok.

- Haragudtál rá, ahogy rám?

Soha, gondolta Gabe. - Néha. Amikor rosszat csinált.

- Szeretted téged?

A férfinak elakadt a hangja. Bólintott. Edward karja megmozdult. Körülnézett, aztán visszaengedte a karját. A nyúl.

- Félt tőled?

- Nem. - Gabe ismét megköszöri a torkát. - Nem, nem félt tőlem úgy, mint te. Tudta, hogy sohasem bántanám. Téged sem bántanálak.

A férfi látta, hogy a fiú újabb kérdést fogalmaz, de már az eddigiek is feltépték a sebeit. - Chip, bárcsak ne hallottad volna meg, miről beszélünk, de mivel megtörtént, tudod, hogy feleségül akarom venni a mamádat. Nem tartja jó ötletnek, s nem akarom, hogy emiatt haragudj rá. Megpróbálom rávenni, hogy meggondolja magát, de azt kell tennie, amit helyesnek tart, s ha úgy dönt, hogy nem jön hozzám, az nem azért lesz, mert te tettél valamit. Érted, hogy mit próbálok elmagyarázni? Nem csináltál semmi rosszat.

Kár volt vesződnie.

- Miattam nem fog hozzád menni.

- Részben van hozzá közöd - mondta Gabe lassan - de nem azért, mert rosszat tettél. Hanem miattam. A mamádnak nem tetszik, hogy rosszul nyitottam nálad. Hogy nem voltam kedves. Miattam nem tudtunk közel kerülni egymáshoz. Az én hibám, Chip, nem a tiéd. Veled nincs semmi baj.

- Nem vagyok olyan erős, mint Jamie. - Edward három lépés távolságot tartva tőle, egy kis koszt kezdett el vakargatni a keze fején. - Bárcsak Jamie játszhatna velem.

Gabe szeme hirtelen megtelt könnyel. - Biztos vagyok benne, hogy szívesen tenné.

- Biztosan meg tudott volna verni. - Edward leült a föbbe, mintha nem tartotta volna meg tovább a lába.

- Jamie nem volt verekedős. Építeni szeretett, mint te. - Gabe most először gondolt a két fiú közötti hasonlóságra és nem a különbségre. Mindketten szerették a könyveket, a kirakós játékokat, imádtak rajzolni. Mindketten sokáig eljátszottak magukban.

- A papám repülőszerencsétlenségben halt meg.

- Tudom.

- Most a mennyországban van és vigyáz Jamie-re.

A gondolat, hogy G. Dwayne Snopes vigyáz Jamie-re, elviselhetetlen volt Gabe-nek, de nem szólt semmit.

- Bárcsak a mamám hozzámenne Ethan tiszteleteshez vagy Rosie papájához.

- Chip, tudom, hogy nem érted, de nagyon leköteleznél, ha többé nem próbálnád meg hozzáadni a mamádat a testvéreimhez.

- A mamám azért nem fog hozzád menni, mert mi nem jövünk ki egymással.

Gabe nem tudta mit feleljen. Már elmagyarázta a fiúnak, hogy nem az ő hibája. Mit mondhatna még?

- Nem akarok Floridába menni. - Edward felemelte a fejét, de nem nézett Gabe szemébe. - Ha összebarátkoznánk, fogadni mernék, hogy hozzád menne, és akkor nem kéne elköltöznünk.

- Nem tudom. Talán. Vannak más problémák is, amiknek semmi köze hozzád. Egyszerűen nem tudom.

Eltökélség jelent meg Edward könnyáztatta arcán, s ebben a pillanatban annyira hasonlított Rachelre, hogy Gabe is legszívesebben elsírta volna magát. - Megvan! Tudom már!

- Mit?

- Hogy hogyan vedd rá, hogy meggondolja magát és hozzád menjen.

A fiú olyan magabiztosnak tűnt, hogy Gabe egy pillanatra bevette. - Hogyan?

Edward tépkedni kezdte a fücsomókat. - Színlelhetnél.

- Színlelni? Nem értem, mire gondolsz. Még több fű szakadt ki. - Színlelhetnéd, hogy kedvelsz. Akkor a mami hozzád menne, és nem kellene elköltöznünk.

- N-nem hiszem, hogy ez működne.

A kisfiú barna szeme megtelt fájdalommal. - Még színlelni sem tudod, hogy kedvelsz? Igaziból nem kell.

Gabe kényszerítette magát, hogy a fiúra nézzon meggyőzően a szemébe hazudjon. - Igaziból kedvellek.

- Nem. - Edward a fejét rázta. - De úgy csinálhatsz. Én pedig, mintha kedvelnélek téged. Ha ügyesen színlelünk, a mami sosem jön rá.

A kisfiú halálos komolysága Gabe szívébe markolt, csizmája kopott orrát nézte. - Ez ennél egy kicsit bonyolultabb. Vannak más dolgok...

De Chip talpra ugrott, már nem figyelt rá. Elmondta, amit akart, s szaladt közölni a jó hírt. Az erdőbe vezető ösvény felé iramodott, futás közben kiáltozva. - Mami! Hé, mami!

- Itt vagyok.

Gabe hallotta Rachel hangját, halkán, de tisztán. A lépcsőn ült és hallgatózott.

- Mondanom kell valamit, mami!

- Mit, Edward?

- Velem és Gabe-bel kapcsolatos. Már kedveljük egymást!

Rachel kitette Edwardot hétfőn reggel az óvodán aztán csak ült a parkolóban a bátorságát gyűjtögette. Tudta, mit kell tennie, de nagy különbség volt tudni és megtenni. Annyi laza szálat kellett még elvarrni, mielőtt elmennek.

Az Escort ablakához hajtotta a fejét, s kényszerítette magát, hogy belenyugodjon: egy hét múlva felülnek Edwarddal a buszra és elutaznak Clearwaterbe. Keserűség fogta el, és szívét vérző sebnek érezte a mellkasában. Torokszorító volt látni, hogyan igyekezett Edward meggyőzni, hogy varázsütésre összebarátkoztak Gabe-bel. Minden este rámosolygott, fogai előtt őszintétlen kis félholdra húzott szájjal. Rachel látta rajta, hogy lefekvéskor úgy durálja neki magát minden egyes alkalommal.

„Jó éjt, Gabe. Igazán nagyon kedvellek.”

Gabe arca megrándul, aztán próbálja palástolni. „Köszönöm, Chip.”

Rachel Gabe-et hibáztatta, noha tudta, hogy a férfi mindent megtesz, hogy ne okozzon fájdalmat Edward-nak. Rachel ettől Gabe tehetetlenségét csak még gyötrelmesebbnek érezte, a döntését pedig, hogy elmenjenek, még szükségyszerűbbnek.

Valahányszor lefektette Edwardot, mindig megpróbálta elmagyarázni neki, mi történik, de a kisfiú csak a fejét rázta.

- Gabe és én nagyon kedveljük egymást, úgyhogy most már nem kell Floridába mennünk.

Egy anyuka jelent meg a parkolóban, s nézett Rachel felé. Rachel ügyetlenül babrált a kulccsal az indítónál. Még egy hét...

Ó, Gabe... Miért nem tudod olyannak szeretni a fiamat, amilyen? Miért nem tudsz megbékélni Cherry szellemével, hogy engem is szerethess?

Szerette volna a kormányba verni a fejét és addig sírni, amíg nem marad könnye, de ha elkezdené, annyi darabra esne szét, hogy soha többé nem tudná összeszedni magát. Az önsajnálát különben sem változtatott volna a tényeken. A fia nem fog olyan férfi mellett felnőni, aki nem bírja elviselni. Ő pedig nem fogja egy másik nő árnyékában leélni a hátralévő életét. De még meg kell tennie valamit, mielőtt elmegy.

Az Escort rázkódott, ahogy kifordult a parkolóból. Nagy levegőt vett és elindult a Wynn Roadon a szövevényes kis utcák felé, amik Salvation legszegényebb részét alkották. Rátért az Orchard nevű szűk, hepehupás útra, mely élesen kanyarodott fel a hegyoldalra. Kicsi, málladozó lépcsőjű, egyszintes házak gubbasztottak kopár, gondozatlan udvarokon. Az egyik ház mellett öreg Chevy ült téglákra felbakolva, egy másik mellett rozsdás hajóvontató.

Az Orchard végében álló parányi, mentazöld ház takarosabb volt, mint a többi. A tornác tiszta, az udvar rendezett. A bejárati ajtó melletti kampóról egy fut muskátlival teli kosár lógott.

Rachel leparkolt az utcán, s végigment a göröngyös járdán. Ahogy fellépett a tornácra, televíziós vetélkedő hangjait hallotta bentől. A törött csengő nem tűnt működőképesnek, ezért inkább bezörgetett.

Üdeségét vesztett, de csinos nő jelent meg ajtót nyitni. Rövid szőke hajának enyhe sárgaréz beütése volt a házilagos festéstől. Alacsony volt és sovány, megkurtított fehér ujjatlan topot és elnyűtt farmersortot viselt, mely úgy lógott keskeny csípőjén, hogy kilátszott a köldöke. Úgy tűnt, mintha harmincas évei elején járt volna, de Rachel gyanította, hogy fiatalabb. Fáradt és gyanakvó arckifejezéséből Rachel útítársára ismert az élet rögzös útján. - Maga Emily édesanyja?

Amikor a nő bólintott, bemutatkozott. - Rachel Stone.

- Ó. - Az asszony meglepettnek látszott. - Anyám mondta, hogy esetleg meglátogat, de nem hittem neki.

Rachel ettől a résztől félt. - Nem azért jöttem. Az édesanyja... Kedves, de...

A nő elmosolyodott. - Semmi baj. Én nem hiszek a csodákban. Sajnálom, ha a terhére volt, de jó szándék vezérelte.

- Nem kétkem. Bárcsak segíthetnék, de nem tudok.

- Azért jöjjön be. Jólesne egy kis társaság. - A nő kitárta a szűnyoghálós ajtót. - Lisának hívnak.

- Örülök, hogy megismerhetem. - Rachel belépett egy bézs, gurulós kinyitható kanapéval, egy régi állítható támlájú, lábtartós fotellal, egy rakodóasztallal és egy televízióval telezsúfolt, pici nappaliba. A bútorok jó minőségűek, de szerencsétlen párosításúak és oly módon kopottak voltak, hogy Rachel arra a következtetésre jutott, Lisa anyjáié lehettek. Balra egy pult választotta el a konyhát a nappalitól, míg a térelválasztónak szánt redőnyös fa ajtó pár harmónikaszerűen behajtva simult a falhoz. A bézs Formica pulton tartóedények, kenyérpirító, egy papírokkal csordultig telt vesszőkosár, két érett banán és egy fedél nélküli, törött zsírkérekkel megrakott Russell Stover cukorkás doboz családi gyűjteménye sorakozott. Ahogy Rachel körülnézett az egyszerű, otthonos berendezésen, azon tűnődött, mikor engedhet majd ő meg magának akár egy ilyen házat is.

Lisa kikapcsolta a televíziót és a fotelra mutatott. - Kér egy kólát? Vagy esetleg kávé? Anya hozott át tegnap mákos muffint.

- Nem, kösz.

Rachel elhelyezkedett a fotelban, s kínos csend állt be, amit egyikük sem tudta, hogyan törjön meg. Lisa félresöpörte a Redbook egyik számát a kanapéről és leült.

- Hogy van a lánya?

Lisa vállat vont. - Most alszik. Azt hittük, javult az állapota, de aztán visszaesett. Az orvosok mindent megtettek, amit tudtak, ezért hazahoztam.

Tekintete riadtnak tűnt, s Rachel megértette, amit nem mondott ki. Meghalni hozta haza a lányát.

Rachel az alsó ajkába harapott és a táskájáért nyúlt. Az első pillanattól fogva tudta, mit kell tennie, s most eljött az idő. - Hoztam valamit.

Elővette a huszonöt ezer dollárról szóló csekket, amit Cal Bonner állított ki a nevére és átnyújtotta. - A maguké.

Nézte, ahogy Lisa arcán a zavarodottságtól a hitetlenkedésig mindenféle érzelmek cikáznak.

Lisa keze remegett. Pislogott, mintha nem látott volna tisztán. - A... a maga nevére szól. Mi ez?

- Hozzájárulok Emily segélyalapjához. Mához egy hétre keltezett, várnia kell, hogy beváltsa.

Lisa az aláírást tanulmányozta a hátulján, aztán leesett az álla. - De ez rengeteg pénz. Nem is ismerem magát. Miért teszi?

- Mert azt akarom, hogy a magáé legyen.

- De...

- Kérem. Nagyon sokat jelent nekem. - Rachel elmosolyodott. - De van egy kérésem. A jövő hétfőn elhagyom a várost, s nagyra értékelném, ha küldene Cal Bonnernek pár sort, amiben megköszöni a nagylelkűségét, ha már elmentem.

- Természetesen. De... - Lisa továbbra is azoknak a döbbent arckifejezésével nézett, akik nem szoktak hozzá, hogy jó hírt kapjanak.

- Örülni fog neki, ha megtudja, hogy a pénze segített a lányán. - Rachel engedélyezett magának egy pillanatnyi elégedettséget. Teljesíteni fogja Cal feltételét, tehát a férfi nem veheti vissza a pénzt. De azt is tudni fogja, hogy legyőzte.

- Anya...

Lisa válla kiegyenesedett, ahogy meghallotta a vékony, fáradt hangot a ház hátsó részéből. - Jövök. - Felállt, kezében szorongatva az értékes csekket. - Van kedve megismerkedni Emilyvel?

Ha Lisa anyja is itt lett volna, Rachel kimentette volna magát, de Lisa nem várt tőle semmiféle csoda gyógymódot. - Szívesen.

Lisa a zsebébe dugta a csekket, majd a konyha és nappali között nyíló, rövid folyosóra vezette Rachelt. Elhaladtak egy hálósoba előtt, mellyel közvetlenül szemben egy fürdő állt, majd megérkeztek Emily szobájához.

A tapétán szalmakalapos kislányok csintalankodtak, a sárga függöny díszítette a helyiség egyetlen ablakát. Az egyik sarokban egy csokorra való félig leeresztett héliumos lufi hajbókolt letargikusan, jókívánságkártyák támaszkodtak minden lehetséges helyen. Sokuk kezdett számárfüles lenni.

Rachel megkereste tekintetével a dupla ágyat, ahol egy sápadt kislány feküdt a gyűrött, kék takaró alatt. Arca felpuffadt, karját kék foltok csúfitották. Pici fejét mint bogáncspihe, pár

rövid, pelyhes barna tincs borította. Egy rózsaszín plüssmackót szorongatott és fénylő zöld szemmel méregette Rachelt.

Lisa az ágyhoz lépett. - Kérsz gyümölcslevet, kicsikém?

- Igen.

Lisa megigazította a párnát, hogy Emily fel tudjon ülni. - Almát vagy narancsot?

- Almát.

Lisa kisimította a takarót. - Ő Rachel. Barát, nem orvos. Mutasd meg neki Blinkyt, amíg behozom a gyümölcslevet. Rachel, ő Emily.

Rachel előrelépett, mikor Lisa elhagyta a szobát. - Szia, Emily. Nem bánod, ha leülök az ágyadra?

A kislány megrázta a fejét, Rachel pedig letelepedett a matrac szélére. - Fogadjunk, hogy kitalálom, kicsoda Blinky.

Emily rózsaszínű plüssmackójára nézett és szorosan magához ölelte.

Rachel gyengéden megérintette a kislány gomb orrocskáját. - Fogadjunk, hogy ő Blinky.

Emily elmosolyodott és megrázta a fejét.

- Ó, most már tudom. - Rachel megérintette Emily fülét. - Akkor bizonyára ő Blinky.

Emily kuncogott. - Nem.

Rachel párszor még találgatott, míg végül rámutatott a mackóra. A kislány elbűvölő teremtés volt, s szívet tépő volt látni a pusztítást, amit a betegség végzett rajta.

Lisa megjelent egy sárga műanyagbögrével, de ahogy Rachel fel akart állni az ágy széléről, hogy helyet adjon neki, megcsörrent a telefon. Lisa Rachel felé nyújtotta a bögrét. - Nem haragszik?

- Dehogy.

Amikor Lisa kiment, Rachel segített Emilynek teljesen felülni, és az ajkához emelte a bögrét.

- Egyedül is tudom.

- Persze hogy tudod. Nagylány vagy.

A kislány két kezébe vette a bögrét, ivott egy kortyot, aztán visszaadta.

- Elég volt?

Már ez a kis erőfeszítés is kimerítette Emilyt, és szemhéja lecsukódott.

Rachel lefektette a kislányt és letette a bögrét az éjjeliszekrényre a gyógyszeres üvegek dzsungelébe. - Van egy kisfiam, aki alig idősebb nálad.

- Szeret kint játszani?

Rachel bólintott és megfogta a kislány kezét.

- Én szeretek kint játszani, de nem lehet, mert leukémiám van.

- Tudom.

A régi szokások nehezen felejtődnek el, és ahogy Rachel lenézett a kislány apró, sápadt arcába, azon kapta magát, hogy megint azt az Istent korholja, akiben nem hitt. Hogyan tehetted? Hogy engedhetted, hogy ilyen szörnyőség történjen ezzel a gyönyörű kislánnyal?

Hirtelen Gabe szavai jutottak eszébe. Talán összekeveri Istent a Mikulással.

Az, hogy itt ült emellett a gyermek mellett, aki foggal-körömmel ragaszkodott az élethez, kiélezhette az érzékeit, mert a szavak úgy vágták mellbe, mint soha még. Valami megnyugodott és lecsendesült a bensejében, s most értette csak meg, mit akart mondani Gabe. Hogy egy gyermek szemével látta Istent.

Egész életében úgy gondolt rá, mint az emberektől teljesen elszigetelt valakire, egy öregemberre, aki önkényesen osztogat jót és rosszat, mindezt holmi isteni szeszélyből. Nem csoda, hogy ezt az Istent nem tudta szeretni. Ki szeret egy kegyetlen, igazságtalan Istent?

Rájött, hogy nem Isten tette ezt Emilyvel. Hanem az élet.

De miközben ott ült, Dwayne teológiája dobolt a fülében. Isten mindenható. Teljhatalmú. Mit jelentett ez ennek a haldokló gyermeknek, akinek a kezét fogta?

Villámcsapásként hasított belé a felismerés, hogy Isten mindenhatóságára mindig is földi értelemben gondolt. Halandó uralkodók hatalmához hasonlította, akik élet és halál urai voltak alattvalóik felett. Isten azonban nem zsarnok volt, s ebben a pillanatban Emily kicsiny kezét fogva Rachel egész teremteselmélete megváltozott.

Isten nem úgy volt mindenható, jött rá, mint a földi királyok, hanem ahogy a szeretet. A szeretet volt a legnagyobb erő, és Isten mindenható ereje a szeretet erejében rejtett.

Melegség árasztotta el minden porcikáját, kiindulva a benseje közepéből, s a melegséggel együtt révület.

Édes Istenem, töltsd el szereteted mindenhatóságán; ezt az áldott gyermeket.

- Forró vagy.

Emily hangja riasztotta fel. Pislogott, s magához tért az önkívületből. Most vette csak észre, mennyire szorítja a kislány kezét, s azonnal elengedte. - Sajnálom. Ne akartam fájdalmat okozni.

Amikor felállt, rájött, hogy a lába remeg. Gyengének érezte magát, mintha mérföldeket futott volna. Mi történt vele? Ráébredt valami fontosra, de már nem tudta pontosan megmondani, hogy mire.

- Szeretnék felülni.

- Kérdezzük meg anyukádat. A szűnyogháló becsapódott, s durva férfihang harsan a ház elülső részében. - Ismerem ezt a kocsit. A fenébe Lisa! Mit keres ő itt?

- Nyugodj meg. Én...

De a férfi nem hallgatta végig. Rachel döngő lépteke hallott a folyosón, majd Emily szobájának ajtajába megjelent a férfi, akiben felismerte Russ Scuddert.

- Szia, apa.

21.

Lisa furakodott be Russ mellett. - Emily, miért ültél fel? - Melegem van. - Lisa megfogta a kislány homlokát. - Nem vagy lázas. - Kivette a hőmérőt az éjjeliszekrényen álló egyik pohárból, és Emily ajka közé dugta. - Nézzük meg, van-e hőemelkedésed.

Russ Rachelt bámulta, aztán a kislányához lépett. - Szia, tökmag.

- Azt mondtad, tegnap jössz, apa - szúrta a szavakat Emily a hőmérővel a szájában.

- Igen, nos, dolgom volt. De most már itt vagyok. - Epés pillantást vetett Rachelre, miközben leült az ágy szélére és megfogta Emily kezét.

- Rachelnek van egy kisfia - mondta Emily. - Forró a keze.

Russ szeme villámokat szórt. - Kifelé!

- Hagyd abba, Russ! - lépett előre Lisa.

- Nem akarom, hogy Emily közelébe menjen.

- Ez most már az én házam, és nem számít, hogy te mit akarsz.

- Semmi baj - mondta Rachel. - Már úgy is mennem kell. Szia, Emily. Vigyázz magadra.

Emily kivette a szájából a lázmérőt. - Eljöhet hozzám játszani a kisfiad?

- Nemsokára elköltözünk. Attól tartok, hogy már nem lesz rá ideje.

Lisa megpróbálta visszatenni a lázmérőt, de Emily megrázta a fejét. - Mesét akarok. Almalét akarok.

- Mi folyik itt? - kérdezte Russ. - Azt mondtad, olyan beteg, hogy fel se tud ülni.

- Azt hiszem, jó napja van. - Lisa Rachelhez lépett. Megfogta a kezét és kihúzta a folyosóra. - Soha nem fogom tudni eléggé megköszönni. Ezzel a pénzzel minden más lesz.

Russ jelent meg mögöttük. - Miféle pénzzel?

- Rachel huszonötezer dollárt adott az Emily segélyalapnak.

- Micsoda? - Russ mintha fulladozott volna.

- A csekk Cal Bonnertől van - szabadkozott Rachel. - Az ő ajándéka, nem az enyém.

Lisa arca arról árulkodott, hogy egy szavát se hiszi Rachelnek, Russ pedig úgy festett, mintha fejbe vágták volna. Rachel hirtelen sürgető vágyat érzett, hogy eltűnjön innen. - Sok szerencsét.

A hálósobából vékony hang kiáltott utána. - Viszlát, Rachel.

- Viszlát, édesem.

Elhagyta a házat és a kocsihoz sietett.

Miközben Ethan kihúzódott a sztráda bal sávjába, hogy megelőzzön egy Ryder bérelt teherautót két biciklivel a hátulján, Kristy a férfi fotómodell profilját bámulta. - Nem hiszem el, hogy komolyan gondolod.

Ethan visszasorolt a jobb sávba. - Egyszerűen nem való vagyok papnak. Régóta tudom, és belefáradtam, hogy küzdjek ellene. Hétfőn benyújtom a lemondásomat, amint visszaérünk.

Kristy le akarta beszélni, de aztán becsukta a száját. Mi értelme lett volna? Ethan robbantotta a bombát, ahogy elhagyták Salvationt. Most Knoxville felé közeledtek, s egész úton vitázott vele. Sajnos Ethan semmi jelét nem adta, hogy meggondolná magát.

Ethan Bonner papnak született. Hogyhogy ő nem látja? Élete legnagyobb baklövését készült elkövetni, de bármit mondhatott Kristy, nem hallgatott rá.

- Beszélhetnénk valami másról? - kérdezte a férfi. Későre járt, péntek este volt. A konferencia vasárnap reggeli istentisztelete és az azt követő löncs után térnek majd vissza Salvationbe, így Kristynek nem maradt sok ideje jobb belátásra bírni. - Mihez kezdesz?

- Lelki tanácsadó leszek. Talán visszamegyek tanulni, és megszerzem a doktorimat pszichológiából. Nem tudom.

Kristy kijátszotta az aduját. - A bátyáid csalódni fognak benned, a szüleidről nem is beszélve.

- A saját életünket kell élnünk mindannyiunknak. - Egy kijáráshoz közeledtek, Ethan lehúzódot. - Éhes vagyok. Együnk valamit.

Ethan éppolyan jól tudta, mint Kristy, hogy a konferencia svédasztalos vacsorával kezdődött hétkor, s Kristy kocsija miatt már így is késésben voltak. Nem akart túl sok időt kettesben tölteni Ethannel, ezért úgy tervezte, hogy külön autóval megy Knoxville-be, ám amikor megpróbálta beindítani egyébként megbízható Hondáját, nem történt semmi, és kénytelen volt a férfival tartani. - Már hat óra, tényleg nincs időnk.

- Attól félsz, hogy valaki egyest ír be az ellenőrződbe, ha elkézel?

Ethan újabban gúnyolódott, s ez is egyike volt azoknak a változásoknak, amik azóta következtek be, hogy Kristy bejelentette a felmondását. - Ez a te konferenciád, nem az enyém. El sem jöttem volna, ha nem székáltál volna vele.

Kéthetes felmondása körülbelül egy hete lejárt, de Ethan kicsikarta tőle, hogy még a mostani hétvégéig maradjon, s mivel az új helyén, az általános iskolában Brevardban csak hétfőn kezdett, beleegyezett. Most azt kívánta, bárcsak ne hagyta volna magát rábeszélgni.

Múlt péntek este óta a Karolina Büszkeségénél még fájdalmasabb volt együtt lenni Ethannel. Ami a férfi kocsijának első ülésén történt, lerombolta azt az illúzióját, hogy valaha is túlteheti magát Ethanön. Még mindig szerette, s tudta, hogy mindig is fogja, mégha ez a vele töltött elmúlt hét olyan érzéseket hagyott is benne, mint egy elszabadult hullámvasúton való száguldás.

Ethan, hol rá nem jellemző módon csípős megjegyzések csörtéivel támadt rá, hol olyan kedves és figyelmes volt, hogy Kristy alig bírta visszafojtani a könnyeit. Amikor nem a fogát vicsorgatta rá, szinte egy kölyökkutya buzgóságával igyekezett a kedvére tenni. Kristy tudta, hogy Ethant azóta mardossa a lekiismeret-furdalás, amióta megvádolta azzal, hogy nem a barátja, s azt kívánta, bárcsak a büntudaton kívül más érzelmeket is korbácsolhatott volna benne.

Néha rajtakapta a férfit, hogy nézi, s még az ő avatatlan szeme is felismerte benne a vágyat. Örölnie kellett volna. Nem ezt akarta? De mégis elszomorodott. Nem Ethan vágyainak megtestesítője akart lenni. Hanem a szerelme.

Észrevette, hogy a férfi elhajtott a kijáratnál álló gyorsétterem mellett. - Mintha azt mondtad volna, hogy éhes vagy.

- Az vagyok. - De Ethan csak ment tovább a kétsávos főúton. Végre aztán lassított és befordult balra egy nyolc bungalós motel melletti kétes tisztaságú étterem parkolójába.

Többnyire könnyű teherautók álltak az étterem kavicsos parkolójában. Miközben Ethan beállt kettő közé, Kristy undorodva nézte a helyet. Piszkos, mustrászínű kátránypapír teteje és sört reklámozó, villódzó neontáblája cseppet sem tűnt bizalomgerjesztőnek. - Azt hiszem, vissza kellene mennünk a Hardee'sba.

- Nekem tetszik.

- Kétes kinézetű.

- Pompás. - Ethan kihúzta a kulcsot az indítóból és kilökte az ajtót.

Hosszú hétfőre lesz, ha hamarosan nem javul a lelkiállapota. Gruder Mathias, a város egyik nyugalmazott papja fog Ethan helyett vasárnap prédikálni, hétfőn szabadnapos lesz, semmi sem sürgette, hogy visszatérjen.

Kristy beletörődő sóhajjal követte a bejáráshoz, melyként hamis mediterrán motívummal díszített nehéz, kétszárnyú faajtó szolgált. Már kintről hallani lehetett egy countryballada sírását.

A légkondicionálóból kicsapó fuvallat Kristy testére tapasztotta paradicsompiros, bordázott, ujjatlan ruháját. Forró zsír és állott sör szaga csapta meg az orrát. A félhomályos bárnál egy csapat baseballsapkát és sáros farmert viselő öreg fiú sörözött és cigarettázott.

Mivel még viszonylag korán volt, a legtöbb asztal üresen állt, csakúgy mint a barna PVC-boksztok. Poros műanyag szőlők, amiket mintha egy évtizeddel ezelőtt kötöztek volna dróttal a falburkolathoz, biztosították a dekorációt néhány bekeretezett egészségügyi bizonyítvánnyal együtt, ami csak hamisítvány lehetett. Ethan egy hátsó bokszhoz vezette. Mihelyt helyet foglaltak, a csapos, egy nyakatlan kopasz férfi odakiáltott, hogy felvegye az italrendelésüket.

- Mit kérnek?

- Kólát - felelte Kristy, s csak egy pillanatig tétovázott, mielőtt hozzátette: - Dobozost.

- Whiskyt jéggel.

Kristy döbbenetesen nézett Ethanre. Még soha nem látta, hogy a férfi tömény alkoholt ivott volna. Még a mexikói éttermekben sem rendelt soha egy margaritát sem.

Emlékeztette magát, hogy már nem tartozik felelősséggel iránta, s csendben maradt.

Az egyik férfi a bárnál megfordult és bámulni kezdte. Az, hogy a férfiaknak megakadt rajta a szeme, még mindig elég újdonság volt a számára ahhoz, hogy kényelmetlenül érezze magát tőle, ezért úgy tett, mintha nem vette volna észre.

A csapos kivitte az italjaikat, majd ledobott eléjük két fóliázott, régi fűszerektől ragacsos étlapot. - Jeannie mindjárt itt lesz. A ma esti specialitás sült törpeharcsa. - Azzal elment.

Kristy elpöckölte kisujjával a mocskos étlapot az útból. Rá se hederítve az üres pohárra a jégkockákkal, a papírszalvétájával megtörölte a doboz karimáját, mielőtt belekortyolt. A kóla meleg volt, de legalább steril.

A férfi a bárnál továbbra is őt bámulta. Fiatal volt, talán a húszas évei elején járt, Miller Lite pólót viselt és dagadó muszklikat. Kristy idegesen rángatta az egyik hamis gyémánt fülbevalóját. Rövid ujjatlan ruhája szexis volt, de nem olyan kacér, hogy nyílt csábítást jelentett volna, s azt kívánta, bárcsak máshova nézne a férfi.

Ethan ivott egy korty whiskyt, és vádló pillantást vetett a férfira. - Mit bámulsz?

Kristy levegő után kapkodott. - Ethan!

A férfi bárnál vállat vont. - Nem látok rajta „foglalt táblát”.

- Talán mert nem tudsz olvasni.

Kristy szeme elkerekedett a döbbenettől. Ethan, az elkötelezett pacifista, alig bírta türtőztetni magát, hogy meg ne verekedjen egy barommal, aki legalább huszonöt kilóval nehezebb volt nála, tiszta izomban.

A férfi lehajtogatta magát a bárszékből, s Kristy megesküdtött volna, hogy várakozásteljes izgalmat látott megcsillanni Ethan kék szemében. Az agya száguldott. Mit tenne Rachel?

Nagyot nyelt és felemelte a kezét az izompacsirta előtt. - Kérem, ne vegye sértésnek. Teljesen megváltozott, amióta elhagyta a papi hivatást. - Nem is hazudott nagyot, gondolta.

A deltamatyí azonban nem vette be. - Nem úgy néz ki, mint egy pap.

- Mert már nem az. - Kristy nagy levegőt vett. - Nagyon félt engem. Én... ööö... Kristina nővér vagyok... az ő nővére.

- Apáca vagy? - A férfi szeme Kristy ruhájának mély nyakkivágására siklott.

- Igen. Áldjon meg az Isten.

- Nem látszol apácának.

- Az én rendem nem visel fekete ruhát.

- Nem kéne legalább egy keresztet hordanod?

Kristy meghúzta a vékony aranyláncot a nyakában és kiemelte a két melle között fészkelő kis aranykeresztet.

- Elnézést, nővér. - A férfi még egy sötét pillantást vetett Ethanre, aztán visszaült a bárhoz.

Ethan haragosan nézett Kristyre. - Mi az atyaúristent művelsz?

- Megmentelek egy kocsmai verekedéstől!

- Lehet, hogy én nem akarok kimaradni belőle.

- Törpeharcsát! - kiáltotta Kristy a csaposnak. - Azt a sült törpeharcsát kérjük. Az Isten áldja meg magát is - tette hozzá megkésve.

Ethan a szemét forgatta, de Kristy legnagyobb megkönnyebbülésére nem erőltette tovább a témát. Inkább a whiskyjét erőltette, s mire egy kikent-kifent, sötét hajú pincérnő levágott szárú farmerben és egy Garth Brooks pólóban megérkezett az ételükkel, felhörpintette.

- Még egy whiskyt.

- Ethan, vezetsz.

- Törődj a magad dolgával, Bernadine nővér.

A pincérnő gyanakvó pillantást vetett Kristyre. - Az előbb mintha úgy hallottam volna, hogy Kristina nővérnek hívják.

- Ööö... Bernadine volt a nevem, mielőtt beléptem a rendbe. Utána lettem Kristina nővér. Ethan felhorkant.

A pincérnő felé fordult. Ethan félelmetesen jóképű volt, és a pincérnő leplezetlenül érdeklődött iránta. - Szóval, milyen érzés, ha az ember többé már nem pap?

Ethan Kristyre bökött a hüvelykujjával. - Kérdezze tőle.

- Nos, nem volt könnyű. Semmi sem könnyű azoknak, akik hátat fordítanak az elhivatottságuknak. - Kristy letekerte a ketchupos üveg kupakját és egy másik papírszalvétával megtörölte a rozsdás karimát, mielőtt odaadta a férfinak. - Üresnek érzik magukat. Értéktelennek. Próbálják alkohollal kitölteni az űrt, s már csak azt látjuk, hogy megcsúnyult, magányos alkoholisták lesznek.

A pincérnő végighúzta szürkés-kék körmének hegyét Ethan vállán. - Nem hiszem, hogy emiatt aggódnia kellene, atyám.

A férfi lustán rámosolygott. - Kösz.

- Máskor is.

Ahogy a pincérnő a bár felé lépdelt, Ethan nyíltan legeltette a szemét ringó hátsófelén. A pincérnő kihozta a whiskyt és füstös mosollyal távozott.

- Edd meg a vacsorádat, mielőtt elhűl - csattant fel Kristy.

A férfi ivott egy kortyot újonnan érkezett italából. - Mit érdekel, hogy hideg-e az ételém vagy sem?

- Nem érdekel.

- Hazudsz. - Ethan olyan átható tekintettel nézett rá, hogy Kristyre rátört a feszengés. - Tudod, mit gondolok? Azt, hogy te még mindig szerelmes vagy belém.

- Én pedig azt, hogy te meg részeg. - Kristy kényszerítette magát, hogy el ne piruljon. - Sosem bírtad az alkoholt.

- S akkor mi van, ha részeg vagyok?

Kristy ettől dühbe gurult. - Még nem nyújtottad be a lemondásodat, Ethan Bonner! Még mindig felszentelt pap vagy.

- Lélekben már nem - felelte mérgesen a férfi. - Lélekben már felmondtam.

Alig hagyták el a szavak a száját, megrándult az arca. Kristy nézte, ahogy mozdulatlaná dermed, mintha egy belső hangra figyelt volna, aminek nem akarta meghallani az üzenetét. Végül mormogott valamit, amit Kristy nem értett, és felemelte a villáját, hogy beledöfje a törpeharcsába.

- Már halott - figyelmeztette Kristy.

- Te csak törődj a magad ételével és hagyd békén az enyémet. Hol van a só?

- Melletted.

A férfi érte nyúlt, de Kristy bármennyire is haragudott rá, még mindig szerette, s nem tudta nézni, hogy mérgezi magát, ezért felkapta a sószerűt, mielőtt Ethan elérhette volna, megtörölte a megrozsdásodott tetőt egy újabb szalvétával és úgy adta csak oda neki. - Próbálj nem nyúlni semmihez. Egyszerre fonódott a férfi keze a sószerűre és tekintete Kristyre.

- Ugye tudod, mihez akarok nyúlni?

Kristy megdermedt.

- Hozzád. Pont úgy, mint aznap este az autósmoziban.

- Nem akarok róla beszélni.

- Én sem akarok róla beszélni. - Ethan félretolta törpeharcsát, felemelte a whiskyjét és a pohár perem fölött Kristyre nézett. - Csinálni akarom.

Kristy felborította a kólásdobozt, aztán kapkodott hogy felállítsa, mielőtt kiömlik az üdítő az asztalra. Lángolt a teste a ruha alatt. - Mi... Nekünk fél órán belül Knoxville-ben kell lennünk.

- Nem fogunk odaérni. Ami azt illeti, az se érdekel, hogy egyáltalán nem jutunk el a konferenciára.

- De már befizetted a regisztrációs díjat.

- És?

- Eth...

- Menjünk innen.

A férfi néhány bankjegyet dobott az asztalra, megragadta Kristy csuklóját és kivonszolta. Kristy ereibe száguldott a vér. Ez egy új és veszélyes Ethan volt, aki még sosem látott.

A férfi lehúzta a lépcsőn, s már csak arra eszmélt, hogy a Camryja oldalához nyomja a csípőjével. - Nem tudom kivenni a fejemből azt az estét.

Hüvelykujjával Kristy vállát dörzsölte, aki a ruhája anyagán át érezte a férfi testéből áradó forróságot. Egy teherautó zúgott el mellettük.

- Nem vagyok közömbös neked - suttogta Ethan. - Nem lenne jobb, ha velem veszítenéd el a szüzességed, nem pedig egy olyan valakivel, aki hidegen hagy?

- Honnan... honnan tudod, hogy még nem veszítettem el?

- Csak tudom.

Kristy lelkiismerete harcba szállt a férfi utáni vággyal. - Ez nem helyes.

Ethan lehajtotta a fejét, Kristy pedig érezte a haján, ahogy a férfi álla mozog. - Miért ne veszítsük el együtt a szüzességünket?

- Te már nem vagy szűz.

- Olyan régen feküdtem le valakivel, hogy úgy érzem magam, mintha az lennék.

- Nem hiszem... nem hiszem, hogy ez így működik.

- Dehogynem. - Ethan ajka megérintette a fülcimpáját, whisky-lágy lehelete Kristy arcát legyezte. - Igen vagy nem. Te döntesz.

Ethan volt a kígyó, amelyik kísértésbe akarta vinni. Tudta, hogyan érez iránta Kristy, s nem volt tisztességes tőle, hogy így manipulálta az érzelmeit.

- Már nem szeretlek - hazudta Kristy. - Soha nem szerettelek. Csak bálványoztalak.

A férfi keze a csípőjére tapadt, hüvelykujja azt a kis elasztikus barázdát simogatta, amit Kristy szűkre szabott bugyija hagyott. - Olyan jó illatod van. Imádom az illatodat.

- Nincs rajtam parfüm.

- Tudom.

Kristy sóhajtott. - Ó, Eth...

- Igen vagy nem?

Kristy dühös lett és ellökte a férfi kezét. - Igen! Persze hogy igen! Mert gyenge vagyok, kiéhezett és pillanatnyilag cseppet sem kedvellek.

Ha arra számított, hogy a kitörése le fogja csillapítani Ethant, nagyon tévedett.

- Ezen segíthetek. - A férfi pár másodperc alatt kinyitotta a kocsiajtót és belökte Kristyt.

Ahelyett, hogy visszafordult volna a főútra, egyszerűen átvágott a Camryval a kavicsos parkolón egy szűk sikátorba, mely az EZ Sleep Motel recepciójához vezetett.

- Ó, ne... - Kristy rémülten nézte a fehér fabungalók sorát, melyek előtt három hatalmas fenyő állt őrséget.

A férfi olyan könnyörgő hangon beszélt, amelyet még sosem hallott tőle. - Nem tudok tovább várni. Ígérem, Kristy, hogy legközelebb pezsgő lesz és selyemlepedő.

Anélkül, hogy megvárta volna a válaszát, kipattant a kocsiból és berohant a motel recepciójára. Pár perc múlva visszatért. Ismét beült a kormány mögé és az utolsó bungalóhoz hajtott, ferdén megállt előtte, kiugrott és futva megkerülte a kocsit, hogy kinyissa Kristynek az ajtót.

A jó Bonner tiszteletes úgy siettetett befelé, mint egy lövésre kész tinédzser.

Ethan belökte maguk mögött az ajtót és megkönnyebbülten felsóhajtott, mikor látta, hogy a szoba igénytelen, de tiszta. Tudta, hogy a világ minden kincséért sem tarthatná itt Kristyt, ha piszkos lenne. S nem engedhette el. Egyszerűen nem bírta tovább elviselni a köztük lévő távolságot. Itt kell tartania Kristyt, amíg meg nem bélyegzi egy életre.

Fontos volt, hogy megbélyegezze, bár nem fájdalmas harapással vagy hogy csúf piros foltot hagyjon rajta - az elképzelhetetlen volt a számára. Olyan nyomot akart hagyni rajta, ami kitörölhetetlen. Amivel örökre magához láncolhatja, és amitől újra a legjobb barátok lesznek. Az egyetlen megoldás, ami eszébe jutott, a szex volt.

Bármit mondjon is Kristy, nagyjelentőségűnek tartotta a szexet, különben nem lett volna még mindig szűz. Bárkivel feküdjön is le, az örökre fontos lesz neki, ezért kell Ethant választania. Csak őt.

Kevésbé önző indok után kutatott, amivel igazolhatta, amire készült, s gyorsan talált is egyet. Kristy túl becses neki ahhoz, hogy hagyja, hogy egy másik férfi tönkregye. Kristy páratlan volt, de ezt nem mindenki tudta. Mi van, ha élete első szeretője nem törődik vele? Ha nem jön rá, milyen értékes?

Annyi csapdába eshetett bele. Kristy tisztaságmániás volt, s ez gondot jelenthetett neki a szexben. A férfinak türelmesen el kell viselnie a hóbortjait, elterelni a figyelmét gyengéd kis

ingerkedéssel, néhány szenvedélyes csókkal, amíg meg nem feledkezik a higiéniáról, hogy egyszerűen csak jól érezze magát.

- Nagyon tiszta ez a szoba - hangsúlyozta Ethan.

- Nem mondtam, hogy nem.

A gondolat, hogy Kristy csalódott lehet, védekezésre készítette Ethant. - Tudom, mit gondolsz. Csak mert valami igénytelen, még nem jelenti azt, hogy piszkos. - Átvágott a szobán az ágyhoz, lerántotta az ágytakarót, a paplant, s ropogós fehér lepedő villant elő. - Tessék.

- Ethan, részeg vagy?

Kristy olyan bájos volt, ahogy ott állt piros miniruhájában, hatalmas, tétova tekintettel, hogy Ethannek gombóc nőtt a torkában. - Zsong a fejem, de nem vagyok részeg. Pontosan tudom, hogy mit csinálok, ha erre akartál célozni.

Fogalmad sincs, mit csinálsz.

Rá se hederített a hangra, csakúgy mint azóta az este óta a Karolina Büszkeségében.

A régi linóleumpadló megnyikordult a talpa alatt, amikor odalépett Kristyhez, a karjába vonta és megcsókolta. Mentolos ízt érzett, s rájött, hogy Kristy felfrissítette a leheletét, amíg ő kivette a szobát. Mintha valami mesterséges dologra lett volna szüksége, hogy elnyomja a saját édes ízét.

Teste forrón simult hozzá. Ethan keze végigfutott lefelé a hátán, majd megfogta a csípőjét.

Kristy ajka szétnyílt, karja a férfi nyakára fonódott. Ethan elfelejtett gondolkodni, és elmerült a csókjukban.

Fogalma sem volt, mennyi idő telt el, mielőtt Kristy elhúzódott és mélyen a szemébe nézett. Szeretlek, Eth.

Az ajka nem mozgott, Ethan mégis olyan tisztán hallotta, mint az Úr hangját. Nagy kő esett le a szívéről. Aztán Kristy beszélni kezdett.

- Ez nem helyes. Jobban vágyom rá, mint eddig bármire, de nem illendő sem neked, sem nekem. Isten nem ezt várja tőlünk.

Gyengéden, a szívéből beszélt, de Ethan becsukta előtte a fülét.

Figyelj rá, Ethan, intette Oprah. Hallgasd, mit mond.

Nem. Ethan nem volt hajlandó meghallgatni. Férfi volt, nem szent, és belefáradt abba, hogy Isten irányítsa az életét. Inkább benyúlt Kristy ruhája alá és megérintette selymes bőrét. - Mike Reedynek megengedted ezt. - Felfelé siklott a keze, magával húzva a ruhát is, míg el nem érte Kristy melltartóját. Finoman megszorította a mellét a csipkén át.

- Talán.

- Nem érdekel, mit mondasz. Jobb barátod vagyok, mint ő.

- Igen.

Hüvelykujját végighúzta a melltartó szélén kibuggyanó dombon. - Neki miért engednéd meg, hogy a magáévá tegyen, ha nekem nem?

Kristy olyan sokáig hallgatott, hogy Ethan azt hitte, már nem is fog válaszolni. De aztán Kristy ujjai rákulcsolódtak a karjára. - Mert Mike Reedynek nem kell ahhoz elköteleznie magát, hogy lefeküdjek vele.

Ethan megdermedt. - Elköteleznie?

Kristy mohó tekintettel nézett rá.

- Elkötelezettség? Ezt várod tőlem?

Kristy bólintott, nyomorultul érezte magát.

Ethan várta, hogy rátörjön a pánik, de nem így történt. Elkötelezettség. Vagyis valójában házasság. Meg akart nőszülni, de majd később. Kihúzta a kezét Kristy ruhája alól.

- Meg szerelmet. - Kristyt nem hagyta cserben a torka, mikor nyelt. - Még az elkötelezettség előtt.

Ethannek valamit tisztáznia kellett. - Mike-től nem várod el, hogy elkötelezze magát? Kristy a fejét rázta.

- Sem azt, hogy szeressen?

Kristy ismét megrázta a fejét.

- De tőlem igen?

Kristy bólintott.

Ethan még mindig nem érzett semmi pánikot. Helyette boldogság árasztotta el, mely egészen a lelke legmélyéből fakadt. Mintha hatalmas tehertől szabadult volna meg. Hát persze.

Olyan tisztán, mintha valaki a szoba kis televízióját kapcsolta volna be, hallotta a dalt - egy gyermekdalt - az új hanggal, ami a fülében visszhangzott.

Miközben a dalt hallgatta, egy kép formálódott előtte, melyben Mindannyian Eggyé olvadtak: Eastwood, a Kikényszerítő Isten; Oprah, a Tanácsadó Isten; Marion Cunningham, az Anya Isten... Egyetlen új alakot öltöttek.

A gyermekdal véget ért, s a hang megszólalt. *Olyannak szeretlek, amilyen vagy Ethan. Nagyon különleges vagy a számomra. Rajtad keresztül ontom szeretetem fényét az egész világra. Te vagy az én tökéletes teremtményem. Úgy, ahogy vagy.*

Aztán Ethan lelki szemei előtt ez a legcsodálatosabb Isten levetette hivatali ruháját és kilépett kemény cipőjéből. Kényelmes pulóverben és tornacipőben énekelte dalát a tökéletes szeretetről, elmondva minden gyermekének - minden egyesnek -, hogy gyönyörű nap ez a mai.

Ethan Bonner ebben a pillanatban hagyott fel azzal, hogy küzdjön a végzete ellen.

Kristy az arcát fürkészte, de bármilyen jól ismerte is, nem tudta megmondani, mi jár a fejében. Csak azt tudta, hogy számára nincs visszaút. Félretette a büszkeségét, és a szívéből szólt. Ha Ethannek nem tetszik, az az ő baja.

A férfi nagy levegőt vett. - Rendben.

- Rendben?

- Igen. - Ethan a fejét mozdítva bólogatott. - Rendben.

- Mi van rendben? - Kristy meghökkent.

- A szerelem. Az elkötelezettség. Az egész. - A férfi fogta Kristy ruhájának a szélét és visszasimította a helyére. - Kentucky.

- Kentucky? Miről beszélsz? Ó, Eth, te tényleg részeg vagy. Tudtam!

- Nem vagyok részeg! - A férfi az ajtó felé fordította. - Gyerünk. Indulás.

Kristy összeomlott, s elszoruló torokkal nézett szembe a férfival. - Már nem kívánsz.

Ethan visszahúzta a karjába. - Ó, bébi, annyira kívánlak, hogy alig bírom türtőztetni magam. És szeretlek is, úgyhogy ne nézz rám így. Másra sem tudtam gondolni, amióta bemasírozta az irodámba abban a szűk fehér farmerban.

A remény apró lángja, mely kezdett pislákolni benne, kihunyott és Kristy bosszúsan nézett a férfira. - Szeretsz? Miért nem azt mondd, amit gondolsz? Hogy kívánsz.

- Azt is.

Kristy mindig olyan egyértelműen tudott olvasni a férfiban, most azonban úgy érezte, mintha egy idegennel nézne szembe.

- Nem azért szeretlek, mert megváltoztattad a külsődet - közölte Ethan. - Nem vagyok ilyen sekélyes. Csak ezek a változások készítettek arra, hogy észrevegyelek és értékeljem, ami egész idő alatt ott volt az orrom előtt. - Úgy nézett Kristyre, mintha a lelkébe láthatott volna, s azt akarta, hogy Kristy is belelásson az övébe. A remény lángja újult erővel kezdett lobogni Kristyben.

Ethan a kis mélyedésbe illesztette hüvelykujját Kristy tarkóján. - Olyan régóta ismerlek, hogy már úgy tekintettem rád, mint aki hozzám tartozik. A részem voltál. Aztán megváltoztattad a külsődet és úgy döntöttél, hogy felmondasz, én pedig azóta majd megőrülök.

- Tényleg? - Kristy örömmámorban úszott, el volt bűvölve.

Ethan mosolygott. - Ne vágj ilyen önelégült képet. - A férfi homloka ekkor összegyűrődött és hangjából könyörgés csendült ki. - Az úton is beszélgethetünk. Gyere, bébi. Siessünk. Tényleg nincs vesztegetnivaló időnk. - Egyik kezével megfogta az ajtónyitó gombot, a másikkal Kristy vállát.

- Hová megyünk? Mi olyan sietős?

- Kentuckyba. - Ethan kitessékelte Kristyt a szobából és a koci felé noszogatta. - Nincs messze a határtól. Ott nincs várakozási idő a házasság előtt, s ma este összeházasodunk, Kristy Brown, mondhatod, amit akarsz. S még a papságot sem hagyom ott!

Odaértek a férfi kocsihoz. Ethan megállt az utasülés melletti ajtónál, hogy teleszívja a tüdejét. - Az egészséget eljátsszuk újra a családjaink kedvéért, ha hazamentünk. Akár úgy is tehetünk, mintha az lenne az első alkalom, de ma este összeházasodunk, mert nekünk szeretkeznünk kell, és addig, amíg örök hűséget nem fogadunk Isten szent színe előtt, nem tehetjük. - Megdermedt. - Ugye hozzám akarsz jönni?

Boldogság bugyogott Kristyben. Elmosolyodott, aztán felnevetett. - Igen, hozzád akarok menni.

Ethan behunyta a szemét. - Helyes. Útközben kidolgozzuk a részleteket.

- Milyen részleteket?

A férfi betuszkolta a kocsiba. - Hol fogunk élni? Hány gyerekünk lesz? Ki melyik felén alszik az ágynak? Ilyesmiket. - Becsapta az ajtót, átrohant a kocsi másik oldalára és beszállt. - Azt is be kell vallanom, hogy azért nem indult a kocsid, mert odaosontam a lakásodhoz és széthúztam az akkumulátor kábeleit, hogy velem kelljen jönnöd. Nem bántam meg, tehát ne számíts bocsánatkérésre!

Kristy nem is kérte, s pár perc múlva ismét úton voltak.

Az elkövetkező százötven kilométeren Kristy kábultan hallgatta élete legfurcsább prédikációját. Ethan mindig is akkurátus volt a házasság előtti tanácsadást illetően pároknak, akiket összeadni készült, s most megpróbált minden tudását belesűriteni annyi időbe, amennyi alatt átkeltek a Kentucky határon és megtették az előkészületeket. Beszélt, beszélt és beszélt.

Kristy mosolygott és bólogatott.

Találtak egy pentecostali papot, aki hajlandó volt összeadni őket, de a szertartást Ethan vezette. Ő kérte meg Kristyt, hogy ismétlje meg az eskü szövegét, s mondta el a saját esküjét elmélyült hangon, ami egyenesen a szívéből szólt.

De Kristy volt az, aki észrevette a Holiday Innt a Cumberland Falls Resort State Park mellett.

Alig tették le a csomagjaikat, Kristy máris ledöntötte lábáról Ethant, ő pedig hátrazuhan a hatalmas francia ágyra. Kristy olyan izgatott, olyan mérhetetlenül elégedett volt magával, hogy a férfi kacagásban tört ki.

- Megvagy! - kiáltotta Kristy.

Miközben Ethan levegő után kapkodott, Kristy letépte róla az inget, majd az övcsatjára vetette magát.

A férfi felnézett szűz menyasszonya gyönyörű, átható szemébe. - Szólj, ha félsz.

- Pofa be és vesd le a nadrágod!

Erre mindkettőjükből kitört a nevetés. De nem sokáig nevettek; a szájukat lefoglalta, hogy forró, nedves csókokat adjon. Mivel egyikőjüknek sem volt türelme a lassú vetkőztetéshez, pillanatok alatt meztelenek voltak és egymást fogdosták.

- Gyönyörű vagy - sóhajtott Kristy, miközben a férfit simogatta. - Pont amilyennek képzeltelek.

Ethan megfogta Kristy kibuggyanó mellét és igyekezett rátalálni a hangjára. - Te pedig gyönyörűbb, mint amilyennek képzeltelek.

- Ó, Eth... ez olyan jó.

- Nekem mondod?

- Azt akarom, hogy ezt sokat csináld.

- Emlékeztess, ha elfelejteném.

Kristy torkából nyögés tört fel, amikor a férfi végighúzta hüvelykujját a mellbimbóján.

- Ezt csináld még egyszer. Ó, igen...

- Feküdj hanyatt, bébi és hagyd, hogy kényeztesselek.

Kristy engedelmeskedett. Ethan simogatásai egyre intimebbek lettek, Kristy pedig szenvedélyesen zihált. - Ó, Eth, mindent akarok. - Felnyögött. - Igen. Azt. Meg kimondani mindent. Mocskos szavakat. Mocskos szavakat akarok mondani. És mocskos kis frázisokat.

- Rajta.

- N-nem jut eszembe semmi.

Ethan a fülébe súgott egyet.

Kristy szeme elkerekedett, s elérte a beteljesülést a férfi keze alatt.

Bár Ethan olyan kemény volt, hogy fájt, nevetett, mert ő volt az egyetlen a földön, aki ismerte Kristy titkát.

Kristy Brown Bonner könnyű préda volt.

Kristy lecsillapodott, Ethan azonban majd szétrobbant. Szeretett volna beletemetkezni Kristybe, de az utolsó pillanatban eszébe jutott valami, amit elfelejtett megvitatni a házasságkötés előtti gyorstalpaló tanácsadáson. Megsimogatta Kristy haját, s észrevette, hogy keze remeg az erőlködéstől, hogy visszafogja magát. - Aggaszt bennünket, hogy terhes lesz-e?

- Nem hiszem. - Kristy kutató pillantást vetett a férfira. - Vagy igen?

Ethan elhelyezkedett Kristy két combja között, megcsókolta és születendő gyermekeikre gondolt. - Nem, semmiképpen.

Kristy szűk volt és új és nedves. Ethan próbálta húzni az időt a behatolással, de Kristy nem ért rá. - Most, Eth... Kérlek, ne pizsmogj. Ó, kérlek... Örökké emlékezni akarok erre.

A férfi célba ért, s miközben teljesen birtokba vette Kristyt, belenézett a szemébe. A szeretet könnyei csillogtak benne.

Ethan tekintete is elködösült, s ez iránt a nő iránt érzett mély szerelme eszébe juttatta az első emberpár ősi szavait. - Hús a húsból - suttozta. - Csont a csontból.

Kristy megsimogatta tenyerével a férfi csípőjét és visszasuttozta: - Hús a húsból. Csont a csontból.

Mosolyogtak. Könnyeik összekeveredtek. S amikor együtt felértek a csúcsra, mindketten tudták, hogy csak Isten teremthetett ilyen tökéletességet.

22.

- Ne gyere túl közel, Chip.

- Mit csinálsz? - Gabe a fogát csikorgatta.

- Szétszedem a tornácot, hogy építhessek a helyére egy padozatot. Szombat délután volt, és Gabe-nek kellett vigyáznia Chip-re. Ez volt az első alkalom, hogy Rachel kettesben hagyta a fiúval, de Gabe tudta, hogy nem tenné, ha nem lett volna valami titkos elintéznivalója a városban. Gabe gyanította, hogy örömmel talált indokot, hogy elmenekülhessen előle. Amióta bejelentette, hogy elmegy, mindent megtett, hogy kerülje.

Beverte a feszítővasat az egyik régi elkorhadt deszka alá, és lenyomta. Dühös volt Rachelre. Csak mert nem úgy van minden, ahogy ő akarta, elhagyja. Elhagyja őket! Azt hitte, Rachel kemény, de nem volt elég kemény. Ahelyett, hogy kitartana és megpróbálná megoldani a problémákat, elmenekült.

- Mi az a padozat?

A férfi türelmetlen pillantást vetett Chipre. Éppen amikor rászánta magát arra a fizikailag üdítő feladatra, amit a hátsó terasz szétszedése jelentett, Chip abbahagyta a kertben való lyukásást és odament hozzá kotnyeleskedni.

- Olyasmi lesz, mint ahol múlt szombaton Rosieék-nál ettünk. Most pedig lépj hátrébb, nehogy megsérülj.

- Miért csinálsz?

- Mert így akarom. - Nem fogja a fiú orrára kötni, hogy azért vágott bele, mert az autósmoziban nem volt mit csinálni, s el kellett foglalnia magát valamivel, nehogy megbolonduljon.

Már attól elkedvetlenedett, hogy tegnap este csak betette a lábát a jegypénztárba. Ez volt a második hétvégeje, s máris gyűlölte minden percét. Elűthette volna az időt Ethannel, ha az öccse nem utazott volna el tegnap egy konferenciára Knoxville-be. Calt teljesen lekötötte a családja, ezért döntött hát úgy, hogy elfoglalja magát ennek a padozatnak a megépítésével.

Azzal biztatta magát, hogy itt kellemesen sütogethetnek majd nyaranta a szüleivel és a testvéreivel. Jogilag az anyjái volt a ház, de mivel az apjával még mindig Dél-Afrikában voltak misszionáriusi munkájukat végezve, nem avathatta be a tervébe. De az anyja nem bánta volna. Senki sem ellenzett semmit, amit csinált, csak Rachel. Ő volt az egyetlen, aki valaha is kritizálta.

A hétvége után mennek el. Nem tudta pontosan mikor. Nem kérdezte.

Mi a fenét akart tőle Rachel? Mindent megtett, hogy segítsen neki. Még azt is felajánlotta, hogy feleségül veszi! Nem érti, milyen nehéz volt ez neki?

- Segíthetek?

Úgy tűnt, hogy a fiú még mindig úgy gondolta, hogy ha Gabe legjobb barátjának tetteti magát, az anyja meggondolja magát, pedig nem volt semmi, ami rávehette volna. Túl makacs, túl konok volt, s azt hitte, minden olyan egyszerű, csak úgy visszamehet állatorvosnak, mert ő azt akarja. De ez nem így működött. Az a múlt volt, s nem mehetett vissza a múltba.

- Talán később.

Lenyomta a feszítővasat. Az öreg fa széthasadt, szilánkok repkedtek. Chip hátraugrott, de egy nagy darab fa majdnem eltalálta.

Gabe ledobta a feszítővasat. - Mondtam, hogy ne gyere ilyen közel!

Edward hiábavaló kereső mozdulatot tett a nyula után. - Megijeszted Csőrikét.

Nem Csőrike volt, aki megijedt, s ezt mindketten tudták. Gabe-nek elege lett. Kényszerítette magát, hogy nyugodtan beszéljen. - Van ott pár fadarab. Miért nem építesz belőlük valamit?

- Nincs kalapácsom.

- Tegyéél úgy, mintha lenne.

- Neked igazi kalapácsod van. Nem csak úgy teszel, mintha lenne.

- Mert... Nézd meg a szerszámosládámban. Ott van még kalapács. - Gabe folytatta a munkát.

- Nincs szögem.

Gabe méregből nyomta le a feszítővasat. A fa sikított, ahogy újabb pallót emelt fel. - Még kicsi vagy ahhoz, hogy szögelj. Csak csinálj úgy.

- Te nem csinálsz úgy.

Gabe küzdött, hogy megőrizze a hidegvérét. - Én felnőtt vagyok.

- Nem csinálsz úgy, mintha kedvelnél. - Edward ráütött egyet egy rövid szögletes lécre, amit Gabe korábban emelőként használt. - Mami azt mondja, hogy mégis Floridába kell mennünk.

- Nem tudok mit csinálni - csattant fel Gabe, elengedve a füle mellett a fiú első megjegyzését.

Chip kalapálni kezdte a fát, újra és újra rávágott, nem azért, hogy valamit létrehozzon, csak hogy zajt csapjon. - Csinálhatnál valamit. Felnőtt vagy.

- Csupán mert felnőtt vagyok, még nem jelenti azt, hogy a dolgok úgy alakulnak, ahogy én szeretném. - A kalapálás az idegeire ment. - Vidd el azt a fát a garázs mellé.

- Itt akarok maradni.

- Túl közel vagy. Veszélyes.

- Nem.

- Hallottad, mit mondtam. - Gabe egyre dühösebb lett. Dühöt korbácsolt benne minden, amit nem volt képes irányítani. A családja halála, Rachel távozása. Az autósmozi, amit gyűlölt. Ez a fiú. Ez a kedves kisfiú, aki úttorlaszként akadályozta meg, hogy megbékélésre találjon most először, amióta elvesztette a feleségét és a gyermekét. - Hagyd abba ezt az átkozott kopácsolást!

- Kimondtad, hogy átkozott! - Edward ledobta a kalapácsot. Eltalálta a lécs végét. Az felrepült.

Gabe látta, hogy felé tart, de nem tudott elég gyorsan elugrani az útjából, és a lécs térdén találta. - Az isten verje meg! - Előrelendült, megfogta Edwardot a karjánál fogva és felrántotta. - Azt mondtam, hogy hagyd abba!

A fiú ahelyett, hogy meghunyászkodott volna, dacolt vele. - Te azt akarod, hogy Floridába menjünk! Te nem színlelsz! Azt mondtad, színlelni fogsz, de nem színlelsz! Egy átkozottul nagy seggfej vagy!

Gabe hátralendítette a karját és tenyere lapjával rácsapott a fiú fenekére.

Egy pillanatig egyikük sem mozdult.

Gabe-nek fokozatosan eljutott az agyába, hogy szúr a tenyere. Úgy nézett le a kezére, mintha nem is övé lett volna. - Jézusom.. - Elengedte a fiú karját. Görcs állt a mellkasába.

Olyan gyengéd vagy, Gabe. Te vagy a leggyengédebb férfi, akit valaha ismertem.

Chip szája legörbült. Mellkasa rázkódni kezdett és hátrahúzódott, mintha magába akarna roskadni.

Gabe térdre borult. - Ó, istenem... Chip... Sajnálom. Annyira sajnálom.

A gyerek a könyökét dörzsölte, pedig nem is a könyöke fájt. Oldalra biccentette a fejét és a foga közé harapta az alsó ajkát. Remegett. Nem nézett Gabe-re. Nem nézett sehová. Csak próbált nem sírni.

Ebben a pillanatban Gabe végre olyannak látta, amilyen volt, nem pedig Jamie tükörképének. Egy bátor kisfiút látott lobogó barna hajjal, bütykös könyökkel és apró, reszkető szájjal. Egy kedves kisfiút, aki szerette a könyveket és szeretett építeni. Aki nem a drága holmikban és a legújabb videojátékban talált örömet, hanem abban, hogy végignézhette egy verébfióka gyógyulását, hogy fenyőtobozokat gyűjthetett, hogy együtt lakhatott az anyjával Heartache Mountainon, hogy egy férfi nyakában lovagolhatott és úgy tehetett, ha csak egy percre is, mintha az apja lenne.

Hogy keverhette össze Chipet és Jamie-t egy pillanatra is? Jamie Jamie volt, egyedülálló a maga nemében. Ahogy ez a védtelen kisfiú is, akit megütött.

- Chip...

Edward hátrált.

- Elvesztettem a fejem, Chip. Mérges voltam magamra, és rajtad töltöttem ki a haragomat. Hibáztam, bocsáss meg.

- Rendben - mormolta Chip, de egyáltalán nem bocsátott meg, csak el akart menekülni.

Gabe lehajtotta a fejét és a földet nézte, de az elhomályosult előtte. - Gyerekkorom óta nem ütöttem meg senkit.

Callal gyakran keveredtek verekezésbe Ethan miatt. Xem azért, mintha Ethan bármit is csinált volna, hanem mert mindketten érezték, hogy Ethan nem olyan erős, mint ők, és féltették. Egyikük sem sejtette, hogy Gabe bizonyul majd a legpuhányabbnak.

- Megígérem... - Gabe átréselte a szavakat összeszoruló torkán. - Soha többé nem ütlek meg.

Chip távolodott. - Elmegyünk a mamival Floridába. Többé már nem kell színlelned. - Elfojtott szepegéssel a ház felé szaladt, otthagya Gabe-et, aki soha életében nem érezte még magát ilyen egyedül.

Rachel bezárta Kristy lakásának ajtaját és eltette a pótkulcsot a táskájába a buszjegyekkel együtt, amit Kristy a konyhaasztalon hagyott neki tegnap, mielőtt elutazott Ethannel egy konferenciára. Miközben visszafelé hajtott Heartache Mountainra, azon kapta magát, hogy minden kanyart az emlékezetébe vés az úton, minden facsoportot és minden vadvirágszálat. Már szombat volt, s azt tervezte, hogy hétfőn hagyja el Salvationt. Egyszerűen túl fájdalmas lett volna tovább maradni.

Ha folytatni akarja az életét, tudta, meg kell tanulnia a pozitívrá koncentrálni. Végül is nem üres kézzel hagyja el Salvationt. Edward ismét egészséges. Kristy a barátja. S életre szóló emléke lesz egy férfiről, akivel csodálatos volt.

Gabe az elülső tornácon várta. Rachel leállította az Escortot a garázsban, s ahogy a férfi felé közeledett, mintha minden végtagját a szomorúság béklyója húzta volna. Bárcsak másképp történt volna.

Gabe a felső lépcsőfokon ült, könyökét széttárt térdein egyensúlyozta, csuklóit közékük lógatta. Ugyanolyan kedveszegettnek tűnt, mint amilyenek Rachel érezte magát. - Beszélnem kell veled.

- Miről?

- Chipről. - A férfi felnézett. - Megütöttem.

Rachel szíve a bordájának ugrott. Felrohant a lépcsőn, de Gabe elkapta, mielőtt elérte volna a szűnyoghálót.

- Jól van. A... a fenekére ütöttem. Nem volt nagy.

- S azt hiszed, hogy akkor ezzel el van intézve?

- Dehogy. Semmi olyasmit nem tett, amivel rászolgált. Soha... soha nem ütöttem még meg gyereket. - Gabe ellépett Racheltől, a hajába túrt. - Istenem Rachel, egyszerűen elvesztettem a fejem és megtörtént. Már bocsánatot kértem tőle. Mondtam neki, hogy nem csinált semmi rosszat. De nem érti. Hogyan is érthetné?

Rachel a férfit bámulta. Mennyire tévedett. Minden figyelmeztető jel ellenére meggyőzte magát, hogy Gabe nem bántaná Edwardot. De bántotta, s a világ legrosszabb anyájának érezte magát, amiért kettesben hagyta őket.

Megfordult és bement a házba. - Edward!

A kisfiú a hátsó folyosóról jött elő, törekenynek és gondterheltnak tűnt. Rachel kényszerítette magát, hogy mosolyogjon. - Csomagolj, pajtás. A következő pár éjszakát Kristynél töltjük. Még gyermekfelügyelőt is szerzek neked, hogy ma este ne kelljen bejőnnöd az autósmoziba.

Hallotta, hogy a szűnyogháló becsapódik, s az Edward szeméből áradó gyanakvó kifejezésből tudta, hogy Gabe utánuk jött.

- Most indulunk Floridába? - kérdezte Edward.

- Hamarosan. Nem ma.

Gabe előrelépett. - Elmondtam a mamádnak, mi történt, Chip. Nagyon haragszik rám.

Miért nem tud elmenni a férfi? Hát nem érti, hogy nem tud mondani semmit, amivel jóvátehetné? Rachel keze remegett, amikor megérintette Edward arcát. - Senkinek nincs joga megütni téged.

- Anyádnak igaza van.

Edward Rachelre nézett. - Gabe dühös lett rám, mert kalapáltam, és nem lett volna szabad. Aztán azt az s-be-tűs szót mondtam neki. - Ideges suttogássá halkította a hangját. - Seggfej.

Más körülmények között mulatságos lett volna, de most nem. - Gabe-nek akkor sem lett volna szabad megütnie, mégha ez nagyon csúnya dolog is volt tőled, s bocsánatot kell kérned.

Edward közelebb húzódott Rachelhez bátorításért, s rosszálló tekintetet vetett Gabe-re. - Sajnálom, hogy seggfejnek neveztelek.

A férfi fél térdre ereszkedett, s eddig soha nem tapasztalt egyenességgel beszélt hozzá. Most, hogy már túl késő volt, végre Edward szemébe tudott nézni. - Megbocsátok, Chip. Remélem, egyszer majd te is megbocsátasz nekem.

- Mondtam, hogy megbocsátottam.

- Tudom. De nem gondoltad komolyan, és nem hibáztatlak érte.

Edward felnézett az anyjára. - Akkor is el kell mennünk Floridába, ha komolyan gondolom?

- Igen. - Rachel elcsukló hangon folytatta. - Igen. Akkor is el kell mennünk. Most futás a szobádba, és pakold be a holmidat egy ruháskosárba.

Edward nem vitatkozott tovább, s Rachel tudta, ég a vágytól, hogy elszabadulhasson mindkettőjüktől.

Abban a pillanatban, ahogy eltűnt, a férfi Rachelhez fordult. - Rach, valami történt ma. Amikor... Chip nem sírt, de olyan volt, mintha a szemem láttára porladt volna szét. Nem fizikailag, hanem érzelmileg.

- Ha jóvá próbálsz tenni, ami történt, nagyon rossz úton haladsz. - Rachel nem engedhette meg, hogy a férfi lássa összeomlani, ezért megfordult és bement a konyhába, de Gabe követte.

- Csak hallgass meg. Nem tudom, hogy a megrázkódtatás miatt-e, amit tettem vagy... Most először éreztem úgy, mintha tényleg őt látnám. Csak őt. Nem Jamie-t.

- Gabe, békén hagynál, kérlek?

- Rach...

- Kérlek. Találkozunk az autósmoziban hatkor.

A férfi nem szólt semmit, s Rachel végül meghallotta, hogy elmegy.

Összepakolta mindenüket, amijük volt, és berakta az Escortba. A könnyeit nyeldesve hajtott el Annie házatól. Ez a kis kalyiba jelképezte minden álmát, s most maga mögött hagyta.

Edward Táltost kereste az oldalán, s amikor nem találta régi cimboráját, szopni kezdte a hüvelykujját.

Rachel Kristy lakásából felhívta Lisa Scuddert, és elkérte tőle egy megbízható középiskolás lány nevét, aki vigyázna Edwardra, majd korai vacsorát készített neki a maradékokból, amiket a faházból elhozott. Ahhoz túl ideges volt, hogy ő is egyen. Mire tiszta ruhát vett, a bébiszitter megérkezett, s Kristy televíziója előtt békésen kucorogva hagyta ott őket.

Rachel mindent megadott volna érte, hogy aznap este ne kelljen dolgoznia. Nem akarta látni Gabe-et, nem akart arra gondolni, hogy a férfi eljátszotta a bizalmát, de ő volt az első, amit meglátott, ahogy megállt az autószozi előtt. A férfi a nézőtér közepén állt ökölbe szorított kézzel. Volt valami természetellenes dermedtség a tartásában, ami megijesztette Rachelt. Követte Gabe pillantását és elakadt a lélegzete.

A vetítövásznon közepét fekete festékkel mocskolták be, olyan volt, mint valami hatalmas absztrakt festmény. Rachel kiugrott a kocsiból. - Mi történt?

Gabe halkán, érzéketlen hangon válaszolt. - Valaki betört tegnap este, miután bezártunk, és szétverte a helyiséget. A büfét, a mosdót... - Végre Rachelre nézeti, a tekintete üresnek látszott. - Nem bírok itt maradni. Kihívtam Odellt, úton van. Mondd meg neki, hogy semmihez nem nyúltam.

- De...

A férfi rá se hederített, hanem a teherautójához ment. A következő pillanatban kilőtt a telekről, és csak egy poros keréknyomot hagyott maga után.

Rachel a büféhez rohant. A zárat leverték, az ajtó résnyire nyitva volt. Benézett, s látta, hogy törött háztartási gépek, szétlocsolt üdítőitalos dobozok, elolvadt fagyik és étolajfoltok borítják a padlót. A mellékhelyiségbe sietett, ahol az egyik mosdót félig kitépték a falból, papírkéztörlők tekerceivel dugaszolták el a vécét és törött mennyezeti csempék hevernek szanaszét a földön.

Mielőtt benézhetett volna a gépterembe, megérkezett Odell Hatcher. Egy férfival szállt ki a járőr-kocsiból, akiben Rachel Jake Armstrongot ismerte fel, a rendőrtisztet, aki annak idején le akarta tartóztatni birtokháborításért.

- Hol van Gabe? - kérdezte Odell.

- Ideges volt és elment. Biztos vagyok benne, hogy nemsokára visszajön. - Rachel nem volt biztos semmiben. - Azt üzeni, hogy nem nyúlt semmihez.

Odell a homlokát ráncolta. - Meg kellett volna várnia bennünket. Maga se menjen el addig, amíg én azt nem mondom, megértette?

- Nem akartam elmenni. Csak engedje meg, hogy felhívjam Kayla Miggst és szóljak neki, hogy ne jöjjön be. - Tom Bennett messzebb lakott, ő már biztosan elindult, késő volt értesíteni.

Odell hagyta, hogy telefonáljon, aztán utasította, hogy kísérje el felmérni a kárt és megnézni, hiányzik-e valami. - A száz dollár apró, amit Gabe a pénztárgépben hagyott, eltűnt, csakúgy mint a rádió, amit munka közben szeretett hallgatni, de Rachelnek más nem jutott

eszébe, amit elvihettek. Ahogy a bemocskolt vetítővásznat bámulta, eszébe jutott Gabe ijesztő mozdulatlansága. Vajon visszazuhant abba az ürességbe, ahol azelőtt élt, hogy Rachel Salvationbe érkezett?

Megérkezett Tom, s miután tájékoztatták, hogy mi történt, a gépterembe kísérte őket. Az FM vevőkészüléket, ami a hangot vezérelte, lelökték a földre, maga a vetítógép azonban ehhez túl nagy volt, a behatoló ezért összezúzta valami nehéz tárggyal, valószínűleg a padlón heverő összecusukható fémszékkel.

Rachelnek a hideg futkározott a hátán az értelmetlen pusztítástól. Odellhez fordult. - Le kell zárnom a bejáratot, mielőtt a nézők elkezdenek bejönni. Tom jobban tudja, mi hiányzik innen fentről.

Legnagyobb megkönnyebbülésére Odell nem tiltakozott, ő pedig kimenekült. De épp csak leereszkedett a külső lépcsőn, amikor egy fehér Range Rover viharzott be a telekre. Elszorult a szíve. Az összes ember közül, akiket nem akart most látni, Gabe bátyja vitte a pálmát.

Cal kiugrott és rárontott. - Mi történt? Hol van Gabe? Tim Mercer hallotta a rendőrségi rádióban, hogy valami baj van.

- Gabe nincs itt. Nem tudom hová ment.

Cal észrevette a vetítővásznat. - Mi a fene történt?

- Valaki szétverte a helyiséget, miután tegnap este bezártunk.

Cal elkáromkodta magát az orra alatt. - Sejtí, ki lehetett?

Rachel megrázta a fejét.

Cal meglátta Odellt és a lépcsőhöz rohant. Rachel meglógott a jegypénztár felé. Amint odaért, rögtön kihúzta a láncot a bejárat elé és kivonszolta a fűrészbakot az út közepére a Zárva táblával. Saját kezüleg festette le. Ugyanolyan lilára, mint a jegypénztárt.

Amikor kész volt, bement a fülkébe és a főutat bámulta. Tényleg csak hat hete, hogy Salvationbe érkezett? Képek villantak fel előtte, mintha egy videoklippet látott volna arról, ami azóta történt.

Árnyék vetődött az ajtónyílásra. - Odell beszélni akar magával.

Rachel megpördült és látta, hogy Jake Armstrong áll ott, még pökhendibben, mint aznap, amikor le akarta tartóztatni. Rossz előérzet borzongatta, de elhessegette. - Rendben.

Jake úgy állt be az ajtóba, hogy Rachelnek oldalazva kelljen kiaraszolnia, ha nem akar hozzáérni. Alig tett három lépést, mikor rájött, hogy a rendőrfőnök, Cal és Tom mindannyian az Escort körül állnak és a csomagtartó nyitva van.

Az első gondolata az volt, hogy nincs joguk a kocsijában turkálni a holmjai között, de aztán eszébe jutott, hogy az Escort Cal feleségéé. Ennek ellenére nem tetszett neki. Ahogy megszaporázta a lépteit, a szorongás csak nőtt benne.

- Valami baj van?

Cal dühödtt arckifejezéssel fordult hozzá. - Nagy baj, hölgyem. Bosszút akart állni, mielőtt elhagyja a várost.

- Bosszút? Miről beszél?

Odell, megkerülve a kocsi elejét, odaballagott. Fehér gyűrött papírzacskót tartott a kezében, amelyet a büfében használtak. Az oldalán mintha olvadt csokifagyis foltok lettek volna. - Megtaláltuk a pénztárgépből hiányzó száz dollárt. Ebben a papírzacskóban volt a kocsija első ülése alatt. - Fejével a hátsó ülésen heverő dobozokra bökött, amikben Rachel minden vagyona volt.

Tom kistévéje és a rádió, amiről azt mondta, hogy hiányzik, az egyik doboz alá volt rejtve. Rachel szíve majd kiugrott a helyéről. - De... nem értem.

Tom sértődöttnek és zavartnak látszott. - A feleségemtől kaptam születésnapomra azt a tévét. Meséltem, emlékszik rá? Hogy tudjam rajta nézni a baseballt munka közben.

Rachel megértette. Őt vádolták. Bőre bizsergett a rémülettől. - Várjanak egy percet. Nem én tettem! Hogy juthatott egyáltalán az...

- Ezt tartogassa a bíróságnak! - csattant fel Cal. Odell-hez fordult. - Mivel Gabe nincs itt, én teszem meg a feljelentést.

Rachel előreugrott, megfogta a férfi karját. - Ezt nem teheti, Cal. Nem én loptam el ezeket.

- Akkor hogy kerültek az Escortba?

- Nem tudom. De én szeretem ezt a helyet. Soha nem rombolnám szét.

Kár volt a gözért. Mintha csak álmodta volna, hallgatta, hogy Odell felolvassa a jogait. Amikor végzett, Cal lenézett rá kemény, megvető tekintettel. - Jane kezdettől fogva kedvelte magát - mondta keserűen. - S majdnem Ethant is behálózta. Már kezdte elhinni, hogy tényleg érdekli Gabe. De csak a bankszámlája érdekelte.

Rachel dühbe gurult. - Megszerezhettem volna a bankszámláját, ha akartam volna, maga idióta! Megkérte a kezem.

- Hazudik. - Cal összeszorított fogai között morzsolta a szavakat. - Szóval ezért csinálta. Kezdetől fogva a házasságra hajtott. Tudta, hogy Gabe sebezhető és...

- Fele annyira sem sebezhető, mint azt maga gondolja! - kiáltotta Rachel. - A fenébe, Cal Bonner, maga a...

Fájdalmasan felszisszent, mikor Jake Armstrong megragadta a karját és hátracsavarta. Mielőtt tiltakozhatott volna, a férfi rácsattintotta a bilincset a csuklójára, a biztonság kedvéért a háta mögött, ahogy a veszélyes bűnözőknél szokták.

Cal összehúzta a szemöldökét. Rachel egy pillanatra azt hitte, hogy mondani fog valamit, de aztán Odell hátba veregette. - Elismerésem, Cal. Nekem eszembe se jutott volna benézni a kocsijába.

Rachel majdnem elsírta magát. Visszanyelte a könnyeit és Calra nézett. - Ezt soha nem fogom magának megbocsátani.

A férfi most először tűnt zavarodottnak, aztán megkeményedett az arca. - Megérdemli, amit kap. Próbáltam megkönnyíteni a dolgát azzal a csekkel, de túl mohó volt. Egyébként hétfőn reggel első dolgom lesz letiltani a kifizetést.

Jake Armstrong Rachel fejére tette a kezét és a kelleténél durvábban lökte meg a járőr-kocsi hátsó ülése felé. Rachel esetlenül mozgott hátra bilincselte kézzel és megbotlott.

- Vigyázzon! - Cal elkapta, mielőtt eleshetett volna, és a hátsó üléshez vezette.

Rachel kirántotta magát a szorításából. - Nincs szükségem a segítségére!

Cal rá se hederített és Jake-hez fordult. - Gondod legyen rá. Zárjátok be, de nem akarom, hogy bárki is túllépje a hatáskörét. Érted?

- Rajta tartom a szemem - felelte Odell. Cal elindult.

Edward! Mi lesz vele? Kristy elment, a gyermekfelügyelő még tizenhat sem volt.

- Cal! - Ismét sutba kellett vágnia a büszkeségét a fia miatt. - Reszketve felsóhajtott és igyekezett nyugodtan beszélni. - Edward Kristy lakásában van. Bébiszitter vigyáz rá, de túl fiatal ahhoz, hogy hosszabb ideig gondoskodni tudjon róla, Kristy pedig elutazott. - Valami összeomlott benne és könnybelábadt a szeme. - Kérem... Nagyon meg fog ijedni.

Cal sokáig nézett rá, aztán kurtán bólintott. - Jane-nel majd vigyázunk rá.

Jake becsukta az ajtót és beült előre Odell mellé. Ahogy a járőrközi nekilendült, Rachel próbálta felfogni, hogy útban van a börtönbe.

23.

Sötétedett, Cal a hóna alá vette Chipet, és mint egy krumpliszsákot felvitte a lépcsőn a teraszra. - Kezdesz túlságosan belejönni a futballba, pajtás. Teljesen kimerítettél.

Chip kuncogott, miközben Cal még néhányszor ugrándozott vele. A férfi azt remélte, hogy a fiúval való játék majd eltereli a figyelmét arról, ami néhány órával ezelőtt történt, de nem működött.

Felnézett és látta, hogy Jane áll az erkélyajtóban Rosie-val a karjában, s lökést érzett a mellkasa kellős közepében. Néha így a szívéig hatolt - keményen - annak a két nőnek a látványa, akiket mindennél jobban szeretett a földön. Volt idő, amikor egyiküket sem akarta, s nem hagyta, hogy ezt elfelejtse. Az emléktől maradt alázatos.

Rosie azt az istentelenül szörnyű plüssnyulat szorongatta, s azon nyomban rúgkapálni és sikongatni kezdett, amint meglátta Chipet. Mikor beléptek az erkélyajtón, Cal letette a fiút, gyors csókot lehelt Jane ajkára és elvette tőle Rosie-t.

A kislány széles mosolyt vetett rá, majd prüszkölve kifújta a nyálát, ez volt a legújabb trükkje. Cal mosolygott, és már az amúgy is nyirkos pólójába törölte az arcát. Csak ekkor tűnt fel neki Jane feldúlt arckifejezése.

Kérdőn felvonta a szemöldökét. - Nem voltam kint többet negyedóránál.

Jane sóhajtott. - Nézd csak meg a fürdőszobánkat.

- Megint a vécépapír?

- Meg a fogkrém. Nem csavartad vissza a kupakot, én pedig nem voltam elég gyors.

Mintha Rosie tudta volna, hogy róla beszélnek, újabb nyálas mosolyt villantott az apjára és ujjongva tapsikolt. Cal most vette csak észre, hogy Rosie Crest Tartar Control szagot áraszt.

- Rosie nagyon pajkos - jelentette ki Chip egy felnőtt minden komolyságával. - Megátalkodott egy gyerek.

Cal és Jane derűs pillantást váltottak.

Rosie ismét rúgkapált és leejtve a nyulat, a karját nyújtotta Chip felé. Cal letette a földre, ahol Rosie azonnal rávetette magát Edward lábára. Edward lehajolt, megcsiklandozta Rosie pociját, aztán aggodalomtól összeráncolt homlokkal felnézett Calra.

- Mikor jön értem a mami?

Cal a nadrágja zsebébe dugta a kezét és megcsörgette az apróját. - Tudod, mit pajtás? Mit szólnál hozzá, ha itt aludnál?

Jane meglepetten nézett rá, de Cal kerülte a pillantását.

- A mami megengedte?

- Persze. Aludhatsz a Rosie szobája mellettiben. Jó lesz?

- Azt hiszem. - Chip homlokáról nem tűntek el az aggodás jelei. - Ha a mami megengedi.

- Neki nincs ellenére.

Cal még mindig nem találta ki, hogyan közölje a hírt a fiúval, hogy az anyja börtönben van. Ethan segítségére számított, de amikor felhívta a hotelt Knoxville-ben, ahol az öccsének meg kellett volna szállnia, a recepción azt mondták, nem jelentkezett be. Kérte Kristyt, de ugyanazt a választ kapta, bizonyára változott a terv. Végül üzenetet hagyott Ethan otthoni számán, remélve, hogy az öccse lehallgatja.

Még Jane-nek is magyarázattal kellett szolgálnia, akinek a tekintete elárulta, tudja, hogy valami történt, s választ kellett adnia egy pár kérdésére, különösen mivel azzal áltatta, hogy csak egy rövid látogatásra hozta el Chipet, mielőtt Rosie lefekszik.

Lehajolt, hogy megborzolja a kisfiú haját. - Vigyáznál egy kicsit Rosie-ra, kölyök?

- Persze.

A társalgót le lehetett zárni és gyermekbiztos volt, ennek ellenére sem akarták sokáig egyedül hagyni Rosie-t, ezért Cal csak a konyháig húzódott vissza Jane-nel. Öleléssel és Jane nyakának a csókolgatásával húzta az időt. Jane közelebb bújott. Könnyen el lehetett terelni a figyelmét, de Cal tudta, hogy csak halogatja az elkerülhetetlent.

- Chip velünk tölti az éjszakát - mondta.

- Hallottam. Mi történt?

- Ne izgasd fel magad, de... Egy ideig nekünk kell vigyázni rá, mert Rachel börtönben van.

- Börtönben! - Jane felkapta a fejét és állon találta a férfit. - Istenem, Cal, tennünk kell valamit. - Kitépte magát a férje karjából és a táskájához futott. - Azonnal bemegyek hozzá. Nem hiszem el, hogy...

- Drágám... - Cal elkapta a karját, simogatta. - Állj meg egy percre! Rachel szétverte az autósmozit. Börtönben a helye.

Jane rámeredt. - Hogy érted azt, hogy szétverte?

- Romba döntötte a konyhát, összetört pár berendezést, festéket fújt a vetítővászonra. Tönkretette az egész hóbelebancot. Amennyire össze tudtam rakni, azt akarta, hogy Gabe elvegye, s mivel ő nem tette, Rachel úgy döntött, kiegyenlíti a számlát, mielőtt elhagyja a várost.

- Rachel nem tenne ilyet.

- Én láttam az autósmozit, és hidd el nekem, hogy tévedsz. Odell talált két Greyhound buszjegyet Rachel táskájában. Szerintem ez volt Gabe búcsúajándéka.

Jane lerogyott az egyik bárszékre, aztán kinyújtotta a kezét és megsimogatta a férfi karját. Szerette megérinteni. Néha még veszekedés közben is megtette. - De ez így nem áll össze. Miért tette volna? Szereti Gabe-et.

- A banszámláját szereti.

- Ez nem igaz. Törődik vele. Csak figyelj meg, hogy néz rá. Ethannel annyira véditek Gabe-et, hogy vakok vagytok, ha róla van szó.

- Akárcsak te, drágám, különben látnád, hogy Rachel egy pénzhajhász megalkuvó.

Jane folytatta a gyengéd simogatást. - Nem találod furcsának, hogy egy pénzhajhász megalkuvó ilyen melegsívű kisfiút nevel?

- Nem azt állítottam, hogy rossz anya. A kettő nem feltétlenül függ össze.

Cal kiment a társalgóba, hogy megnézzze Rosie-t, és hogy ne kelljen Jane szemébe néznie, a feleségének ugyanis sikerült pontosan rátapintania arra, ami őt is zavarta. Gyerek nem lehetett jobb, mint Rachel fia, Cal pedig nem volt annyira vak, hogy ne lássa, Rachel mennyire szereti. Eszébe jutott, milyen arcot vágott Rachel, amikor utánakiáltott, hogy vigyázzon Chipre. Feladott minden küzdelmet, és egyáltalán nem úgy tűnt, mint aki veszélyt jelentene bárkire is.

Jane megrázta szép, okos fejét. - Nekem egyszerűen nem stimmel ez az egész. Mi a bizonyíték rá, hogy bűnös?

Cal elmesélte, mit találtak az Escortban. Jane olyan megütközött tekintettel hallgatta, hogy Cal ismét megkeményítette a szívét Snopes özvegye ellen. Megcsókolta Jane ujjbegyeit. Nem szerette, ha rajta kívül valaki más bosszantotta fel a feleségét.

- De hogy ismerhettem ennyire félre? Gabe biztosan fel van dűlva. De akkor is, hihetetlen, hogy lecsukatta.

Calnak és Jane-nek nem voltak titkaik egymás előtt, s Cal el akarta mondani neki, mit tett, de úgy tervezte, hogy előbb lefekteti a gyerekeket. Biztosra vette, hogy parázs vitába fognak keveredni, s tapasztalatból tudta, hogy úgy tudja a legjobban leszerelni Jane-t, ha felpaprikázódott, ha minél hamarabb lemezteleníti, ami egy kisbaba és egy ötéves kíváncsi tekintete nélkül sokkal könnyebb volt.

- Gyere, drágám. Mentsük meg Chipet, mielőtt Rosie teljesen kikészíti.

A börtön kicsi volt, külön körlet nélkül férfiaknak és nőknek, s egy részeg hangos reklamálásától visszhangoztak a csupasz falak. Rachel fel-alá járkált parányi cellájának szűk korlátai között, és hiába igyekezett legyőzni a félelmét, elhatalmasodott rajta. Féltette Edwardot. Féltette önmagát. S félt, hogy Gabe ismét elmenekül, ahogy Cherry és Jamie halála után.

Gabe... Arra számított, hogy a férfi mostanra már rég érte jön. Vissza kellett, hogy menjen. Az a minimum, hogy elbúcsúzzon a testvéreitől, s ha megtudja, mi történt vele, kijuttatja innen.

Talán az éjszaka vagy amiatt, hogy olyan egyedül érezte magát, de valahogy nem volt meggyőződve róla, hogy ilyen egyszerű lesz. Terhelő bizonyítékok szóltak ellene, s nem volt rá garancia, hogy Gabe hinni fog neki. Rachel nem tudta megmagyarázni, hogy kerültek azok a holmik az Escortba.

Minden más lett volna, ha Gabe szereti. Akkor a lelke mélyén tudta volna, hogy ártatlan, nem? De nem szerette, s most talán már ő is ugyanolyan rosszat gondol róla, mint Salvationben mindenki.

Az ajkába harapott és Edwardra koncentrált, mire a szíve azonnal hevesebben kezdett verni. Olyan törekeny volt Chip biztonságerőzete, s most megint szétszűzták. Szeretett volna hinni

benne, hogy Cal vigyáz rá, de már semmiben sem volt biztos. Az első pár órában meghagyta magát abban a hitben, hogy Jane majd közbenjár az érdekében, de nem így történt.

Összehúzta magát, hogy leküzdje a félelmét, s azon gondolkodott, hogyan jutott idáig. Cal Bonnerrel szemben nem volt menekvés. A férfi gazdag volt, jóhírű, nagy tiszteletnek örvendett a városban, aki ha úgy gondolja, hogy ezzel megvédheti az öccsét, hagyni fogja, hogy itt rohadjon meg.

Kattant a külső ajtó, s Rachel összerezsent, mikor belépett egy férfi. Megdermedt, Jake Armstrongra számított, aki a ma esti ügyeletes volt. De nem Jake volt az, és Rachel csak pillanatok múltán ismerte fel Russ Scuddert.

Cigaretta lógott a férfi ujjai között, mikor megállt a cellája előtt. Majdnem éjfél volt, túl késő egy látogatáshoz, s a jelenlététől Rachelnek meghűlt ereiben a vér.

- Megkértem Jake-et, hogy engedjen be. - Russ nem nézett a szemébe. - Mi... régi cimborák vagyunk.

- Mit akar? - Rachel emlékeztette magát, hogy a cella zárva van, mégis erőt vett rajta a nyugtalanság.

- Azért jöttem, mert... - Russ megköszöörülte a torkát, szívott egy slukkot a cigarettából. - Tudom, hogy az adósa vagyok, de az óvadék sok, és pillanatnyilag le vagyok égve. Az a csekk, amit Lisának adott, egy segélyalapba megy.

- Tudom. - Hogy mondhatná meg neki, hogy kitörölhetik a csekkel a feneküket, ha hétfőn nem száll fel buszra?

- Kedves magától, hogy nekünk adta azt a pénzt.

Rachel nem tudta, mit mondjon, és miért van itt férfi, ezért inkább hallgatott.

- Emily... jobban van. Csökken a fehérvérsejtszáma. Senki sem számított rá. - Russ végre ránézett. - Lisa anyja szerint maga hitgyógyító.

- Nem vagyok az.

- Amióta meglátogatta, napról napra jobban van.

- Örülök. De nekem semmi közöm hozzá.

- Először én is ezt gondoltam. De most már nem vagyok benne biztos. - A férfi a homlokát ráncolta és idegesen szívta a cigarettát. - Olyan hirtelen történt, és az orvosok nem tudják a magyarázatát. Emily azt hajtogatja, hogy maga behunyta a szemét, a keze pedig forró volt amikor megérintette.

- Meleg volt a szobában.

- Gondolom. Mégis... - Russ ledobta a cigarettát és elnyomta a földön. - Vannak dolgok, amikre nem vagyok büszke. A kislányom... - A keze fejével megdörzsölte az orrát. - Nem én vagyok a legjobb apa a földön, de Emily sokat jelent nekem, és maga segített rajta. - Az ingzsebéből kivett egy cigarettásdobozt és belenézett. - Azért kértem meg Jake-et, hogy engedjen be magához ma este, mert azt akarom, hogy tudja, sajnálom és az adósa vagyok. Van valaki, akit felhívhatok, hogy segítsen magán. Csak mondja meg, ki az.

- Nincs senki.

- Ha lenne pénzem... - A férfi visszatette a cigaretta a zsebébe.
- Semmi baj. Nem várom, hogy óvadékot fizessen értem.
- Komolyan beszélek, kifizetném, de...
- Kösz. Tényleg örülök, hogy Emily jobban van.

Russ mereven bólintott.

Rachelnek az az érzése támadt, hogy a férfi még mondani akar valamit, mert tétovázott, de aztán mégis elindult az ajtó felé. De amint odaért, hátrafordult. - Valamit el kell mondanom. - Visszament a cellához. - Csináltam pár dolgot, ami nem volt helyes.

Rachel hallgatta, ahogy Russ bevallotta, ő a felelős az égő keresztért, a kilyukasztott kerekekért, a feliratért a ház falán, az ellopott pénztárcáért. - Mindig kedveltem Dwayne-t és szerettem a munkámat a Megváltás Templomában. Még soha nem volt ilyen jó állásom, s azóta csak csúszom lefelé a lejtőn. - Megint a cigarettájáért nyúlt. - Dolgoztam Bonnernek pár hetet kint az autósmoziban, de kirúgott. Aztán megjelent maga, s amikor Bonner felvette, besokaltam és neheztelni kezdtem magára. Azt hiszem, úgy gondoltam, hogy még mindig tartozom Dwayne-nek. De mindegy, miért tettem, nem volt helyes. - Végre meggyújtotta a cigarettáját, s mélyen leszívta a füstöt.

- Maga verte szét az autósmozit?
- Nem. - Russ együttérzően megrázta a fejét. - Nem. Nem tudom, ki tette.
- Miért mondta el ezeket nekem?

A férfi vállat vont. - Lisa és Fran nem sokra tartanak. De én szeretem a lányomat és tudom, hogy tartozom magának.

Rachel megpróbált hinni neki. Bármikor máskor vallotta volna meg Russ a bűneit, Rachel haragudott volna rá, de most nem vesztegethette az erejét Russ Scudderre.

- Rendben. Most már elmondta.

A férfi úgy tűnt, nem vár megbocsátást, Rachel pedig nem adott.

Később, ahogy ott ült a sötétben a fémpriccsen felhúzott térdrel, átadta magát a kétségbeesésnek. A rossz híre és minden bizonyíték ellenére Gabe-nek akkor is hinnie kellett volna benne.

Muszáj volt.

A férfi melletti digitális óra 4:28-at mutatott. Cal Jane-re nézett, ahogy ott feküdt a párnán hozzásimulva, és tudta, hogy a büntudat és a Gabe iránti aggodalom ébresztette fel. Hol lehet Gabe?

Rögtön azután, hogy lefektették a gyerekeket, elment a nyaralóba, még a szülei lakására is a városban, de az öccsének hült helyét találta.

Még mindig nem árulta el Jane-nek, hogy ő jelentette fel Rachelt. Folyton talált rá valamilyen indokot, hogy elodázza, legfőképpen azt, hogy nem akarta elszomorítani. Aztán szeretkezni kezdtek, s utána mindketten elszenderedtek. De rosszul tette, hogy elhallgatta

előle az igazságot, és kelletlenül rászánta magát, hogy közli vele a hírt, amint Jane felébred. Nincs több kifogás. Nincs több halogatás. Egyszerűen meg kell vele értetnie.

Nem lesz könnyű. Jane-nek nem volt családja, nem érthette, milyen szoros a kapcsolata a testvéreivel. Gabe-et sem ismerte olyan régen, hogy tudja, milyen érzékeny. De Cal tudta. Ugyanolyan fanatikusán fogja védeni őt is, mint mindenki mást, akit szeretett.

Rachelre gondolt, és azon tépelődött, vajon ő is ébren van-e és aggódik-e a fiáért. Miért nem gondolt Chipre azelőtt, hogy ártani akart Gabe-nek?

Szerette volna azt hinni, hogy Rachel a pillanat hevében cselekedett, anélkül, hogy számolt volna azzal, milyen hatása lesz kegyetlenségének egy olyan férfira, ki végre készen állt rá, hogy új életet kezdjen, de ez még nem jelentett mentséget. Rachel az a fajta önző ember volt, aki nem látott tovább a saját vágyainál és csalódottságán, s most viselnie kell a következményeket. Cal megnyugodva, hogy helyesen cselekedett, végre elaludt.

Egy óra múlva a csengő és dühödt dörömbölés zajára riadt. Jane felült mellette. - Mi ez?

- Maradj itt! - Cal már ki is ugrott az ágyból. Felkapott egy köntöst, hogy eltakarja meztelenségét, s miközben kirohant a fürdőszobából le a lépcsőn, belebújt. A bejárati ajtóhoz érve kinézett a kukucskálón. Megkönnyebbülés árasztotta el, amikor megpillantotta Gabe-et az ajtó túloldalán.

Kinyitotta. - Hol a pokolban voltál?

Gabe szörnyen nézett ki, kimerült volt, a szeme vérekes, álla borostás. - Nem találom Rachelt.

Cal hátralépett, hogy beengedje. - Van kulcsod. Miért nem jöttél be?

- Elfelejtettem. Különben is beszélni akartam veled. - Gabe a hajába túrt. - Nem láttad Rachelt? Kristynél kellene lennie, de senki nincs ott. Elmentem a faházhoz is. Üres. Jézusom, Cal, sehol sem találom. Attól félek, hogy elment.

- Mi történik, Cal?

Mindketten felnéztek és látták, hogy Jane jön le a lépcsőn. Rózsaszín Tinker Bell-es hálóing volt rajta. Calt általában megmosolyogtatta, hogy a világ egyik legokosabb fizikusnője kedveli a mesefigurás hálóingeket, de nem most. Ki akarta ebből hagyni Jane-t.

Nyugtalanága csak fokozódott, amikor Gabe a lépcső aljához futott. Az öccse mindig lassan mozgott - könnyed járással, tartózkodó mozdulatokkal. Most eszeveszetten rohangu. - Nem találom Rachelt. Ostoba módon faképnél hagytam az autósmozinál, és azóta nem láttam.

Jane zavartnak tűnt. - Börtönben van.

Gabe rábámult. - Börtönben?

Jane megérintette a karját, arckifejezése hűen tükrözte aggodalmát. - Nem értem. Cal elmesélte, hogy Rachel szétverte az autósmozit, te pedig lecsukattad.

Peregtek a másodpercek, aztán Gabe és Jane mindketten Cal felé fordultak, olyan egyszerre, mintha össze lettek volna kötve.

Cal kényelmetlenül feszengett. - Nem mondtam konkrétan, hogy Gabe, drágám. Csak feltételezted...

Jane elővette sanda nézését, Cal pedig gyorsan Gabe-hez fordult csendes, megnyugtató hangon. - Rachel verte szét az autósmozit, Gabe. Sajnálom. Megtaláltuk elrejtve az Escortban a pénztárgépből hiányzó pénzt és a többi dolgot, amit ellopott. Tudtam, hogy úgymint megtenné a feljelentést Odellnél, ezért intéztem el helyetted.

Gabe hangja olyan volt, mintha smirglipapíron húzták volna végig. - Lecsukattad Rachelt?

Cal olyan gyengéden mutatott rá az igazságra, ahogy csak tudott. - Megszegte a törvényt.

Már csak arra eszmélt, hogy repül keresztül az előcsarnokon. Ahogy a vádlója hozzáért a Las Vegas-i szökőkút pereméhez, elvesztette az egyensúlyát és seggre esett a vízbe. Gabe nézte, ahogy a víz kicsap a szökőkútból, és közben próbált levegőt préselni a tüdejébe, hogy lélegezni tudjon. Mihelyt sikerül, megöli a bátyját.

Cal nagy nehezen felült, a köntöse ott lebegett körülötte. - Szétverte az autósmozit! Börtönben a helye!

Gabe tüzet okádott és a szökőkút felé iramodott, de mielőtt odaért volna, Jane közéjük ugrott. - Hagyjátok abba! Ezzel nem segítetek Rachelön.

- Segíteni Rachelön, uramatyám! - kiáltotta Cal a vizet törölve a szeméből. - Gabe az egyetlen, akinek segítségre van szüksége!

Gabe megkerülte Jane-t és lehajolt, hogy elkapja a bátyja grabancát. - Ez az én autósmozim, te gazember, nem a tiéd! Nem volt jogod hozzá! - Azzal visszalökte a vízbe.

Istenem... patakokban folyt róla a veríték. Rachel börtönben van, és lehet, hogy Cal tehet róla, de ő is hibás, mert elmenekült. De akkor semmi másra nem tudott gondolni, csak arra, hogy elszabaduljon onnan. Túl gyáva volt ahhoz, hogy ott maradjon és megbirkózzon a történetekkel.

Oda kell mennie, hasított belé, de útban az ajtó felé egy vékony, ismerős hang a lépcső tetejéről megtorpanásra készítette.

- Gabe?

Felnézett és látta, hogy Chip áll ott Macsó férfi pólójában és kis fehér alsónadrágjában. Hátról világosbarna hajának egy kakastaréja felállt, ezüstösen csillogó könnyek csorogtak az arcán.

- Gabe? - suttogta. - Hol van a mami?

Gabe úgy érezte, mintha szétnyílt volna a szíve, de ezúttal nem epe ömlött belőle. Hanem friss piros vér, tele élettel, vágygal és szeretettel. Kettesével vette a lépcsőfokokat és a karjába kapta a gyereket. - Semmi baj, pajtás. Elmegyek érte most rögtön.

Barna szempár fűródott a férfiéba. - A mamit akarom.

- Tudom, fiam. Tudom.

Érezte, hogy Chip reszket, és tudta, hogy a fiú sírva fakadt. Hogy megvédje a büszkeségét, bevitte a vendégszobába. Mivel nem volt kényelmes fotel a helyiségben, leült vele az ágyra és az ölében ringatta.

Edward könnyei némán potyogtak. Gabe magához szorította és a haját simogatta. Bármennyire is sietett Rachelhöz, előbb Chipről kellett gondoskodnia.

- Ugye valami baj történt a mamival?

- Félreértés, nagy volt a kavarodás. A mamád biztonságban van, de azt hiszem, egy kicsit félhet, ezért kell sietnem hozzá.

- Én is félek.

- Tudom, fiam, de hamarosan visszahozom neked a mamádat.

- Meg fog halni?

Gabe a fiú fejére szorította az ajkát. - Nem, nem fog meghalni. Jól van. Csak fél, ez minden. És talán mérges is. A mamád nagyon mérges tud lenni.

Chip közelebb fészkelte magát, Gabe a karját simogatta. Olyan jó érzés volt, hogy majdnem maga is könnyekre fakadt.

- Miért ült Rosie apukája a szökőkútban?

- Ööö... elcsúszott.

- Gabe?

- Igen?

A kisfiú lágy, mély lélegzete suttogásként hatott a szoba éjszakai csendjében. - Megbocsátok neked.

Könnyek égették Gabe szemét. Chip túl könnyen ajánlotta fel a megbocsátását. Annyira vágyott a biztonságra, hogy bármit megtett volna érte, akár még azt is, hogy elfelejtse azt a rosszat, amit Gabe tett vele.

- Nem kell. Nagyon csúnya dolog, amit tettem. Gondold át még egyszer.

- Rendben.

Gabe megfogta a kisfiú kezét, és megsimogatta a tenyerét a hüvelykujjával.

Chip feje ránehezedett a mellkasára. - Átgondoltam - suttogta. - És megbocsátok.

Gabe ismét megcsókolta a haját, pislogott, aztán hátrahúzódott annyira, hogy Chip arcába nézzen. - Most el kell mennem megkeresnem a mamádat. Tudom, hogy félni fogsz, amíg vissza nem jön, ezért mit szólnál hozzá, ha beosonnánk Rosie szobájába pár takaróval és megágyaznánk neked a földön a kiságya mellett. Ott jobban éreznéd magad?

Chip bólintott, aztán kimászott Gabe öléből és megfogta a párnáját. - Amikor kicsi voltam, Rosie szobájában aludtam. Tudtad?

Gabe mosolygott és felnyalábolta a takarót. - Ne mondd!

- Ühüm. Nagyon halkán kell mennünk, hogy fel ne ébresszük.

- Nagyon halkán. - Hóna alatt a takaróval, Gabe kézen fogta Chipet és kiléptek a folyosóra.

- Gabe?

- Igen?

Chip megállt és elkerekedett, ünnepélyes tekintettel nézett fel rá. - Bárcsak Jamie is velünk aludhatna Rosie szobájában.

- Azt én is nagyon szeretném, fiam - suttogta Gabe. - Én is.

Gabe szétverte volna Salvationt, hogy kihozza Rachelt a börtönből, de szerencsére amint dörömbölni kezdett Odell házának ajtaján, a rendőrfőnök felkelt, és nem volt többre szükség.

Hét órakor már a rendőrség központi helyiségében járkált fel-alá, szemét a börtönbe vezető fémajtóra szegezve. Mihelyt alkalma lesz rá, széttépi a bátyját.

De tudta, hogy nem azt okolja, akit kellene. Ha nem rohant volna el, ez nem történik meg.

Miután elhagyta az autósmozit, áthajtott a megyehatáron és egy éjjel-nappali kamionos pihenőben lyukadt ki, ahol méregerős kávét ivott és szembenézett a démonjaival. Teltek-múltak az órák, s már majdnem hajnalodott, amikor rájött, hogy Rachelnek mindvégig igaza volt. Arra használta a Karolina Büszkeségét, hogy elrejtőzzön. Létezett, de nem élt. Nem volt hozzá mersze.

Az ajtó kinyílt és megjelent Rachel. Megdermedt, amikor meglátta Gabe-et.

Arca sápadt volt, haja kócos, vászonruhája csupa gyűrődés. Hatalmas fekete cipője, melyből ki-kilépett, betontömbnek tűnt karcsú bokája mellett, még egy teher, ami húzta. De a tekintete volt az, ami lyukat égetett a férfi mellkasába. Nagy, szomorú, bizonytalan.

Gabe átviharzott a helyiségen és a karjába vonta. Rachel megborzongott, s miközben ott reszketett az ölelésében, Gabe arra gondolt, hogy Chip is ezt tette nemrég. Aztán már nem gondolt semmi másra, csak arra, hogy magához szorítsa bátor, makacs kedvesét, aki a sírból hozta vissza.

24.

Rachel Gabe mellkasára omlott. Mikor megérezte, hogy a férfi átöleli, alig bírt megszólalni.

- Hol van Edward?

- Callal és Jane-nel. - Gabe a haját simogatta. - Jól van.

- Cal..

- Csss... ne most.

A rendőrfőnök szólalt meg mögöttük. - Bizonyítékunk volt.

- Nem. - Gabe elhúzódott Racheltől, és átdöfte Odellt a tekintetével. - Én tettem be a cuccokat az Escortba, mielőtt elmentem.

Rachelnek elakadt a lélegzete. Gabe hazudott. Látta az arcán. -Te?

- Így igaz. Én. Rachel nem is sejtette. - Gabe acélos hangvétele arra tüzelte Odellt, hogy merjen csak ellentmondani neki, de a rendőrfőnök meg sem próbált. Gabe szorosabban ölelte Rachel vállát és a kijárat felé fordultak.

Hajnal hasadt, s ahogy Rachel beszívta a tiszta levegőt, úgy érezte, még soha nem érzett ilyen csodálatos illatot. Észrevette, hogy Gabe egy Mercedes felé tereli, amely a Rendőrfőnöknek fentartva felirattal megjelölt parkolóhelyen állt. Csak ekkor ugrott be neki, hogy a kocsi a férfié, soha nem látta ugyanis, hogy a teherautóján kívül mással is közlekedett volna.

- Hogyhogy?

Gabe kinyitotta neki az ajtót. - Azt akartam, hogy kényelmesen utazz.

Rachel próbált mosolyogni, de megremegett a szája sarka.

- Csússz be! - mondta a férfi gyengéden.

Rachel engedelmeskedett, és nemsokára Salvation elhagyatott utcáin suhantak egy hibátlan német motor dorombolásától kísérve. Amikor elérték a főutat, Gabe Rachel combjára tette a kezét.

- Megígértem Chipnek, hogy reggelire visszaviszlek. Bent maradhatsz a kocsiban, amíg bemegyek érte.

- Találkoztál vele?

Rachel várta, hogy most is az a merev, zárkózott kifejezés telepedjen a férfi arcára, mint mindig, amikor Edward szóba került, de Gabe inkább aggódónak tűnt, mint tartózkodónak. - Nem árultam el neki, hogy börtönben vagy.

- Mit mondtál?

- Csak hogy egy kis kavarodás volt, és érted kell jönnöm. De érzékeny kisfiú, és rájött, hogy valami baj van.

- A legrosszabbat fogja gondolni.

- A földön ágyaztam meg neki, hogy Rosie mellett aludhasson. Megnyugodott tőle.

Rachel rámeredt. - Megágyasztál neki?

Gabe odafordult hozzá. - Egyelőre hagyjuk, rendben, Rachel?

Rachel szeretett volna tovább faggatózni, de a férfi könnyörgő arckifejezése elnémította.

Síri csendben autóztak egy ideig. Rachel égett a vágytól, hogy elmesélje Gabe-nek Russ Scudder látogatását, de túl fáradt volt, a férfi pedig a gondolataiba merült. Aztán Gabe minden előzetes figyelmeztetés nélkül lehúzódott a padkára, lehúzta a vezetőoldali ablakot, majd olyan gondterhelten, hogy Rachel megijedt, felé fordult.

- Ugye valamit elhallatsz előlem?

- Nem - felelte Gabe. - Csak azt próbálom kitalálni, hogyan csináljam.

- Mit?

A férfi előre hajolt, megfogta Rachel vádliját és felemelte. - Tudom, hogy sok minden mentél keresztül, Rach, de kérnék tőled valamit. Nagy szükségem van rá.

Rachel zavartan nézte, ahogy Gabe lehúzza a cipőjét. Szeretkezni akar? Csak nem itt? Fényes nappal volt, s bár a forgalom gyér, azért nem voltak egyedül a főúton.

A férfi lehúzza a másik cipőjét is és gyengéd csókot lehelt az ajkára. Kellemes volt, inkább megnyugtató, mint szenvedélyes, s Rachel azt kívánta, bárcsak továbbcsókolná Gabe, de a férfi elhúzódott, kisimította Rachel haját az arcából és gyengéden lenézett rá.

- Tudom, hogy egy gazember vagyok. Tudom, hogy érzéketlen, parancsolgató és még ki tudja mi, de egy percig sem tudom tovább elnézni ezt rajtad. - Gyors csuklómozdulattal kihajította mindkét cipőt az ablakon.

- Gabe!

A férfi sebességbe kapcsol és visszakanyarodott az útra.

- Mit csinálsz? - Rachel hátrafordult, hátha meglátja még becses lábbelijét. - Nincs másik cipőm!

- Már nem sokáig.

- Gabe!

A meleg, megnyugtató kéz ismét ránehezedett a combjára. - Csss, csak maradj csendben, rendben, drágám?

Rachel hátradőlt. Gabe megőrült. Csak ez lehetett a magyarázat. Az autószozi szétverése betette nála a kaput.

Úgy érezte, mintha csirizes kenyérből lenne a feje, s nem tudott gondolkodni. Majd később tisztázza.

Az imádkozó kezű kapu nyitva állt előttük. Gabe áthajtott és megállította a Mercedest az udvar közepén. Rachel egyik sportzokniját leejtette a lábáról, amikor a férfi lehúzza a cipőjét, s most lehajolt, hogy levegye a másikat is, majd kinyitotta az ajtót.

Gabe ránézett. - Mondtam, hogy szívesen bemegyek érte.

- Nem félek a bátyádtól.

- Nem is azért mondtam.

- Bemegyek.

Rachel mezítláb ment fel a lépcsőn. A haja tegnap délután óta nem látott fésűt, vászonruháján úgy futkostak a gyűrődések, mint térképen az utak, de nem csinált semmi rosszat, s nem fog bujkálni Cal Bonner elől.

Gabe odalépett mellé, magabiztosan és megnyugtatóan, mint mindig. De Gabe nem lesz mellette mindig. Holnap reggel elhagyja, amikor Edwarddal felülnek a buszra.

Az ajtó nem volt bezárva, a férfi gyengéden betessékelte. Jane bizonyára figyelte őket, mert azonnal beszaladt az előcsarnokba a konyhából. Farmert és pólót viselt. Normális esetben rendezett frizuráját most kiengedte, smink nem volt rajta.

- Rachel? Jól vagy?

- Igen. Csak egy kicsit fáradt. Edward felébredt már?

- Rosie épp most keltegeti. - Jane megfogta Rachel kezét. - Sajnálom. Csak pár órával ezelőtt tudtam meg, mit tett Cal.

Rachel bólintott, nem tudta mit feleljen. Ekkor egy kisbaba éles sikoltása hallatszott az emeletről, amit egy kisfiú vidám kacagása kísért. Rachel még éppen időben emelte fel a fejét és nézett az erkély felé, hogy lássa, Cal lép ki a gyerekszobából egyik hóna alatt Rosie-val és Táltossal, a másik alatt Edwarddal. Ugrált velük és egy vonat hangját utánozta, ám amikor meglátta lent az előcsarnokban a triót, megdermedt.

Edward felemelte a fejét és észrevette az anyját. Ugyanazt a sötétkék rövidnadrágot viselte, amit tegnap este, mikor Rachel a bébiszitterre bízta, de a kék póló, ami lógott rajta, minden bizonnyal Jane-é volt, az állt rajta ugyanis: A fizikusok elméletileg csinálják. - Mami!

Rachel szeretett volna odarohanni hozzá és addig ölelni, amíg Edward minden félelme el nem múlik, de ezzel csak megijesztette volna. - Szia, hétalvó!

Cal letette a szőnyegre, a kisfiú pedig fél kézzel a korlátba kapaszkodva rohant le a lépcsőn. - Gabe! Te megmondtad, hogy vissza fog jönni! - Odaszaladt Rachelhez és átölelte az anyja lábát. - Tudod, mi történt? Rosie bekakált a pelenkájába, tele lett a szagával az egész szoba és az apukája Büdi Rosie-nak nevezte.

- Tényleg?

- Nagyon zűrös volt.

- Azt meghiszem.

Rachel felnézett Calra, aki lányát behajlított karjára fektetve jött le a lépcsőn. Hideg pillantásokat lövellt Rachelre.

- Kész a kávé - jelentette be Jane. - Mindjárt megnézem, milyen reggelit üthetnék össze.

Rachel állta Cal tekintetét, aztán kézen fogta Edwardot. - Kösz, Jane, de nekünk mennünk kell.

- De, mami, Rosie apukája azt mondta, hogy megköstölhetem a Lucky Charmsát.

- Talán majd máskor.

- De én most akarom. Lehet? Kérlek. - Rachel legnagyobb meglepetésére Edward Gabe-hez fordult. Visszaköltözött belé némi gyanakvás, a hangja elvékonyodott, óvatossá vált. - Kérlek, Gabe.

Rachel döbbsen nézte, hogy a férfi kinyújtja a kezét és megszorogatja a kisfiú vállát. Önkéntelen mozdulat volt, gyengéd hangjától pedig Rachel teljesen elképedt. - Azt hiszem, a mamád fáradt. Mi lenne, ha útban hazafelé vennék neked egy doboz Lucky Charmst?

Rachel arra számított, hogy Edward meghátrál, de nem. Ahelyett, hogy őt kérlelte volna tovább, Gabe-et fűzte, s a tartózkodása megszűnt. - De akkor nem fogom látni, hogy Rosie a hajába teszi. Azt csinálja, Gabe. Tényleg... Meg akarom nézni.

Gabe Rachelre pillantott. - Mit mondasz, Rachel?

Rachel annyira elámult a kapcsolatukban bekövetkezett változástól, hogy nem felelt azonnal, s Jane közbelépett. - Tudom, hogy fáradt vagy, Rachel, de egyébként is kellene enned. Hadd készítsek neked valamit, mielőtt elmész. - Azzal gyors elhatározással betuszkolta a konyhába.

A férfiak követték, némán és bizalmatlankodón. Edward azonban nem érzékelte a feszültséget. Ide-oda szaladgált Rosie, Cal és Gabe között, kérdésekkel bombázva őket a Lucky Charmsról, Rosie étkezési szokásairól és elmesélve egy történetet a saját gyermekkorából, amikor egy dinoszaurusz látogatta meg Rosie szobájában. A férfiak csüggték minden szaván, talán mert így nem kellett egymással foglalkozniuk.

Rachel elnézést kért és a fürdőszobába ment, hogy rendbe szedje magát, amennyire tudja, de mezítláb, régi, gyűrött háziruhájában úgy festett, mintha a Joad családdal utazott volna át Oklahomán, nem pedig Bonneréknél vendégeskedett volna.

Amikor kijött, Jane éppen egy palacsintaporral teli dobozt nyitott ki, Edward a bárpultnál lévő székre telepedett fel egy tál gabonapehellyel, Cal zabkását diktált Rosie-ba, aki az etetőszékében ült. Gabe tőlük messzebb állt a pultnak dőlve, és egy sötétzöld kávéscsészét tartott két kezében.

Jane felnézett a dobozból, aztán Rachel meztelen lábára meredt. - Történt valami a cipőddel?

Gabe majd felnyársalta tekintetével a bátyját, s megszólalt, mielőtt Rachel válaszolhatott volna. - Odell elkobozta. Rachel mezítláb töltötte az éjszakát a mocskos betonpadlón.

Jane megrettent pillantást vetett Rachelre. Rachel felvonta a szemöldökét és alig észrevehetően megrázta a fejét. Mi ütött Gabe-be? Ma reggel ez már a második hazugsága. Nyilvánvalóan eltökélte, hogy megkínozza a bátyját.

Jane az alsó ajkába harapott és visszafordult a palacsintaporhoz.

Cal azonnal védekező állásba vonult. - Mondtam nekik, hogy vigyázzanak rá, Gabe. Odell megígérte. - Rosie épp ezt a pillanatot választotta arra, hogy boldogan kifújja a nyálát, zabkásazuhatagot küldve az apjára.

Edwardból ömleni kezdett a szó. - Rosie mamája tegnap este megmutatta a számológépét, láttam benne azt a sok keringő bolygót, és azt mondta, hogy... ööö... hova is tartoznak... - Felnézett Jane-re, s ismerős aggodalmas kifejezés ült ki az arcára. - Elfelejtettem.

Jane elmosolyodott. - A naprendszerbe.

- Már emlékszem.

Ekkor megszólalt a csengő, Cal pedig felugrott, hogy ajtót nyisson. Még csak fél nyolc volt, túl korán egy hétköznapi látogatáshoz, de ahogy Cal hangja beszűrődött a konyhába az előcsarnokból, Rachel hamar kitalálta, ki a vendég.

- Hol voltál? - hallotta Calt. - Knoxville-ben kellett volna lennetek, de a hotelban azt mondták, hogy be sem jelentkeztetek.

- Változott a terv.

Ethan hangjára Rachel savanyú arccal fordult Jane-hez. - Még egy testőr Gabe védelmére. Hát nem vagyok szerencsés?

Gabe méltatlankodva felmordult, lecsapta a kávéscsészéjét, s az előcsarnokba ment, miközben Ethan folytatta.

- Mi... én tegnap este értem haza, de csak fél órával ezelőtt hallgattam le az üzeneteimet. Kristy azonnal a börtönhöz rohant, amint megkaptuk a hírt és... Gabe!

Mit keresett Kristy olyan korán Ethannél? Miközben Rachel a sejtésein töprengett, Jane odafordult hozzá, sima homlokát az aggodalom ráncai barázdálták. - Tudom, hogy sok mindenben mentél keresztül, Rachel, de Gabe érdekében ezt tényleg tisztázni kell.

- Én is úgy vélem. - Rachel elvette a nedves papírtörülőt, amit Jane odanyújtott neki, és elkezdte megtisztogatni Rosie-t, aki sugárzóan rámosolygott. Miközben a férfiak tovább beszélgettek az előcsarnokban, Rachel egy csókot nyomott a kislány fürtjeire, aztán letörölte a tálcáját. - Kösz, hogy vigyáztatok Edwardra. Nagyon aggódtam miatta.

- Ez természetes. Csodálatos kisfiú, vág az esze, mint a borotva. Imadjuk Callal.

Jane tejet töltött a kávéhoz, s odaadta neki. Rachel éppen akkor foglalt helyet a bárpultnál egy széken, amikor a férfiak beléptek.

- Ethan atya! - Edward leugrott a székről, s azonnal új kalandjai pergőtűzet zúdította a férfira. Ethan hol válaszolt, hol Rachelre vetett szomorú pillantásokat, amik arról árulkodtak, hogy nem ezt várta tőle.

Rosie dobolni kezdett a tálcáján, követelve, hogy tegyék le. Amíg Jane újabb csésze kávéval töltött, Cal lerakta a kislányt a földre. Rosie nyomban odamászott Edwardhoz és felhúzta magát a lábán.

Chip arca megrándult, amikor Rosie éles körmeivel megkarmolta csupasz lábszárát. - Rosie, ez fáj.

A kislány tapsikolt, elvesztette az egyensúlyát és a fenekére pottyant. A szája lefelé görbült, de mielőtt elsírta volna magát, Gabe felemelte. Rachel most először látta, hogy a férfi ölbe vette Rosie-t, s a döbbenetből, ami átcikázott a fivérei arcán, rájött, hogy nem ő az egyetlen, aki észrevette.

Gabe lenyúlt és megérintette Edward arcát. - Mit szólnál egy kis tévénézéshez, amíg a felnőttek beszélgetnek?

- Nem szeretem a babaműsorokat.

Jane otthagya a palacsintamasszát, és előjött a pult mögül. - Rosie egy mesefilmet kapott a nagyszüleitől a születésnapjára videokazettán. Még kicsi hozzá, de fogadni merek, hogy neked tetszene.

- Rendben.

Edward és Jane eltűntek a társalgóban. Gabe visszaültette Rosie-t a földre és letette elé Táltost. Végigmérte a testvéreit. - Mivel mind a ketten itt vagytok, azt hiszem, ideje családi kupaktanácsot tartanunk. Tudom, hogy fáradt vagy, Rachel, de már így is túl sokáig halogattuk.

Rachel inkább elbújt volna a fürdőszobában, mint hogy ilyen elfogult bírakkal nézzen szembe, de vállat vont. - Még soha nem futamodtam meg harc elől, szerelmem.

Ethan és Cal is lemerevedtek. Rachel gondolatban hátba veregette magát. Túl könnyű ellenfelek voltak.

Gabe enyhe bosszúsággal nézett rá, aztán a testvéreihez fordult. - Rendben. Megmondom, mi lesz.

Ethan közbevágott. - Mielőtt elkezdenéd, tudnod kell, mennyire aggódtunk Callal, hogy milyen hatással lesz rád a Rachellel folytatott kapcsolatod. - Szünetet tartott. - Bár Cal tegnap este egy kicsit elvetette a súlykot.

- Igen? Miért nem voltál ott, hogy prédikálj? - torkolta le Cal.

Gabe-et szétvetette a düh. - Az isten szerelmére, nem vagyok már tízévesek! Szeretném úgy álmra hajtani este a fejem, hogy ne kelljen amiatt aggódnom, hogy valamelyikőtök felakasztja Rachelt, amikor nem figyelek! - Rájuk bökött a mutatóujjával. - Egyikőtöknek se ártott, ti mégis mindketten úgy bántatok vele, mint egy bűnözővel, s ezt most azonnal abbahagyjátok!

Jane visszatért a konyhába. Megpaskolta Gabe karját, ahogy elment mellette, aztán odaállt a férje mellé és megsimogatta.

Cal állá előreugrott. - Most nem arról van szó, hogy ellenünk tett-e valamit vagy sem, s ezt te is nagyon jól tudod. Érted aggódtunk.

- Nos, ne aggódjatok! - kiáltotta Gabe.

Rosie összerezett és pislogott. Gabe nagy levegőt vett és lehalkította a hangját. - Rachelnek igaza van. Olyanok vagytok, mint a tyúkanyók, s elegendem van belőle.

- Nézd, Gabe - kezdte Ethan. - Én tapasztalatból beszélek. Sokszor nyújtok vigaszt gyászban, s meg kell értened, hogy...

- Nem! Te értsd meg! Ha valamelyikőtök, mindegy melyikőtök még egyszer fájdalmat okoz Rachelnek, nagyon meg fogja bántani. Ha csak csúnyán néztek rá, velem gyűlik meg a bajotok. Világos?

Cal zsebre vágta a kezét és úgy tűnt, kínosan érzi magát. - Nem akartam elmondani, de nincs más választásom. Nem fogsz neki örülni, de vak vagy, ha Rachelről van szó, és tudnod kell az igazságot. - Nagy levegőt vett. - Felajánlottam Rachelnek huszonezer dollárt, hogy elhagyja a várost, és elfogadta. Jane sóhajtott. - Ó, Cal...

Gabe Rachelhez fordult és pár pillanatig némán fürkészte. Végül kérdően felvonta a szemöldökét. Rachel vállat vont, aztán bólintott. Gabe halványan rámosolygott. - Jól tetted! Ezúttal Cal volt az, akit majd szétvetett a düh.

- Hogy érted azt, hogy jól tette? Hagyta magát megvesztegetni!

Apja mérges hangjára Rosie fancsali képet vágott. Cal felnyalábolta és megpuszilta, egész idő alatt úgy festve, mint egy nyári viharfelhő.

Gabe már hozzászokott bátyja hepciáskodásához, és cseppet sem zavartatta magát. - Rachel mindent túlél. Most kezdem megtanulni tőle ezt a tulajdonságot.

Cal nem azt a választ kapta, amire számított, s hóna alá vetve Rosie-t, mint egy Super Bowl labdát, újabb támadásra összpontosította az erőit. - Hogy felejthetted el, amit az autósmozival művelt?

Ez megint felszította Gabe haragját. - Árulj el valamit, bátyókám. Mit szólnál hozzá, hogy ha egyik este arra jönnél haza, hogy lecsukattam Jane-t?

Jane kíváncsian nézett rá, Cal arca pedig elvörösödött a dühtől. - Ez egyáltalán nem ugyanaz. Jane a feleségem.

- Nos, a múlt héten megkértem Rachel kezét.

- Mit csináltál?

- Jól hallottátok.

Ethan és Cal Rachelre nézett. Rachel már korábban is megmondta Calnak az autósmozinál, de a férfi nem hitt neki. Rosie az apja szájába dugta mutatóujját. Cal az öccsét tanulmányozta és lassan kihúzta Rosie ujját. - Feleségül veszed?

Most először tűnt úgy, hogy Gabe leeresztett. - Nem tudom. Még gondolkodik rajta.

Cal most Rachelhez fordult, inkább zavartan, mint mérgesen. - Ha megkérte a kezét, miért verted szét az autósmozit?

Rachel már épp tiltakozni akart, hogy nem ő tette, de Gabe megelőzte.

- Mert Rachelnek nagyobb a szíve, mint az esze. - Gabe Rachel tarkójára tette a kezét és hüvelykujjával megsimogatta a nyakszirtjét. - Tudta, hogy az autósmozi nem nekem való, de én nem hallgattam rá. Rachel... egy ketrecharcos, ha olyanokról van szó, akiket szeret, ilyen az ő sajátos harcmodora.

Rachel egy pillanatra azt hitte, hogy Gabe a nap harmadik hazugságával rukkolt elő, de aztán rájött, hogy nem hazudott. A férfi tényleg azt hitte, hogy ő tette. A sunyi! De mikor éppen jogos felháborodásra ragadtatta volna magát, meglátta a férfi szemében a megértést, és lehiggadt. Gabe még úgy is kiállt mellette, hogy bűnösnek hitte.

- Gabe! Gabe! - kiáltotta Edward a szomszéd helyiségből. - Gabe, ezt látnod kell!

A férfi tétozódott, és Rachelnek szent meggyőződése volt, hogy azt fogja mondani Edwardnak várjon, de Gabe meglepte. Újabb ijesztő pillantást fűrt a testvéreibe. - El ne mozduljatok. Mindjárt visszajövök. - Jane-hez fordult. - Véd meg tőlük, rendben?

- Minden tőlem telhetőt megteszek.

Abban a pillanatban, ahogy Gabe eltűnt a társalgóban, Rachel felállt. A két testvér meghökkent arckifejezéssel nézte. Miközben Cal letette Rosie-t, Rachel jól megérdemelt dühöt keresett magában, de csak csalódottság és fura megértés kellemetlen zűrzavarát találta. A szeretetnek sok arca volt, s most éppen kettővel nézett szembe. Milyen csodálatos lehet úgy élni, hogy két ilyen férfi védelmezi az embert, bármilyen megfontolatlanok is.

Halkan beszélt. - Nem érdekel, hogy hisztek-e nekem vagy sem, de csak hogy tisztázzuk, Gabe téved. Nem én vertem szét az autósmozit. Nem mondom, szívesen megtettem volna abból az okból, amit Gabe mondott, de az igazság az, hogy nem jutott eszembe.

Folytatta, eltökélte, hogy tiszta vizet önt a pohárba. - S nem Odell vette el a cipőmet. Gabe dobta ki az ablakon idefelé jövet.

Amikor Cal megszólalt, hiányzott a hangjából a szokásos gyűlölet. - Mit jelentsen az, hogy Gabe megkérte a kezedet és te gondolkodsz?

- Azt, hogy kikosaraztam.

Ethan a homlokát ráncolta. - Nem mész hozzá?

- Ti is tudjátok, hogy nem tehetem. Gabe nagyon érzékeny. Gondoskodik rólam és védelmez. Azt hiszem, családi vonás. - Rachel megköszöörülte a torkát, kierőltette a szavakat. - Azt hiszi, az egyetlen módja annak, hogy megóvjon a bajtól, ha feleségül vesz. De nem szeret.

- Te viszont szereted, ugye? - kérdezte Ethan gyengéden.

- Igen. - Rachel bólintott. Próbált mosolyogni. - Nagyon.

Legnagyobb kétségbeesésére könnyek lepték el a szemét. - Azt hiszi, kemény vagyok, de ahhoz nem vagyok elég kemény, hogy olyasmi után vágyakozva éljem le az egész életemet, amit nem kaphatok meg, és ezért nem mehetek hozzá.

Viszkettek a lábujjai, lenézett és látta, hogy Rosie fedezte fel magának. Megörült a figyelemelterelésnek, leült a fekete márványpadlóra és keresztbe tette a lábát, hogy Rosie bemászhasson az ölébe.

Cal száját sóhaj hagyta el. - Ezt nagyon elcsesztük.

- Tük? - korholta Ethan épp akkor, amikor Gabe visszatért a társalgóból. - Én nem csukattam volna le! És meg sem vesztegettem volna, Mr. Milliárdos Nagygágyú!

- Nem vagyok milliárdos! - kérte ki magának Cal. - S ha lenne annyi pénzed, mint nekem, te is ugyanezt tetted volna!

- Gyerekek, gyerekek - csitította őket Jane. Aztán hirtelen a szája elé kapta a kezét és kitört belőle a nevetés. - Ó, istenem!

Mindannyian őt nézték.

- Sajnálom, de most értettem meg... - Jane uralkodott magán, aztán ismét kacagni kezdett.

Cal összeráncolta a szemöldökét. - Mi az?

- Én... Ó, drágám... - Jane kirántott egy zsebkendőt a pulton álló dobozból és a szeméhez nyomkodta. - Teljesen megfeledkeztem róla. Tegnap délután kaptunk egy különös levelet. Meg akartalak róla kérdezni, de aztán a Bose-Einstein-kondenzációról kezdtem gondolkodni.

BEK-atomok - tette hozzá, mintha ez mindent megmagyarázott volna -, te pedig hazahoztad Chipet és ki is ment a fejemből.

Cal az olyan férfi türelmével nézte, aki már régóta hozzászokott, hogy olyan nővel él, akinek a Bose-Einstein-kondenzációk a rögeszméi. - Mi ment ki a fejedből?

Jane kuncogott, aztán odalépett a pulton heverő kis levélkupachoz. - Ez a levél. Lisa Scuddertől jött. Emlékszel. Ő az édesanyja Emilynek, a leukémiás kislánynak. Tavaly ősszel hozzájárultunk a gyógykezeléséhez, de azt hónapokkal ezelőtt megköszönte, ezért nem értettem. - Jane ismét nevetni kezdett, s mind a három Bonner fivér összehúzta a szemöldökét. Nyilvánvalóan semmi mulatságosat nem találtak abban, hogy a kislány leukémiás.

Rachel azonban attól tartott, nagyon is érti az okát Jane hirtelen jókedvének. Miért nem várt Lisa, ahogy kérte?

Megfogta Rosie-t és felpattant a földről. - Azt hiszem, ideje hazavinnem Edwardot. - Ethan kezébe nyomta a kislányt. - Gabe, volnál szíves hazavinni...

- Leülni! - parancsolta Jane, a földre mutatva. Rachel elfogadta az elkerülhetetlent, és leült.

Rosie sikkantott és a karját nyújtotta felé. Ethan letette, a baba pedig azonnal visszamászott Rachel ölébe, ahol teljesen lekötötték Rachel ruhájának gombjai. Közben Jane megint nevetésben tört ki, s Ethan nem bírta tovább.

- Komolyan, Jane. Ha látnád, milyen beteg az a kislány, nem hiszem, hogy így nevetnél.

Jane azonnal kijózanodott. - Ó, nem azon nevetek... - Újabb vihogás csúszott ki a száján, amiből megint nevetés lett. - Csak arról van szó, hogy Rachel... Ó, Rachel. - Levegő után kapkodott. - Köszönőlevelet kaptunk Lisa Scuddertől. Rachel Emily segélyalapjának adta Cal mocskos pénzét!

Mind a három férfi rámeredt. Calnak elkerekedett a szeme. - Miről beszélsz?

- A te huszonötezer ezüsttallérodrol! Rachel nem tartotta meg. Mindet odaajándékozta!

Gabe lenézett Rachelre. Zavarodottnak tűnt, mint aki épp most tudta meg, hogy a föld nem szögletes, hanem gömbölyű. - Semmit nem tartottál meg belőle?

- Cal tényleg nagyon feldühített - magyarázta Rachel.

- Megkértem Lisát, hogy csak azután küldje el a köszönőlevelet, ha elhagytam a várost. Gondolom, elfelejtette.

- Calra pillantott, aki még mindig a köszönőlevél fölé görnyedt. - A csekk későbbre dátumozott. Csak holnap válthatja ki.

Csend borult a társaságra. Egymás után pillantottak Calra.

Ő végre felemelte a fejét és vállat vont. Aztán Gabe-hez fordult. - Nem tudom, hogy fogod csinálni, öcskös, de egy bombabiztos indokot kell találnod, hogy holnap miért ne szálljon fel arra a Greyhound buszra. - Fejével Rachel meztelen lábára bökött. - Kezdetnek nem rossz.

- Örülök, hogy egyetértesz - felelte Gabe szárazon. Cal a társalgó felé fordult. - Hé, Chip! Ide tudsz jönni egy kicsit?

Rachel felugrott Rosie-val a karjában. - Cal Bonner, esküszöm, ha bármit is mondasz a fiamnak...

Edward megjelent. - Igen?

Rosie épp ekkor nyomott egy nyálas csókot Rachel állára. Rachel metsző pillantást vetett Calra, majd megpaskolta Rosie pelenkás fenekét. - Köszönöm, drágám.

Cal megborzosolta Chip haját. - A mamádnak és Gabe-nek van egy kis megbeszélőnivalója. Jó dolog, nem rossz, szóval nem kell aggódnod. De a helyzet az, hogy kettesben kellene maradniuk, mit gondolsz, itt tudnál még maradni egy kicsit? Mi a véleményed? Dobálgathatunk, és fogadok, hogy Jane nénikéd szívesen bekapcsolja a számítógépét és mutat még neked bolygókat.

Jane nénikéd? Rachel szemöldöke a magasba szaladt. - Nem tudom...

- Remek ötlet! - kiáltotta Ethan. - Mit gondolsz, Chip?

- Maradhatok, mami?

Csak Rachel hallotta Gabe halk suttogását. - Ha nemet mondasz, szólok a bátyámnak és elpáhol.

Rachel nem akart egyedül maradni Gabe-bel és az ő cserkész kötelességtudatával. Őszinte szeretetre, nem áldozatra vágyott. Cherry Bonner után pedig hogy szerethetne a férfi egy olyan gyarló nőszemélyt, mint ő?

Annyira szeretne volna megkímélni magát egy hosszú búcsúzkodástól, de most rákényszerítették.

Körülnézett a helyiségben szövetségést keresve, ám aki a leginkább sokat ígérő volt, most határozatlannak tűnt, mintha visszahúzódott volna a szubatomok világába. A kismanó Rachel karjában imádnivaló volt, de ebben a helyzetben teljesen hasznavehetetlen. A fia szeme előtt számítógép és futball lebegett. Már csak a Bonner fivérek maradtak.

Pillantása Calról Ethanre siklott, majd vissza. A gyomra görcsbe rándult attól, amit az arcukon látott. Az is elég rossz volt, amikor Gabe ellenségének tartották, de most úgy tűnt, azt vették a fejükbe, hogy jó lesz a testvérüknek. Borzongva gondolt arra, mire lesznek képesek, hogy meggyőzzék.

- A mamád nem bánja - mondta Ethan.

- Cseppet sem bánja, ha itt maradsz - tette hozzá Cal.

Csak Gabe figyelt arra, mit szeretne Rachel. - Rendben van?

Rachel nem mondhatott nemet, még emberevő óriásnak kiáltották volna ki, ezért bólintott.

- Juhéjjjj! - kiáltotta Chip. - Maradok, Rosie!

Rosie úgy ünnepeelt, hogy apró, nyálas kezével pofonvágta Rachelt.

Gabe már éppen az ajtóhoz akarta vezetni Rachelt, amikor Jane végre felébredt kábulatából. - Kölcsönadjak egy pár cipőt, Rachel? Azt hiszem, van egy szandálom, ami...

- Nem lesz rá szüksége - mondta Gabe.

A bejárati ajtóhoz értek, Cal előreugrott. - Rachel?

Rachel megdermedt, s eltökélte, hogy minden szavára visszavág a férfi képmutató, siralmas bocsánatkérésének.

De Cal ahelyett, hogy bocsánatot kért volna, szívdöglesztő mosolyt vetett rá, és Rachel megértette, hogyan szerethetett bele egy olyan ragyogó elmével megáldott nő, mint Jane egy ilyen csökönyös férfiba.

- Tudom, hogy gyűlölsz, s talán egy élet is kevés lesz, hogy megbocsáss, de... - Megvakarta az állát. - Visszaadnád, kérlek, Rosie-t?

25.

Gabe elzárta a zuhanyt a nyaralóban, fogott egy törülközőt és gyorsan megszáritkozott. Nem puskázhatja el. Akárhogy is, de észhez kell térítenie ezt a drága, makacs nőszemélyt. Az élete múlt rajta.

A csípőjére tekerte a törülközőt és kilépett a folyosóra. - Rach?

Semmi válasz.

Pánikba esett. Rachel ajánlotta fel, hogy zuhanyozzon ő elsőnek. Mi van, ha csak meg akart szabadulni tőle, hogy fogja Chipet és elhagyják a várost?

Rohanni kezdett a folyosón, bekukkantott Chip szobájába, a sajátjába, Rachelébe.

Rachel nem ment sehova. Elaludt a takarón, gyűrött ruhája alól, mely rátekeredett a lábára, piszkos lábujjak kandikáltak ki.

Gabe válla elernyedtt a megkönnyebbüléstől. Elmosolyodott, felöltözött és a délután nagyobb részét azzal töltötte, hogy ült az ágy szélén és nézte Rachelt, ahogy alszik. A leggyönyörűbb volt, amit valaha látott.

Három óra múlva Rachel végre mocorogni kezdett, de a férfi nem volt mellette, mert kiment megnézni Csőrikét. Még szerencse.

- Rach! Rachel, kelj fel! Gyere gyorsan!

- Meg kellett volna mondani nekik, hogy H-Á-Z-A-S-O-K vagyunk. - Kristy betűzve a szót újdonsült férjére pillantott Jane Range Roverében. - De túl feszültek voltak ahhoz, hogy még egy drámával megbirkózzanak. Még mindig nem akarom elhinni, hogy Cal lecsukatta Rachelt.

- Én meg azt nem tudom elhinni, hogy felajánlottuk, vigyázunk erre a két kis ördögfiókára, amikor még egy napja sem vagyunk H-Á-Z-A-S-O-K.

Ethan a visszapillantó tükörben Rosie-ra és Chipre nézett. Chip egy sebet vizsgált a könyökén, Rosie elégedetten rágsálla Táltos pracliját. Azért vették kölcsön a Range Rovern, mert így egyszerűbb volt, mint Rosie gyerekülését átrakni. Mindkét gyerek csupa homok volt a délutáni játszótérezés után.

- Cal és Jane vigyázott rájuk egész délelőtt - mondta Kristy -, és csak egy órára hoztuk el őket.

A férfi ráfordult a Heartache Mountainra felvezető útra. - Ez a nászutunk, az isten szerelmére! Saját gyereket kéne csinálnunk.

Kristy elmosolyodott. - Már alig várom. De Calnak és Jane-nek szüksége van egy kis pihenésre. A mai nap kemény volt mindenki számára.

- Ha már a keménységnél tartunk...

- Ethan Bonner!

- Ne próbáld adni a szemérmest, Mrs. Bonner. Én ismerem a valódi énedet.
- Akarsz vele találkozni újra?

Ethan felnevetett.

- Miért szólítottad Kristyt Mrs. Bonnernek? - szólalt meg Chip a hátsó ülésről.

Ethan és Kristy cinkos pillantást váltottak, aztán Ethan hátrahajtva a fejét, szemét az úton tartva, felelt. - Örülök, hogy megkérdezted, Chip. Ami azt illeti, te tudod meg elsőnek... Kristy és én tegnap összeházasodtunk.

- Tényleg?

- Igen.

- Az jó. Tudod, hogy rengeteg bolygó van az űrben? Van köztük olyan, amelyik egybillió éves.

Ennyit a házasság jelentőségéről egy ötéves gyerek számára.

Kristy ismét kuncogni kezdett. Ethan rámosolygott, szíve csordultig telt szerelemmel. Hogy lehetett ilyen sokáig vak? Bevették a faházhoz vezető utolsó kanyart, s mindketten egyszerre látták meg. Kristynek elakadt a lélegzete. - Ég a garázs!

Ethan rálépett a gázra, s a Range Rover meglódult a ház felé. Kavicszuhatag repült, mikor lefékezett. Kristy kivágta az ajtót és kiugrott.

Ethan behúzta a kéziféket és gyors, figyelmeztető pillantást vetett hátra Chipre. - Maradjatok itt! El ne mozduljatok!

Chip ijedten bólintott, Ethan pedig épp akkor szállt ki, amikor Gabe és Rachel megjelentek a ház mögül. Gabe a kerti slaggal rohant előre, Rachel a csaphoz szaladt, hogy megnyissa.

Kristy beviharzott a házba. Ethan követte, összeszedtek pár rongyszőnyeget, majd siettek vissza ki.

Amikor Gabe meglátta őket, Rachel kezébe nyomta a slagot. - Locsold körbe! - Ethan tudta, hogy Gabe sokkal jobban aggódik amiatt, hogy a tűz áterjed a faházra, mint hogy mi lesz a sorsa a roskadozó régi garázsnek.

Gabe kivette Ethan kezéből az egyik szőnyeget. - Te oltsd hátul! Én elől.

Szétváltak és csapkodni kezdték a kisebb tüzeket. Ethan hatékonyabban tudott volna dolgozni, ha egyedül van, így ugyanis minduntalan körbenézett, hogy nem ment-e Kristy túl közel a lángokhoz.

A talaj szerencsére még nedves volt a szombat kora reggeli esőtől, s hamarosan megfékezték a tüzet. A garázból semmi sem maradt, csak egy kupac izzó törmelék, de a faház megmenekült.

Kristy elzárta a csapot, Rachel ledobta a slagot. Ethan hozzájuk lépett. - Mi történt?

Rachel a karjával kisimított egy hajtincset az arcából.

- Nem tudom. Én aludtam, amikor Gabe kiabált, hogy jöjjenek ki, akkor láttam meg a lángokat.

- Tiszta víz vagy - mondta Kristy.

Meg ágrólszakadt gyűrött vászonruhájában, ami úgy festett, mintha abban aludt volna, és a fekete, férfi flip-flopban.

- Nézzétek, mit találtam ott a gazban. - Gabe piros, műanyag benzines kannával a kezében jelent meg, amit mindig a garázsban tartottak.

- Maradt benne valami? - kérdezte Ethan.

Gabe megrázta a fejét és undorodva eldobta a kannát.

- Nem érdekel, ha huszonnégy óras felügyeletet kell is rendelnem, de a végére járok ennek az ügynek.

Rachel megszorította Kristy kezét. - Jó, hogy beugrottatok. Egyedül nehezebben tudtuk volna eloltani a lángokat.

- Visszahoztuk Chipet. Azonkívül mondanunk kell valamit. - Kristy cinkos mosolyt váltott Ethannel, aztán elkerekedett a szeme. - Ethan, elfelejtettük. A kocsiban hagytuk a gyerekeket.

- Gyerekeket? - Rachel elindult a faház eleje felé.

- Rosie-t is elhoztuk - magyarázta Ethan, miközben a többiek követték. - Jane-nek és Calnak szüksége van egy kis pihenésre.

- Mit akartatok mondani? - kérdezte Rachel.

Ethan elmosolyodott. - Hagyjuk meg Chipnek, hogy ő közölhesse a hírt.

Megkerülték a házat. Kristynek elakadt a lélegzete, aztán mindannyian sóbálvánnyá váltak.

A Range Rover eltűnt. A gyerekeknek nyoma veszett.

Bobby Dennis nem kapott levegőt. Nyitott szájjal próbált többet és többet szívni, de mintha összeesett volna a tüdeje. A hátsó ülésen mindkét gyerek üvöltött, a fiú folyamatosan ordított vele.

- Most azonnal engedj el, különben Gabe lelő a puskájával! Nem viccelek! Milliós fegyvere van, lepuffant, aztán felvág egy késsel!

Bobby nem bírta tovább. - Pofa be, vagy nekimegyünk valaminek!

A fiú elhallgatott, de kislány tovább sikoltozott. Bobby szeretett volna behajítani az árokba és megszabadulni tőlük, de nem tehetett, mert mérföldekkkel elhagyta a Lumináját. A Heartache Mountainra felvezető út mellett parkolt le vele.

Olyan ideges volt, hogy nem vette észre a kölyköket a hátsó ülésen, amikor beugrott a kocsiba. Ha látta volna őket, nem engedett volna a kísértésnek, hogy elloppja a Range Roverné, annyi szent.

Hogy romolhatott el így minden? Rachel Snopes tehet az egészből. Ha nem lett volna a Megváltás Temploma, a szülei nem váltak volna el. A Megváltás Temploma miatt az anyja olyan vallásos lett, hogy az apja elmenekült otthonról.

Bobby még emlékezett rá, hogyan kellett elkísérnie az anyját és végighallgatni G. Dwayne Snopes prédikációit, miközben az a rohadt spinkó ott ült és itta a férje minden szavát. G. Dwayne halott volt, rajta nem állhatott bosszút, de annyi év után végre megfizethet a feleségének.

De minden balul sült el.

Bár részeg volt, most már tudta, hogy nem kellett volna szétvernie az autósmozit. De amikor belépett a büfébe, és Rachel olyan boldognak tűnt amiért ott dolgozhat, elege lett. Rachel nem lehet boldog, amikor őt folyamatosan cseszegeti az anyja, az apja meg nem hívja fel egyszer sem.

Ő, Joey és Dave Mountain Dew-t ittak vodkával a második film alatt. Utána Bobby még el akart menni egy haverja házibulijába, de Joey és Dave fáradtak voltak. Két vesztes. Bobby megszabadult tőlük, ivott még egy kis vodkát, aztán visszament az autósmoziba. Már mindenki elment, besurrant és dühöngött egy sort.

Csak szombat délután, amikor arrafelé kanyarodott, jutottak eszébe a cuccok, amiket a csomagtartójába rejtett és kezdett aggódni, hogy mi lesz, ha az anyja vagy valaki más megtalálja. Ekkor látta meg Rachel szaros Escortját az új lakásoknál. Az utca kihalt volt, egy lélek sem járt arra, ő félt, s átpakolta a csomagtartójából a lopott holmit Rachel dobozai alá az Escortba. Ma tudta meg, hogy Rachelt letartóztatták és lecsukták. Jó érzéssel töltötte el, amíg meg nem hallotta, hogy kiengedték.

Rájött, hogy túl gyorsan utolérte az előtte haladó autót, és átvágott a szembe jövő sávba.

Egy teherautó tartott egyenesen felé.

Bobby ereiben száguldott az adrenalin. Duda harsant, a teherautó az utolsó pillanatban letért az útról és behajtott az árokba.

- Túl gyorsan méysz! - kiabálta a fiú a hátsó ülésről.

Bobby kitörölte az izzadságot a szeméből a pólója vállával. - Azt mondtam, pofa be!

Ha legalább az anyja nem találta volna meg a marihuánát ma reggel a szekrényében, nem rúgta volna ki a házból. Azt mondta, vissza se jöjjön, de nem hitt neki addig, amíg pár óra múlva visszatérve meg nem látta a kocsifelhajtón az egyik lakatos cég furgonját. Az autó oldalán a 24 órás szolgálat felirat állt.

Nem tudta, mit tegyen. Az utolsó információja az apjáról az volt, hogy Jacksonville-ben van, ezért úgy döntött, hogy odamegy, de nem tudta, hogy az apja akarja-e.

Megivott pár sört, elszívott pár füves cigit, s ahogy kocsikázott, elhajtott a Heartache Mountainra felvezető út mellett. Nem bírta elviselni, hogy Rachelt kiengedték a börtönből, s most valószínűleg megint fülíg ér a szája meg minden. Már csak azon kapta magát, hogy elrejti a Luminát a fák között és átvág az erdőn.

Arra számított, hogy Gabe és Rachel az autósmoziban takarítanak, s elhatározta, hogy felgyújtja a házat, amíg odavannak. De ahogy kisurrant a garázból a benzines kannával, Gabe lépett ki a hátsó teraszra. Annyira nem ment el az esze, hogy rájuk gyújtsa a házat, ezért a garázsban locsolta szét a benzint.

Amikor fellobbantak a lángok, nézte egy ideig, aztán éppen amikor elindult az erdőn át a Luminájához, egy Range Rover tűnt fel az úton. Hatvanezret simán megadnak egy ilyen kocsieért.

Ethan atya és Kristy Brown kiugrottak, ő beült és elhajtott. Az átkozott kölykök a hátsó ülésen meg se mukkantak, amíg ki nem ért a főútra. Most meg semmi mást nem csináltak, csak ordítottak.

- Ha elengedsz, nem mondom meg Gabe-nek, mit tettél!

Bobby rácsapott a sebességváltóra. - Rendben, elengedlek! De nem most. Még közel vagyunk.

- Most! Most kell elengedned. Megijeszted Rosie-t!

- Pofa be! Csak fogjátok be a szátokat, rendben?

Túl gyorsan jött a kanyar. Hallotta a torkában azt a furcsa hangot, aztán beletaposott a fékbe. A fiú sikított a hátsó ülésen.

A kocs ki farolt, Bobby előtt pedig megjelent az anyja képe. Anya!

Elvesztette az uralmát a kocs felett.

Rachel nem tudta abbahagyni a jajveszékelést. Kérlek, Istenem... Ó, kérlek... Kérlek...

Gabe bütykei kifehéredtek a Mercedes kormányán, napbarnított arca hamuszürkévé vált. Rachel tudta, hogy ugyanarra gondol, mint ő. Mi van, ha rossz irányban keresik őket a főúton?

Azzal nyugtatta magát, hogy a rendőrség meg fogja találni a gyerekeket, ha ők nem is. Kristy és Ethan a kunyhónál maradtak, hogy értesítsék őket. Az út alján a keréknyomok tisztán kivehetőek voltak. De akkor is... Már több mint tizenöt kilométert jöttek. Mi van, ha tévedtek? Vagy ha az a szemétláda, akit követtek, lehajtott egy mellékútra?

Ebbe bele se akart gondolni. Különben sikoltozni kezd.

Gabe-nek elakadt a lélegzete. - A kocs.

Rachel ekkor látta meg. - Ó, Istenem...

A Range Rover felborulva feküdt az árokban jobbra előttük. A motor nem járt; emberek csoportosultak körülötte. Két járőr kocs és egy mentőautó állt mellette.

Ó, Istenem... Kérlek... Kérlek, Istenem...

A Mercedes gumijai csikorogtak és kavicszapor verődött fel az alvázhoz, mikor Gabe lehúzódt az útról. Kiugrott a kocsiból, Rachel utána, kövek szűrődtek át a szandál talpán, amit Kristy kölcsönadott neki. Hallotta, hogy Gabe odakiált a mentőautó mellett álló motorosrendőrnek.

- A gyerekek! A gyerekek jól vannak?

- Ki maga?

- Én... én vagyok a fiú apja.

A motorosrendőr a hordágy felé mutatott. - Most stabilizálják a kölyköt.

Rachel közvetlenül Gabe után ért a hordágyhoz. De nem Edvard feküdt rajta. Bobby Dennist nézték.

Gabe szó nélkül a kocsihoz lépett és lehajolt, hogy benézzen az egyik ajtó tátongó helyén. Azonnal kiegyenesedett. - Volt vele két kisgyerek. Egy ötéves fiú és egy kisbaba.

A motorosrendőr azonnal éberré vált. - Azt mondja, hogy a fiú nem egyedül volt a kocsiban?

Gabe gyors magyarázatot adott, amíg Rachel odaszaladt és benézett a Range Roverbe. Rosie üres autósülésének az öve a levegőben himbálódzott. Rachel őrzöngve nézett körül, s tíz lépésre a kocsitól megpillantott egy fehér babacipőt a gazban.

- Gabe!

A férfi odaszaladt hozzá.

- Nézd! - kiáltotta Rachel. - Rosie cipője. - A lemenő napba hunyorogva észrevett egy rózsaszín kis zoknit nem messze a fasortól, ahol egy sűrű erdő kezdődött.

Gabe is ugyanakkor látta meg, amikor Rachel. - Menjünk.

Meg sem várva a motorosrendőrt, bevették magukat az erdőbe. A bokrok tüskéi beleakadtak Rachel szoknyájába, de ő rájuk se hederített. - Edward!

Gabe hangja zúgott. - Chip! Kiálts, ha hallasz!

Nem jött válasz, s mélyebbre törtek a fák közé. Gabe lába hosszabb volt, nagyobbakat lépett. - Chip! Hallasz?

Egy alacsony ág csapdába ejtette Rachelt a ruhájánál fogva. Kiszabadította magát, aztán felnézett és látta, hogy Gabe lába földbe gyökerezett.

- Chip? Te vagy az?

Ó, Istenem... Rachel megállt és fülelt.

- Gabe?

A hang vékony, fájdalmasan ismerős volt és valahonnan balról jött.

Gabe előrerohant, kiáltozott. Rachel utána szaladt, a szíve kalapált.

A talaj lejtett, Rachel megcsúszott, de visszanyerte az egyensúlyát. Gabe eltűnt. Rachel követte az ösvényt, amin a férfi elindult a fenyők között, és egy kis tisztásra ért, amit egy patakocska szelt át.

Ekkor vette észre őket.

Edward hátát egy fekete gumifának támasztva kuporgott a földön harminc méternyire, Rosie-val az ölében.

- Chip! - Gabe döngő léptekkel rohant át a tisztáson a gyerekekhez. Rosie csendben volt, de amint meglátta Gabe-et, sírni kezdett. Mindkét gyerek piszkos volt, arcuk könnyáztatta. Edward pólója elszakadt, az egyik térdén karcolás húzódott. Gabe letérdelt, egyik karjával felemelte Rosie-t, a másikkal átölelte Rachel fiát.

- Gabe! - Edward belécsimpaszkodott.

Rachel torkából zokogás tört fel, miközben feléjük rohant.

Gabe odaadta neki Rosie-t, magához szorította Edwardot, aztán eltolta magától, hogy a szemébe nézzen. - Jól vagy? Fáj valamid?

- A fülem.

Gabe azon nyomban elfordította Edward fejét, hogy megnézzze. - A füled fáj?

- Rosie sikított. Belehasított a fülembe.

Gabe láthatóan elernyed. - Ez minden? Még valami?

Chip megrázta a fejét. - Nagyon féltem. Az a fiú rossz. - Sírva fakadt.

Gabe megölelte, Rachelhöz tolt és átvette Rosie-t, hogy őt is megvizsgálja.

Edward reszketett Rachel karjában. - Annyira megijedtem, mami. A kocs felborult, féltem, hogy a fiú felébred és megint magával visz bennünket, ezért kikapcsoltam Rosie-t az üléséből és vittem az ölemben, de nehéz volt és folyamatosan sikoltozott, mert ő is félt, de végül abbahagyta.

- Nagyon bátor voltál - mondta Rachel a könnyeit nyeldesve.

Gabe közben megnyugtatta Rosie-t. Rachel felnézett rá, ő pedig bólintott. - Jól van. Mindkettőjüket meg kell nézetnünk, de azt hiszem, rendben vannak. Hála istennek, hogy be voltak kötve, amikor a kocs felborult.

Köszönöm, Istenem. Köszönöm.

Rosie a nagybátyja vállára hajtotta a fejét, és a szájába vette a hüvelykujját. Picike mellkasa zihált, ahogy lecsendesedve hüppögött.

Edward kinyújtotta a kezét és megpaskolta a lábát. - Látod, Rosie? Mondtam neked, hogy megtalálnak.

Rachel átkarolta szorosan Edward vállát, és elindultak a tisztáson át a főút felé, de alig tettek pár lépést, amikor Rosie ismét sikoltozni kezdett.

Edward arca megrándult. - Látod, mami? Mondtam, hogy nagyon hangosan tud ordítani.

Gabe a kislány hátát simogatta. - Csss, kicsim...

De Rosie-t nem lehetett megvigasztalni. Tekergett, hadonászott és üvöltött. Rachel követte a tekintetét és Táltost pillantotta meg annak a fának a tövében, ahol rájuk találtak. Rosie a plüssnyuszit akarta. - Hozom.

Visszament a fához, aztán megtorpant, mikor észrevette, hogy hátul a varrás szétfeszlett és kijött belőle a bélés.

A csillogó, szikrázó bélés.

Egyszerre látták meg Gabe-bel. A férfi visszaroht a fához és a fénylő köveket nézte. Nagy részük a földön hevert, néhány beleakadt a nyúl koszos, szürke bundájába.

Gabe kifújta a levegőt. - Gyémántok.

Rachel dermedten nézte a szikrázó köveket. Dwayne Edward plüssnyuszijába rejtette a kincsét. A Kennedy-ládika és a Biblia csak figyelemelterelés volt, hogy ne fogjon gyanút. Amikor azért könyörgött, hogy vigye ki a fiát a reptérre, nem elbúcsúzni akart tőle, hanem tudta, hogy Edward magával fogja vinni Táltost. Dwayne a gyémántokat akarta, nem a fiát.

Rachel ebben a pillanatban döntött úgy, hogy G. Dwayne Snopes nem az apja többé Edwardnak.

Gabe megfogta a kezét. - Úgy tűnik, végre megtaláltad a kincsedet, Rach.

Rachel megbökte Kristy szandáljának orrával az egyik követ és tudta, hogy a férfi téved. Nem ezek a gyémántok voltak a kincsek. Az igazi kincs ott állt előtte, de nem volt joga hozzá, hogy megszerezze.

26.

Rachel aznap csak este tízkor tudott letusolni, miután Edward végre elaludt. Elzárta a csapot és miközben megtörölközött, ismét hálát adott, hogy az orvosok Edwardot és Rosie-t is egészségesnek nyilvánították.

Nagyon sok dolguk akadt, miután megtalálták a gyerekeket. Cal elzárta Rachelnek a gyémántokat Dwayne régi széfjébe, aztán mindannyian vallomást tettek. Bobby Dennishez is bementek a kórházba, Rachel beszélt Carollal. Bobby anyját nagyon megrázták a történetek, és mérhetetlenül vágyott a megbocsátásukra. Rachel pillanatnyi habozás nélkül megadta neki.

De most nem akart Bobbyra gondolni, s kifésülte nedves haját Gabe fésűjével. Nem kapkodott. Gabe és az ő túlfejlett lelkiismerete ott várta kint, s Rachel tudta, hogy Mr. Cserkész felkészült rá, hogy megtegye becsületbeli kötelességét. A fésű beleakadt egy kócba, Rachel ledobta.

A szíve szerint visszament volna Edwarddal Kristy lakásába, hogy ott töltsék az éjszakát, de Edward és Gabe elválaszthatatlanok lettek. Rachel még mindig nem értette, hogyan változatott meg a kapcsolatuk ilyen drasztikusan. Fura. Ami korábban leküzdhetetlen akadályt jelentett közte és Gabe között, megszűnt, de megint közéjük állt egy éppolyan nagy gát. Gabe nem szerette, ő pedig nem tudott Cherry árnyékában élni.

Lehajolt, hogy felvegye a tiszta ruhákat, amiket Ethan és Kristy hoztak át neki, amikor rádöbbsent, hogy eltűntek. Maga köré tekerte a törölközőt és résnyire kinyitotta az ajtót. - Gabe? Szükségem van a ruháimra.

Csend.

- A nappaliban vagyok.

- Hol vannak a ruháim?

- Elégettem őket.

- Mit csináltál? - Rachel kirentott a folyosóra. Anélkül is elég védtelennek érezte magát, hogy egy szál törölközőben nézzen szembe a férfival, így beviharzott Gabe hálósobájába és belebújt az egyik tiszta munkásingébe. Miután sietve begombolta, bevonult a nappaliba.

Gabe kényelmesebben el sem helyezkedhetett volna, lomhán elterpeszkedett egy fonott karosszékben lábát feltéve a dohányzóasztalként szolgáló fenyőládára, bokáját keresztbe rakva, kezében egy dobozos Dr. Pepper. - Kérsz valamit inni?

Rachel orrát megcsapta a szag, és észrevette a kandallóban izzó parazsakat. - Tudni akarom, miért égetted el a ruháimat!

- Ne beszélj olyan hangosan. Felébresztetted Chipet. Azért égettem el a ruháidat, mert látni sem bírom őket. Nincs egy olyan göncöd, ami ne lógna rajtad. Kivéve a bugyidat. Az tetszik.

Gabe úgy csinált, mintha a világon semmi gondja nem lett volna. Hová tűnt az a feszült, nehéz természetű férfi, akit Rachel megszokott? - Mi ütött beléd, Gabe? Ehhez nem volt jogod.

- Mint jelenlegi és jövőbeni munkaadódnak nagyon sok jogom van.

- Munkaadómnak? Az autósmozi bezárt, én pedig holnap elmegyek. Nem vagy többé a munkaadóm.

Rachel a férfi makacs arckifejezéséből kitalálta, hogy Gabe nem fogja megkönnyíteni a dolgát.

- Kikosaraztál, ezért nem látok más módot arra, hogy itt tartsalak, mint hogy újra alkalmazlak. Egyébként a buszjegyeket is elégettem a ruháiddal együtt.

- Nem! - Rachel lerogyott a kanapéra, teljesen kifulladásra. Azt hiszi Gabe, hogy csak mert végre a szívébe zárta a fiát, már minden rendben van? - Hogy tehetted?

Gabe egy pillanatig nem válaszolt. Aztán lassan, számítóan Rachelre mosolygott. - Túl jól ismerlek, drágám. Nem fogod megtartani azokat a gyémántokat. Itt az ideje alku kötnünk.

Rachel gyanakodva méregette.

A férfi a Dr. Pepper doboza fölött nézett rá, aztán kortyolt belőle. Miközben leengedte a kezét, komótosan tanulmányozta. Az alapossága teljes tudatára ébresztette Rachelt anyaszült meztelenségének az ing alatt. Összébb zárta a lábait.

- Néhány változtatást eszközölök az életemben.

- Ó.

- Engedélyt szerzek Észak-Karolinában és praxist nyitok itt Salvationben.

Rachel bármilyen ideges volt is, ezt csak üdvözölni tudta. - Örülök. Pontosan ez az, amit tenned kell.

- De szükségem lesz segítségre.

- Milyen segítségre?

- Fel kell vennem egy ügyfélszolgálatost, aki kritikus helyzetben a műtétéknél is segíteni tud.

- Már van állásom Floridában - mutatott rá Rachel. - Nem leszek az ügyfélszolgálatosod. - Miért kell a férfinak erőltetni ezt a témát? Nem érti, hogy így is milyen nehéz elhagynia?

- Nem ezt az állást ajánlom fel neked - felelte Gabe öntelten. - Bár ha hébe-hóba önként besegítenél, azt nagyra értékelném. De nem, amit neked szánok, az inkább hivatás, mint állás.

- Hivatás? Mit kell csinálni?

- Elintézni dolgokat.

- Például?

Gabe úgy tett, mintha gondolkodna. - Mosás. A főzést és a mosogatást bevállalom, de mosni nem szeretek.

- Azt akarok, hogy mossak rád?

- Többek között.

- Folytasd.

- Felvenni a telefonokat esténként. Nem szeretem felvenni a telefont, ha nem dolgozom. A te feladatod lesz. Ha valaki a családból keres, beszélek vele. Mindenki mással te foglalkozol.

- Mosni és felvenni a telefont. Ez lenne az új hivatásom?

- Egyensúlyban tartani a bevételeimet és a kiadásaimat. Felettébb gyűlölöm. Egyszerűen nem tud izgalomba hozni minden árva kis pennynek a nyomon követése.

- Gabe, te nagyon gazdag ember vagy. Jobban kellene törődnöd a pénzügyeiddel.

- A fivéreme is ezt mondják, de nem érdekel.

- Mosás, felvenni a telefonokat, egyensúlyban tartani a költségvetésedet. Erről van szó?

- Nagyjából. De van még valami.

- Mi?

- Szex. Ez a legfontosabb része a munkádnak.

- Szex?

- Minden másnál előrébbvaló. Jóval előrébb, mint az egyenleg.

- Lefeküdni veled?

- Igen.

- Azért akarsz fizetni nekem, hogy feküdjek le veled?

- Meg hogy moss rám és vedd fel a telefonokat, meg...

- Ki akarsz fizetni! Ez az új hivatásom! Teljes munkaidős szerető, fél munkaidős házvezetőnő?

- Ez a szerető dolog... jól hangzik. Tetszik az ötlet, hogy legyen egy szeretőm. De Chip miatt, és mivel ez egy kisváros, össze kell házasodnunk. - Gabe felemelte a kezét. - Tudom, hogy nem akarod, ezért most még nem kell úgy tekintened, mint egy igazi házasságot. Pusztán üzlet... - Összehúzta a szemét. - ... Egy olyan suskabubusznak, mint te, ezt értékelnie kell. - Kiegyenesedett a széken. - Nekem szükségem van szexre; te megadod. Szigorúan üzleti alapon.

- Ó, Gabe...

- Mielőtt túlságosan felháborodnál, nagy pénzről beszélünk.

Rachel tudta, hogy nem kellene, de nem bírta megállni, hogy meg ne kérdezze. - Mennyiről?

- Aznap amikor összeházasodunk, adok neked egy bankutalványt... - A férfi elhallgatott, megvakarta a fejét... - Mennyit akarsz?

- Egymillió dollárt - csattant fel Rachel, dühösen, hogy egyáltalán megkérdezte. De Gabe-nek igaza volt. G. Dwayne gyémántja soha nem lehet az övé. Végre megértette.

- Rendben. Egymillió dollár.

Rachel rámeredt.

A férfi vállat vont. - Engem nem érdekel úgy a pénz, mint téged. Cserébe sokszor kell meztelenül lenned. Ez így tisztességes.

Rachel visszahanyatlott a párnákra. A gondolat, hogy szabadon mászkálhatnak a világban a pénzügyeik tekintetében ilyen javíthatatlan fickók, ijesztő volt.

Úgy érezte, mintha tiszta oxigént pumpáltak volna belé. Már az is elég elmét zavaró volt, hogy a férfinak van egymillió dollárja, arról nem is beszélve, hogy neki akarja adni. Ha szerelmet ajánlott volna helyette, kapva kapott volna az alkalmon.

Gabe lerakta a földre keresztbe tett lábát. - Tudom, hogy kétségeid voltak a házassággal kapcsolatban a Chip és köztem lévő probléma miatt, de bizonyára észrevetted, hogy ez megoldódott.

Rachelnek eszébe jutott, hogyan töltötte együtt Gabe és Edward az estét. - Még mindig nem értem, hogyan történt. Tudom, hogy nem pusztán a gyerekrablás az oka. Láttam, hogy viselkedtek egymással ma reggel. Hogy múlhatott el ilyen gyorsan egy ilyen komoly probléma?

- Megütötted valaha a fiad?

- Természetesen nem.

- Ha megtetted volna, nem kérdeznéd. S ez a másik dolog, Rachel. A szexen kívül. Szabad kezet akarok Chip nevelésében. Együtt döntünk róla. - A férfi hangja halálosan komoly lett. - Nem engedem, hogy elvedd tőlem. Egy gyereket már elvesztettem, nem akarok elveszíteni egy másikat is. Ha ehhez száz buszjegyet kell eltépnem és elégetnem minden egyes ruhadarabodat, megteszem.

- Nem a te gyereked.

- Tegnapi reggel még nem az volt. Ma már igen.

Rachel nem tudott megszólalni. Miért nehezíti meg Gabe ennyire?

- Biztosan észrevetted, hogy minden Bonner meglehetősen komolyan veszi a gyerekeket.

Rachelnek eszébe jutott, ahogy Cal és Ethan Edward-dal bántak. Bármennyire is gyűlölték őt, a fiával szemben soha nem viseltettek másképp, csak jószándékkal. Rosie pedig úgy járt kézzől kézre aznap reggel, mintha minden felnőtt felelősséggel tartozott volna a kényelméért. - Észrevettem.

- Akkor megegyeztünk.

- Gabe, alig éltem túl egy katasztrofális házasságot, kétszer nem fogom elkövetni ugyanazt a hibát. Ha újból férjhez megyek, csakis szerelemből teszem.

Gabe tekintete sistergett a haragtól. - Komolyan gondolod, hogy itt ülsz, azt mondd, nem szeretsz és én hiszek neked? Nem vagyok ostoba, Rachel. Bármilyen gögösen hangoztatod a kéjvágyóságodat, ugyanolyan szigorú erkölcsű nő vagy, mint bárki más, akit ismerek, s ha nem szeretnél, nem engednéd, hogy hozzád érjek, életemnek az ágyadban töltött legszebb éjszakáiról nem is beszélve.

Rachel komolyan elgondolkodott rajta, hogy megüti. De csak a fogát csikorgatta. - Nem az én szeretetem a kérdéses.

A férfi üres tekintettel bámult rá.

Rachel felkapta az egyik párnát a kanapéról és hozzávágta.

- A fenébe! Kiloccsant a Dr. Pepperöm.

Rachel felugrott. - Elmegyek.

Gabe lecsapta a dobozos üdítőt és ő is felpattant. - Annyi eszed sincs, mint egy tyúknak, Rachel. Mondták már neked?

- Nincs eszem! - Rachel szájából fröcsögött a düh. - Csak mert nem kérek az alamizsnádból, már ostoba vagyok?

- Alamizsna? Azt hiszed, hogy jótékonykodom veled?

- Tudom. Nem Ethan az egyedüli szent a Bonner családban.

- Azt hiszed, szent vagyok? - Gabe ahelyett, hogy bosszús lett volna, inkább elégedettnek tűnt.

- Jézusom... - morogta Rachel.

A férfi rábökött a mutatóujjával. - Feleségül foglak venni, Rachel. Vésd az eszedbe!

- Miért akarnál elvenni? Nem szeretsz!

- Ki mondta?

- Ne játszd velem. Ez komoly dolog. - Rachel dühe elpárolgott. Az ajkába harapott. - Kérlek, Gabe.

A férfi azonnal ott termett mellette és lehúzta maga mellé a kanapéra. - Miért játszanék ilyesmivel? Azt hiszed, nekem nem ugyanolyan fontos?

- Nem annyira, mint nekem. Törödsz velem, de nekem több kell. Nem tudod megérteni?

- Dehogynem. Rachel, nem tudod, hogyan érzek irántad?

- Nem úgy, ahogy Cherry iránt, az biztos. - Rachel gyűlölte az éles felhangot, amit a saját szavaiban hallott, gyűlölte magát, amiért egy halott nőre féltékeny.

- Cherry a múlté - mondta a férfi halkán.

Rachel lenézett a kezére. - Nem hiszem, hogy valaha is a múlté lesz. Én pedig nem akarok versengeni.

- Nem kell versengened Cherryvel.

Gabe egyáltalán nem értette. Rachel a kezét tördelte és azt fontolgatta, hogy kimegy a szobából, de még pont annyi harciasság maradt benne, hogy egy utolsó esélyt adjon a férfinak. - Akkor mondj róla valami rosszat.

- Hogy érted ezt?

Rachel egyik énje azt súgta, viszakozzon, amíg nem esik csorba a büszkeségén, de vannak dolgok, amik fontosabbak a büszkeségnél. - Azt mondtad, nem kell versenyeznem veled, de szerintem ez nem igaz. - Nyomorultul és kicsinyesnek érezte magát. Nem tudott Gabe szemébe nézni, ezért továbbra is a kezét bámulta. - Hallanom kell róla valami rosszat.

- Ez butaság.

- Neked lehet, de nekem nem.

- Rachel, miért kínozod magad?

- Kellett lennie valaminek, amiben nem volt tökéletes. Úgy értem... Horkolt? - Rachel végre felnézett és reménykedve bámult a férfinak. - Én nem horkolok.

Gabe megfogta Rachel összekulcsolt kezét. - Ő sem.

- Talán... nem tudom. Kidobta az újságot, mielőtt elolvashattad volna?

- Egyszer-kétszer, gondolom.

Rachel gyűlölte a sajnálatot, amit a férfi szemében látott, de végig kellett csinálnia. Kutatott az agyában, mit csinálhat rosszul egy majdnem-tökéletes asszony. - Borotválta a lábát a te borotvával?

- Nem szerette azt a borotvát, amit én használtam. - Gabe elhallgatott, majd nyomatékosan hozzátette. - Nem úgy, mint te.

Rachel kezdett kétségbeesni. Kell lennie valaminek. - Én nagyon jó szakács vagyok.

Ha lehet, a férfi arckifejezése még együttérzőbbé vált. - Hetente legalább egyszer kenyeret süített.

Az egyetlen alkalommal, amikor Rachel kenyeret próbált sütni, nem tudta felfuttatni az élesztőt. - Szinte soha nem szegem meg a közlekedési szabályokat.

Gabe felvonta a szemöldökét.

Rachel sietve folytatta. - Azok, akik kivételesen melegszívűek, nem tudnak viccet mesélni. Lelövik a poént.

- Ne erőlködj. - A férfi egy csókot nyomott a homlokára, aztán elengedte és visszahuppant a kanapé sarkába. - Tényleg végig akarod szenvedni, ugye? Még ha hozzád semmi köze sincs.

- Olyan tökéletesnek tűnik.

Gabe nagy levegőt vett. - Rendben. Figyelj, mert csak egyszer fogom elmondani. Teljes szívemből szerettem Cherryt, s most ugyanígy érzek irántad.

Rachel lassan, hosszan kifújta a levegőt.

- Lehet, hogy Dwayne lelkét nem tudtad megmenteni, de az enyémet igen. Kirángattál az önsajnálatból, amibe süllyedtem, és fenekestől felforgattad az életem. Újjászülettem.

Rachel érezte, hogy elolvad, és oda akart menni a férfihoz, de az feltette a kezét. - Még nem fejeztem be. Te hoztad fel a témát, úgyhogy figyelj. Cherry... szinte túl jó volt. Soha nem vesztette el a fejét, bármennyire igyekeztem kicsikarni belőle, soha nem mondott egy rossz szót sem senkire, még olyanokra sem, akik tényleg férgek voltak. Soha nem kiabált, nem zsörtölődött még akkor sem, ha fáradt volt vagy rosszul érezte magát, csak elhallgatott. Olyan átkozottul rendes volt.

- Most már tényleg sokkal jobban érzem magam - mondta Rachel szárazon.

- Most jön az a rész, amit csak egyszer fogok elmondani. - Gabe nagy levegőt vett. - Cherryvel élni néha olyan volt, mintha az ember Teréz Anyával élt volna. Olyan kedves, olyan józan, olyan átkozottul jó volt, hogy én a magam részéről bátran hibázhattam.

Boldogság nyiladozott Rachelben, mint szivárvány legyezője. - Tényleg?

- Tényleg.

- És velem?

A férfi elmosolyodott. - Veled nem hibázhatok. Rachel sugárzott.

- Még valami. - Gabe a homlokát ráncolta. - Cherry dudorászott. Főzés, takarítás, még újságolvasás közben is. Néha nem zavart, máskor meg az idegeimre ment.

- A rendszertelen dudorászás bosszantó lehet. - Rachel azon kapta magát, hogy kezdi megkedvelni Cherry Bonnert.

- S az igazság az... Mivel mindig szemet hunyt a hibáim felett, soha nem tudtam egy szenvedélyes vitába belelovallni.

- Szegénykém. - Rachel az alsó ajkába harapott. - És az... tudom, hogy szemétség illet kérdezni, de... az ágyban?

Gabe kezdett jól mulatni. - Veszélyeztetve érzed magad, mi?

- Nem érdekes. Felejtsd el.

- Nem lenne tisztességes Cherryvel szemben, ha egy olyan vadmacskával hasonlítanám össze, mint te.

Rachel szeme elkerekedett, aztán elmosolyodott. - Tényleg?

Gabe nevetett.

Rachel átvette magát a kanapén, a férfi pedig úgy szorította, mintha soha nem akarná elengedni. Ajka Rachel haját simogatta, hangja rekedtté vált az érzelmektől. - Cherry az ifjúságom szerelme volt, Rach. Te a férfikoromé. S teljes szívemből szeretlek. Kérlek, ne hagyj el.

Rachel nem tudott válaszolni, mert Gabe ajka az övére tapadt, elmerültek egy mindent megsemmisítő csókban, és a világ megszűnt körülöttük létezni.

Amikor szétváltak, Rachel a férfi szemébe nézett, s olyan volt, mintha a lelkébe látott volna. Minden gát leomlott közöttük.

- Nem felejtettél el valamit? - suttogta Gabe.

Rachel kérdően oldalra biccentette a fejét.

A férfi megérintette az ajkát. - Nem felejtetted el azt mondani: Én is szeretlek, Gabe? Hogy van ez?

Rachel elhúzódott, a férfi szemébe mosolygott. - Van valami kétséged felőle?

- Nem te vagy az egyetlen, aki hallani vágyik ezeket a szavakat.

- Szeretlek, Gabe. Lelkem legmélyéből.

A férfi megborzongott. - Szó sincs elhagyásról?

- Nincs.

- Nincs apelláta a házasság ellen?

- Nincs.

- Elviseled a testvéreimet?

- Ne is emlékeztess.

- Chip mindkettőnké?

Rachel bólintott, s egy pillanatra nem tudott megszólalni. Most, hogy beleadta a szívét-lelkét, Gabe Bonner jobb apja lesz a fiának, mint Dwayne Snopes valaha is lehetett volna.

Megsimogatta a férfi állának makacs ívét és megcsókolta. Legszívesebben egyszerre nevetett, énekelt és sírt volna. Túl sok volt az érzelem, ezért egy kis gyengéd ugratással ütötte

el a dolgot. - Ne hidd, hogy elfelejtem azt az egymillió dollárt. Igazad volt azzal kapcsolatban, hogy nem fogom megtartani a gyémántokat, te pedig a saját pénzedet sem tudod kezelni.

- Te igen?

Rachel bólintott.

- Igazad van. - Gabe sóhajtott. - Egymillió dollárért az embernek joga van valami különlegeset várni. - Minden előzetes figyelmeztetés nélkül a karjába kapta Rachelt. Miközben a hálósobájába vitte, egyik kezével meztelen fenekét simogatta. - Lássuk csak... Milyen szeszély ér meg egymillió dollárt?

Tucatnyi ötlet cikázott át Rachel agyán.

- Először levetkőztetlek meztelenre. - Rachelön borzongás futott végig a férfi rekedt suttogásától. - Aztán lefektetlek az ágyra és birtokba veszem minden egyes porcikádat.

Halk nyögés csúszott ki Rachel ajkán.

- Rach? Chip alszik, mint a bunda, rengeteg időnk van. Nagyon lassan fogom csinálni.

Rachel levegő után kapkodott.

A férfi letette, majd bezárta az ajtót. Utána rögtön visszament hozzá, s miközben kigombolta az inget, ujjai Rachel kulcscsontját súrolták. Lehajtotta a fejét a nyakához és a fogaival csipkedte a bőrét. Az ing a földre hullt. Gabe egyik felséges ponttól a másikig rágcsálta, harapdálta, majszolta magát.

Amikor Rachel nem bírta tovább, ráncigálni kezdte a férfi ruháit, és addig nem hagyta abba, amíg mindtől meg nem szabadította.

Gabe teste. Rachel magába itta izomkötegeinek látványát, a határvonalat napbarnított és fehérén maradt bőre között, sötét szőrzetét a mellkasán és az ágyékán. Kezébe vette, érezte súlyát, erejét, a növekedését, élvezte a férfi szaggatottá váló lélegzésének hangját.

Az ágyra zuhantak, s rájöttek, hogy egyiküknek sincs türelme a lassú kínzáshoz. Rachel érezni akarta a férfi ránehezedő súlyát, mely az ágyhoz szegezte, a házhoz, a városhoz - örökre összekötve őket. S Gabe is erre vágyott.

Csak amikor mélyen Rachelbe temetkezett, lassítottak. Rachel átkulcsolta a derekát, szeretett teljesen megnyílni neki, a hatalmába kerülni.

Gabe lenézett rá acélkék szemével. - Szeretlek, Rachel.

Rachel elvette a kezét a férfi csípőjéről és a tarkójára szorította, védelmezőn, miközben felmosolygott rá szerelmesen és a szavakat suttogta, amiket tudta, Gabe hallani akar. - Szeretlek, Gabe.

A férfi mozgott, szenvedélyük felkorbácsolódott, de egyikük sem fordította el a tekintetét. Pillantásuk egymásba kapcsolódott, és vonakodtak engedni az ősi ösztönnek, mely visszavonultság után epekedett abban a pillanatban, amikor az ember a leginkább sebezhető volt.

Gabe nem hajtotta le a fejét Rachel vállgödrébe, hanem magasra tartotta, onnan nézett le rá. Rachel nem fordította el a fejét a párnába, hanem felnézett a férfira.

A bátorság, ami ahhoz kellett, hogy megengedjék egy másik embernek, szeressék bármennyire is, hogy az egyenesen belelásson a lelkükbe, felfokozott minden pillanatot.

Zöld szem nyelt el acélkéket. Acélkék falt fel zöldet.

- Ó, Rach...

- Szerelmem...

Nyitott szemmel érték el a beteljesülést, mellyel egybeforrt a lelkük.

Epilógus

Nem tudom, mi ütött belém. Egyszerűen nem tudom eldönteni. - Rachel a foga közé harapta ajkát, szemének ördögi csillogását leszámítva, tökéletes mását mutatta egy határozatlan nőszemélynek. - Igazad volt, Ethan. Hallgatnom kellett volna rád. Jobban nézett ki a kanapé az ablaknál.

Ethan szabadkozó pillantást vetett idősebbik bátyjára. - Tegyük vissza az ablakhoz, Cal.

Gabe az ajtóból nézte szórakozottan, hogyan cipeli két testvére a nehéz kanapét ide-oda, míg az végül visszakerült az eredeti helyére, az ablak alá. Szerette nézni, ahogy Rachel a fivéreit kínozza. Ethanból kifutófiút csinált, ha pedig Cal ellátogatott hozzájuk, leküzdhetetlen vágyat érzett, hogy az összes új bútort, amit a faházba vettek, átpakoltassa vele.

Rachel Calra neheztelt a legjobban, ezért bár Cal egyre kevesebbet mutatkozott, ő járt a legrosszabbul. Tavaly ősszel rávette, hogy bemenjen Chippel az iskolába, amikor a gyerekeknek egy személyes holmit kellett bevinni és mesélni róla, és minden gyereknek, akivel Rachel találkozott, autogrammot íratott vele. Rachel még mindig szeretett spórolni, így kicsikarta a beleegyezését, hogy a jövőben ingyenes orvosi ellátásban részesíti Chipet, a nekik Gabe-bel, továbbá Kristynek és Ethannek ezután születendő gyermekeiket, valamint őt, amíg nem kell levetkőznie. Cal volt olyan pimasz, hogy ez utóbbi kapcsán vitába szálljon vele.

Bármit követelt Rachel a testvéreitől, Gabe ostobának tette magát, mintha fogalma sem lenne róla, mi folyik. Calt és Ethant az örületbe kergette, de nem panaszkodtak, mert még mindig gyötörte őket a lelkiismeret-furdalás, amiért annyi borsot törtek Rachel orra alá. Vezeklésül minden kívánságát teljesítették, Rachel pedig mindig újabbakkal és újabbakkal jutalmazta őket.

Éppen ma reggel kérdezte Gabe tőle, hogy mit gondol, meddig feszítheti a húrt, s Rachel még hat hónapot jósolt, de Gabe kételkedett benne. Rachelnek igazából nem voltak gyilkos ösztönei, s ha elhatározták, a testvérei elbűvölő gazemberek tudtak lenni. Rachel már jó ideje huncutságból, semmint megtorlásból járatta velük a bolondját.

Cal beállította a kanapét és bosszús pillantást vetett Gabe-re. - Ismételd meg, Rach. Miért nem tud segíteni bútorokat pakolni ez a lusta disznó, akihez hozzámentél?

Rachel lehajolt és megsimogatta Szundit, tarka cicájukat. - Ugyan, Cal, te is tudod, hogy Gabe-nek bármikor becsípődhet a háta. Nem hiszem, hogy bölcs dolog lenne terhelni.

Cal morgott valamit az orra alatt, ami úgy hangzott: „Becsípődhet a háta, megáll az ész”.

Rachel úgy tett, mintha nem hallotta volna, Gabe pedig próbálta védeni a feleségét azzal, hogy olyan képet vágott, mint akinek tényleg becsípődhet a háta.

Ahogy az ajtóban ácsorgott, rájött, hogy egy évnyi házasság után sem tud betelni a felesége látványával. Rachel a mai grillezéshez rövidnadrágot és selyem kismamablúzt viselt, mindkettő ugyanolyan kék volt, mint az ibolyák, amik tavasszal kinyíltak a ház előtt. Egy kis

gyémánt fülbevaló fénylett át gesztenyebarna fürtjein, ami most rövidebb volt, de még mindig kusza egy kicsit, ahogy Gabe szerette. A férfi nagyobb gyémánt fülbevalót vett neki, de Rachel kicseréltette vele, mondván, hogy ez a méret pont megteszi.

Ami Gabe-nek a legjobban tetszett Rachel mai - és ami azt illeti, majdnem minden napi - öltözkéiben, a cipője volt, egy vékony kis telitalpú ezüstsandál. Szerette ezt a szandált. Minden cipőt szeretett, amit Rachelnek vett.

- Cal, az a karosszék... Utálom magamat, de te mindig olyan szívesen segítesz. Nagy gond lenne áttenni a kandalló mellé?

- Egyáltalán nem. - Gabe szinte hallotta, hogy Cal a fogát csikorgatja, miközben átcipelte a fotelt a helyiségen.

- Tökéletes. - Rachel sugárzóan Calra mosolygott. Calban felcsillant a remény. - Tényleg?

- Nem, igazad van. Egyáltalán nem tökéletes. Talán a kanapé mellett?

Ebben a pillanatban csapódott a hátsó ajtó, és Jane viharzott el mellettük útban a fürdőszoba felé. Cal az órájára pillantott és felsóhajtott. - Pont menetrendszerűen.

- Három terhes nő és egy fürdőszoba. - Ethan a fejét rázta. - Nem jó kilátások. Remélem, Gabe, gyorsan végeztek a ház kibővítésével.

- Tél előtt kész kell lennie.

A többiekkel ellentétben a szülei abban a pillanatban megszerették Rachelt, ahogy meglátták, Lynn pedig nekik adta a házat nászajándékként. Bár vehettek volna maguknak egy sokkal fényűzőbb otthont is, mindketten szerettek Heartache Mountainon lakni, s meg sem fordult a fejükben, hogy elköltözzenek. De több helyiségre volt szükségük, ezért egy tágas, kétszintes épületet toldottak hátul a házhoz, amit úgy terveztek meg, hogy hű maradjon a nyaraló rusztikus szerkezetéhez, de biztosítsa számukra azt a plussz teret, amire szükségük volt.

Az átépítés miatti felfordulás ellenére Rachel ragaszkodott a családi grillezéshez, megünnepelendő, hogy Gabe hivatalosan is örökbe fogadta Chipet. Mindenki nagy ügyet csinált belőle a családban, csak Gabe és Chip nem. Ők egy évvel ezelőtt, azon az éjszakán elfogadták egymást, amikor Rachel börtönbe került.

- De legalább most csak az egyikük hány - jegyezte meg Ethan. - Ne felejtsetek el, hogy karácsony este, amikor mindannyian itt voltunk, Rachel és Kristy felváltva rókázott.

Cal megborzongott. - Ez nem olyan, amit az ember könnyen elfelejt.

Hogy az építőanyagok ne legyenek útban, Rachel kertje mellett állították fel a piknikasztalokat, ahol virágba borultak a rózsabokrok, amiket ültettek. - Rachel, gyere ki - kiáltott be Kristy az ablakon. - Látnod kell Rosie új találmányát.

- Mindjárt megyek. - Rachel megpaskolta Cal hátát. - Majd később befejezzük.

Rachel kikacsázott az ajtón, a macska követte. Hátul hordta a súlyt a sarkán, hatalmas hasát előretolva. Gabe-et primitív férfibüszkeség árasztotta el a tudattól, hogy ő tette ezt vele. Rachel a következő hónapra volt kiírva, s már alig várta mindegyikük, hogy megszülessen a baba.

Abban a pillanatban, ahogy Rachel eltűnt, Cal és Ethan lerogytak az immáron negyedik helyére költöztetett kanapéra. Gabe megsajnálta őket és hozott nekik sört. Aztán leült a fotelba, amit gyanított, hogy majd vissza kell ráncigálnia az eredeti helyére, amint a fivérei elmennek, s megemelte az üveget. - A három legszerencsésebb fickóra a világon.

A többiek mosolyogtak, s egy ideig csak ültek némán, söröztek és arra gondoltak, milyen szerencsések valóban. Cal befejezte az első évet az Észak Karolinai Egyetem orvosi karán és boldogan éltek Jane-nel Chapel Hillen. Az építészek megtervezték az átépítést, amely alapján a mauzóleum tágas modern házzá alakul majd át. Ez lesz az állandó otthonuk, ha Cal befejezi a szakosító tanfolyamát és belép apja praxisába.

Ethan úgy tűnt, hogy végre megbékélt papi hivatásával, bár panaszkodott az egyházi titkárnőkre, akiknek hosszú sorát próbálta ki hiábavalóan, hogy megtalálja Kristy utódját, a felesége ugyanis nem volt hajlandó feladni általános iskolai tanári állását és visszamenni hozzá. És Rachel...

Chip rohant be Sammyvel, egy egyéves fekete labraddal a nyomában. Sammy Gabe-hez rohant, Chip Calhoz. - Rosie az agyamra megy.

- Mit csinált már megint, pajti? - Cal megölelte Gabe fiát. A ház hátsó részéből a hörcsögregék kerekeinek nyikorgását lehetett hallani.

- Lerombolta az erődömet, pedig épp most lett kész.

- Nem kell eltűnnöd. Mondd neki, hogy nem. Vagy építs elől, ahová nem tud utánad menni.

Chip szemrehányóan nézett rá. - Segített, és nem akart rosszat.

Cal a szemét forgatta. - Hamarosan le kell ülnünk egy hosszú beszélgetésre, hogy Cal bácsi elmagyarázza neked, hogyan kell bánni a nőkkel.

Chip átment Gabe-hez, felmászott az ölébe és elhelyezkedett. Hatéves volt, nőtt, mint a gomba, a lába már majdnem elérte a földet, mégis szeretett Gabe ölében kuporogni. Chip imádott labradorja elterült keresztben Gabe lábán. - Szerintem tudod mi lesz, apa?

Gabe egy csókot nyomott a feje búbjára. - Mi lesz, fiam?

Chip beletörődve sóhajtott. - Az lesz, hogy amikor Rosie és én felnövünk, összeházasodunk, ahogy te és a mami.

A férfiak nem nevettek a bejelentésen. Mindannyian tiszteletben tartották a titokzatos köteléket, ami a két gyerek között kialakult és amit egyikük sem értett.

- Egy férfinak néha meg kell tennie, amit meg kell tennie - állapította meg Cal.

Chip bólintott. - Erre gondoltam.

Na ezen mindannyian nevettek.

Az oldalsó kertben hatalmas Rosie-ordítás harsant. Sammy felemelte a fejét Gabe lábáról, Chip felsóhajtott. - Jobb, ha megyek. A kisujja köré csavarja nagymamát és nagypapát.

A férfiak megvárták, amíg Chip és a kutya eltűnik, aztán egymásra vigyorogtak. Cal a fejét rázta. - Ez a fiú kísérteties. Hatévesen úgy viselkedik, mint egy harminc.

Ethan mosolygott. - Remélem, a három új fele annyira sem lesz olyan eleven, mint ez a kettő.

Gabe kinézett a hátsó ablakon. Árnyék, egy skót juhász keverék, amit pár hónapja fogadott örökbe, türelmesen feküdt a földön és hagyta, hogy Rosie rámasszon. Chip odament a nagyszüleihez. Bonner nagypapa megtapogatta a bicepszét, a nagymama megborzolta a haját.

Gabe örült, hogy a szülei visszatértek Afrikából, nem csak maga, hanem Chip miatt is. A Bonner család közös szívébe fogadta a fiát és a feleségét. Chipnek már barátai is voltak, és remekül helytállt az iskolaelőkészítőben. Gabe büszke volt rá.

Jane, aki egészségesnek látszott, még ha egy kicsit zöldnek is, ismét átviharzott a nappalin. Tasha, egy idősebb macska, amit Gabe a menhelyről mentett meg, utánabandukolt. Jane a terhessége második hónapjának majdnem a végén járt, és madarat lehetett vele fogatni a boldogságtól, ha éppen nem hányt.

Cal fel akart állni, de visszaintette. - Jól vagyok. Maradj csak a testvéreiddel.

Összemosolyogtak és Cal megpaskolta a fenekét.

Gabe arra gondolt, hogy ezt ő is szeretne. Nem Jane fenekét megpaskolni, hanem a Rachelét. Megpaskolni egy nő fenekét, amikor az ember csak akarta, ez volt az egyik legjobb dolog a házasságban, bár ezt soha senki nem mondta neki.

- Beszéltem Carol Dennisszel - mondta Ethan. Gabe és Cal zord pillantást váltottak. Soha nem fogják elfelejteni azt a napot, amikor Bobby Dennis veszélybe sodorta a gyermekeik életét. Ethan és Kristy szintúgy. Még mindig ostromozták magukat, amiért egyedül hagyták a gyerekeket a kocsiban, pedig senki nem hibáztatta őket.

Hat hónapba telt, mire Bobby felgyógyult a sérüléseiből, de a szerencsétlenségről kiderült, hogy áldás volt álruhában. Egy éve tiszta volt, Carrollal lelki tanácsokat kaptak, amikre nagy szükségük volt.

Gabe szerint a kapcsolatuk sosem lesz zökkenőmentes, de Ethan úgy vélte, már az is eredmény, hogy kommunikálnak. Bobby arra is rájött, hogy nem Rachelt kell okolnia a gondjaikért, s ezt jól tette, Gabe ugyanis, ha úgy gondolta volna, hogy fenyegetést jelent Rachelre, elüldözte volna a városból, lelki tanács ide vagy oda.

- Carol azt mondta, Bobby beiratkozik az egyetemre augusztusban. Egész jó jegyekkel fejezte be a középiskolát.

Cal megrázta a fejét. - Még mindig nem tudom elhinni, hogy Rachel bejárt hozzá a kórházba. Annak a nőnek több szíve van mint esze. Ugye tudjátok, mit pletykálnak az emberek. Hogy ha Rachel nem látogatta volna, sosem...

Gabe felnyögött. - Ki ne mondd!

- Erről jut eszembe. - Ethan kinézett az ablakon Kristyre, aki a hasára tette Rosie kezét, hogy a kislány érezhesse a baba mozgását. Elmosolyodott, aztán visszatért a témára. - Segítségre lesz szükségem. Brenda Meers már nagyon régóta lábadozik a tüdőgyulladásából, szeretném, ha Rachel meglátogatná.

- Megint itt tartunk. - Cal kinyújtotta a lábát és láthatóan jól szórakozott.

Gabe azt hitte, megegyeztek ezzel kapcsolatban Ethannel, s bosszankodva nézett az öccsére. - Megmondtam a múltkor, Eth, hogy nem akarom a közvetítő szerepét játszani. Te vagy Rachel lelkesze, beszélj vele te magad.

A férfiak iszogattak és azon gondolkodtak, micsoda kemény helyzet.

- Mit gondoltok, meddig küzd még ellene? - kérdezte végül Cal.

- Én adok még neki negyven évet - felelte Gabe.

Ethan felemelte a kezét. - Nem akarok ünneprontó lenni. Nem tudom, meggyógyítja-e az embereket vagy sem, de az tény, hogy sokan jobban lettek, miután Rachel elüldögélt velük az ágyuknál.

A sebesült állatok is. Gabe mindig kitalált valami ürügyet, hogy rávegye Rachelt, gondozza a beteg jószágokat. Nem tudta, Rachel hogy csinálja. Csak azt, hogy gyorsabban gyógyultak, miután megérintette őket.

- Egy hitgyógyító, aki tagadja magáról. - Mivel nem Calnak kellett megpuhítania Rachelt, továbbra is jól mulatott. - Senkinek nincs a városban egy rossz szava rá, amióta csodát tett Emilyvel. Amikor pedig Bobby Dennis felépült a gerincsérüléséből, amire az orvosok azt mondták, hogy örökre nyomorékká tette...

- Az emberek szeretik - nyilatkoztatta ki Ethan. - Fura. G. Dwayne fünek-fának híresztelte, hogy gyógyítani tud, pedig nem tudott. Rachel köti az ebet a karóhoz, hogy nem tud, pedig tud.

- Ezt nem tudhatjuk - vetette ellene Gabe. - Lehet, hogy csak véletlen. Csak tedd, amit eddig, Eth. Mondd azt Rachelnek, hogy Brenda beteg és fel kéne vidítani. Amíg nem ejted ki a szádon a gyógyítást, nem fog visszautasítani.

- Nem gyanakszik még erre a sok beteglátogatásra, amire folyamatosan kiküldöm?

- Annyira lefoglalja Chip, a felújítás, a baba, az órái, hogy mit kezdjen a pénzzel, amit G. Dwayne gyémántjaiért kapott, hogy nem hiszem, hogy lenne ideje gyanakodni. - S lefoglalta Gabe, de a férfi ezt nem akarta megemlíteni, mert nem akart hencegni a testvérei előtt. Nem mintha Ethannek és Calnak nem lett volna maguknak is okuk a hencegésre.

Rachel szerette a pénzügy szakot, amire a helyi egyetemen járt, bár úgy tett, mintha csak azért végezné el, mert Gabe javíthatatlanul fütyült a pénzre. Ha ráhagyná, mondta Rachel, a szegényházban végeznék.

Csak hogy ugrassa, Gabe felhívta a figyelmét, hogy soha nem kellene a szegényház miatt aggódnia, ha megtartott volna valamennyit G. Dwayne gyémánt vagyonából és nem adományozta volna el, miután kifizette az adósságait, de Rachel nem hallgatott rá. Együtt dolgoztak Ethannel egy tagállami alapítvány létrehozásán, mely az egyedülálló anyáknak segített talpra állni és megfelelő gyermekfelügyelet biztosítani, amíg iskolába jártak és munkába nem álltak. Rachel megtalálta magának a tökéletes hivatást.

Nagy szolgálatot tett a közösségnek azzal is, hogy felállított egy a Karolina Büszkeségét működtető csoportot nonprofit alapon. Az autósmozi a város legnépszerűbb szórakozóhelye lett a nyári hétvégéken.

- Nehéz elhinni... Egy évvel ezelőtt még mindenki gyűlölte Salvationben. Most ő a helyi hősnő. - Cal ahhoz képest, hogy az egyik fő üldözője volt Rachelnek, meglehetősen büszkén beszélt róla.

Rachel Szundival a kezében bedugta a fejét. - Mindenki éhes, Gabe. Begyűjtanád a tüzet?

A férfiak kiléptek a hátsó udvarra, ahol a szüleik egymás mellett ültek egy régi steppelt takarón, Rosie közöttük, a kutyák nem messze tőlük. Ethan odament Kristyhez, összeölelkeztek. Cal átkarolta Jane-t, aztán megpaskolta a felesége rendetlenkedő gyomrát.

Gabe csak állt és nézte ezeket az embereket, akiket annyira szeretett. Rachel papírtányérokat tett a piknikasztalra és felnézett rá. Gabe rámosolygott, Rachel vissza, gondolataik tökéletesen passzoltak.

Szeretlek, Gabe.

Szeretlek, Rach.

Chip előreszaladt. Gabe tudta, mit akar, és kinyújtotta felé a karját.

A következő pillanatban Chip a nyakában ült, kezét összekulcsolta apja homlokán, lábával a mellkasa előtt kalimpált.

Rachel sírva fakadt.

Csinált ilyet néha a családi összejöveteleken, amikor túláradoan boldog volt. Már mindnyájan hozzászoktak. Szerették ugratni vele. Ma is fogják. Hamarosan... Talán ebéd után...

Egyelőre azonban Calnak meg kellett köszörsülnie a torkát. Jane szipogott. Ethan köhögött. Kristy a szemét törölgette. Lynn egy zsebkendőt nyújtott Jimnek.

Gabe-nek büszkén dagadt a szíve. Az élet jó volt Heartache Mountainon.

Hátravetette a fejét és kacagott.

VÉGE